Robert Ludlum — TRĂDAREA LUI TRISTAN

Robert Ludlum

TRĂDAREA LUI TRISTAN

ROBERT LUDLUM

TRĂDAREA LUI TRISTAN.

V.1.0

V.1.0

Traducător: **Cristian Fulaş.**

THE TRISTAN BETRAYAL.

EDITURA ORIZONTURI.

Moscova, august 1991.

Limuzina lucioasă, neagră, cu geamuri antiglonţ şi cauciucuri de kevlar, cu armură din ceramică de înaltă tehnologie şi placă blindată de carbon-oţel de duritate dublă, se afunda în pădurea Bitsevski din zona de sud-vest a oraşului. Era în disonanţă cu acest teritoriu străvechi, pădure primitivă plină de mesteceni şi plopi tremurători, presărată cu pini, ulmi şi arţari, care amintea de triburile nomade din Epoca de Piatră ce cutreierau pământul brăzdat de gheţari şi vânau mamuţi cu suliţe cioplite de mână, în mijlocul faunei cu colţi şi gheare înspăimântătoare.

Moscova era un oraş sub asediu. Era capitala unei superputeri în pragul prăbuşirii. Un grup de conspiratori extremişti comunişti se pregătea să întoarcă Rusia de pe calea reformei. Zeci de mii de soldaţi înţesau oraşul, gata să tragă în populaţie. Coloane de tancuri şi transportoare blindate zornăiau pe Kutuzovski Prospekt şi pe şoseaua Minskoie. Tancuri înconjurau primăria, sediile televiziunilor, birourile ziarelor, clădirea Parlamentului. Radioul nu transmitea nimic în afară de decretele grupului de conspiratori, care se intitula Comitetul de Stat pentru Starea de Urgenţă. După ani de progres către democraţie, Uniunea Sovietică era pe punctul de a fi înapoiată forţelor întunecate ale totalitarismului.

În limuzină se afla un om în vârstă, cărunt, cu trăsături plăcute, aristocratice. Era ambasadorul Stephen Metcalfe, un simbol al americanismului, consilierul a cinci preşedinţi de la Franklin D. Roosevelt încoace, un om extrem de bogat care îşi dedicase viaţa slujirii guvernului său. Deşi pensionat, cu titlu pur onorific, ambasadorul Metcalfe fusese chemat de urgenţă la Moscova de un vechi prieten din cercurile intime ale puterii sovietice. El şi prietenul său nu se mai întâlniseră de decenii: prietenia lor era un secret adânc îngropat, necunoscut de nimeni la Washington sau Moscova. Faptul că prietenul său rus – cu numele de cod Kurwenal – insistase să se întâlnească în acest loc pustiu era îngrijorător, dar erau vremuri îngrijorătoare.

Pierdut în gânduri, vizibil nervos, bătrânul coborî din limuzină

doar după ce zări silueta vechiului său prieten, general cu trei stele, şchiopătând rău din cauza protezei care-i înlocuia un picior.

Ochii experimentaţi ai americanului scanară pădurea în timp ce porni şi sângele îi îngheţă în vine.

Văzuse un spion între copaci. Un al doilea! *Al treilea*! *Supraveghere*. El şi rusul cu nume de cod Kurwenal fuseseră localizaţi!

Asta ar însemna un dezastru pentru amândoi!

Metcalfe voia să strige la prietenul său, să-l avertizeze, dar observă lucirea unei lunete în soarele târziu al după-amiezei. *Era o ambuscadă*!

Îngrozit, bătrânul ambasador se întoarse şi fugi cât îl ţineau picioarele bolnave de artrită către limuzina blindată. Nu avea gardă de corp, niciodată nu călătorea însoţit de aşa ceva. Îl avea doar pe şoferul lui, un puşcaş marin neînarmat de la ambasadă.

Deodată văzu mai mulţi bărbaţi alergând spre el din toate direcţiile. Purtau uniforme negre, berete negre paramilitare şi erau înarmaţi cu mitraliere. Îl înconjurară, iar el începu să se lupte, dar, aşa cum îşi spunea mereu, nu mai era tânăr. *Era o răpire*? *Îl luau ostatic*? Strigă răguşit la şofer.

Bărbaţii în negru îl escortară pe Metcalfe către cealaltă limuzină blindată, un ZIL rusesc. Îngrozit, urcă în despărţitura pentru pasageri. Acolo, deja instalat, se afla generalul.

— Ce dracu’ e asta? mârâi Metcalfe, mai puţin panicat acum.

— Scuzele mele cele mai sincere, replică rusul. Sunt vremuri primejdioase, instabile şi nu puteam să-mi asum riscul de a ţi se întâmpla ceva chiar aici, în pădure. Aceştia sunt oamenii mei, sub comanda mea şi sunt antrenaţi în operaţiuni antiteroriste. Eşti o persoană mult prea importantă ca să te expun vreunui pericol.

Metcalfe îi strânse mâna rusului. Generalul avea optzeci de ani şi păr alb, deşi înfăţişarea lui rămăsese de uliu. Făcu un semn cu capul şoferului şi maşina porni.

— Îţi mulţumesc că ai venit la Moscova. Îmi dau seama că apelurile mele urgente trebuie să-ţi fi părut misterioase.

— Ştiam că trebuie să aibă legătură cu puciul, zise Metcalfe.

— Lucrurile evoluează mai repede decât se anticipase, zise rusul cu voce scăzută. Şi-au asigurat acordul bărbatului cunoscut ca *Dirijorul*. Poate că e deja prea târziu pentru a-i opri să pună

mâna pe putere.

— Prietenii mei de la Casa Albă privesc lucrurile cu mare îngrijorare. Dar sunt ca paralizaţi – părerea generală a Consiliului de Securitate pare a fi că o intervenţie ar însemna riscul unui război nuclear.

— O temere îndreptăţită. Aceşti oameni vor cu disperare să răstoarne regimul lui Gorbaciov. Vor recurge la orice măsură. Ai văzut tancurile pe străzile Moscovei – acum complotiştii nu mai aşteaptă decât ordinul ca forţele lor să lovească. Să atace civilii. Va fi o *baie de sânge*. Mii de oameni vor fi ucişi! Dar ordinul de a ataca nu va fi dat fără aprobarea *Dirijorului*. Totul depinde de el.

— Dar el nu e unul dintre complotişti?

— Nu. După cum ştii, el e cel mai puternic în interior, un om care controlează pârghiile puterii într-un secret absolut. Nu va apărea niciodată la nici o conferinţă de presă; acţionează nevăzut. Dar simpatizează cu complotiştii. Fără sprijinul lui, lovitura va eşua. Cu ajutorul lui, va reuşi cu siguranţă. Iar Rusia va deveni, încă o dată, o dictatură stalinistă – şi lumea va fi în pragul războiului nuclear.

— De ce m-ai chemat aici? Întrebă Metcalfe. De ce pe mine?

Generalul se întoarse cu faţa spre Metcalfe şi acesta văzu frica în ochii lui.

— Pentru că eşti singurul în care am încredere. Şi eşti singurul care are o şansă de a-l găsi pe *el*. Pe *Dirijor*.

— Şi de ce m-ar asculta *Dirijorul* pe mine?

— Cred că ştii de ce, zise rusul încet. Poţi schimba istoria, prietene. În fond, ştim amândoi că ai mai făcut-o o dată.

1. Paris, noiembrie 1940.

Oraşul luminilor se cufundase în întuneric.

Încă de când naziştii invadaseră Franţa şi preluaseră controlul asupra ei, cu şase luni în urmă, cel mai important oraş al lumii era părăsit, dezolant. Cheiurile Senei erau pustii. Arcul de Triumf, Place de l'Etoile, acele minunate repere strălucitoare care aprindeau cândva cerul nopţii erau acum întunecate şi abandonate. Deasupra Turnului Eiffel, unde unduia odată tricolorul Franţei, flutura un drapel cu svastica nazistă.

Parisul era tăcut. De-abia mai întâlneai maşini sau taxiuri. Majoritatea marilor hoteluri fuseseră ocupate de nazişti. Duse erau orgiile, râsetele rătăcitorilor nocturni, ale chefliilor. Duse, de asemenea, păsările, victime ale fumului de benzină arsă în timpul primelor zile ale incursiunii germane.

Noaptea, cei mai mulţi oameni rămâneau în case, intimidaţi de ocupanţi, de interdicţia de a ieşi, de noile legi ce le fuseseră impuse, de soldaţii Wehrmachtului în uniforme verzi ce patrulau pe străzi legănându-şi baionetele şi revolverele. Un oraş odinioară mândru se cufundase în disperare, lipsuri şi frică.

Până şi aristocratica Avenue Foch, cea mai largă şi cea mai importantă dintre arterele principale a Parisului, mărginită de frumoase faţade de piatră albă, părea pustiită de vânt şi mohorâtă.

Cu o singură excepţie.

Un *hotel particulier*, o reşedinţă privată, strălucea de lumini. Dinăuntru răzbăteau acorduri abia perceptibile: o orchestră de swing. Clinchet de porţelanuri şi cristaluri, voci surescitate, râsete nestingherite. Era o insulă a privilegiului strălucitor, cu atât mai radios în contrast cu fundalul mohorât.

Hotel de Châtelet era reşedinţa contelui Maurice Leon Phillipe du Châtelet şi a soţiei lui, legendara şi graţioasa gazdă Marie-Helene. Contele du Châtelet era un industriaş cu o avere fabuloasă şi în acelaşi timp membru al guvernului colaboraţionist

de la Vichy. Cel mai bine, însă, era cunoscut pentru petrecerile lui, care susţineau *tout-Paris* în zilele negre ale ocupaţiei.

O invitaţie la o petrecere la Châtelet era prilej de invidie socială, căutată, anticipată timp de săptămâni. În special în zilele acelea, cu toate raţionalizările şi reducerile de hrană, când era aproape imposibil să găseşti cafea adevărată sau unt, sau brânză, când doar cei cu relaţii foarte sus-puse obţineau carne sau legume proaspete. O invitaţie la cocteil la familia du Châtelet însemna o ocazie de a te ghiftui. Aici, în acest cămin graţios, nu exista nici un indiciu că se trăia într-un oraş în care lipsurile erau îngrozitoare.

Petrecerea era în toi când un oaspete, un întârziat, fu introdus de valet.

Bărbatul era un tânăr de aproape treizeci de ani, foarte arătos, cu păr negru, bogat, ochi mari, căprui ce păreau să clipească neîncrezător şi un nas acvilin. Era înalt şi lat în umeri, cu o constituţie atletică bine întreţinută. În timp ce îi dădea haina majordomului, dădu din cap. Zâmbi şi zise:

— *Bonsoir*, *merci beaucoup*.

Numele lui era Daniel Eigen. Locuise cu intermitenţe în Paris în ultimii doi ani şi era un obişnuit al petrecerilor, unde toată lumea îl cunoştea ca fiind un argentinian bogat şi un burlac foarte vânat.

— O, Daniel, dragul meu, îngână Marie-Helene du Châtelet, gazda, când Eigen intră în sala de bal aglomerată.

Orchestra cânta o melodie nouă, pe care el o recunoscu, „*How High the Moon*”. Doamna du Châtelet îl zărise de la jumătatea încăperii şi îşi croise drum către el cu acel soi de exuberanţă pe care o rezerva de obicei celor foarte bogaţi sau foarte puternici – să spunem ducele şi ducesa de Windsor sau guvernatorul militar al Germaniei în Paris. Gazda, o femeie arătoasă, abia trecută de cincizeci de ani, într-o rochie neagră Balenciaga cu un decolteu adânc ce-i dezvelea pieptul generos, era vizibil înnebunită după tânărul ei oaspete.

Daniel Eigen o sărută pe amândoi obrajii şi ea îl trase mai aproape, vorbind în franceză pe o voce joasă, intimă:

— Sunt atât de bucuroasă că ai ajuns, dragul meu. Mă temeam că n-o să apari.

— Şi să ratez o petrecere la Hotel de Châtelet? zise Eigen. Crezi că mi-am pierdut minţile? Scoase de la spate o cutie mică

învelită în hârtie poleită. Pentru dumneavoastră, doamnă. Ultima uncie din toată Franţa.

Gazda radia când luă cutia, desfăcu lacom ambalajul şi scoase flaconul pătrat de cristal cu parfum Guerlain. I se tăie răsuflarea.

— Dar Voi de Nuit nu poate fi cumpărat de *nicăieri*.

— Ai perfectă dreptate, zise Eigen zâmbind. *Nu poate* fi cumpărat.

— Daniel! Eşti prea dulce, prea atent. De unde ştiai că e preferatul meu?

El dădu din umeri, modest:

— Am propria mea reţea de informaţii.

Doamna du Châtelet se încruntă şi-l dojeni dând din deget:

— Şi încă după tot ce ai făcut ca să obţii pentru noi Dom Perignon! Eşti prea generos, zău aşa… Oricum, sunt încântată că eşti aici. În ziua de azi, tinerii frumoşi ca tine sunt mai rari ca diamantele, dragul meu. Va trebui să le ierţi pe unele dintre invitatele mele dacă leşină. Pe cele pe care nu le-ai cucerit deja, vreau să spun. Coborî vocea din nou. Yvonne Printemps e aici cu Pierre Fresnay, dar pare să umble iar după pradă, aşa că ai grijă. Se referea la faimoasa stea din comediile muzicale. Iar Coco Channel e cu noul ei iubit, neamţul acela cu care locuieşte la Ritz. Perorează întruna împotriva evreilor – zău, devine odios.

Eigen luă o cupă de şampanie de pe tava de argint purtată de un servitor. Aruncă o privire de jur împrejurul imensului salon pardosit cu parchet vechi, provenit de la un mare castel şi cu pereţii îmbrăcaţi în panouri albe şi aurite, acoperite la intervale regulate cu tapiserii de Gobelin. Privi la plafonul spectaculos pictat de acelaşi artist care a executat mai târziu plafoanele de la Versailles.

Dar nu îl interesa atât decorul, cât oaspeţii. În timp ce trecea în revistă mulţimea, recunoscu destul de multe persoane. Erau celebrităţile obişnuite: cântăreaţa Edith Piaf, care câştiga douăzeci de mii de franci pe reprezentaţie în fiecare seară, Maurice Chevalier şi tot felul de vedete de cinema vestite care lucrau acum pentru compania de film Continental, condusă de Goebbels, făcând filme pe care naziştii le aprobau. Obişnuitul amestec de scriitori, pictori şi muzicieni care nu ratau niciodată una din aceste ocazii pentru a mânca şi a bea pe săturate. Şi obişnuiţii bancheri francezi şi germani şi industriaşii care făceau afaceri cu naziştii şi cu regimul marionetă de la Vichy.

În sfârşit, erau ofiţerii nazişti, atât de vizibili în circuitul social în zilele acelea. Toţi erau în uniformă de gală, mulţi etalau monocluri şi purtau mici mustăţi ca ale Fuhrerului. Era guvernatorul militar german, generalul Otto von Stulpnagel; ambasadorul german în Franţa, Otto Abetz, cu tânăra franţuzoaică cu care se căsătorise; comandantul general al Parisului, bătrânul general Ernst von Schaumburg, cu părul lui tuns perie şi manierele sale prusace, căruia i se spunea Stânca de Bronz.

Eigen îi cunoştea pe toţi. Îi întâlnea regulat în saloane ca acesta, dar, fapt important, tuturor le făcuse favoruri. Stăpânii nazişti ai Franţei nu doar tolerau piaţa neagră, ci aveau nevoie de ea la fel ca restul lumii. Cum altfel ar fi făcut rost de cremă de faţă sau de pudră pentru nevestele sau amantele lor? Unde altundeva ar fi găsit o sticlă de Armagnac? Până şi noii conducători germani ai Franţei sufereau de pe urma privaţiunilor războiului.

Aşa că un contrabandist ca Daniel Eigen era întotdeauna necesar.

Simţi o mână pe braţ. Recunoscu imediat degetele încărcate de diamante ale unei foste iubite, Agnes Vieillard. Deşi fu cuprins de un fior de groază, se întoarse cu faţa luminată de un zâmbet. N-o văzuse pe femeie de luni de zile.

Agnes era o mignonă atrăgătoare, cu păr roşu strălucitor, al cărei soţ, Didier, era un foarte important om de afaceri, comerciant de muniţie şi proprietar de cai. Daniel o întâlnise pe încântătoarea, deşi nimfomana Agnes la curse, la Longehamps, unde avea o boxă privată. Soţul era la Vichy în momentul acela, consilier al guvernului marionetă. Ea i se prezentase frumosului şi bogatului argentinian ca văduvă de război. Aventura lor, pasionată, deşi scurtă, durase până la întoarcerea soţului ei în Paris.

— Agnes, *ma cherie*, pe unde ai umblat?

— Unde am fost eu? Nu te-am văzut din seara aceea de la Maxim. Se legăna din ce în ce mai imperceptibil în ritmul în care orchestra executa în stil de jazz „Imagination”.

— A, îmi amintesc bine, zise Daniel, care abia îşi amintea. Am fost teribil de ocupat, scuză-mă.

— Ocupat? Tu nu ai o slujbă, Daniel, îl dojeni ea.

— Ei bine, tatăl meu întotdeauna zicea că ar trebui să-mi

găsesc o ocupaţie utilă. Acum, că toată Franţa e ocupată, cred că am ieşit din încurcătură.

Ea clătină din cap şi se încruntă într-o încercare de a-şi ascunde zâmbetul involuntar. Se apleacă, apropiindu-se de el.

— Didier e la Vichy din nou. Şi petrecerea asta e în întregime plină de *Boches*. Ce-ar fi să evadăm spre Jockey Club? La Maxim e prea plin de Fritzi. Şopti: Potrivit anunţurilor de la metrou, oricine i-ar numi pe germani *Boches* ar fi împuşcat. Germanii au fost hipersensibili la ridicolul franţuzesc.

— A, nu mă deranjează germanii, zise Daniel încercând să schimbe subiectul. Sunt clienţi excelenţi.

— Soldaţii – cum li se spune, *fasole verde*?

— Sunt nişte brute! Atât de prost crescuţi... Întotdeauna se leagă de femei pe stradă şi le înşfacă pur şi simplu.

— Trebuie să-i compătimeşti puţin, zise Eigen. Bietul soldat german simte că a cucerit lumea, dar nu poate prinde privirea unei franţuzoaice. E atât de nedrept!

— Dar cum să scapi de ei?

— Spune-le doar că eşti evreică, *mon chou*. Asta îi goneşte. Sau holbează-te la picioarele lor mari, asta-i jenează întotdeauna.

Acum nu se mai putu abţine să nu zâmbească.

— Dar cum bat pasul de gâscă pe Champs-Elysees! Crezi că e uşor să baţi pasul de gâscă? întrebă Daniel. Încearcă, într-o zi vei sfârşi căzând în fund. Aruncă o privire fugară prin încăpere, căutând o scăpare.

— Ca să vezi, chiar ieri l-am văzut pe Goring coborând din maşină pe Rue de la Paix. Căra bastonul ăla tâmpit de mareşal – jur, trebuie că doarme cu el! A intrat la Cartier şi directorul mi-a spus mai târziu că a cumpărat un colier de opt milioane de franci pentru nevastă-sa. Împunse cămaşa albă, scrobită a lui Daniel cu arătătorul. Fii atent, îi cumpără soţiei produse franţuzeşti, nu germane. *Boches* fac întotdeauna caz de decadenţa noastră, dar o adoră!

— Ei bine, doar ce-i mai bun pentru *Herr* Meier.

— *Herr* Meier? Ce vrei să spui? Goring nu e evreu.

— Ştii ce-a zis – dacă vreodată o bombă cade peste Berlin, numele meu nu va mai fi Hermann Goring, spuneţi-mi Meier.

Agnes râse.

— Vorbeşte încet, Daniel, zise printre dinţi. Eigen îi atinse

mijlocul.

— E un domn aici pe care trebuie să-l întâlnesc, dulceaţă, aşa că permite-mi...

— Adică ai pus ochii pe o altă doamnă, zise Agnes cu reproş, zâmbind cu o grimasă exagerată.

— Nu, nu, jubilă Eigen. Mă tem că e vorba chiar despre afaceri.

— Ei bine, Daniel, cel puţin poţi să-mi aduci nişte cafea adevărată? Nu suport amestecătura aia, cicoare, ghindă prăjită! Vrei, dulceaţă?

— Desigur, zise el, de îndată ce va fi posibil. Aştept un transport în câteva zile.

Dar de cum îi întoarse spatele lui Agnes fu acostat de o voce seacă, bărbătească:

— *Herr* Eigen!

Chiar în spatele lui era un mic grup de ofiţeri germani în centrul căruia se afla un SS *Standartenfuhrer* cu înfăţişare regală, un colonel cu părul pieptănat pe spate într-un smoc, cu ochelari cu rame de baga şi cu o mică mustaţă, imitaţie slugarnică a Fuhrerului său. *Standartenfuhrer* Jurgen Wegman fusese foarte folositor, obţinându-i lui Eigen o licenţă de serviciu public care-i permitea să conducă unul dintre puţinele vehicule private îngăduite pe străzile Parisului. Transportul era o adevărată problemă în zilele acelea. De vreme ce doar doctorii, pompierii şi, dintr-un anumit motiv, actorii şi actriţele importante aveau voie să-şi conducă propriile maşini, metroul era ridicol de aglomerat, iar jumătate din staţii erau oricum închise. Nu se găsea petrol şi nici taxiuri.

— *Herr* Eigen, acele Upmanns erau depreciate.

— Îmi pare rău să aud asta, *Herr Standartenfuhrer* Wegman. Le-aţi ţinut în cutia specială pentru păstrarea umidităţii, aşa cum v-am spus?

— Nu am aşa ceva.

— Atunci va trebui să vă procur una, zise el.

Unul dintre colegii săi, un SS *Gruppenfuhrer* impozant şi cu faţa rotundă, un general de brigadă pe nume Johannes Koller, chicoti uşor. Le arătase colegilor săi un colaj de cărţi poştale franţuzeşti în tonuri de sepia. Le puse repede la loc în buzunarul de la piept al tunicii, nu înainte însă ca Eigen să le vadă; erau fotografii demodate şi impudice ale unei femei statuare care

purta doar jartiere şi ciorapi, izbitoare prin varietatea poziţiilor lascive.

— Vă rog, erau râncede când mi le-aţi dat. Nici măcar nu cred că erau din Cuba.

— Erau din Cuba, *Herr Kommandant.* Împăturite pe coapsa unei tinere virgine cubaneze. Iată, luaţi unul din acestea, cu complimentele mele. Tânărul băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase o husă de catifea în care erau câteva trabucuri înfăşurate în celofan. „Romeo şi Julieta”. Înţeleg că sunt preferatele lui Churchill. Îi întinse unul germanului, făcând cu ochiul.

Un chelner se apropie cu o tavă de argint plină cu tartine.

— *Pate de foie gras*, domnilor?

Koller înhaţă două cu o mişcare agilă. Daniel luă una.

— Nu pentru mine, spuse Wegman solemn chelnerului şi bărbaţilor din jurul lui. Nu mai mănânc carne.

— Nu e uşor de procurat, nu?

— Nu asta e problema, răspunse Wegman. Ştiţi, pe măsură ce omul îmbătrâneşte, trebuie să devină vegetarian.

— Da, Fuhrerul dumneavoastră e vegetarian, nu-i aşa? zise Eigen.

— Corect, spuse Wegman cu mândrie.

— Deşi uneori înghite ţări întregi, adăugă Eigen. SS-istul se încruntă.

— Pari în stare să răstălmăceşti orice, *Herr* Eigen. Poate poţi face ceva cu penuria de hârtie de aici, din Paris.

— Da, trebuie să-i înnebunească pe birocraţii dumneavoastră. Ce mai e de procurat?

— Acum totul e de calitate inferioară, zise *Gruppenfuhrer* Koller. În după-amiaza asta a trebuit să încerc o coală întreagă de timbre poştale până să găsesc unul care să se lipească de plic.

— Oamenii dumneavoastră mai folosesc încă timbrul cu capul lui Hitler?

— Da, desigur, încuviinţă Koller nerăbdător.

— Poate lingeţi partea care nu trebuie! zise Eigen făcând cu ochiul.

Neamţul roşi de jenă, tuşi ciudat, dar înainte să-i vină în minte o replică, Eigen continuă:

— Aveţi perfectă dreptate, desigur. Pur şi simplu francezii nu

se ridică la standardele producţiei germane.

— Aţi vorbit ca un adevărat german, aprobă Wegman, chiar dacă mama dumneavoastră e spaniolă.

— Daniel! se auzi o voce de contralto. Se întoarse, uşurat de ocazia de a scăpa de ofiţerii nazişti.

Era o femeie solidă, de vreo cincizeci de ani, într-o rochie stridentă cu volane care o făcea să semene puţin cu un elefant de circ dansând. Doamna Fontenoy îşi purta părul nenatural de negru strâns într-un coc cu o bentiţă albă de blană. Purta cercei enormi pe care Daniel îi recunoscu ca fiind ludovici de aur, veche monedă de douăzeci şi două de carate. Îi întindeau lobii urechilor. Era soţia unui diplomat de la Vichy, ca însăşi o gazdă importantă.

— Mă scuzaţi, le spuse ea nemţilor, trebuie să-l răpesc pe tânărul Daniel.

Braţul doamnei Fontenoy era aşezat în jurul unei tinere subţirele de vreo douăzeci de ani, într-o rochie de seară, cu umerii goi, o frumuseţe cu păr ca pana corbului şi cu ochi gri-verzui luminoşi.

— Daniel, zise doamna Fontenoy, aş vrea să ţi-o prezint pe Genevieve du Châtelet, încântătoarea fiică a gazdei noastre. Am fost uimită să aud că nu te cunoaşte – trebuie să fie unica femeie singură din Paris pe care n-o cunoşti. Genevieve, el e Daniel Eigen.

Fata întinse mâna delicată, cu degete lungi, în ochi strălucindu-i un scurt avertisment. Privirea îi era adresată doar lui Daniel.

Daniel îi apucă mâna.

— Încântat de cunoştinţă, zise el, înclinând capul. În timp ce strângea mâna tinerei frumuseţi, arătătorul lui o zgârie uşor în palmă, răspunzând tacit semnalului ei.

— Domnul Eigen e din Buenos Aires, îi explică văduva tinerei, dar are un apartament pe malul stâng.

— O, sunteţi de mult în Paris? întrebă Genevieve cu o privire fixă, nepăsătoare.

— De destulă vreme, zise Eigen.

— Destulă ca să ştie să se descurce, zise doamna Fontenoy arcuindu-şi sprâncenele.

— Înţeleg, zise Genevieve de Châtelet şovăielnic. Deodată ochii ei părură să spioneze pe cineva din partea opusă a

încăperii. A, iat-o pe mătuşa mea, Benoâte. Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Fontenoy.

Depărtându-se, ochii fetei se întâlniră ca din întâmplare cu ai lui. Apoi indicară cu înţeles către o cameră alăturată. El dădu din cap aproape imperceptibil, înţelegând semnul imediat.

Daniel se scuză şi el după două minute interminabile de conversaţie insipidă cu doamna Fontenoy. Două minute: trecuse mult timp. Îşi făcu loc cu umărul prin aglomeraţie, zâmbind şi salutându-i din cap pe cei ce îl strigau pe nume, dând de înţeles că nu se poate opri din cauza unor probleme personale urgente.

La mică distanţă, pe coridorul cel mare, era biblioteca la fel de spaţioasă. Pereţi şi rafturi încastrate, lăcuite în roşu chinezesc; rânduri de volume legate în piele, vechi, niciodată citite. Camera era goală, din sala de bal se auzea un murmur vag, îndepărtat. Şezând pe divan între perne Aubusson, stătea Genevieve, răpitoare în rochia ei neagră, cu umerii goi şi strălucitori.

— O, slavă Domnului, şopti cu înfrigurare.

Se ridică, fugi spre Daniel şi îşi aruncă braţele în jurul lui. El o sărută îndelung şi pătimaş. După un minut ea se trase înapoi.

— Am fost aşa de uşurată că ai venit în seara asta, mă temeam că ai alte planuri.

— Cum poţi spune asta? protestă Daniel. De ce aş rata o ocazie să te văd? Vorbeşti prostii.

— Pentru că eşti atât de discret, atât de atent ca părinţii mei să nu afle despre noi. Oricum, eşti aici, mulţumesc lui Dumnezeu. Oamenii ăştia sunt atât de plictisitori, am crezut că o să mor. Nu vorbesc decât despre mâncare şi iar despre mâncare.

Eigen frământa umerii lăptoşi ai iubitei sale, strecurându-şi degetele până la umflătura sânilor ei. Simţea mirosul de Shalimar, un dar de la el.

— Doamne, mi-ai lipsit atât de mult, murmură.

— A trecut aproape o săptămână, zise Genevieve. Ai fost băieţel rău? Nu, aşteaptă – nu-mi răspunde. Îţi ştiu tertipurile, Daniel Eigen.

— Întotdeauna vezi prin mine, zise Eigen moale.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, replică Genevieve vicleană, ţuguiind buzele. Eşti un om cu multe feţe, cred.

— Poate ai reuşit să-mi descoperi câteva, replică Eigen. Genevieve părea şocată, dar era pură afectare şi amândoi o

ştiau.

— Nu aici, oricine ar putea intra peste noi.

— Ai dreptate, să mergem undeva unde să nu fim întrerupţi.

— Da, vestiarul de la etajul doi. Nimeni nu intră niciodată acolo.

— Cu excepţia mamei tale, zise Daniel Eigen dând din cap. Îi venise o idee. Biroul tatălui tău. Putem încuia uşa.

— Dar tata o să ne omoare dacă ne găseşte acolo. Daniel dădu trist din cap.

— Ah, draga mea, ai dreptate. Cred că ar trebui totuşi să ne alăturăm din nou celorlalţi.

Genevieve îl privi consternată.

— Nu, nu, nu, zise. Ştiu – ştiu unde ţine cheia. Vino! Să ne grăbim!

O urmă afară din bibliotecă pe uşa ce dădea spre o scară de serviciu strimtă care ducea la al doilea nivel, apoi pe un coridor lung şi întunecat, până se opri într-o nişă mică, lângă un bust de marmură albă al mareşalului Petain. Lui Daniel îi zvâcnea inima în piept. Era pe cale să încerce ceva periculos şi pericolul îl excita întotdeauna. Îi plăcea să trăiască la limită.

Genevieve întinse mâna în spatele statuii şi luă, îndemânatică, o cheie cu care descuie uşile duble de la biroul tatălui său.

Tânăra şi încântătoarea Genevieve nu avea nici o idee, desigur, că Daniel mai fusese în această încăpere. Fusese chiar de mai multe ori în timpul întâlnirilor lor secrete aici, la Hotel du Châtelet, în mijlocul nopţii, când ea dormea, părinţii ei erau plecaţi, iar servitorii aveau zi liberă.

Biroul privat al contelui Maurice Leon Phillipe du Châtelet era o cameră cu un caracter foarte masculin, care mirosea a tutun de pipă şi piele. Se găseau acolo o colecţie de bastoane vechi, o mulţime de fotolii Louis XV îmbrăcate în piele maro închis şi un birou masiv, cu ornamente sculptate, plin de teancuri ordonate de documente. Pe şemineu era bustul în bronz al unui membru al familiei.

Genevieve încuie uşile, iar Daniel ocoli biroul, alegând din corespondenţa financiară şi personală ce era mai interesant. Dintr-o aruncătură de ochi îşi dădu seama că depeşele diplomatice de la Vichy aveau legătură cu probleme militare ultrasecrete.

Dar înainte ca el să poată face mai mult decât să identifice

hârtiile interesante, Genevieve încuiase uşa pe dinăuntru şi se grăbea spre el.

— Aici, zise ea, divanul de piele.

Eigen nu voia totuşi să se îndepărteze de birou. O împinse uşor în marginea acestuia, plimbându-şi mâinile pe corpul ei, de-a lungul mijlocului subţire, în jurul feselor mici şi tari, unde se opri, frământându-i blând carnea. Între timp îi săruta gâtul, începutul sânilor.

— O, Doamne, Daniel! gemu ea, cu ochii închişi.

Apoi Eigen îşi petrecu vârfurile degetelor de-a lungul despicăturii mătăsoase a feselor ei, stimulând gingaş părţile intime, lucru care o acapara în aşa măsură că nu observă mâna lui dreaptă părăsindu-i posteriorul, întinzându-se în spatele ei către un anumit vraf de documente şi ridicând abil teancul de hârtii.

Nu se aşteptase la o asemenea şansă. Trebuia să improvizeze.

Fără zgomot, puse hârtiile în buzunarul lateral al hainei de seară. Documentele dispărură în căptuşeala de mătase a sacoului, iar el strecură mâna stângă spre fermoarul de la spatele ei şi îl deschise, trăgând rochia în jos şi dezvelindu-i sânii, apoi supuse discurile maronii ale sfârcurilor tremurului fluturător al limbii lui.

Documentele, ţepene în căptuşeala hainei sale de seară, foşniră uşor când se mişcă.

Deodată, îngheţă. Ciuli urechile.

— Ce e? şopti Genevieve cu ochii larg deschişi.

— Ai auzit?

— Ce?

— Paşi. Alături.

Daniel avea un auz deosebit de fin, dar acum, mai ales, era în alertă, situaţia fiind compromiţătoare în mai multe sensuri.

— Nu! Ea se depărta de el, bâjbâind să-şi tragă rochia în sus ca să-şi acopere sânii. Închide-mi fermoarul. Te rog, Daniel. Trebuie să plecăm. Dacă cineva află că suntem aici…

— Ssst! făcu el. Era zgomotul produs de picioarele a două persoane, după cum îşi dădu seama, nu numai ale uneia. După zgomotul pantofilor pe marmura holului, îşi dădu seama că erau doi bărbaţi. Se auzeau din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropiau.

În timp ce Genevieve se strecura spre uşă de-a curmezişul

încăperii, el putea distinge vocile. Erau doi bărbaţi discutând în franceză, dintre care unul cu un puternic accent german. O voce, aceea a francezului, era joasă şi răguşită; îl identifică pe conte, tatăl lui Genevieve. Celălalt era generalul von Stulpnagel, guvernatorul militar german? Nu era sigur.

Genevieve întinse prosteşte mâna după cheie – de ce? Ca să descuie uşa chiar în momentul sosirii tatălui ei şi a germanului? Îi atinse mâna, oprind-o chiar în clipa în care voia să deschidă şi scoase cheia din broască.

— Pe acolo, şopti el. Arătă spre uşa din capătul opus al biroului. Ultima dată intrase în birou pe uşa aceea. Poate că Genevieve va crede că o observase chiar acum, deşi, în panica ei, probabil nu mai gândea prea limpede.

Încuviinţă şi fugi spre uşă. Când o ajunse, stinse luminile, cufundând camera în întuneric. Dar Daniel se mişca uşor în întuneric şi înregistrase detaliile încăperii, obstacolele din drumul său.

Genevieve se sufocă când ajunse la uşă şi, apăsând pe clanţă, îşi dădu seama că e încuiată. Dar Daniel scoase cheia. Dacă n-ar fi făcut-o, cele câteva secunde irosite s-ar fi soldat cu prinderea lor. Descuie abil uşa care rezistă puţin, fiind rareori folosită. Împingând-o pe Genevieve pe coridorul strimt şi întunecos, trase uşa după ei, hotărând să n-o încuie. Butucul era uşor ruginit şi zgomotul ar fi putut fi auzit de cei doi bărbaţi.

Auzi uşa principală a biroului deschizându-se şi pe cei doi bărbaţi care intrară discutând.

Genevieve strânse braţul lui Daniel, înfigându-şi unghiile ascuţite ca nişte gheare în catifeaua mânecii lui. Chiar dacă auzise foşnetul hârtiilor din buzunarul lui, părea să nu-l fi luat în seamă.

— Ia-o în jos pe scări, către bucătărie şi întoarce-te la petrecere.

— Dar servitorii…

— Nu vor ştii de unde vii şi, în orice caz, vor fi discreţi.

— Dar dacă tu vii după mine, chiar şi după câteva minute…

— Nu pot, fireşte. Îşi vor da seama şi atunci vei fi terminată.

— Dar tu unde te vei duce? şopti ea cam tare.

— Nu te teme pentru mine. Ne-ntâlnim curând. Dacă te întrebă mama ta unde am dispărut, n-ai nici o idee, desigur. Daniel simţi că trebuia să-i spună asta lui Genevieve, care nu era

cea mai inteligentă femeie pe care o întâlnise.

— Dar unde…? începu ea.

El îi acoperi buzele cu degetul.

— Du-te, *ma cherie*.

Dădu să plece, dar el o atinse pe umăr. Se întoarse şi Daniel o sărută uşor pe buze. Apoi îi aranja corsajul rochiei şi urcă rapid scara de serviciu. Purta încălţăminte cu talpă de cauciuc, care nu făcea zgomot, aproape mai greu de obţinut în zilele acelea decât cea din piele.

Mintea îi lucra frenetic, trecând în revistă ceea ce se întâmplase şi întrebându-se încotro o va lua. Ştiuse că o va vedea pe Genevieve în seara aceea, dar nu întrevăzuse posibilitatea de a intra în biroul tatălui ei – ocazie pe care nu ar fi putut să o rateze. Dar acum, cu documentele vârâte în buzunarul hainei, nu era o idee bună să se întoarcă la petrecere, unde, în aglomeraţie, oricine putea să se ciocnească de el, să le audă foşnind şi să descopere ce ascundea.

Totuşi, existau câteva căi de a evita acest lucru. Putea să-şi caute la garderobă pardesiul, pretinzând, dacă ar fi fost întrebat, că îşi rătăcise bricheta. În felul ăsta ar putea muta actele în pardesiu. Dar exista riscul să fie văzut; probabil că cineva se ocupa de garderobă.

Şi riscul acela era un nimic comparativ cu mult mai grava posibilitate ca, întorcându-se la petrecere, să se afle că fusese cu Genevieve în biroul tatălui ei. Scara de serviciu ducea drept în bucătărie, unde servitorii l-ar vedea intrând la câteva minute după trecerea lui Genevieve. Ar pune lucrurile cap la cap. Servitorii nu erau deloc discreţi, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse lui Genevieve şi e sigur că şi ea ştia adevărul: trăiau pentru asemenea bârfe.

Lui Eigen nu-i păsa de şuşoteli, bârfe şi zvonuri. Cui îi păsa dacă Marie-Helene du Châtelet afla că o sedusese, în trecere, pe fiică-sa? Nu, îl preocupa ceea ce era lanţul de descoperiri, pentru că îi putea vedea capătul. Avea să vină momentul în care contele va descoperi că anumite hârtii, vitale pentru siguranţa naţională, îi dispăruseră din birou îşi va întreba imediat soţia şi servitorii. Acuzaţiile ar zbura în stânga şi în dreapta. Poate una dintre bucătărese, pentru a proteja personalul, ar fi putut să dezvăluie că o văzuse pe tânără coborând direct din birou.

Şi apoi, chiar dacă stăpânul casei nu ar fi sigur că Daniel

furase hârtiile, el ar fi totuşi cel mai la îndemână acuzat. Şi acoperirea – cel mai preţios bun al său – i-ar fi distrusă. Cu siguranţă nu se putea expune unui asemenea pericol.

E drept, existau şi alte modalităţi de a ieşi din casă. Putea urca pe scara de serviciu până la al treilea sau la al patrulea nivel şi să traverseze etajele superioare, fără îndoială neiluminate, către o altă scară. Pe acolo putea să coboare în curtea din spate, o grădină ce fusese cândva remiză de trăsuri. Grădina era împrejmuită de un gard de lemn înalt care nu avea ieşire. Ar sări gardul, dar era sigur că ar fi văzut de la câteva din ferestrele sălii de bal, care dădeau în curte. Un bărbat în smoching alergând prin curtea din spate şi sărind gardul – nu, ar fi zărit imediat.

Avea o singură cale de a ieşi în siguranţă din Hotel de Châtelet.

Într-o clipă ajunse la ultimul etaj, unde locuiau servitorii. Tavanul era scund şi foarte înclinat, iar podeaua de aici nu era din marmură sau piatră, ci din pin care scârţâia. Nu era nimeni acolo: toţi servitorii erau jos, la petrecere. Tânărul trecuse pe-acolo în recunoaştere – nu pentru că s-ar fi aşteptat la necazuri, ci pentru că era indispensabil să aibă întotdeauna o ieşire de urgenţă. Era modul său de operare şi nu o dată îi salvase viaţa.

Ştia că se poate ieşi prin acoperiş şi că, de vreme ce proprietatea era lipită de casele vecine care alcătuiau un lung şir negru, ar trebui să existe câteva căi de scăpare.

Hotel de Châtelet avea un acoperiş mansardat, cu ferestre care alcătuiau lucarne arcuite. Văzu dintr-o privire că toate ferestrele care dădeau pe acoperiş erau în partea din faţă a clădirii, în camerele servitorilor. Era puţin probabil ca vreun servitor să-şi încuie camera; totuşi, se simţi uşurat când încercă prima uşă la care ajunse şi aceasta se deschise imediat.

Camera era micuţă, cu puţină mobilă în afară de un pat de o persoană şi un dulap. Era luminată de razele slabe de lună ce se strecurau prin geamul prăfuit. Alergă la fereastră, ferindu-şi capul când se strecură spre lucarna îngustă şi apucă închizătoarea. Era clar că ferestrele acelea nu erau deschise des, dacă erau deschise vreodată. Totuşi, reuşi să forţeze mai întâi o parte, apoi pe cealaltă.

În aerul rece al nopţii care năvăli înăuntru, se uită afară şi ceea ce observase când studiase clădirea cu câteva zile mai înainte se confirmă. Fereastra dădea direct pe un acoperiş

înclinat, smolit, care continua vreo trei metri până la parapet – un soi de gard înalt de piatră ornamentală care l-ar ascunde de trecătorii de dedesubt. Cel puţin cât s-ar mişca pe acoperişul acestei clădiri. Cele învecinate, construite în alte variante ale stilului celui de-al Doilea Imperiu, nu aveau parapeţi. Ei bine, se va ascunde cum va putea.

Smoala de pe acoperiş se încreţise şi crăpase din cauza vechimii şi a căldurii din timpul verilor. Acum, acoperită de un strat subţire de zăpadă şi de gheaţă, devenise alunecoasă. Avea să fie riscant.

Trebuia să urce întâi câţiva metri, ceea ce nu era uşor din cauza ţinutei de seară. De asemenea, pantofii săi cu talpă de cauciuc, deşi excelenţi pentru a se deplasa neauzit prin casă, nu erau făcuţi pentru căţărare. Nu va fi uşor.

Ţinându-se de partea de deasupra a tocului ferestrei, balansa picioarele în sus, apoi direct afară. De îndată ce pantofii lui luară contact cu acoperişul smolit, simţi că alunecă pe gheaţă. Rămase agăţat de rama ferestrei, cu corpul atârnându-i pe jumătate în afară. Zgârie cu tălpile înainte şi înapoi până răzui suficient gheaţa ca suprafaţa să nu mai fie atât de alunecoasă.

Dar nu era suficient, nu într-atât încât să renunţe la rama ferestrei. La vreun metru în stânga era un coş înalt de cărămidă. Îşi eliberă mâna dreaptă, apoi îşi răsuci corpul, folosind piciorul stâng ca punct de sprijin, pentru a putea să se prindă de coş, continuând să se ţină cu stânga de tocul ferestrei.

Cărămida era rece şi aspră în palma lui; totuşi, asprimea era bună. Mortarul dintre cărămizi era vechi şi suficient de sfărâmicios încât să-i permită să-şi strecoare degetele în crăpături şi să se ţină bine. Îşi încorda corpul, îşi balansa greutatea şi priza deveni destul de sigură pentru a-i permite să se agate de coş cu ambele mâini.

Zgârie cu pantofii pojghiţa de gheaţă până când obţinu alt loc pe care putea sta în picioare. Acum era suficient de aproape de coş încât să-l poată cuprinde cu braţele, cam ca un alpinist. Avu nevoie de toată forţa sa considerabilă pentru a ajunge la coş, râcâind gheaţa până putu să se ţină iar pe picioare.

Ştia că, în secolul trecut, hoţii treceau adesea aşa de la o casă la alta. O făcuse şi el de câteva ori şi ştia că e mult mai greu decât pare. Dar se îndoia că vreun hoţ era suficient de nebun sau sinucigaş să se caţăre în felul ăsta prin gheaţa şi zăpada unei

ierni pariziene.

Daniel urcă vreun metru pe coş până ajunse la un zid scund de cărămidă ce separa acoperişul pe care se afla de cel alăturat. Fu uşurat să vadă că următorul acoperiş nu era smolit, ci acoperit cu plăci curbate de teracotă. Puteau fi alunecoase din cauza gheţii, dar suprafaţa lor ondulată oferea aderenţă. Descoperi că se poate târî pe plăci destul de uşor. Coama acestui acoperiş nu era în unghi, ci netedă, o curbă de o jumătate de metru. Urcându-se pe coamă, încercă aderenţa tălpilor şi fu mulţumit. Acum putea traversa acoperişul, balansându-şi cu grijă greutatea, legănându-se uşor de parcă ar fi mers pe sârmă.

Departe, jos, era Avenue Foch, întunecată şi pustie, cu luminile stinse în vremurile acelea de criză de electricitate. Ştia că dacă el poate vedea strada, oricine din stradă îl poate vedea, de vreme ce nici un obstacol nu obstrucţiona privirea.

Şi mai existau şi alte posibilităţi de a putea fi văzut. Îl putea vedea oricine privea de la ferestrele unuia dintre apartamentele de la etajele superioare ale unei clădiri învecinate. Oamenii erau anormal de vigilenţi în zilele acelea, când se vorbea întruna despre sabotori şi spioni. Nici un om care ar fi văzut pe cineva căţărându-se pe acoperişul unei clădiri nu ar fi ezitat să anunţe Prefectura de Poliţie. Era vremea scrisorilor anonime, când marea ameninţare care plana asupra francezilor era denunţarea la *Kommandantur*. Riscurile ca Daniel să fie descoperit erau reale.

Se mişcă mai repede, atât de repede pe cât putea îndrăzni, până ajunse la zidul scund de cărămidă ce despărţea clădirea de următoarea. Acoperişul acesteia era mansardat, la fel ca la Hotel de Châtelet, dar era acoperit cu plăci de ardezie; avea, de asemenea, o coamă plată, deşi mai îngustă decât prima, cam de o jumătate de metru.

Înainta cu grijă pe coamă, trăgând un picior după altul. Se uită în jos, la stradă şi o clipă îl cuprinse frica. Dar se concentra asupra importanţei misiunii sale şi teama trecu imediat.

În aproximativ treizeci de secunde ajunse la următorul zid despărţitor. Era un zid gros de piatră în care era fixat un rând de guri de ventilaţie şi un coş de şemineu. Câteva fumegau, indicând că ocupanţii casei de dedesubt erau printre puţinii privilegiaţi care aveau cărbuni pentru încălzire. Se întinse şi apucă o deschizătură rece la atingere, apoi pe cea de lângă ea

şi, pe când urca, observă ceva interesant.

Zidul de piatră oferea o ieşire bună de pe acoperiş în curtea din spate a unei case. La trei metri de streaşină acoperişului se aflau, în perete, nişte trepte de metal ce se întindeau pe toată distanţa, din vârful zidului până la curtea întunecată de dedesubt. Treptele erau folosite de către coşari pentru a ajunge la hornuri.

Un moment, Daniel rămase blocat. Treptele erau prea departe. Nu putea să stea în picioare pe zidul de piatră şi să încerce să manevreze printre deschizături: zidul nu era destul de lat în vârf. Nu avea altă soluţie decât să se întindă pe spate către ţevile de lut, să apuce una, apoi alta şi alta, avansând lateral, legănându-şi picioarele, puţin câte puţin, ca o maimuţă, pe faţada zidului. Ţevile de ventilaţie erau cilindrice şi cu un diametru destul de redus, aşa că se putea ţine de ele în siguranţă.

Merse înclinat câteva minute până ajunse la treptele de metal. O apucă pe cea de sus şi în acelaşi timp îşi balansa picioarele către o treaptă de mai jos. Coborî încet la început, apoi mai repede, până ajunse la bază.

Rămase un moment nemişcat în curtea pustie. Ferestrele casei ce dădeau în curte erau întunecate. Judecând după fumul ce ieşea pe coşuri, casa părea locuită, dar locatarii dormeau probabil. Merse încet, fără zgomot, pe bolovani. Într-un gard înalt de lemn era o poartă, încuiată. Pe lângă obstacolele de până acum, asta putea fi cu greu numită o provocare. Urcă pe gard, sări peste şi ajunse pe o alee în apropiere de Avenue Foch.

Daniel cunoştea bine această parte a oraşului. Rezistând impulsului de a o lua la fugă, se plimbă pe alee până ajunse la trotuarul îngust. Îşi pipăi haina şi simţi hârtiile la locul lor.

Strada era neluminată şi sinistru de pustie.

Trecu pe lângă ferestrele întunecate ale unei librării care aparţinuse cândva unui evreu şi fusese ocupată de nemţi. Firma era acoperită cu o pancartă albă pe care, între svastici, se putea citi, scris cu litere gotice, negre, cuvântul FRONTBUCHHANDLUNG. Odinioară fusese o elegantă librărie străină, acum era străină în alt fel: nu vindea decât cărţi germane.

Semne ale prezenţei germanilor erau peste tot, însă, ciudat, nu demolaseră nici unul dintre reperele faimoase, nici una dintre

clădirile îndrăgite. Naziştii nu încercaseră să elimine Parisul aşa cum era cunoscut dintotdeauna. Pur şi simplu vruseseră să-l anexeze – să-şi însuşească giuvaierul de coroană a Europei. Însă era ceva ciudat de pripit şi *temporar* în felul în care naziştii îşi lăsaseră amprenta. Cum ar fi posterul alb cu FRONTBUCHHANDLUNG care fusese lipit la repezeală peste firma gravată a librăriei. Toată pânza aceea mare şi albă putea fi dată jos într-o secundă. De parcă nu voiau să zgârie noua lor bijuterie. Când încercaseră prima oară să ridice drapelul cu svastica pe Turnul Eiffel, acesta fusese sfâşiat de vânt şi ei înălţaseră altul. Până şi Hitler fusese doar câteva ore în vizită, ca un excursionist stingher. Nici măcar nu rămăsese peste noapte. Parisul nu-i dorea şi ei o ştiau.

Aşa că îşi puseseră posterele peste tot. Daniel le vedea pe pereţii clădirilor pe lângă care trecea, lipite atât de sus că abia puteau fi văzute, dar exista o raţiune în treaba asta: când germanii le-au pus la nivelul ochiului, pancartele lor idioate fuseseră inevitabil trântite la pământ sau şterse. Câte un parizian mânios scrijelise pe ele „Moarte pentru Boches!” sau „Dumnezeu să binecuvânteze Anglia!”

Zări un poster cu un Winston Churchill fumând trabuc şi rânjind, lângă el cu o femeie ţinând în braţe un copil pricăjit care plângea. „Vezi ce le face blocada copiilor noştri?” spunea sloganul. Se referea la blocada britanică, dar toată lumea ştia că era o absurditate. Până şi pe acesta, lipit atât de sus, cineva scrijelise „Cum rămâne cu cartofii?” Toată lumea era furioasă: adevărul e că toţi cartofii produşi de fermierii francezi se trimiteau în Germania.

Alt poster, de data asta doar cuvinte: „Sunteţi în regulă? Aveţi acte în ordine?” Sau; „Sunteţi dumneavoastră în regulă?” Trebuia să ai mereu la tine cartea de identitate pentru cazul în care te oprea vreun jandarm sau funcţionar francez – erau mai răi decât soldaţii germani.

Tânărul avea întotdeauna actele la el. Mai multe rânduri, de fapt. Pe nume diferite, cu naţionalităţi diferite. Îi permiteau să facă schimbările rapide la care era nevoit să apeleze.

În cele din urmă, ajunse la destinaţie: o clădire veche şi dărăpănată, pe o stradă oarecare. O firmă de lemn uzată atârna de un braţ de fier forjat: *La Cave*. Subsolul. Era un bar plasat sub nivelul străzii, la capătul unui mic şir de trepte de cărămidă

uzate. La fereastra mică fuseseră trase draperii de camuflaj, dar pe la margini străbătea lumină.

Se uită la ceas. Abia trecuse miezul nopţii, oră după care *Domnii aceia* – naziştii – impuseseră interdicţia de circulaţie în Paris.

Cu toate acestea, barul era deschis. Jandarmii şi naziştii închiseseră ochii şi permiseseră funcţionarea până noaptea târziu. Se dăduse mită şi băutură pe gratis cui trebuia.

Coborî scările şi trase de trei ori de soneria demodată. Auzi un zgomot înăuntru care acoperi amestecul de voci şi muzică.

În câteva secunde, un punct de lumină apăru în vizorul din centrul uşii masive şi îndoliate. Lumina clipi în vreme ce cineva îl verifica, apoi uşa se deschise şi i se îngădui să intre.

Locul era un adevărat *subsol* – cu podea de piatră neregulată, crăpată, ziduri de cărămidă deformate şi un plafon scund. Atmosfera era înceţoşată de fum şi mirosea a transpiraţie, tutun ieftin şi vin prost. Muzica de la radio se auzea hodorogit. De-a lungul barului de lemn şedeau şase sau şapte muncitori şi o femeie care părea prostituată. Se uitară la el oarecum curioşi şi ostili.

Barmanul, care îi deschisese uşa, îl salută.

— N-ai mai trecut de mult, Daniel, zise Pasquale, un bătrân uscăţiv, la fel de brăzdat de vreme ca şi barul său. Dar mă bucur întotdeauna să te văd. Zâmbi, dezvelind un şir de dinţi îngălbeniţi de tutun şi doi de aur. Se aplecă spre Daniel: Tot nu se găsesc Gitanes?

— Cred că primesc un transport mâine sau poimâine.

— Excelent. Nu sunt tot o sută de franci, nu-i aşa?

— Sunt mai scumpe. Coborî vocea: Pentru ceilalţi. Pentru tine, reducerea specială care i se cuvine barmanului.

Omul miji ochii, suspicios:

— Cât?

— Gratis.

Pasquale râse din toată inima, un râs hârâit, de fumător. Eigen nu-şi putea da seama ce fel de porcărie obişnuia să fumeze.

— Condiţiile tale sunt rezonabile, spuse el, întorcându-se la locul său, în spatele barului. Pot să te servesc cu un cockteil?

Daniel clătină din cap.

— Scotch whisky? Coniac? Ai nevoie de telefon? Arătă spre cabina din capătul barului, a cărui fereastră o spărsese el însuşi

ca un avertisment pentru clienţi să-şi ţină gura. Chiar şi aici, unde nu erau admişi străini, nu puteai şti cine ascultă.

— Nu, mulţumesc. Doar la toaletă.

Pasquale strânse scurt din ochi, apoi încuviinţă din cap, înţelegând. Era un tip aspru, arţăgos, dar era discreţia întruchipată. Ştia în cine poate avea încredere cu adevărat şi-i ura pe germani la fel de mult ca toată lumea. Doi nepoţi dragi îi muriseră în bătălia Ardenilor. Dar niciodată, niciodată nu discuta politică. Îşi făcea meseria, servea băutură şi atât.

Mergând de-a lungul barului, Eigen auzi pe cineva mârâind „*Espece de sans carte*!" Persoană fără carte de identitate, înjurătura standard adresată traficanţilor. Evident, omul auzise discuţia dintre Eigen şi Pasquale. Ei bine, asta era situaţia.

La capătul încăperii lunguieţe, unde era atât de întuneric încât Eigen abia putea vedea ceva, se afla o uşă care se deschidea spre o scară de lemn părăginită. Treptele scârţâiau în timp ce coborî. Mirosul de urină şi fecale era puternic, deşi uşa de la closet, fără îndoială şi mai mirositor, fusese închisă de îndatoritorul patron.

Însă, în loc să intre în closet, Eigen deschise uşa unei debarale. Intră şi păşi printre găleţi, mopuri şi borcane cu soluţii de curăţat. O mătură scurtă era rezemată de zidul din fund. Apucă mânerul – bine fixat în perete – şi trase de el în jos, în sensul acelor de ceasornic. În acelaşi timp împinse şi zidul – de fapt o uşă care se deschise rotindu-se.

Acum intră într-o altă încăpere întunecată, cam de un metru pătrat, mucegăită şi prăfuită. Se auzeau paşii din barul de deasupra. Chiar în faţa lui era o uşă de oţel care fusese nu de mult vopsită în negru.

Aici era o sonerie, mult mai nouă decât cea de la intrarea în bar. Apăsă de două ori, apoi încă o dată.

O voce răstită se auzi dinăuntru:

— Da?

— Sunt Marcel, spuse omul cunoscut sub numele de Eigen. În franceză, vocea continuă:

— Ce vrei?

— Am nişte marfă ce te-ar putea interesa.

— Adică?

— Pot să-ţi ofer nişte unt.

— De unde?

— Dintr-un şopron de lângă Porte des Lilas.

— La ce preţ?

— Cincizeci şi doi de franci kilogramul.

— E cu douăzeci de franci mai scump ca pe piaţă.

— Da, dar diferenţa e că eu chiar pot să ţi-l procur.

— Înţeleg.

O pauză, apoi uşa se deschise cu un clinchet metalic, urmat de un fâşâit.

Un tânăr scund, îngrijit, cu obrajii rumeni, cu păr negru buclat, pieptănat a la Iuliu Cezar şi cu ochelari negri, rotunzi îi adresă un zâmbet viclean.

— Ei, ei, ei. Stephen Metcalfe, în carne şi oase, zise bărbatul vorbind cu un accent de Yorkshire. Gătit ca scos din cutie. Ce ai pentru noi, prietene?

2

Stephen Metcalfe – alias Daniel Eigen, alias Nicolas Mendoza, alias Eduardo Moretti, alias Robert Whelan – trase uşa după el, asigurându-se că s-a închis. Uşa metalică era prevăzută cu garnitură de cauciuc – o măsură de protecţie fonică.

Bineînţeles că toată încăperea în care intră era izolată fonic după cea mai avansată tehnologie. Era, de fapt, o cameră într-altă cameră, înconjurată de pereţi dubli, de plăci de oţel şi pereţi de cauciuc laţi de şaptesprezece centimetri; până şi gurile de aerisire erau izolate cu cauciuc şi vată de sticlă. Camera era joasă, pereţii interni erau construiţi din noile blocuri de zgură, vopsiţi în griul armatei americane.

Totuşi, această nouă culoare strălucitoare era puţin vizibilă, căci pe tot perimetrul încăperii se aflau console sofisticate.

Până şi Metcalfe, care venea aici cel puţin o dată pe săptămână, nu ştia ce reprezintă nici jumătate din toate acestea. Recunoştea o parte din dotare – Mark XV şi transmiţătoare radio de unde scurte, teleimprimatoare, telefoane de bruiaj, o maşină de cifrat M-209, dispozitive de ascultare.

Consolele erau mânuite de doi tineri cu căşti care luau notiţe pe suporturi; chipurile lor erau scăldate în lumina de un verde sinistru reflectată de ecranele rotunde. Purtau mănuşi, rotind atent mânerele, reglând frecvenţele. Semnalele Morse pe care le supravegheau se transmiteau prin cablurile suspendate care traversau clădirea – proprietatea unui francez cooperant – şi ajungeau până pe acoperiş.

De fiecare dată când Metcalfe vizita *La Cave*, cum era numită această staţie clandestină – nimeni nu-şi amintea dacă porecla venea de la barul de deasupra, *La Cave*, sau de la faptul că baza semăna cu o pivniţă electronică – rămânea impresionat de calitatea şi cantitatea dotării. Toate piesele fuseseră transportate ilegal în Franţa, o parte pe cale maritimă, o parte paraşutate şi bineînţeles că toate erau strict interzise de ocupanţii nazişti. Simpla deţinere a unui emiţător te putea trimite în faţa plutonului de execuţie.

Stephen Metcalfe era unul dintre puţinii agenţi care acţionau în afara Parisului pentru o reţea de spionaj a Alianţei, a cărei

existenţă era cunoscută de un număr foarte restrâns de oameni influenţi din Washington şi Londra. Metcalfe cunoscuse prea puţini agenţi. Aşa acţiona reţeaua. Fiecare parte era ţinută separat de cealaltă, totul era organizat pe compartimente. Un nucleu nu era niciodată la curent cu ceea ce pregătea celălalt. Securitatea dicta metoda.

Aici, în Pivniţă, trei tineri radiotelegrafişti şi decodificatori supravegheau şi comunicau codificat cu Londra, Washington şi cu o reţea importantă de agenţi sub acoperire din Paris sau din alte oraşe din zona ocupată a Franţei şi din toată Europa. Cei mai buni erau doi britanici şi un american, pregătiţi la Batalionul Regal de Codificare din apropiere de Oxford şi la Şcoala Specială de Antrenament 52. Radiotelegrafiştii calificaţi erau o raritate în vremurile acelea, iar englezii erau mai avansaţi decât americanii în ceea ce priveşte sistemul de pregătire.

Un radio care transmitea pe frecvenţa BBC se auzea în surdină: radioul era supravegheat îndeaproape, în aşteptarea mesajelor codificate transmise sub forma unor „mesaje personale” ciudate, înainte de ştirile de seară.

La o măsuţă pliantă din mijlocul încăperii, o partidă de şah fusese abandonată. Seara, când frecvenţele erau mai puţin solicitate, se puteau emite şi primi mesaje mult mai uşor.

Pe pereţi atârnau hărţi reprezentând Europa, graniţele şi liniile de coastă franceze, ale fiecărui arondisment din Paris. Existau şi hărţi marine, topografice, precum şi grafice cu mersul navelor şi cargourilor din Marsilia, hărţi detaliate ale bazelor maritime. Şi totuşi, în încăpere se simţea prezenţa umană: printre hărţi şi grafice se afla poza Ritei Hayworth de pe coperta revistei *Life* şi un decupaj dintr-o altă revistă, reprezentând-o pe Betty Grable la plajă.

Derek Compton-Jones, bărbatul cu obraji rumeni care deschisese uşa, apucă mâna lui Metcalfe şi i-o strânse cu putere.

— Sunt bucuros că te-ai întors teafăr, colega, declară el solemn.

— Spui asta de fiecare dată, îl tachina Metcalfe. Ca şi cum ai fi dezamăgit.

— Pe naiba, bolborosi Compton-Jones. Păru stingherit şi indignat. Nu ţi-a spus nimeni că suntem în plin război?

— Măi să fie? replică Metcalfe. Dacă stai să te gândeşti, par să fie prea multe uniforme pe afară.

Unul dintre oamenii cu căşti, aşezat la o consolă, în celălalt colţ al încăperii se întoarse spre Compton-Jones şi remarcă pe un ton plictisit:

— Dacă şi-ar fi ţinut scula în pantaloni, ar fi putut lua aminte la ce se petrece în afara dormitoarelor în care-şi petrece atât de mult timp.

Vocea răguşită şi accentul de nobil englez erau ale lui Cyril Langhorne, criptograf şi decodificator de primă mână.

Celălalt, Johnny Betts, din Pittsburg, un radiotelegrafist de mare clasă, se întoarse şi spuse:

— Am înţeles.

— Ha, zise Langhorne, Stephen ar înţelege orice fustă. Compton-Jones râse şi roşi. Metcalfe li se alătură firesc, apoi spuse:

— Cred că ar trebui ca voi, specialiştii, să mai ieşiţi puţin. Ar fi bine să vă duc la 122. Toţi ştiau că era vorba despre faimosul bordel din strada Provence, numărul 122.

— Sunt de-al casei, se lăudă Compton-Jones. Acum am fata mea. Le făcu cu ochiul celorlalţi şi adăugă: O s-o vizitez mai târziu, după ce ridic ultimul transport de piese.

— Aşa consideri tu că poţi pătrunde adânc în Franţa? întrebă Langhorne.

Chipul lui Compton-Jones se aprinse din ce în ce mai tare, pe când Metcalfe izbucni în râs. Îi plăceau cei ce lucrau aici, mai ales Compton-Jones. Îi compara adesea pe Langhorne şi Betts cu gemenii Bobbsey, deşi nu aveau nimic în comun. Cheia operaţiunilor lor era alfabetul Morse şi secretul cifrului. Munca era istovitoare şi încordată, iar Metcalfe ştia că glumele lor se numărau printre puţinele forme de eliberare a tensiunii ce-i măcina. Îl socoteau pe Metcalfe propriul lor Errol Flynn şi îl priveau cu un soi de gelozie amestecată cu teamă şi adoraţie.

Înclină capul, ascultând muzica în surdină de la radio.

— Asta-i la modă, spuse el. Vechea muzică americană. Ăsta-i Glenn Miller; transmite de la Cafe Rouge din New York.

— Îmi pare rău, nu ai dreptate, îl corectă Compton-Jones. Colega, mi-e teamă că-i orchestra lui Joe Loss din Londra. Asta-i frecvenţa lor.

— Ei bine, mă bucur că voi, băieţi, aveţi tot timpul din lume să ascultaţi radioul, spuse Metcalfe. Cineva trebuie să facă treabă!

Căută în interiorul hainei şi scoase un teanc de hârtii, cel mai

îngrozitor lucru pe care-l puteai avea asupra ta. Le flutură zâmbind mândru:

— Planurile complete ale subdiviziei din Saint-Nazaire, inclusiv detalii asupra ambarcaţiunilor, chiar şi sistemul de siguranţă!

— Bună treabă! se minună Compton-Jones. Langhorne fu incapabil să-şi ascundă uimirea.

— Ţi-a dat-o micul tău spion din Gestapo?

— Nicidecum. Din biroul privat al contelui Maurice Leon Philippe du Châtelet.

— Din văgăuna de la Vichy? întrebă Langhorne.

— Chiar aceea.

— Îţi baţi joc de mine! Cum ai intrat în biroul lui privat? Metcalfe clătină din cap.

— Un gentleman nu-şi dezvăluie secretele aşa uşor, Cyril, îl persifla el.

— Soţia lui, Dumnezeule mare, Stephen, n-ai pic de mândrie? Doamna este o iapă bătrână.

— Iar domnişoara este prea mânză. Acum trebuie să i-o strecurăm cât mai repede unui curier şi să i-o trimitem lui Corky la New York. De asemenea, aş dori să codifici un rezumat al acestor documente pentru a trimite pe unde.

Se referea, bineînţeles, la Alfred „Corky” Corcoran, şeful lui, un spion genial care conducea reţeaua secretă de agenţi din care făcea parte Metcalfe.

Reţea secretă: îi dădeau socoteală doar lui Corcoran, nu vreunei agenţii guvernamentale, nici vreunui comitet. Dar nu era nimic ilegal în toate acestea, nimic neguvernamental. Căci fusese înfiinţată la sugestia preşedintelui Franklin Delano Roosevelt.

În America erau vremuri ciudate. Europa era în război, dar America nu. America privea, aştepta. Vocile non-intervenţionismului erau puternice. Dar se auzeau şi voci care susţineau vehement că Statele Unite ar trebui să se implice, ar trebui să-l atace pe Hitler şi să-şi apere prietenii europeni, altminteri întreaga Europă va fi cotropită de Germania nazistă, iar atunci va fi prea târziu. Atunci Hitler va fi un duşman de neînvins.

Şi totuşi nu exista nici o agenţie de spionaj centralizată. Roosevelt îşi dorea cu disperare să obţină informaţii temeinice, directe despre ceea ce naziştii erau capabili să facă şi despre cât

de puternică era opoziţia faţă de Hitler. Oare Marea Britanie va supravieţui acestui război? Roosevelt nu avea încredere în serviciul militar de spionaj, amator în cel mai bun caz şi dispreţuia Departamentul de Stat, atât de izolaţionist şi tentat să divulge informaţii oricărui ziar.

Aşa că, la sfârşitul anului 1939, Franklin Roosevelt şi-a chemat un vechi coleg şi prieten de la Harvard. Alfred Corcoran fusese în slujba serviciului de spionaj militar G-2 în timpul primului război mondial, apoi fusese ridicat la un rang înalt în societatea secretă MI-8, cunoscută sub numele de Camera Cenuşie, unitatea new-yorkeză care spărsese codul cifrurilor diplomatice ale Japoniei în 1920. Apoi, în 1929, Corcoran a jucat un important rol din umbră în soluţionarea unei serii de crize diplomatice în decursul anilor ’30, de la Manciuria la Munchen.

FDR îl ştia pe Corky ca fiind cel mai bun şi – mai important, ştia că se poate bizui pe el.

Cu fonduri alocate din bugetul secret al Casei Albe s-a pus pe treabă, alegând special o locaţie în afara cercurilor bârfitoare din Washington. Ultrasecretul său serviciu de informaţii, care raporta direct Casei Albe, avea sediul în Flatiron Building din New York, deghizată într-o firmă de comerţ internaţional.

Lui Corcoran i se dăduse mână liberă să-i angajeze pe cei mai buni şi străluciţi şi alesese cu greu dintre absolvenţi din Ivy League, tineri bine pregătiţi care s-ar fi simţit confortabil în cercurile înalte ale Europei. Aşa că majoritatea celor recrutaţi proveneau de la Registrul Social; de fapt, au început să numească reţeaua lui Corcoran „Registru”, iar porecla s-a păstrat. Unul dintre primii săi angajaţi a fost un tânăr absolvent al Universităţii Yale, pe nume Stephen Metcalfe.

Fiul unui industriaş milionar şi al soţiei sale de origine rusă – mama lui provenea dintr-o familie de nobili care părăsise ţara înainte de revoluţie – Stephen călătorise mult cu familia sa şi fusese educat în Elveţia. Vorbea fluent, fără accent, germana, rusa, franceza şi spaniola.

Familia Metcalfe avea afaceri uriaşe în Argentina şi de ani de zile îşi petrecea o mare parte din iarnă acolo. De asemenea, familia Metcalfe făcea constant comerţ cu guvernul rus.

Fratele lui Stephen, Howard, preluase conducerea afacerilor familiei după moartea tatălui lor, cu patru ani în urmă. Stephen călătorea cu el, îl ajuta cu sfaturi aproape în orice problemă, dar

refuza să fie legat de răspunderea conducerii unei afaceri de anvergură.

De asemenea, nu-i era teamă de nimic, era rebel şi-i plăcea riscul – calităţi despre care Corcoran susţinea insistent că îi vor fi de folos în noua sa postură de playboy argentinian la Paris.

Derek Compton-Jones îşi drese glasul, nervos:

— De fapt, nu e nevoie să trimiţi un curier, spuse el. Langhorne ridică privirea, apoi se întoarse repede la consola lui:

— Da? Serios? Ştii o cale mai rapidă de a-l trimite în Manhattan? întrebă Metcalfe.

Chiar atunci uşa din celălalt capăt al încăperii se deschise. Era o figură pe care nu se aştepta să o vadă: chipul sumbru, tras al lui Alfred Corcoran.

3

Bătrânul era îmbrăcat elegant ca întotdeauna, cu un nod dublu la cravată. Costumul său gri închis era pus în evidenţă de dungile subţiri ale cravatei. Mirosea a mentă, ca întotdeauna – era dependent de pastilele Pep-O-Mint Life Savers – şi fuma dintr-o ţigaretă. Tuşi spart.

Compton-Jones se întoarse imediat la staţia lui şi camera se cufundă în linişte. Buna dispoziţie dispăruse brusc.

— Dumnezeul mă-sii, blestematele astea de ţigări franţuzeşti sunt îngrozitoare! Am rămas fără Chesterfield când veneam încoace, undeva deasupra Newfounland-ului. Stephen, de ce nu vrei să te pui bine cu şeful tău şi să faci rost de nişte tutun american? N-ar trebui să fii un blestemat de traficant?

Metcalfe se bâlbâi puţin când veni să-i strângă mâna lui Corky. În mâna stânga strângea documentele furate.

— Desigur, Corky! Ce faci aici?

Corcoran nu era un funcţionar de birou. Ieşea adeseori pe teren. Dar călătoria în Parisul ocupat era dificilă, complicată şi incontestabil riscantă. Nu venea des în Paris. Trebuia să aibă un motiv întemeiat pentru care se afla acolo.

— Ce fac *eu* aici? răspunse Corcoran. Adevărata întrebare e ce cauţi *tu* aici? Se întoarse, se îndreptă spre camera din care venise şi-i făcu semn lui Metcalfe să-l urmeze.

Metcalfe închise uşa după el. Era clar că bătrânul voia să-i vorbească între patru ochi. Remarcă la Corky o grabă cum nu mai văzuse înainte.

În camera învecinată erau depozitate o gamă de echipamente, printre care o maşină de scris germană pentru eliberarea de permise şi cărţi de identitate. Apoi o mică presă de tipărit, folosită pentru falsurile simple în documente – majoritatea lucrărilor serioase se făceau la New York sau Londra – permise de călătorie şi de muncă franţuzeşti. Pe o tablă era un amestec de ştampile de cauciuc, printre care şi o copie bună a unei ştampile de cenzură germane. Într-un colţ al încăperii, lângă un dulap cu uniforme, era un birou de stejar plin de hârtii. O lampă de bibliotecă verde arunca un cerc de lumină.

Corcoran se aşeză la birou şi-i făcu semn lui Metcalfe. Singurul

loc rămas era un pat de campanie militar rezemat de zid. Metcalfe se aşeză nerăbdător. Puse sulul de hârtii furate pe pat, lângă el.

Corcoran îl privi îndelung, în tăcere. Ochii lui erau de un verde palid apos, îndărătul ochelarilor înrămaţi în baga de culoarea pielii.

— M-ai dezamăgit foarte tare, Stephen, zise Corcoran încet. Te-am instalat aici cu cheltuieli enorme din resurse limitate şi ce-mi dai în schimb?

— Domnule… începu Metcalfe. Dar Corcoran nu putea fi întrerupt.

— Lumea pe care o cunoaştem e devorată de fălcile lacome ale lui Hitler. Naziştii au cucerit Norvegia, Danemarca, Olanda, Belgia, Luxemburg şi acum Franţa. I-au silit pe britanici să fugă la Dunkerque. Demolează Londra cu bombardamente. Tot jocul războiului îi aparţine lui Hitler. Dumnezeule, tinere, ăsta ar putea fi sfârşitul lumii libere. Şi tu? Tu desfaci bustiere, pentru numele lui Dumnezeu! Scoase o Pep-O-Mint Life Savers şi şi-o aruncă în gură.

Între timp, Metcalfe apucă hârtiile de pe patul de campanie şi i le flutură dinainte şefului şi mentorului său.

— Domnule, acum chiar am pus mâna pe planurile ultrasecrete pentru baza navală de pe coasta Atlanticului, la Saint-Nazaire.

— Da, da, îl întrerupse Corcoran nerăbdător, ronţăind o Life Savers. Îmbunătăţirile germane la barajele acvatice ce controlează intrarea la remizele de submarine. Le-am văzut deja.

— *Poftim*?

— Nu eşti singurul meu agent, tinere.

Metcalfe roşi, incapabil să-şi reprime un val de indignare.

— Cine vi le-a adus? Aş vrea să ştiu. Dacă mai mulţi agenţi se ocupă de acelaşi lucru, riscăm să dăm unul peste altul şi să stricăm totul.

Corcoran ţâţâi din buze şi clătină uşor din cap.

— Nu eşti atât de prost încât să mă întrebi aşa ceva, Stephen. Nici unul dintre agenţii mei nu ştie ce face altul – asta e o lege inviolabilă.

— Şi asta e nebunie… domnule.

— Nebunie? Nu. E prudenţă. Principiul atotputernic al compartimentării. Fiecare dintre voi trebuie să ştie doar ce este

necesar despre sarcinile sale şi colegii respectivi. Altminteri e suficient ca unul dintre voi să fie capturat şi torturat şi toată reţeaua e compromisă.

— De-asta ni se dau tuturor pastile de cianură, obiectă Metcalfe.

— Da. Şi care funcţionează doar dacă ai suficient timp. Dar dacă eşti luat prin surprindere? Să-ţi spun ceva: unul dintre agenţii mei – pe care reuşisem să-l plasez într-o poziţie importantă în Compania Franceză a Petrolului – a fost ridicat de Gestapo acum o săptămână. E un tip care ştie de existenţa acestui loc. Corky întinse mâinile, arătând în jur. Dacă vorbeşte? Dacă e convertit? Iată soiul de întrebări care-mi tulbură somnul.

Se scurse un moment de tăcere.

— De ce vă aflaţi aici, domnule? Corky îşi muşcă buza de sus.

— Numele tău de cod, Stephen. E Romeo, nu-i aşa? Metcalfe dădu ochii peste cap şi încuviinţă jenat.

— Uneori mă aduce la disperare lipsa ta de reţinere în ceea ce priveşte sexul frumos. Clefăi în sec şi înfulecă o altă bomboană. Dar din când în când şirul tău de inimi rupte face bine cauzei noastre.

— Cum aşa?

— Mă refer la o femeie cu care ai avut o aventură acum câtăva vreme.

Metcalfe clipi. Asta descria nenumărate femei şi nu se simţea chiar în dispoziţia de a ghici.

— Această femeie – această veche pasiune a ta – s-a înhăitat cu un foarte important oficial nazist.

— Nu ştiu despre cine vorbiţi.

— Nu şi nu există nici un motiv să afli. A fost acum şase ani. La Moscova.

— *Lana!* şopti Metcalfe.

Simţi o izbitură ca un şoc electric. Simpla pronunţare a numelui ei, un nume pe care nu crezuse să-l mai audă vreodată, o aduse înapoi, încă vie în amintirea lui.

Lana – Svetlana Baranova – era o femeie extraordinară, neînchipuit de frumoasă, atrăgătoare, pătimaşă. Fusese prima iubire a tinereţii lui.

Moscova anului 1934 era un loc întunecat, înspăimântător şi misterios când Stephen Metcalfe, proaspăt absolvent de la Yale,

vizitase prima dată oraşul. Familia Metcalfe făcea unele mici afaceri în Rusia – în 1920, bătrânul Metcalfe contribuise la încheierea a şase afaceri în colaborare cu guvernul sovietelor, de la fabrici de creioane în Novgorod la explorări petroliere în Georgia. Când apăruse o neînţelegere, cum se întâmpla invariabil din cauza birocraţiei sovietice, Metcalfe senior îşi trimisese cei doi fii să rezolve disputa. Pe când impasibilul său frate, Howard, stătea în şedinţe interminabile şi neconcludente cu funcţionarii sovietici, Stephen explora oraşul cu o fascinaţie neobosită. Era mai ales atras de impresionantul teatru Balşoi, de coloanele sale înalte în vârful cărora se afla bronzul unui car condus de Apollo.

Acolo, în edificiul construit în secolul XIX, inima i-a fost răpită de o balerină tânără şi frumoasă. Pe scenă plutea, se înălţa, zbura, cu aura ei eterică dată de pielea ca porţelanul, de ochii întunecaţi şi părul mătăsos. Seară după seară, îi urmărea mişcările uşoare, minunate, în „The Red Poppy”, „Lacul lebedelor”, „Boris Godunov”. Dar niciodată nu fusese mai minunată ca în rolul principal din „Tristan şi Isolda” de Igor Moiseiev.

Când Metcalfe a reuşit să o întâlnească în cele din urmă, tânăra rusoaică părea copleşită de atenţiile bogatului american. Dar nu îşi dădea seama – deşi se considera sofisticat şi om de lume – cât de fascinat era tânărul de ea. După câteva luni, o dată afacerile rezolvate, fraţii Metcalfe părăsiseră Moscova. Stephen considerase despărţirea de Svetlana cea mai dureroasă încercare prin care trecuse. În trenul de noapte Moscova-Leningrad, Stephen nu închisese un ochi, abătut. Fratele lui, Howard, dormise confortabil şi, când fusese trezit de bătrâna încăpăţânată care servea ceaiul, cu o oră înainte de Leningrad, glumise cu el său, se distrase pe seama lui. Howard era cât poate fi un frate mai mare de sensibil şi nepăsător.

— Hai, uit-o, îl zorea pe Stephen, e doar o *balerină*, pentru numele lui Dumnezeu. Lumea e plină de femei frumoase – o să vezi.

Stephen tăcea, privind dezamăgit pădurea ce se desfăşura în viteză în fata ochilor.

— Oricum, nu se poate s-o fi luat în serios. Nu vreau să mă gândesc ce-ar zice tata dac-ar afla vreodată c-ai ieşit c-o balerină. E aproape la fel de rău ca o *actriţă*!

Metcalfe se încruntă, uitându-se fix pe geam.

— Deşi sunt de acord, zise Howard, fata aia e deosebită.

— Svetlana Baranova e în prezent primă-balerină la Balşoi, zise acum Corcoran. În ultimele luni a devenit amanta unui înalt funcţionar de la Ministerul de Externe german staţionat la Moscova.

Metcalfe clătină din cap de parc-ar fi încercat să scape de o pânză de păianjen.

— Lana? zise din nou. Cu un *nazist*?

— Evident, replică Corcoran.

— Şi… şi de unde ştiaţi că avusesem o… o aventură cu ea?

— Aminteşte-ţi că atunci când ni te-ai alăturat te-am pus să completezi un formular lung şi îngrozitor, de vreo cincizeci de pagini, în care ţi-am cerut să faci o listă cu toţi cunoscuţii din ţări străine – prieteni, familie, relaţii, toţi. Ai scris despre rude în Buenos Aires, colegi în Lucerna, prieteni în Londra, în Spania. Dar nu ai amintit pe nimeni în Moscova, deşi în alte părţi ai trecut Moscova printre oraşele vizitate. Te-am întrebat cum puteai petrece luni de zile în Moscova fără să întâlneşti pe nimeni. Şi ai mărturisit că, în fine, ai avut o aventură.

— Uitasem.

— Am puţini oameni în New York, cum ştii, dar sunt plini de resurse. Sunt antrenaţi să facă legătura între nume. Când un raport de informaţii rătăcit, în care era vorba despre un ataşat al Ambasadei germane din Moscova, pe nume Rudolf von Schussler şi despre faptul că nu ar fi cu totul pronazist, a trecut pe la birourile cercetătorilor mei, una dintre fetele mele a fost suficient de atentă să lege două puncte. Raportul de supraveghere a lui von Schussler îl lega de o balerină de la Balşoi numită Svetlana Baranova şi numele a declanşat un resort în memoria cercetătoarei mele.

— Lana se vede cu un diplomat german? gândi Metcalfe cu voce tare, mai mult pentru sine.

— De când Hitler şi Stalin au semnat pactul de neagresiune, anul trecut, comunitatea diplomatică germană din Moscova a putut să întreţină relaţii rezonabil de libere cu anumiţi ruşi privilegiaţi. Desigur, Ministerul de Externe german e plin de aristocraţi conservatori – Registrul Social nu există doar în ţara noastră, cum ştii – şi o parte din ei nu sunt prea discreţi în

legătură cu dezacordul lor cu Hitler şi naziştii lui turbaţi. Am presupus că von Schussler ar putea fi considerat printre aceia care se opun în secret lui Hitler. Dar e oare adevărat? Şi cât de tare se împotriveşte în realitate? Şi se opune într-atât încât i-ar ajuta un pic pe cei cu şepci albe? Asta vreau să afli.

Metcalfe încuviinţă, simţind cum îi creşte emoţia. Moscova din nou! Şi… Lana!

— Iată deci ce vreau să faci, continuă Corcoran. Acum e al dracului de greu pentru un străin să intre în Rusia. N-a fost niciodată uşor, dar acum e mai greu ca niciodată. Cred însă că nu e imposibil de infiltrat vreun agent sub acoperire, în lumină – sub numele tău adevărat. Până la urmă vei avea un motiv perfect plauzibil să te duci la Moscova. Familia ta are nevoie să finalizeze transferul unor bunuri legate de unele din fostele colaborări bilaterale.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Ei, inventezi tu ceva. Rezolvă detaliile cu fratele tău. O să-ţi înlesnim noi asta. Crede-mă, dacă există promisiunea unei infuzii de valută forte, sovieticii vor fi cât se poate de nerăbdători să aranjeze întâlniri. Chiar şi în perioada asta, când ne acuză în *Pravda* în fiecare zi.

— Vă referiţi la mită.

— Mă refer la orice e necesar. Chiar nu contează. Ideea e să-i convingem pe ruşi să-ţi acorde o viză ca să ai un motiv legitim de a te afla în Moscova. În timp ce vei fi acolo, vei da întâmplător peste vechea ta pasiune, Svetlana, la o petrecere la Ambasada americană. Vă veţi întâlni, cum e de aşteptat.

— Şi?

— Detaliile ţi le las ţie. Poate vei reaprinde o veche poveste de dragoste.

— Asta-i trecutul, Corky. S-a terminat.

— Te cunoscu eu… Toate fostele tale iubite par să se gândească la tine cu o afecţiune ce le umezeşte ochii. Cum faci, nu înţeleg.

— Dar *de ce*?

— E o ocazie foarte rară. O şansă pentru tine de a fi împreună, într-un cadru liber, personal, în afara cercurilor oficiale, cu un foarte important diplomat german care are o linie directă cu Ribbentrop însuşi şi, ca urmare, cu Fuhrerul.

— Şi *ce* să fac?

— Evaluează-l. Vezi dacă rapoartele pe care le-am primit – că ar fi, în secret, în opoziţie – se confirmă.

— Dac-aţi primit rapoarte, afinităţile sale nu pot fi aşa de ascunse.

— Diplomaţii noştri americani sunt talentaţi la descifrarea nuanţelor. Raportează subtilităţi, glume deplasate, lucruri dintr-astea. Dar asta nu egalează o evaluare completă, personală, susţinută de pregătirea unui ofiţer de informaţii antrenat. Dacă într-adevăr von Schussler se opune nebuniei lui Adolf Hitler, am putea planta un fir de informaţii foarte preţios.

— Vreţi să-l convertesc, aşa-i?

— Să o luăm încet, bine? Vreau să ceri o viză pe propriul tău nume la Consulatul sovietic de aici, de pe bulevardul Lannes. Chiar şi cu privilegiile acordate familiei tale de către sovietici, completarea actelor va dura de la câteva zile la o săptămână. Între timp, încheie-ţi afacerile în Paris fără să-ţi distrugi legăturile. Mâine te vei întâlni cu un asociat de-al meu foarte inteligent care-şi face specializarea în unele dintre secretele meseriei de care vei avea nevoie la Moscova.

Metcalfe încuviinţă. Ideea de a merge la Moscova era extrem de atrăgătoare, dar nu era nimic în comparaţie cu a o revedea pe Svetlana Baranova – şi dintr-un motiv atât de important.

Corcoran se ridică.

— Du-te, Stephen. Nu avem timp de pierdut. Cu fiecare zi care trece, naziştii înregistrează o nouă victorie. Invadează o altă ţară. Bombardează un alt oraş. Sunt tot mai puternici, mai lacomi, în timp ce noi stăm cu mâinile încrucişate şi îi privim. Ne lipsesc destul de multe lucruri, după cum ştii – zahăr şi pantofi, benzină şi cauciuc, muniţie. Dar ceea ce ne lipseşte cel mai tare e timpul.

4

Violonistul executa bucata lui favorită, “Sonata Kreutzer” de Beethoven, dar nu se simţea bine deloc. În primul rând, pianista cânta îngrozitor. Era nevasta fără gust a unui oficial SS, cu un talent infim: cânta ca o adolescentă la un recital de şcoală. Muziciană – nici vorbă. Lovea clapele fără nici un simţ al dinamicii, acoperindu-l complet pe violonist la unele pasaje mai puternice şi sensibile. Şi avea un fel enervant de a-şi sparge propria armonie, cântând cu stânga o clipă înaintea dreptei. Prima parte, furtunosul *allegro*, i se potrivise mai bine. Dar hoaşca bătrână nu simţea subtilităţile ritmice, de mare virtuozitate ale părţii a treia, *andante cantabile*.

În al doilea rând, piesa era complexă chiar şi pentru un bun muzician ca el. Când Beethoven îi trimisese manuscrisul marelui violonist parizian Rudolphe Kreutzer, căruia i-o dedicase, Kreutzer însuşi o catalogase drept imposibil de cântat şi nu o executase niciodată în public.

De asemenea, acustica era îngrozitoare. Era casa şefului direct al violonistului, *Standartenfuhrer* H.J. Kieffer, şeful secţiei de contraspionaj din Paris al *Sicherheitsdienst*, poliţia secretă nazistă. Camera era acoperită cu covoare şi împodobită cu tapiserii şi draperii grele, aşa că sunetul se estompa pur şi simplu. Pianul era un excelent Bechstein, dar foarte dezacordat.

Kleist nu înţelegea deloc de ce acceptase să cânte în seara aceea.

La urma urmelor, era foarte ocupat, iar vioara era doar un hobby.

Dintr-o dată, nările îi fură asaltate de un miros. Recunoscu aromele de bergamată, portocală şi rozmarin adăugate la o bază de neroli – portocală amară – şi ştiu că era 4711, colonia fabricată de firma germană de parfumuri Muelhens.

Kleist ştiu fără măcar să ridice privirea că Muller tocmai intrase în încăpere. Muller, supervizorul, era unul dintre puţinii oameni din SD care foloseau after-shave. Majoritatea SD-iştilor considerau un atare lucru o afectare nebărbătească.

Muller nu fusese nici la cină, nici la concert, dar trebuia să

aibă vreo problemă urgentă în minte. Kleist decise să sară repetarea şi să grăbească finalul părţii a patra ca să termine mai repede. Avea de lucru.

Se aplaudă cu entuziasm, din inimă şi puternic, dat fiind că nu erau mai mult de douăzeci şi cinci de oameni în sală, toţi SD-işti cu soţiile sau concubinele lor. Kleist mulţumi din cap şi se grăbi spre o parte a sălii unde îl aştepta Muller.

— Am aflat în sfârşit ceva despre caz, spuse Muller încet.

Kleist, cu vioara într-o mână şi cu arcuşul în cealaltă, încuviinţă din cap:

— Staţia radio.

— Corect. La mijlocul nopţii trecute RAF a paraşutat un transport în Touraine. Câteva containere cu echipament de comunicaţii. Informatorul nostru ne-a trimis la locul paraşutării şi el nu a greşit niciodată. Insistă că paraşutarea ne va conduce la *reţea*, adăugă arogant. Era termenul folosit pentru un cuib, un cerc clandestin de spionaj.

— Echipamentul a fost livrat la Paris? întrebă Kleist. Cineva dădea târcoale prin apropiere, fără îndoială pentru a-l felicita pentru spectacol. Kleist se întoarse, nu o recunoscu pe femeie, dădu repede din cap şi se întoarse la Muller. Femeia plecă.

— Într-un apartament pe strada Mazagran, lângă Poarta Saint-Denis.

— Acolo se află staţia radio? Pe strada Mazagran? Muller clătină din cap.

— E doar un punct de transfer. Un apartament care aparţine unei târfe bătrâne.

— Echipamentul a fost livrat?

Muller zâmbi şi încuviinţă cu o mişcare lentă.

— A fost ridicat, de fapt. De un agent care credem că e de naţionalitate britanică şi trăieşte aici sub acoperire.

— Şi? zise Kleist nerăbdător.

— Oamenii noştri i-au pierdut urma.

— *Cum*? exclamă Kleist dezgustat. Incompetenţa echipelor de teren SD nu avea sfârşit. Vrei să vorbesc cu târfa, zise.

— Eu nu aş întârzia, replică Muller. Apropo, ai cântat chiar drăguţ. Era Bach?

Prostituata îşi făcea meseria la baza marii arcade, la capătul străzii Faubourg Saint-Denis, construită în secolul al XVII-lea

pentru a celebra victoriile lui Ludovic al XIV-lea în Flandra şi Renania. Era de fapt un grup de cinci prostituate. Sporovăiau între ele, arătându-şi feţele şi trupurile trecătorilor, bărbaţi grăbiţi să ajungă acasă înainte de interdicţia circulaţiei. Kleist îşi dădu seama că putea fi oricare dintre ele.

În timp ce trecea pe lângă ele în uniforma lui ţeapănă de SD-ist, observă că trei erau prea tinere pentru a fi „târfa bătrână” pe care i-o descrisese Muller, cea al cărei apartament fusese folosit pentru transferul echipamentului paraşutat în Touraine de Royal Air Force. După spusele lui Muller, prostituata avea înjur de patruzeci de ani, iar fiul ei nelegitim activa în Rezistenţă. Îl lăsa adesea să-i folosească locuinţa ca loc de transfer. Doar două dintre prostituatele de aici arătau suficient de în vârstă pentru a avea un fiu de douăzeci ş patru de ani.

Nările i se umflară. Percepu inconfundabilul amestec de mirosuri pe care îl asocia cu prostituatele franţuzoaice – duhoarea de ţigarete proaste şi parfumul ieftin pe care î foloseau întotdeauna îl asaltau puternic, împreună cu mirosurile de descărcări bărbăteşti de care nu se spălaseră Era chiar revoltător.

Toate observaseră uniforma cu care rămăsese intenţiona îmbrăcat. Câteva dintre ele se întorseseră spre el zâmbind lasciv şi spunându-i „Bună seara” într-o germană stricată Nu îl salutară cele două mai în vârstă, ceea ce nu-l surprinse Femeile mai în vârstă îi detestau probabil pe ocupanţi germani, sau cel puţin se manifestau mai mult. Se opri, le zâmbi femeilor şi se întoarse spre ele, apropiindu-se.

Când fu suficient de aproape, simţi mirosul fricii. Kleist învăţase că era doar un mit ideea că numai câinii pot mirosi frica umană. Ca amator, studia biologia. Emoţia intensă, în special teroarea, stimulează glandele – de la subsuoară şi vintre. Secreţiile sunt eliberate prin foliculii părului. Mirosul era înţepător, stătut şi cu iz de mosc, uşor de recunoscut.

Mirosea frica.

Nu numai că prostituatei nu-i plăceau nemţii, dar se temea de ei. Îi văzu uniforma, recunoscu poliţia secretă şi o înspăimântă gândul că se descoperise că făcea parte din Rezistenţă.

— Tu, zise Kleist, indicând cu degetul. Ea îi evită privirea, întorcându-se. Era o confirmare în plus, de parcă ar mai fi avut nevoie de încă una.

— Domnul german te preferă pe tine, Jacqueline, o ironiza una dintre prostituatele mai tinere.

Se întoarse îndărătnică şi-i susţinu privirea insistentă. Părul ei blond fusese tratat rău cu peroxid şi nu recent.

— O, un soldat frumos ca tine ar putea avea una mai bună decât mine, zise, încercând un ton frivol. Vocea îi era hârâită de la ţigări. Kleist îi auzea pulsul rapid în tremurul vocii.

— Prefer o femeie matură, zise Kleist. O femeie cu experienţă. Să-şi ştie treaba.

Celelalte femei chicoteau şi-şi dădeau coate. Blonda veni la el fără tragere de inimă şi porniră împreună.

— Unde mergem? întrebă.

— Eu nu am un loc, zise Kleist. Nu am postul în oraş. Prostituata ridică din umeri.

— E o alee în apropiere.

— Nu. Nu e suficient pentru ce vreau eu.

— Dar dacă nu ai un loc…

— Ne trebuie un pat şi puţină intimitate. Reţinerea ei de a-l duce în apartamentul în care locuia era la limita comicului, îi plăcea să se joace cu ea de-a şoarecele şi pisica. Cu siguranţă ai un apartament prin apropiere. O să-ţi plătesc bine.

Clădirea în care locuia, pe strada Mazagran, era murdară şi prost întreţinută. Urcară în tăcere cele patru etaje până la apartamentul ei. Evident nervoasă, îi luă mult timp să-şi găsească cheia în geantă. În sfârşit, îi deschise. Era surprinzător de spaţios, ici şi colo decorat. Îl duse în dormitorul ei, arătând spre uşa de la baie:

— Dacă ai nevoie la baie, zise.

Patul mare, cu o saltea plină cu cocoloaşe, era acoperit cu o cuvertură stacojie, zdrenţuită. Se aşeză pe o margine şi ea veni lângă el. Începu să-i desfacă nasturii de la tunică.

— Nu, zise el. Dezbracă-te tu întâi.

Se ridică, se duse la baie şi închise uşa. Kleist încercă să desluşească hârşâitul vreunui sertar tras, sunetul vreunei arme care era încărcată, dar nu se auzea decât apa curgând de la robinet. Apăru câteva minute mai târziu, înfăşurată într-un halat turcoaz pe care îl desfăcu în trecere pentru a-l lăsa să-i întrevadă carnea goală. Avea sâni surprinzător de fermi pentru o femeie de vârstă ei.

— Halatul, te rog, zise Kleist.

Ezită doar câteva secunde până îşi aruncă halatul pe podea, arătându-şi trupul cu mândrie dispreţuitoare. Apoi se apropie de el şi, stând în picioare, începu din nou să-i descheie tunica.

— Treci în pat, te rog, zise Kleist.

Se supuse, mişcându-se cu graţie studiată. Se întinse pe spate, încă pozând.

— Eşti un om modest, zise ea. Preferi să nu fii dezbrăcat.

— Da, zise Kleist timid. Îmi place de asemenea să vorbesc puţin înainte, hmm?

Ea făcu o pauză.

— Vrei să-ţi vorbesc porcos, aşa-i?

— Sunt convins că eşti o femeie care ştie unele lucruri. Mirosi pânza umedă chiar înainte să observe colţul sacului folosit ca ambalaj de sub pat. Kleist se gândi că sacul fusese folosit la transportul echipamentului. De aceea era încă umed. Poate că în provincie plouase.

— Ehei, mirosul minunatei voastre provincii!

— Cum?

Se aplecă spre podea şi smuci pânza, trăgând cu totul afară sacul frumos împăturit.

— Da, simt mirosul solului fertil de pe valea Loarei. Lutul silicios, solul calcaros. Touraine, nu?

Deveni brusc temătoare, dar îşi mască frica printr-o ridicare din umeri. Se întinse spre el, punând o mână expertă pe prohabul lui.

— Voi, soldaţii germani, sunteţi atât de dotaţi, murmură. Mă excită întotdeauna.

Organul lui Kleist nu răspunse. Îi apucă mâna cu care ea strângea şi freca şi o ridică.

— Apropo de pachete, zise el, câmpiile din Touraine sunt locuri potrivite pentru o paraşutare, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-am fost niciodată în Touraine.

— Poate că nu, dar fiul tău, Rene, a fost? Prostituata rămase de parcă fusese pălmuită. Roşi.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Ce vrei de la mine?

— Doar câteva informaţii. Ştii unele lucruri, cum ziceam. Vreau un nume de la tine.

Se trase în sus şi îşi acoperi sânii cu braţele.

— Te rog, pleacă, zise. Sunt o femeie care munceşte, asta e tot ce ştiu.

— Crezi că îţi aperi unicul fiu, zise Kleist blând. Dar în realitate îi faci rău. Lui, soţiei sale şi fiului său de doi ani – nepotul tău. Căci, dacă nu îmi spui ce vreau să aflu, vor fi împuşcaţi înainte de răsăritul soarelui. De asta poţi fi sigură.

Prostituata ţipă:

— Ce vrei?

— Doar un nume, răspunse el. Numele agentului britanic care a venit să ia echipamentul. Şi cum poate fi găsit.

— Nu ştiu nimic, zise ea. Ei doar folosesc apartamentul meu!

Kleist zâmbi. Cedase destul de uşor.

— Ai de făcut o alegere foarte simplă, Mademoiselle. Nu mă interesează treburile fiului tău. Mă interesează doar britanicul. Îmi spui cum îl găsesc pe britanic şi îţi salvezi fiul şi nepotul. Dacă nu, vor fi morţi într-o oră. Tu alegi.

Îi spuse tot ce voia să ştie. Informaţiile se scurgeau din ea cu o grabă înspăimântată.

— Mulţumesc, zise Kleist.

— Acum pleacă de-aici, *Boche*! îi spuse prostituata cu dispreţ. Ieşi din casa mea, nazist împuţit!

Pe Kleist nu îl deranja încercarea jalnică a prostituatei de a recupera o fărâmă din demnitatea pierdută. Până la urmă îi spusese totul. Nu înjurăturile îl deranjau. Nu, ci siguranţa că îi va spune fiului ei despre vizita ofiţerului SD. Britanicul ar putea afla înainte de a fi ridicat şi asta nu ar fi bine deloc.

Se aplecă deasupra ei, strângând-o de sâni, de umeri.

— Chiar nu trebuie să vorbeşti aşa, spuse. Nu suntem chiar atât de răi.

Se împietri sub atingerea lui, întorcând capul. Nu văzu lucirea firului de catgut pe care Kleist îl scoase din buzunar, dându-i formă de garou. Când îl simţi strângându-i-se în jurul gâtului, încercă să ţipe, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. După câteva secunde, Kleist simţi, amestecat cu mirosul de conifere al sacâzului de pe coarda de vioară, miasma excreţiilor. Uneori extraordinara lui sensibilitate olfactivă era o povară. După ce ea muri, scoase coarda şi o puse înapoi în buzunar.

Apoi se spălă îndelung pe mâini pentru a elimina miasma şi părăsi apartamentul prostituatei.

5

Aşa cum insistase Corcoran atât de apăsat, nu era timp de pierdut. Trebuia aranjată o viză sovietică. Asta putea să facă în Paris, pe bulevardul Lannes. Ocupanţii germani ai Parisului erau atunci aliaţi cu ruşii; Moscova avea să fie cooperantă. Şi mai important, familia lui Metcalfe avea încă o afacere mică, dar solidă cu guvernul sovietic. Aşa că membrii familiei ar fi trataţi ca VIP-uri în Moscova. Era sigur că i se va acorda viza fără probleme.

Dar trebuia să ia legătura cu fratele său Howard, la New York. De vreme ce Howard se ocupa de afacerile familiei, el trebuia să aranjeze cu guvernul sovietic pentru a-l trimite pe fratele lui acolo. Fără îndoială, Howard va fi surprins de cererea fratelui său mai tânăr. Ştia că Stephen lucra pentru guvern, într-o operaţiune sub acoperire, dar din motive de securitate nu i se spusese mai mult.

Când Metcalfe părăsi *La Cave*, barul de deasupra se liniştise. Câteva persoane rămăseseră la tejghea – puţinii beţivi cuceriţi de alcool care şedeau şi se tratau singuri, într-o stare de uitare tăcută. Doar barmanul Pasquale îl observă urcând. Când auzi paşii lui Metcalfe, ridică privirea şi-i făcu cu ochiul. Pasquale făcu un gest rapid – două degete la buze, mimând fumatul – şi Metcalfe încuviinţă din cap. Barmanul nu uitase de ţigările pe care şi le dorea atât de tare şi Metcalfe indicase că nici el. Îl bătu pe braţ pe barman şi, fără un cuvânt, trecu prin bar şi ieşi în stradă.

Se uită la ceas: puţin după unu noaptea.

La ora aceea din noapte, străzile Parisului erau pustii. Metcalfe era extenuat şi nu i-ar fi stricat o noapte de somn, dar în acelaşi timp întâlnirea cu Corky îl umpluse de energie, pompase adrenalină în el. Indiferent câtă nevoie ar fi avut de odihnă, nu putea dormi în momentul acela.

Era târziu, desigur, dar era oare prea târziu? Cunoştea o femeie: una dintre cele mai importante surse ale sale, de fapt. Era funcţionară la serviciul de coduri… o bufniţă de noapte, îi plăcea să se culce târziu, deşi i se cerea să fie la birou la ora nouă dimineaţa.

Prezenţa lui ar fi fost bine venită la orice oră din noapte; nu

spusese ea asta de atâtea ori? Ei bine, o vizită la ora asta din noapte ar testa afirmaţia ei.

Flora Spinasse era o femeie mai degrabă plinuţă, ce-i drept, dar drăguţă: deşi fusese oarecum sfioasă şi reticentă la început, devenise jucăuşă şi apoi pătimaşă. Înainte de ocupaţia germană, în urmă cu cinci luni, fusese funcţionar la secţia de coduri din *Direction Generale de la Surete Naţionale*, agenţia franceză de Securitate naţională. O dată cu ocupaţia nazistă, Gestapoul preluase controlul Securităţii, iar clădirea, pe strada Saussaies, la numărul 11, imediat lângă Palais de l'Elysee, devenise sediul Gestapoului. După îndepărtarea celor care nu erau consideraţi de încredere, Gestapoul, neavând suficienţi vorbitori de limba franceză, a păstrat câţi angajaţi a putut. Cei mai mulţi dintre secretarii şi funcţionarii de arhivă au rămas. Franţuzoaicelor nu le plăceau noii şefi, dar cele care au rămas au fost suficient de inteligente să-şi ţină gura şi să-şi păstreze slujbele.

Dar toate aveau vieţile lor personale, o familie, iar Flora Spinasse avea şi ea mica ei tragedie. Bunica ei iubită murise în timpul invaziei naziste. Surorile de la spitalul parizian în care era internată bunica ei în momentul acela se grăbiseră să fugă din Paris, iar unii pacienţi erau prea bolnavi pentru a fi transportaţi. Acestora – şi printre ei se număra şi bunica Florei – li se administrase o injecţie letală. Flora suferise în tăcere, dar furia ei pe ceea ce făcuseră naziştii Parisului şi chiar bunicii sale a continuat să mocnească.

Stephen ştia toate acestea despre Flora – reţeaua lui Corky îşi făcuse temele, comparând fişe de spital cu liste de angajaţi de la birouri importante din Paris chiar înainte ca el s-o întâlnească, „din întâmplare”, în parcul Monceau. A fost flatată şi jenată de atenţia acestui tânăr argentinian bogat şi se pomeniseră amândoi glumind despre stupidele afişe germane care apăruseră dintr-o dată prin tot parcul: *Rasen nicht trehen*! – Nu călcaţi iarba! Înainte de ocupaţia germană, puteai să faci picnic oriunde voiai în parcul Monceau. Dar acum? Era atât de... atât de germ*an!*

Ora de stingere impusă de nazişti era miezul nopţii, aşa că toţi cei care aveau un dram de minte erau acasă sau cel puţin undeva înăuntru, nu plimbându-se de colo-colo. Încălcarea interdicţiei putea însemna o noapte în închisoare, iar cei arestaţi erau adesea puşi să lustruiască cizmele soldaţilor germani toată

noaptea sau să cureţe cartofi în bucătăriile militare.

Era mult de mers până la apartamentul Florei, în strada Boetie. Îşi lăsase puternicul Hispano-Suiza lângă propriul apartament, pe strada Rivoli. Numai bine: dacă ar fi mers cu maşina la petrecere, ar fi trebuit s-o abandoneze oricum lângă Avenue Foch. Auzi huruitul gutural al unui automobil. Un Citroen negru – o maşină a Gestapoului, desigur – dudui pe lângă el. Dar ocupanţii ei aveau, treburi mai importante decât să se oprească şi să-l hărţuiască pe plimbăreţul singuratic care la ora aceea ar fi trebuit să fie acasă şi nu umblând aiurea.

Noaptea se răcise, vântul devenise vijelios. Metcalfe îşi simţea degetele şi urechile înţepenind. Îşi dori să-şi fi luat haina înainte să fi plecat de la petrecere, apoi îşi aminti că ar fi fost imposibil.

Cam un minut mai târziu, pe lângă el trecu o Block Maria – un *panier a salade* – cum îi ziceau francezii, un coş de salată – ducând prizonieri. Metcalfe simţi un impuls paranoic, apoi îşi aminti că toate vehiculele care treceau la ora asta din noapte erau naziste. Văzând o cabină de telefon, traversă strada. Pe când se apropia de cabină, observă semnul pus de nemţi pe ea, prevăzător, în franceză – „*Acees interdit aux Juifs*! Interzis evreilor!”, apoi auzi un strigăt şi paşi îndreptându-se spre el:

— Hei! Tu! Stai!

Metcalfe se uită degajat în direcţia strigătului şi văzu un *flic*, un poliţist francez, rugind spre el. Continuă să meargă spre cabină.

— Hei! Tu! Arată-mi actele. Poliţistul abia dacă trecuse de douăzeci de ani şi arăta de parcă nici nu se bărbierise încă.

Metcalfe dădu din umeri, zâmbi plăcut şi-i înmână o *carte d'identite* pe numele Daniel Eigen, eliberată de Prefectura de Poliţie. Francezul o studie suspicios. Când îşi dădu seama că oprise un străin, se îmbuna vizibil.

— Stingerea e la miezul nopţii, îl mustră tânărul. Ştiţi că nu aveţi voie să fiţi afară.

Metcalfe arătă cu dosul palmei haina de seară, zâmbind viclean. *Sunt un beţiv nenorocit*, *un indezirabil*, păreau a spune atitudinea lui, rânjetul de pe chipul său. Era mulţumit că nu avusese timp să se schimbe în haine de stradă. Smochingul era un bun alibi, un fel de dovadă că motivul său de a încălca interdicţia era unul destul de inocent.

— Fără scuze! Latră poliţistul, îngâmfat. Orele de interdicţie

sunt afişate peste tot. Dumneavoastră le încălcaţi. Trebuie să vă reţin actele, iar dumneavoastră veţi merge la secţie pentru interogatoriu.

„Grozav”, oftă Metcalfe în sinea lui. „Norocul meu.” Fusese oprit pentru încălcarea interdicţiei de nenumărate ori, dar niciodată ridicat. Se afla în bucluc. Era destul de sigur că actele sale false ar rezista unei priviri atente şi cunoştea o grămadă de oameni influenţi care l-ar susţine. La naiba, ar putea suna nu ştiu câţi prieteni puternici în Paris care l-ar elibera cât ai clipi. Dar asta doar dacă ajungea până acolo. Dacă tipul ăsta săpa prea adânc în dosarul său... Metcalfe nu putea fi sigur cât de amănunţită fusese verificarea, câte straiuri de înregistrări existau în spatele identităţii lui Daniel Eigen. Era posibil să nu reziste la un interogatoriu.

Ştia că cea mai bună armă împotriva autorităţii e autoritatea. „Regula numărul unu”, îi spusese adesea Corky, „când ai probleme cu autorităţile, cea mai bună metodă e să apelezi la o autoritate mai mare.” *învaţă asta dacă n-ai ce învăţa altceva de la mine*.

Se apropie încruntat de poliţist.

— Ce număr ai? zise în franceză. Să-l vedem, hai. Când o să audă Didier de tine, o să facă apoplexie.

— Didier? întrebă poliţistul suspicios, ridicând dintr-o sprinceană.

— Bănuiesc că nu ştii nici numele propriului tău şef, Didier Brassin, şeful Prefecturii de Poliţie, răspunse Metcalfe, clătinând din cap neîncrezător şi scoţând din buzunarul de la piept punga de catifea cu trabucuri. Şi când Didier va afla că unul din propriii lui oameni – un simplu *gardian* – a încercat să oprească livrarea acestor „Romeo şi Julieta” acasă la el, pe Quai des Orfevres – trabucuri de care e nevoie la o reuniune nocturnă urgentă – vei rămâne fără slujbă. Şi asta dacă Didier e bine dispus. Acum dă-mi numărul tău, te rog.

Poliţistul făcu un pas înapoi. Expresia lui se transformase: acum era prietenos, tot numai un zâmbet.

— Vă rog, domnule, nu vă supăraţi. Continuaţi-vă drumul, domnule. Scuzele mele.

Metcalfe clătină din cap, în timp ce se întoarse şi plecă.

— Să nu se mai întâmple, zise.

— Sigur că nu, domnule. Totul a fost o greşeală. Metcalfe trecu de cabina telefonică, hotărând să nu se mai oprească să sune. Va apărea pur şi simplu neanunţat la apartamentul Florei Spinasse.

Clădirea în care locuia, pe strada Boetie, era neîngrijită şi avea nevoie de reparaţii. Era vopsită într-un odios galben-muştar şi vopseaua se cojea. Deschise singur – ea îi dăduse o cheie de la uşa de la intrare – şi luă liftul de serviciu până la etajul cinci. Bătu la uşă, folosind combinaţia lor secretă: trei bătăi rapide, urmate de încă două. Un câine latră scurt undeva, înăuntru. Trecu mult timp până când uşa se deschise. Flora rămase cu gura căscată când îl văzu.

— Daniel! zise. De ce eşti aici? Cât e ceasul? Purta cămaşa de noapte lungă, de bumbac şi avea părul pe bigudiuri. Pudelul ei, Fifi, alerga în cercuri la picioarele ei, mârâind şi hămăind.

— Pot să intru, Flora dragă?

— De ce eşti *aici*? Da, da, intră, oh, Doamne! Fifi, culcat, micul meu *toutou*!

Nu arăta cel mai bine, dar, pe de altă parte, prea puţini arătau bine la ora aceea. Flora era jenată, cu părul răsucit pe bigudiuri, în cămaşa de noapte, neştiind ce să ascundă mai întâi. Închise repede uşa după el.

— Daniel! zise din nou, dar el o sărută imediat pe gură şi ea îi răspunse la sărut din ce în ce mai apăsat. E totul în regulă cu tine? Spuse când se desprinseră unul de celălalt în cele din urmă.

— Trebuia să te văd, zise Metcalfe.

— Da, dar, Daniel, trebuia să suni mai întâi! Ştii bine! Nu poţi apărea pur şi simplu în apartamentul unei femei când e nepregătită!

— Flora, tu nu ai nevoie să te pregăteşti. Nu trebuie să te fardezi. Arăţi adorabil aşa, naturală, ţi-am spus.

Ea roşi.

— Trebuie ca ai necazuri, doar despre asta e vorba.

Se uită prin apartamentul ei micuţ, modest. Ferestrele erau acoperite cu satin subţire pentru camuflaj. Până şi veioza cu picior din camera de zi avea o protecţie albastră. Flora era o tânără care făcea totul ca la carte şi respecta toate regulile. Cea mai mare abatere a ei era aventura cu un străin – şi informaţiile pe care i le dădea. Era singurul act de rebeliune într-o viaţă

ordonată şi respectabilă. Şi încălcarea nu era mică.

Dar, la urma urmei, femeile plinuţe erau întotdeauna cei mai buni agenţi – aşa învăţase Metcalfe. Li se acorda mai puţină atenţie, presupunându-se că îşi făceau datoria şi erau muncitoare. În timp ce, în secret, în inima lor mocnea spiritul răzvrătirii. De asemenea, fetele mai plinuţe erau întotdeauna amantele cele mai pătimaşe, mai inepuizabile. Cele asemenea lui Genevieve, frumoase, vanitoase şi absorbite de propria persoană, tindeau să fie mai agitate şi conştiente de ele însele în pat. Pe când Flora, care nu era vreo regină a frumuseţii, avea un apetit lacom pentru sex. Metcalfe era uneori epuizat de cererile ei.

Nu, Flora se bucura să-l vadă oricând. De asta era sigur.

— E rece ca gheaţa înăuntru, dragă, zise el. Cum poţi dormi?

— Am exact atâţia cărbuni cât să încălzesc doar camera asta câteva minute pe zi. Îi folosesc dimineaţa. Sunt obişnuită să dorm în frig.

— Cred că ai nevoie de un trup cald în pat, lângă tine.

— Daniel! zise ea şocată, dar mulţumită.

O sărută din nou, un sărut fugar, afectuos. Fifi, pudelul, stătea potolit pe covoraşul ponosit de lângă canapea şi îi privea pe cei doi cu interes.

— Cred că ar trebui să-mi mai faci rost de nişte cărbuni, zise Flora. Poţi face asta, ştiu că poţi. Uite ce am pentru ars. Se duse spre şemineu, în care erau, pe jumătate arse, cocoloaşe din bucăţi de ziare, din cutii de carton şi chiar din cărţi, înmuiate în apă. În tot Parisul, francezii ardeau aceste cocoloaşe de hârtie pentru a se încălzi, căci aproape nimeni mi mai avea suficient cărbune. Adesea îşi ardeau mobila.

— Prietena mea, Mărie, e norocoasă. Un agent Gestapo i-a mutat la ea în clădire. Acum toată lumea primeşte suficient cărbune ca să se încălzească.

— O să-ţi primeşti cărbunii, draga mea.

— Cât e ceasul? Trebuie să fie două noaptea. Şi trebuie să muncesc mâine-dimineaţă – nu, *azi-dimineaţă*!

— Mă scuzi că te deranjez, Flora, dar e important. Dacă vrei, plec…

— Nu, nu, se repezi ea. Ei bine… o să fiu o epavă mâine, la muncă şi şoarecii cenuşii o să râdă de mine.

Aşa li se spuneau femeilor naziste de pe lângă Gestapo,

Blitzmadchen, care purtau uniforme gri şi păreau să fie peste tot.

— Aş vrea să-ţi pot oferi nişte ceai adevărat. Pot să te servesc cu puţin Viandox? Lui Metcalfe îi era o silă profundă de Viandox, un fel de ceai făcut dintr-un misterios extract din carne care se consuma în tot Parisul. Unii oameni, în perioada aceea, îşi compuneau o întreagă masă dintr-o cană de Viandox şi câţiva biscuiţi.

— Nu, mulţumesc, nu vreau nimic.

Sunt sigură că poţi obţine nişte ceai adevărat şi trebuie să-mi aduci puţin imediat.

— Mă voi strădui.

Flora nu înceta niciodată să ciugulească produse clandestine aduse de amantul ei argentinian. Era atât de interesată, de neobosită în a-i cere unele lucruri, că nu mai avea sentimentul că o foloseşte pentru a-i furniza informaţii. La o adică, *ea* se folosea de el.

— Sincer, Daniel, îl dojeni Flora. Ce idee să dai aşa, peste mine! Şi în mijlocul nopţii! Nu ştiu ce să spun. Se duse în baie şi închise uşa. Apăru zece minute mai târziu într-un halat de mătase drăguţ, deşi ponosit, fără bigudiuri, cu părul aranjat. Se rujase şi se machiase în grabă. Deşi nu era o frumuseţe, acum era aproape drăguţă.

— Ce bine arăţi! zise Metcalfe.

— O, te rog, îl concedie Flora fluturând din mână. Dar roşi. Metcalfe ştia că îi plac complimentele lui. Nu primea des complimente şi le considera un lux. Mâine o să-mi fac un permanent.

— N-ai nevoie, Flora.

— Voi, bărbaţii! Ce ştiţi voi? Unele femei îşi fac un permanent în fiecare săptămână. Acum, de-abia am cu ce să te servesc. Am făcut o prăjitură cu ciocolată după o reţetă dată de vecina mea – e făcută din tăiţei răsuciţi şi un strop de ciocolată – e *oribilă*. Vrei un pic?

— Nu vreau nimic, ţi-am spus.

— De-aş avea un pic de ciocolată adevărată…

— Da, draga mea, pot să-ţi fac rost.

— Poţi? O, ar fi minunat! Ieri, după serviciu, m-am dus la băcanul Paquet, nu a avut să-mi dea decât o bucată de săpun şi o jumătate de kilogram de tăiţei. Aşa că nu am unt la micul dejun.

— Pot să-ţi aduc şi unt dacă ai nevoie.

— Unt? Serios? Grozav! O, Daniel, tu nu ştii, nu ştii cât de rău am ajuns. N-am cu ce-l hrăni pe Fifi. Nu se găsesc nici păsări, nici vânat. Vocea ei devenise o şoaptă. Vai, am auzit de oameni care-şi mănâncă propriii câini!

Fifi privi în sus şi mârâi.

— Oamenii pun *pisici* în tocană, Daniel! Şi acum câteva zile am văzut în parc o bătrână spărgând capul unui *porumbel* pentru a-l lua acasă şi a-l găti.

Metcalfe îşi aminti brusc de micul flacon de Voi de Nuit de la Guerlain pe care-l avea în buzunarul hainei de seară, în aceeaşi ascunzătoare din care luase şi sticla doamnei du Châtelet. Intenţionase să i-l dea lui Genevieve, dar uitase. Acum îl scoase şi îl dădu Florei.

— Până îţi aduc restul, asta e pentru tine.

Flora făcu ochii mari şi scoase un ţipăt uşor. Îşi aruncă braţele în jurul lui Metcalfe:

— Eşti un vrăjitor!

— Ascultă, Flora, am un prieten care pleacă la Moscova săptămâna asta şi ar vrea să facă unele mici afaceri acolo.

— Afaceri, în Moscova?

— Ştii, germanii de acolo sunt la fel de lacomi ca cei de aici.

— O, germanii… Ne i*au tot*u*l!* Mătură totul. În seara asta, un soldat neamţ mi-a oferit locul lui în metrou, dar l-am refuzat.

— Flora, am nevoie să-mi faci rost de ceva de la agenţie. Femeia miji ochii.

— Şoarecii gri sunt mereu cu ochii pe mine. E periculos, trebuie să am grijă.

— Sigur, întotdeauna eşti grijulie. Ascultă, draga mea. Îmi trebuie o listă completă a personalului Ambasadei germane din Moscova. Poţi obţine aşa ceva?

— Ei bine… pot să încerc, cred…

— Excelent, draga mea. Mi-ar fi de mare ajutor.

Dar în cazul ăsta trebuie să faci două lucruri pentru mine.

— Desigur.

— Poţi să-mi obţii un permis pentru zona neocupată? Vreau să-mi vizitez mama. Metcalfe încuviinţă.

— Cunosc pe cineva la Prefectură. Minunat. Şi încă ceva.

— Sigur. Ce doreşti? Dezbracă-mă, Daniel, în clipa asta!

6

Era dimineaţa foarte devreme când Metcalfe se întoarse, în sfârşit, în apartamentul său de la etajul cinci al unei clădiri Belle Epoque de pe strada Rivoli. Era un apartament mare şi spaţios, cu mobile scumpe, pe potriva playboyului internaţional sub imaginea căruia se ascundea. Câţiva dintre vecinii săi erau înalţi oficiali nazişti care preluaseră apartamente de la foşti proprietari evrei. Apreciau faptul că îl au în apropiere pe acest tânăr argentinian care le putea procura bunuri de neobţinut, aşa că îl lăsau în pace pe „Daniel Eigen”.

Băgă cheia în broasca uşii de la apartament şi îngheţă. Simţi o furnicătură, un fel de premoniţie. Ceva îi spunea că nu totul era tocmai în regulă.

Scoase uşor cheia, apoi se uită în partea de sus a uşii, unde era o ieşitură de trei milimetri. Boldul pe care îl lăsa acolo când era plecat dispăruse.

Cineva fusese în apartament.

Dar doar el avea cheie.

Deşi epuizat după o noapte de nesomn, toate simţurile îi erau în plină alertă. Se trase înapoi de la uşă, privi în ambele părţi ale coridorului întunecat şi pustiu, apoi îşi lipi o ureche de uşă şi ascultă câteva secunde.

Nu auzi nici un sunet, dar asta nu excludea posibilitatea ca cineva să fie înăuntru.

Era ceva ce nu i se mai întâmplase de când era în Paris. Trăise sub acoperire, mergând la dineuri şi petreceri, luând prânzul la Maxim şi Chez Carcere în strada Pietre Charron şi ocupându-se de afaceri, iar în tot timpul ăsta adunase informaţii precise despre nazişti. Nu avusese nici măcar o bănuială că ar putea fi suspectat. Nu i se percheziţionase niciodată apartamentul; nu fusese niciodată ridicat pentru interogatoriu. Poate că devenise mai puţin vigilent.

Dar ceva se schimbase. Dovada era derizorie: lipsa unui bold deasupra uşii de la intrare. Dar însemna ceva. Era sigur de asta.

Atinse hamul de la gleznă, de sub pantaloni, asigurându-se că micul Colt calibrul 32 era la locul lui, gata să-l scoată dacă ar avea nevoie de el.

Era o singură intrare în apartament, gândi Metcalfe, doar o *uşă*. Uşor, agil, alergă până la capătul coridorului. Ferestrele încastrate erau rareori deschise, doar în zilele de vară extrem de călduroase, dar le verificase şi funcţionau. *Să ştii întotdeauna pe unde să ieşi*, îl tocase Corky la cap din prima lui zi de antrenament la ferma din Virginia.

Obloanele de lemn erau lăsate mereu deschise pentru iluminare. Aruncă o privire afară ca să se asigure că există o scară de incendiu pe partea aceea a clădirii, accesibilă de la aceste ferestre. Nu se vedea nimeni pe alee, dar trebuia să se mişte repede. Soarele răsărise; era o dimineaţă luminoasă, senină şi risca să fie văzut. Mişcându-se alert, răsuci mânerul cremonei din mijloc, unde ferestrele se întâlneau. Sistemul cu pinion şi roată se răsuci cu un zgomot uşor. Deschise ferestrele spre interior, ieşi pe pervaz şi se caţără pe grilajul scării de incendiu.

Păşind repede de-a lungul barelor de metal acoperite de gheaţă, îşi croi drum până la fereastra care dădea în dormitorul său. Era desigur închisă, dar întotdeauna purta la el credinciosul său briceag Opinel. Asigurat că nu e nimeni în dormitor, strecură lama şi forţă încuietoarea, apoi deschise cremona. Linişte, îşi porunci. Unsese nu de mult încuietorile, aşa că putea lucra fără să facă zgomot. Poate că scârţâitul uşor al ferestrelor deschizându-se va fi mascat de zgomotul de fond al străzii. Coborî în dormitor, aterizând uşor pe picioare, ghemuindu-se puţin în momentul contactului pentru a micşora sunetul impactului. Intrase. Stătu nemişcat o secundă, ascultând. Nimic.

Apoi privirea îi fu atrasă de ceva; ceva imperceptibil pentru orice altă persoană. Era strălucirea părţii de sus a barului, soarele reflectat de suprafaţa sa lucioasă.

De dimineaţă se depusese un strat subţire de praf acolo, de fapt deja din dimineaţa precedentă. Femeia din Provence care venea să cureţe de două ori pe săptămână nu urma să vină decât a doua zi şi în acest apartament vechi praful se depunea repede. Metcalfe nu-l ştersese, desigur. Fără îndoială, cineva îl înlăturase cu mâna pentru a şterge orice urmă de percheziţie. Acum era convins că fusese cineva acolo.

Dar *de ce*? Ca regulă, naziştii nu spărgeau apartamente în Paris. Intrarea prin efracţie nu era modul lor de operare. Când scotoceau casă după casă după infractori, după angajaţi britanici

ascunşi, asta se întâmpla aproape întotdeauna la miezul nopţii, e drept, dar întotdeauna făţiş. Şi întotdeauna într-un simulacru de legalitate. Arătau acte, vânturau semnături.

Aşadar, cine fusese acolo?

Era posibil ca intrusul să fie încă înăuntru?

Metcalfe nu ucisese niciodată pe nimeni. Se simţea excelent când folosea o armă încă de când era copil la ferma din *las pampas*. La ferma din Virginia fusese antrenat în tehnici de ucis. Dar nu avusese niciodată ocazia să împuşte mortal un om şi nu se grăbea să o facă.

Totuşi, dacă ar fi fost necesar, ar fi făcut-o.

Dar trebuia să fie extraordinar de prevăzător. Chiar dacă un nepoftit era în apartamentul său, nu putea trage decât dacă viaţa lui era ameninţată. S-ar pune prea multe întrebări. Dacă ar omorî un neamţ, întrebările nu s-ar mai opri. Acoperirea i-ar fi spulberată. Uşa de la dormitor era închisă şi asta era o altă problemă. Întotdeauna o lăsa deschisă. Locuia singur şi nu exista nici un motiv să închidă uşa de la dormitor când nu era acasă. Lucrurile mărunte, obiceiurile neînsemnate şi imperceptibile compuneau pânza normalităţii, mozaicul vieţii de zi cu zi. Şi acum mozaicul nu mai era acelaşi.

Apropiindu-se de uşa dormitorului, rămase nemişcat şi ascultă o clipă. Era atent la scârţâituri provocate de paşi, la mişcările unui străin care nu ştia care plăci din podea scârţâiau. Dar nimic; nici un sunet.

Stând ca un lunetist într-o parte a uşii, răsuci mânerul şi împinse uşa uşor, deschizând-o. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, aruncă o privire în camera de zi, pândind o schimbare minusculă a luminii, o mişcare în umbră, *aşteptându-le*.

Apoi îşi plimbă privirea, verificând camera, oprindu-se în locurile unde s-ar fi putut ascunde cineva şi asigurându-se că nu era nimeni. Întinse mâna după armă şi o scoase din toc.

Intră brusc în încăpere, cu arma în mâna întinsă şi strigă:

— Stai!

Mişcându-se dintr-o parte în alta, trase piedica, armă şi se pregăti să tragă. Camera era goală.

Nu se afla nimeni înăuntru. Era destul de sigur de asta. Nu simţea prezenţa unui intrus. Totuşi, cu arma întinsă, merse în zigzag de-a lungul peretelui până ajunse la uşa micii biblioteci.

Uşa era deschisă, aşa cum o lăsase. Biblioteca – în realitate o

altă cameră de locuit, mobilată cu un birou şi un scaun şi cu rafturi de cărţi pe pereţi – era goală. Putea vedea toată camera. Nu erau unghere ascunse.

Dar nu voia să rişte. Fugi până în bucătărie, deschise uşile duble şi intră cu arma întinsă. Şi bucătăria era goală.

Căută prin potenţialele ascunzători rămase – sufrageria, oficiul, dulapul său mare din baie, o debara – şi se asigură că nu era nimeni.

Încordarea lui slăbi puţin. Se simţea oarecum stupid, dar ştia că nu putea risca.

Întorcându-se în camera de zi, observă o altă mică schimbare. Era în legătură cu sticla sa de Delamain Reserve din Familie Grande Champagne Cognac, de pe bar. În mod normal, eticheta era vizibilă. Acum nu. Sticla fusese mişcată.

Deschise cutia de fildeş cu ţigări şi văzu că şi stratul dublu de ţigări fusese mişcat. Lipsea a treia ţigară de la capăt. Cineva scosese ţigările ca să caute dedesubt… ce? Documente? Chei? Nu ascundea nimic aici, dar intrusul nu avea de unde să ştie asta.

Alte urme. Întrerupătorul de la veioza antică cu braţ era acum pe dreapta, nu pe stânga, indicând că cineva o ridicase ca să caute la bază. O bună ascunzătoare, dar nu aceea pe care o folosea el. Receptorul telefonului fusese atârnat diferit, astfel încât firul învelit în pânză atârna pe partea opusă celei pe care îl lăsase. Cineva ridicase receptorul cu vreun motiv: ca să dea un telefon? Sau pur şi simplu ca să caute în furca pe care era aşezat? Ceasul greu cu pendulă, din marmură sculptată, de deasupra şemineului fusese deplasat un centimetru: dunga de praf o spunea clar. Căutarea fusese remarcabil de meticuloasă: până şi cenuşa din şemineu fusese măturată, apoi pusă la loc. Cineva căutase în cenuşar, o altă ascunzătoare inteligentă pe care nu o folosise.

Acum Metcalfe se grăbi spre dulapul de haine aflat într-o nişă de lângă dormitorul său. Costumele şi cămăşile atârnau încă în ordine, deşi distanţele exacte dintre umeraşe era acum diferite. Evident, cineva îi mutase hainele cu grijă şi căutase prin buzunare.

Dar el sau ei nu observaseră compartimentul încastrat cu măiestrie de unul din meseriaşii lui Corky. Trase panoul, dezvăluind seiful greu de metal. Rotorul indica tot cifra 7, iar

stratul fin de praf nu fusese atins în acest loc. Seiful, în care erau bani gheaţă, numere de telefon codificate şi diverse acte de identitate pe nume diferite, nu fusese atins. Asta îl făcu să se simtă uşurat.

Oricine îi percheziţionase atât de detaliat apartamentul – şi atât de ordonat – nu descoperise seiful, singura dovadă că Daniel Eigen era de fapt acoperirea unui spion american. Şi nu aflaseră adevărata lui identitate.

Nu găsiseră ceea ce căutau. Dar… dar ce c*ău*tau de fapt?

Înainte de a părăsi apartamentul îl sună scurt pe fratele său Howard la New York. El fu mulţumit să-l audă, deşi surprins. Fu şi mai surprins să afle de interesul subit al fratelui său pentru minele de mangan din Georgia ale familiei, încă asociată în această afacere cu Ministerul Comerţului sovietic. Era o operaţiune minoră şi, cu toate restricţiile sovietice şi mituirile necesare, de-abia rezulta un profit. Ruşii îşi exprimaseră de mult intenţia să cumpere partea deţinută de familia Metcalfe. Stephen sugeră că nu era o idee chiar atât de rea. Poate se ducea la Moscova, întâlnea câţiva oameni şi continua tratativele. După o lungă tăcere – zgomotul de fond al apelului transatlantic era puternic – Howard înţelese ce-i cerea fratele său. Acceptă imediat să facă aranjamentele.

— Nici nu-ţi închipui cât sunt de bucuros, zise Howard sec, că fratele meu mai mic vrea să joace un rol mai activ în afacerile familiei.

— Nu ar trebui să duci toată povara pe umerii tăi.

— Sper că o anumită balerină nu are nimic de-a face cu această bruscă reînviere a interesului pentru afaceri, nu-i aşa?

— Cum îndrăzneşti să-mi reproşezi motivele? răspunse Stephen cu un zâmbet în voce.

Se schimbă repede de smoching, îmbrăcând un costum cu cravată potrivit omului de afaceri internaţional care pretindea că este. Din fericire, pantalonii la modă în ultimii ani erau largi, aproape bufanţi; ascundeau revolverul, al cărui toc şi-l legă la gleznă.

Ieşi din clădire în dimineaţa rece, strălucitoare, neputându-şi stăpâni un sentiment de teamă. Peste vreo oră stătea în nava întunecată a unei biserici vechi şi mohorâte din Pigalle. Foarte puţină lumină străbătea prin vitraliul întunecos din absidă.

Singurii credincioşi în afară de el erau câteva bătrâne care îngenuncheau, se rugau pe fugă şi aprindeau lumânări. Locul mirosea plăcut a chibrituri aprinse şi lumânări arzând şi transpiraţie.

Mica biserică fusese neglijată de ani de zile, dar cel puţin supravieţuise invadatorilor nazişti. Nu că aceştia ar fi distrus vreo clădire din Paris sau ar fi demolat ori ar fi tras măcar un glonţ spre vreo biserică. Departe de asta. Biserica catolică făcuse propria înţelegere cu noii dictatori nazişti, sperând să-şi păstreze privilegiile.

Încă o dată, îşi pipăi arma.

Metcalfe observă un preot catolic în sutană cu guler roman, cu silueta uscăţivă aproape ascunsă de veşmintele negre şi largi, îngenunchind şi rugându-se la statuia unui sfânt. Aprinse o lumânare, apoi se ridică. Metcalfe îl urmă spre uşa părăginită ce ducea la cripta subterană.

Camera mică şi umedă era slab luminată de undeva de deasupra capului. Corcoran îşi scoase gluga sutanei şi se aşeză la măsuţa rotundă lângă un necunoscut. Era o umbră de om: scund, tras la faţă, boţit. Gulerul scurt îi era prea strimt, cravata prea scurtă, sacoul ieftin. Pe lângă elegantul şi ţeapănul Corky, arăta evident deplasat.

— James, i se adresă Corcoran apăsat lui Metcalfe, ţi-l prezint pe Chip Nolan.

Interesant: Corky i se adresase folosind un nume fals. Era bine cunoscut pentru paranoia lui, asigurându-se constant că o mână nu ştia ce făcea cealaltă. Se întrebă dacă „Chip Nolan” era un nume real.

— Încântat de cunoştinţă, zise.

Nolan îi strânse ferm mâna; ochii lui limpezi îl fixau.

— Şi eu. Lucrezi pe teren pentru Corky, asta e tot ce ştiu. Dar e destul să mă impresioneze peste măsură.

— Chip a fost împrumutat de la FBI pentru secţia noastră tehnică. Expert în ştampile, falsuri şi echipament tehnic.

— Pleci la Moscova, ha? zise Nolan, luând o valiză mare şi grea de jos şi punând-o pe masă. Nu ştiu o boabă despre misiunea ta şi aşa vreau să rămână lucrurile. Sunt aici ca să te dotez, să-ţi dau toate jucăriile de care ai putea avea nevoie. Sacul cu minuni, cum ne place să-l numim. Îşi trecu mâna peste învelitoarea uzată a valizei. Apropo, asta îţi aparţine.

O valiză sovietică originală, fabricată în Krasnogorsk.

Deschise capacul, dezvelind un rând de haine, inclusiv un costum, toate împachetate cu grijă în hârtie de ambalaj. Haine sovietice, adevărate, continuă Nolan. Făcute la Fabrica de Tricotaje „Revoluţia din Octombrie” şi cumpărate de la GUM, magazinul universal din Piaţa Roşie. Deşi artificial învechite şi jerpelite. Rusnacii nu-şi prea cumpără ţoale, aşa cil trebuie să le poarte mult mai îndelung decât americanii. Sunt exact pe măsura ta. Dezveli o pereche de pantofi maro, ieftini. Şi ăştia sunt adevăraţi. Crede-mă, nu poţi găsi pantofi atât de proşti în Vest. Şi vei vedea că primul lucru la care se uită ruşii sunt pantofii tăi. Aşa pot detecta imediat un străin.

Metcalfe îi aruncă o privire fugară lui Corcoran, care arbora un aer distant, de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— De fapt, nu voi fi infiltrat în Rusia ca fiind de-acolo, zise. Mă duc la vedere – eu însumi.

Corcoran îşi drese glasul:

— E adevărat, James, vei intra sub numele tău. Dar nu ştii ce se poate ivi. Pregăteşte-ţi întotdeauna ieşirile. S-ar putea foarte bine să trebuiască să devii altcineva.

Metcalfe încuviinţă. Bătrânul avea dreptate, fireşte.

Următorul lucru pe care îl scoase Nolan fu un aparat de fotografiat miniatural, un Riga Minox. Metcalfe dădu din cap: nu era nevoie de nici o explicaţie. Omul FBI-ului scoase un pachet de cărţi de joc, întinzându-le pe masă.

— Ce sunt? întrebă Metcalfe.

— Harta secretă a Moscovei şi a împrejurimilor. N-ai vrea să fii prins cu o hartă pe acolo; te înfundă în Lubianka şi aruncă cheia. Între faţa şi spatele fiecărei cărţi e lipită o secţiune numerotată a hărţii. Desfă pur şi simplu faţa cărţii. Poţi râcâi adezivul cu vârful degetului.

— Bine gândit, zise Metcalfe.

Omul de la FBI dădu la iveală mai multe arme, toate cunoscute de Metcalfe: un pistol de purtat la încheietură, o curea membranată ce conţinea un pistol Webley de calibrul 25, pus în funcţiune de un cablu. Apoi scoase o trusă de bărbierit de pânză, îi desfăcu fermoarul şi dădu la iveală un pămătuf şi un aparat de ras. Nolan rostogoli aparatul de ras de fildeş pe masă şi Metcalfe îl luă şi se uită la el. Încercă să răsucească minerul şi să-l scoată, dar acesta se dovedi solid.

— Poţi să-l laşi în camera de hotel fără grijă, zise Nolan, îl luă înapoi şi răsuci minerul în sensul acelor de ceasornic, dezvelind o cavitate din care scoase o grilă de unică folosinţă, rulată, un sistem de codificare a mesajelor ce nu putea fi spart. Era tipărită pe nitrat de celuloză, puternic inflamabil, uşor de distrus dacă era nevoie. Metcalfe încuviinţă, ştia s-o folosească. Nolan scoase din tubul de pastă de dinţi Ipana o panglică albă.

— Alde Ivan nu vor bănui că e mai mult goală.

Zvârli folia împăturită de metal de la capătul tubului şi scoase un soi de balon din care extrase o batistă de mătase împăturită. Pe ea fusese imprimată o grilă densă de numere. Metcalfe recunoscu o cheie de decodare, tipărită pe mătase pentru a putea fi ascunsă mai uşor. Încuviinţă.

— Ai aici mai multe coli de unică folosinţă. Fumezi? Nolan scoase un pachet de Lucky Strike.

— Uneori.

— Acum fumezi. Mai des. Un alt cifru e aici. Nolan îi arătă un stilou. Apoi Nolan puse o altă valiză pe masă. Asta era o valiză Hermes, din piele fină. O foloseşti când călătoreşti sub numele tău, de american.

— Am valiză, mulţumesc.

— Ascunse în încuietorile de alamă ale *acesteia*, amice, sunt componentele de bază ale unui transmiţător. Fără ele, transmiţătorul nu va funcţiona.

— Ce transmiţător?

— Ăsta. Nolan ridică o a treia valiză pe masă. Părea destul de grea. O deschise, dezvăluind o cutie neagră de oţel cu un capăt îndoit. BP-3, anunţă cu mândrie. Cel mai puternic aparat de emisie-recepţie construit vreodată.

— E unul din primele prototipuri, zise Corky. Construit pentru MI-6 de un grup de polonezi emigranţi, nişte genii, dar eu am pus mâna pe el mai întâi; nu mă întreba cum. Ăsta este foarte bun. Toate celelalte maşinării sunt acum relicve de muzeu. Dar, te rog, păzeşte-l cu preţul vieţii. *Tu* poţi fi înlocuit, dar mă tem că nu putem face acelaşi lucru cu aparatul.

— E adevărat, zise Chip Nolan. E o jucărie prima. Şi o să ai nevoie de ea în Moscova. După câte ştiu, singura cale de a comunica cu baza în afară de asta e canalul negru, nu?

Nolan privi spre Corcoran, care doar încuviinţă din cap.

— Dar ăsta trebuie folosit doar în caz de urgenţă. Altfel o ai pe

asta sau mesaje codificate transmise prin intermediari.

— Există aşa ceva? întrebă Metcalfe. În care să am încredere, vreau să spun.

— Există unul, adăugă Corcoran în sfârşit. Un ataşat al ambasadei noastre al cărui nume şi mod de contactare ţi le voi da. E omul meu. Dar trebuie să te avertizez, James. Eşti pe cont propriu acolo. Fără rezerve.

— Şi dacă se întâmplă ceva? întrebă Metcalfe. Tu o spui întotdeauna, cunoaşte-ţi căile de scăpare.

— Dacă se întâmplă ceva, zise Corcoran strângându-şi sutana în jurul trupului, vom nega că ai vreo legătură cu noi. Va trebui să te aperi singur.

Câteva minute mai târziu omul de la FBI plecă, încruntându-se, Corcoran scoase un pachet de Gauloises şi o cutie de chibrituri. Amintindu-şi, Metcalfe scoase şi el un pachet de Lucky Strike din buzunar şi îl puse în faţa mentorului său.

— Nu mai sunt Chesterfield pe piaţă, zise Metcalfe, dar m-am gândit că astea sunt mai bune decât nimic.

Corky desfăcu pachetul fără să spună o vorbă, deşi zâmbetul uşor îi trăda plăcerea. Metcalfe îi relată despre spargerea din apartamentul său.

După un timp, Corky zise:

— Asta e îngrijorător.

— Mie-mi spui.

— S-ar putea să nu fie decât excesul de zel al Gestapoului. Eşti, la urma urmei, un străin care a călătorit mult – destul pentru a trezi suspiciune. Şi totuşi ăsta ar putea fi semnul că e ceva mai mult.

— O scurgere de informaţii. Corcoran încuviinţă din cap.

— Sau o infiltrare. În ciuda insistenţelor mele asupra compartimentării, nu mă îndoiesc că se încalcă reguli, se spun lucruri, se periclitează securitatea. Cred că trebuie să sporim vigilenţa. Nu cred că misiunea de la Moscova va fi uşoară pentru tine.

— De ce spui asta?

Scoase o ţigară din pachet şi o aprinse, rupând intenţionat un băţ de chibrit.

— Femeia asta, balerina – a însemnat cândva mult pentru tine, nu?

— Odată. Nu acum.

— A, înţeleg, zise Corky cu un zâmbet misterios în timp ce îşi umplea plămânii de fum. Acum e doar o parte din multele tale legături cu femeile, nu?

— Ceva în genul ăsta.

— Aşa că a o vedea din nou – în braţele altui bărbat – nu va fi greu, nu? Ţinu mult timp fumul în plămâni.

— Mi-ai dat misiuni mult mai grele.

— Dar nici una mai importantă. În sfârşit, expiră. Stephen, înţelegi cât e de important ceea ce vei face?

— Drept să spun, nu, zise Metcalfe, cred că nu. Chiar dacă von Schussler se dovedeşte a fi cu adevărat împotriva lui Hitler şi vrea să-şi trădeze propriul guvern – ceea ce sper din toată inima – va fi doar o altă sursă. Sunt sigur că avem altele.

Corcoran clătină uşor din cap. Bătrânul arăta şi mai sfrijit decât atunci când Metcalfe îl văzuse ultima oară, la New York.

— Dacă dăm lovitura şi reuşeşti să-l atragi de partea noastră, Stephen, va fi una dintre cele mai importante legături ale noastre în înaltul Comandament German. E un apropiat al ambasadorului german la Moscova, contele Werner von der Schulenberg. Familia lui e sus-pusă, cu legături foarte puternice – ştii cum e asta. Tuşi uscat. Îl privesc de sus pe Hitler, agitatorul ăsta venit din Viena. Toţi îl dispreţuiesc pe Fuhrer. Dar toţi sunt patrioţi germani în acelaşi timp. Destul de complicat. Dacă von Schussler e patriot german, cum bănuieşti, cu greu îşi va trăda ţara în plin război. Cu sau fără Fuhrer. Loialitatea lui se poate dovedi mai complexă decât crezi. Dar nu putem şti până nu încercăm. Şi dacă reuşim, *dacă tu reuşeşti*, informaţiile pe care ni le-ar putea furniza ar fi cu adevărat uimitoare.

— Informaţii despre ce exact? Nici chiar un diplomat sus-pus în Ministerul de Externe nu are informaţii interne despre strategia militară a cercului intim al lui Hitler, replică Metcalfe. Nu cunoaşte planurile naziştilor pentru invazia Angliei.

— Corect. Dar va fi destul de bine informat asupra relaţiilor dintre Germania şi Uniunea Sovietică. Şi aici ne punem singura speranţă.

Metcalfe dădu din cap în semn că nu înţelege.

— Sunt aliaţi. De anul trecut, Stalin şi Hitler sunt parteneri în nenorocitul ăsta de război. Ce altceva mai putem afla?

Corcoran clătină brusc capul, cu un aer dezamăgit.

— Au semnat o bucată de hârtie. Un tratat. Dar un tratat e ca

o oglindă, Stephen, fiecare poate vedea ce vrea în ea.

— Acum nu mai înţeleg nimic, Corky.

— Hitler îi dă lui Stalin o hârtie pe care s-o semneze, o hârtie pe care scrie că sunt prieteni, că interesele lor coincid, că sunt parteneri. Dar Stalin vede doar ce vrea el în acest tratat: o reflexie a ambiţiilor, speranţelor, aspiraţiilor sale. Hitler poate avea o viziune cu totul diferită. Iar noi – privitorii de pe margine, restul lumii – putem vedea în această oglindă fie un pact între doi ticăloşi aliaţi pe faţă în furt, fie un joc al înşelăciunii în care unul încearcă să-l manevreze pe celălalt. De ce o oglindă schimbă dreapta şi stânga şi nu susul şi josul?

— Ştii că nu mă pricep prea bine la ghicitorile tale, Corky. Corcoran oftă, exasperat.

— Nu, Stephen. O oglindă nu schimbă dreapta cu stânga. Pur şi simplu reflectă ceea ce se vede. Reflectă ceea ce e în faţa ei.

Metcalfe încuviinţă din nou.

— Vrei să ştii ce cred ruşii despre germani şi ce cred germanii despre ruşi. *Asta* e adevărul pe care vrei să-l afli, corect?

Corcoran zâmbi.

— Adevărul e o oglindă spartă în miliarde de bucăţi. Fiecare crede că bucăţica lui e adevărul întreg – dacă-mi dai voie să parafrazez versiunea lui Sir Richard Francis Burton a strofelor din Kasidah-ul lui Haji Abdu.

— Nu mă deranjează, zise Metcalfe. Corky recita întotdeauna câteva versuri din panegiricul persan.

— Alianţa acestor doi tirani, zise Corcoran, e marele mister al războiului. E de o importanţă crucială. Îţi aminteşti războaiele peloponesiene, Stephen?

— Mă tem că a fost un pic înainte de epoca mea, bătrâne. Şi tu trebuie că purtai pantaloni scurţi atunci.

Corky zâmbi subţire.

— Atena a supravieţuit doar datorită discordiei ce i-a cuprins pe doi dintre cei mai redutabili adversari ai săi.

— Spui că se naşte ceva zâzanie între Germania şi Rusia?

— Spun că aş vrea să aflu dacă aşa stau lucrurile. Ar fi informaţii într-adevăr importante. Şi, de fapt, singura noastră şansă.

Sprinceana ridicată a lui Metcalfe îi spuse lui Corcoran că nu se făcea înţeles prea bine. Continuă:

— În timp ce Hitler lupta cu Anglia şi Franţa, ruşii îi trimiteau

fier şi cauciuc, vite şi grâne. Ruşii îi hrăneau soldaţii lui Hitler şi îi aprovizionau armata. Ţine minte, *propriul popor* al lui Stalin era înfometat, în timp ce el îi vindea lui Hitler mii de tone de cereale. Aceşti doi tirani au împărţit Europa între ei, acum vor să-şi împartă Imperiul Britanic şi împreună plănuiesc să cucerească lumea.

— Hai să fim serioşi, Corky. Imperiul Britanic nu va putea în divizat. Mie Churchill mi se pare foarte ferm.

— E atât de ferm în hotărârea lui cât poate fi un lider. Dar e tot ce poate face în faţa unui inamic atât de copleşitor ca naziştii. Când spune că nu are nimic de oferit în afară de sânge, trudă, lacrimi şi sudoare – ei bine, îl cred pe cuvânt. Propria lui supravieţuire e foarte îndoielnică.

— Dar crezi că Stalin chiar are încredere în Hitler? ripostă Metcalfe. Nebunii ăştia sunt ca doi scorpioni într-o sticlă!

— Ai dreptate, dar au nevoie unul de celălalt, zise Corcoran, expirând elegant fumul pe nări. Au multe în comun. Amândoi cred în sistemele totalitare. Pe nici unul nu îl preocupă grija pentru libertatea individuală. Alianţa dintre ei a fost o mişcare genială. Şi nu e prima dată. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat în ultimul război, Stephen. Când Rusia a înţeles că pierde în faţa Germaniei, a semnat un tratat separat de pace cu Germania la Brest-Litovsk. Şi apoi, în următorul deceniu, a înarmat în secret Germania, încâlcind total Tratatul de la Versailles. Datorită Rusiei ne confruntăm azi cu un inamic atât de puternic.

— Doar nu crezi că Hitler doar trage de timp, aşteptând să atace Rusia la momentul potrivit? Întotdeauna am crezut că Hitler îi dispreţuieşte pe slavi, pe comunişti. Vreau să spun, uite ce a scris în *Mein Kampf*.

— *Ştim* că nu plănuieşte un atac. Avem informaţii – sporadice, dar de încredere – din cercul intim al lui Hitler care o dovedesc. Hitler nu e prost. Să intre în război cu Rusia, în timp ce se luptă cu tot restul lumii, ar fi nebunie curată, o lovitură de moarte adusă cauzei naziste. Pentru noi, ar fi prea frumos să fie adevărat. Şi să-ţi mai spun ceva ce chiar mă nelinişteşte în momentul ăsta. Sunt presiuni foarte puternice pe frontul de acasă din partea oamenilor din cercurile militare şi de informaţii care cred că, în orice caz, nu Hitler e inamicul principal.

— Ce vrei să spui?

— Îi consideră pe bolşevici adevărata ameninţare şi îl privesc

pe Adolf Hitler ca pe o importantă stavilă împotriva lor.

— Dar cum – cum poate crede cineva că Adolf Hitler e orice altceva decât un tiran însetat de sânge?

— Mulţi oameni preferă minciuna confortabilă, zise Corcoran. Un zâmbet sardonic îi jucă pe buze. Am învăţat lecţia asta destul de devreme, din copilărie. Când a murit mătuşa mea, mi-au spus că *se dusese într-un loc mai bun*.

— De unde ştii că minţeau? îl înţepă Stephen pe bătrânul maestru.

— N-ai cunoscut-o pe mătuşa mea, zise Corky.

Lui Metcalfe îi plăcea înţelepciunea caustică a bătrânului, mai ales în vremuri atât de tensionate.

— Bine, zise. Ce aranjamente s-au făcut pentru mine?

— Vreau să părăseşti Parisul mâine, zise Corky sec. Fă-ne o favoare şi lipseşte-te de despărţirile de amantele tale. Nimeni nu trebuie să ştie unde pleci. Scrie-le cărţi poştale pe care noi li le vom trimite din Insulele Canare sau de la Ibiza. Lasă-le să creadă că alunecosul şi minunatul domn Eigen a fost chemat pe neaşteptate pentru afaceri urgente. Nici una nu se va arăta mirată.

Metcalfe încuviinţă. Avea dreptate, desigur. Era mai bine să evite explicaţiile. Asta însemna că nu mai avea timp să se întoarcă la Flora Spinasse şi să ia lista personalului Ambasadei germane din Moscova: era o pierdere, dar nu de nedepăşit.

— Vei călători cu *Chemin de Fer du Nord* din Gara de Nord de la Berlin şi de acolo la Varşovia. Ţi-a fost rezervată o cuşetă de clasa I pe numele Nicolas Mendoza. O dată ajuns acolo, vei părăsi Gara Centrală din Varşovia, te vei întoarce peste două ore şi un sfert şi vei lua trenul de Moscova sub nunele Stephen Metcalfe. Ai o cameră rezervată la Metropol. Metcalfe încuviinţă.

— Acte?

— Ai legături pe drum. Nu avem timp ca oamenii mei să le fabrice şi să le trimită din State.

— Nici o problemă.

— Îţi faci treaba cum ştii. Miza e enormă, aşa că lasă parada şi pripeala. O grămadă de lucruri pot merge prost.

— Te mai întreb o dată: dacă se întâmplă ceva? Corcoran îşi aranja sfita.

— Dacă se întâmplă ceva rău, Stephen, nu-ţi rămâne decât să te rogi.

7

Violonistul aştepta în apartamentul bărbatului.

SD-istul obţinuse adresa după telefonul spus de prostituată. Kleist tot nu ştia unde se afla staţia mobilă – prostituata, fireşte, n-avea nici o idee. Şi nici informatorul care le spusese locul paraşutării nu ştia: informaţiile erau strict compartimentate. În orele în care îl aşteptase pe agentul britanic avusese posibilitatea să-i percheziţioneze pe îndelete apartamentul. Acum îi ştia identitatea, ceea ce era un început. Ştia că englezul lucra noaptea şi dormea ziua.

Kleist trebuia doar să aştepte.

Puţin după ora şapte dimineaţa auzi o cheie răsucindu-se în broască. Englezul mormăia de unul singur în timp ce-şi făcea treburile: puse apa pentru ceai la încălzit, se duse în dormitor să se schimbe în pijama. Deschise uşa de la dulapul de haine şi în timp ce mişca umeraşele abia avu timp să ţipe când Kleist se năpusti din dulap, apucându-l de gât cu ambele mâini şi trântindu-l la podea.

Britanicul icni, iar faţa i se congestiona.

— Ce? Dar Kleist îl lovi puternic cu genunchiul în vintre, atât de tare că auzi coccisul pocnind.

Acum englezul suspina. Lacrimile îi curgeau şiroaie. Plângea ca o fetiţă.

— Nu vreau să ştiu decât unde aveţi staţia mobilă, zise Kleist. Engleza lui avea un foarte puternic accent german, o învăţase la o vârstă prea înaintată. Îşi retrase o mână de la gâtul bărbatului.

— Du-te dracului, bolborosi englezul piţigăiat. Crezuse probabil că îi eliberase gâtul pentru a-i permite să vorbească, dar de fapt Kleist făcuse gestul pentru a scoate coarda de vioară rulată din buzunar. O desfăcu cu o plesnitură şi în câteva secunde înconjură cu ea gâtul bărbatului, chiar deasupra cartilajului proeminenţei laringeale şi sub osul hioid mobil. Era punctul cel mai vulnerabil. În timp ce strângea căile respiratorii şi carotida, văzu ochii britanicului înroşindu-se.

Tânărul nu era tocmai meticulos cu igiena personală, îşi dădu seama Kleist. Probabil nu făcuse baie de câteva zile. E drept că

apa caldă era restricţionată, dar asta nu era o scuză.

— Te mai întreb o dată, zise Kleist încet, precaut. Vreau să ştiu locaţia staţiei mobile la care lucrezi, atât. Dacă-mi răspunzi la întrebare, mi-am terminat treaba şi plec imediat. Te las în viaţă. Nu trebuie să faci pe eroul.

Britanicul încercă să spună ceva. Kleist slăbi laţul, dar atât cât să-i permită să vorbească.

— Bine! horcăi bărbatul. Bine! Îţi spun!

— Un răspuns fals nu numai că ţi-ar aduce o moarte sigură, dar i-ar omorî pe toţi cei cu care lucrezi. Kleist aflase din anii de tortură şi interogatoriu că de obicei ameninţarea cu moartea nu avea efect. Ceea ce durea era vina şi de obicei funcţiona instinctul de a proteja colegi şi prieteni. Iar durerea… durerea dezlega limbile cel mai repede. De aceea pusese laţul în locul acela. Pentru a provoca maximum de durere.

— Îţi *spun*! zise englezul strident. Şi îi spuse.

Când Kleist află tot ce voia să ştie, strânse brusc coarda de vioară pe carnea moale a gâtului englezului. În ochii acestuia se ivi o expresie de reproş, de indignare. *Eu mi-am ţinut cuvântul*, păreau să spună. *Tu de ce nu ţi l-ai ţinut pe al tău*? Apoi începură să-i iasă din orbite.

Kleist nu înţelesese niciodată de ce victimele lui credeau că pot face un târg cu el. Ce rost are să te târguieşti când puterea aparţine unei singure părţi?

Când englezul muri, Kleist se ridică cu un fior de dezgust şi se spălă pe mâini pentru a alunga mirosul respingător.

8

În Paris exista un falsificator pe care Metcalfe îl cunoştea şi în care avea încredere, atât cât putea avea încredere în cineva un om ca el, care trăia sub acoperire. Bineînţeles, Alain Ducroix nu era un simplu falsificator, dar ocupaţia nazistă îl transformase aşa cum îi transformase pe atâţia alţii. Ducroix, veteran din primul război mondial, schilodit în bătălia de pe Somme, era un om priceput la multe: poet, proprietar al unei librării foarte apreciate şi publicist. Editura Ducroix era axată pe cărţi mici şi frumos lucrate ale unor poeţi fie cunoscuţi, fie minori. Şi pe mica sa presă, instalată într-un studio din spatele librăriei, Ducroix lucra manual, meticulos, cu totul alte lucruri: cărţi de identitate, permise de conducere, legitimaţii SD, orice i se cerea de către mica armată de eroi luptători în Rezistenţă. Era un om bun, care făcea o muncă valoroasă.

Metcalfe, recomandându-se drept Daniel Eigen, îi ceruse lui Ducroix să producă documente pentru el şi pentru prietenii săi. Metcalfe se hotărâse să nu-şi dezvăluie identitatea şi nu doar pentru a-şi proteja propria acoperire. El voia să îl protejeze pe Ducroix. Bătrânul falsificator ştia că Eigen era un traficant care le fusese folositor lui şi prietenilor lui din Rezistenţă. Eigen nu era tipul de implicat politic, concluzionase Ducroix cu mult timp în urmă, dar era un simpatizant al lor sau cel puţin era de încredere.

Iar acum Metcalfe avea nevoie de ajutorul lui Ducroix. De vreme ce urma să părăsească Franţa cu trenul sub numele Nicolas Mendoza, avea nevoie de documente eliberate de guvernul de la Vichy. Şi Ducroix era singurul fabricant de documente din Paris care avea hârtie de exact aceeaşi greutate şi compoziţie şi care putea reproduce perfect ştampilele şi literele guvernamentale. Librăria Ducroix se găsea pe Avenue de l'Opera. Vitrina era decorată elegant, o expoziţie a uimitor de frumoaselor cărţi pe care Ducroix le tipărea. Trecătorii se opreau să admire volumele legate în marochin grena, cu cotoare mari şi ornamente aurite aplicate manual. Unele erau legate în piele de viţel sau pergament, cu hârtie marmorată, cu copertele exterioare împodobite cu ornamente roşii, aurii sau transparente,

cu margini aurite, toate broşate manual.

Singura notă discordantă din vitrină o constituia un mic portret înrămat al mareşalului Petain, dedesubt cu un afiş pe care scria *Vendu*, vândut. Era un calambur, o glumă amară: Petain vânduse toată Franţa. Nu era înţelept să pui un asemenea lucru în vitrină, gândi Metcalfe. Trebuia să-l critice pe Ducroix. Dată fiind munca lui secretă atât de preţioasă, era cu atât mai important să-şi păstreze convingerile politice pentru sine.

Metcalfe deschise uşa. Clopoţeii montaţi deasupra răsunară. Magazinul, plin de mese şi rafturi cu cărţi de poezie şi albume de artă, unele dintre ele publicate chiar de Ducroix, era pustiu.

Nu de tot, desigur.

— A, Daniel! se auzi o voce baritonală din spatele magazinului. Pe unde ai umblat?

Ducroix, un bărbat frumos şi voinic înjur de şaizeci de ani, cu o coamă de păr alb, îşi împinse cu viteză căruciorul prin coridorul central îngust. Deşi paralizat, arăta ca un bărbat puternic, chiar atletic. Mâinile lui erau mari şi păroase, antebraţele musculoase.

Ducroix strânse cu putere mâna lui Metcalfe.

— Ai venit să cumperi noua mea ediţie din *Les Fleurs du Mal*, nu? Da, o alegere bună. E legată în întregime în marochin negru, dublat cu marochin roşu şi cu forzaţ marmorat. Un volum frumos, chiar dacă o spun eu însumi. Ca să nu mai vorbim de litere…

— Tabloul ăsta al lui Petain din fereastră… îl întrerupse Metcalfe.

— Da, se înecă Ducroix, eroul de la Verdun, dar scuip pe el.

— Ei bine, ar trebui să scuipi fără să te vadă cineva. Aş scoate glumiţa aia din fereastră dacă aş fi în locul tău.

Ducroix se încruntă.

— De acord, zise. Coborî vocea. Vorbim despre asta în spate.

Metcalfe îl urmă pe Ducroix până în camera întunecoasă, pardosită cu dale de piatră în care se aflau presa manuală, matriţele în care făcea litere din plumb topit şi bancurile de lucru pentru legătoria manuală.

În timp ce Metcalfe îi explica de ce fel de documente are nevoie, Ducroix încuviinţa concentrat, cu ochii închişi.

— Da, da, zise la sfârşit. E posibil, da. S-ar putea să mai am câteva în alb. Trebuie să verific. Sunt foarte greu de obţinut. A trebuit să mă duc la directorul uneia dintre cele mai mari tipografii din Paris, care îmi este vechi prieten. Lucrează pentru

guvern, aşa că avea un stoc de hârtii în alb. Ştampila oficială a Ministerului Afacerilor Externe am turnat-o; chiar eu în plumb. Dar va trebui să aşez eu însumi literele pe linotip şi asta trebuie făcut cu cea mai mare grijă. Vreau să spun, grănicerii sunt stupizi, dar din când în când dai peste un ochi ager care verifică cu atenţie şi nu vrem o catastrofă.

— Nu, nu vrem asta, fu de acord Metcalfe.

— Poate am citit prea mult Baudelaire în ultima vreme, dar nu-mi iese din cap ce spunea el: „Nu există întâmplare în artă, nu mai mult decât în mecanică”. Cele mai bune lucrări de artă necesită multă muncă, nu-i aşa? Nu că aş fi un mare artist, fireşte, dar o asemenea muncă cere un pic de talent artistic şi multă concentrare.

Se întoarse, se duse la bancul de lucru din spatele lui şi scoase un mic volum dintr-un teanc. I-l dădu lui Metcalfe.

— Ăsta, dragul meu, e un dar pentru tine. *Fedra*, de Racine. Poate o să-ţi fie de folos cât aştepţi – stai pe scaunul confortabil din magazin. Legătura nu e tocmai uscată, aşa că ai grijă. E frumos, nu? Pielea de viţel e îngrozitor de greu de obţinut în vremurile astea – nemţii trimit toate vacile noastre în Germania.

— E frumos, zise Metcalfe. O să o citesc cu plăcere.

— Deci, dacă stai câteva minute, o să văd ce pot să obţin. O să te anunţ dacă documentul ăsta îmi ia una sau douăsprezece ore. Ai nevoie de el foarte repede?

— Cât de repede se poate, dragă Alain.

— Mă voi strădui. Du-te în faţă şi ai grijă de magazin cât timp rămân eu aici. Şi dacă Racine nu e pe gustul tău, caută altceva. S-ar putea să găseşti nişte giuvaieruri pe acolo. Cum zice Lamartine? „Chiar şi în rebuturi se găsesc minunăţii.”

Metcalfe se întoarse în librărie şi se uită prin rafturi fără prea mult interes. Nu era un obişnuit al librăriilor, iar acum, în special, nu avea răbdare. Era tensionat, îngrijorat că îşi implica prietenul în afacerea asta.

Era cu totul altceva să falsifici vize decât cartele şi altele de genul ăsta. Dacă Metcalfe era prins şi Ducroix ar fi mirosit. Gândul ăsta îi dădea fiori. Până la urmă, Metcalfe se înhămase la o muncă periculoasă. Ducroix era un intelectual, un proprietar de librărie, un om de litere. Nu un spion. Era un om curajos, ajutând Rezistenţa; era esenţial să fie protejat.

Câteva minute mai târziu, gândurile îi fură întrerupte de

clinchetul clopoţelului de la uşă. Intrase un client: un om în jur de patruzeci de ani. Metcalfe simţi o furnicătură de disconfort, intuind cu acuitate că ceva nu era în regulă cu bărbatul. Arăta prea bine hrănit pentru vremurile acelea de lipsuri. Era ceva alunecos, ciudat în legătură cu acest domn cu costum scump, făcut pe comandă. Avea părul tuns scurt, aproape cazon şi purta ochelari fără ramă. Era neamţ? Pantofii lui păreau scumpi, din piele de bună calitate şi cu tălpi tot de piele.

Metcalfe se prefăcu că se uită la o ediţie Corneille aflată pe un raft la nivelul ochiului, cercetându-l între timp pe ascuns pe celălalt bărbat. Podeaua scârţâia sub picioarele acestuia pe când se învârtea prin magazin.

Părea să caute ceva sau pe cineva.

Metcalfe privea în tăcere. Abia când omul se întoarse puţin, Metcalfe observă uşoara umflătură de la talia bărbatului: un pistol.

Doamne, se gândi Metcalfe. *Au venit pe urmele mele*.

Un minut mai târziu auzi o maşină parcând în faţa magazinului. Recunoscu tipul de maşină după zgomotul motorului puternic chiar înainte de a vedea Citroenul negru. Era o maşină a Gestapoului. Un bărbat coborî din spate: un alt agent şi el îmbrăcat într-un costum bun.

Metcalfe simţi un puseu de adrenalină când al doilea agent Gestapo intră în magazin. *Am fost urmărit*, îşi dădu el seama îngrozit.

Făcu un calcul mental rapid. Avea şi el o armă, ascunsă la gleznă. Era depăşit numeric, dar nu se punea încă problema de a scoate pistolul şi de a trage. Asta era cea mai din urmă alternativă: nu putea să rişte uciderea unui agent Gestapo, mai ales în ajunul plecării din Paris. Ar fi complicat totul.

Bineînţeles, în cazul în care ar fi reuşit să scape. Erau doi şi primiseră ordin să aresteze, nu să ucidă.

Dar pe cine veniseră să aresteze?

Ducroix era cel mai vulnerabil. La urma urmelor, Metcalfe nu făcea decât să caute o carte. Gestapoul putea să-l ridice pentru interogatoriu: nu ar fi dus la nimic. Dar dacă dădeau buzna în studioul din spate în timp ce Ducroix îşi făcea munca sa ilegală, francezul ar fi fost arestat şi condamnat la moarte.

Trebuia să-l apere pe Ducroix. În primul rând, trebuia să-l avertizeze.

În tăcere, Metcalfe se întoarse, trecându-şi degetul de-a lungul unui şir de cărţi de parcă ar fi căutat un anumit titlu, apoi trecu la următorul coridor cu rafturi. Se mişca încet, atent, cu răbdarea unui căutător pierdut în descoperiri literare.

Primul agent Gestapo urmărea prudent mişcările lui Metcalfe. În loc să se grăbească, Metcalfe încetini, într-o încercare de a distrage atenţia intruşilor. Se opri, scoase o carte de pe un raft, o deschise şi se uită în ea. Apoi clătină din cap, puse cartea la loc şi se îndreptă spre partea din spate a magazinului. Când ieşi din raza vizuală a celor doi nemţi, ascuns de un raft lung şi înalt, mări pasul, călcând uşor, făcând cât mai puţin zgomot.

În sfârşit, ajunse la uşile duble ce dădeau în atelier.

Le împinse uşor, dorindu-şi ca balamalele să nu scârţâie. Nu scârţâiră.

Ducroix vorbea la telefon, în scaunul cu rotile tras lângă un banc. Metcalfe fu uşurat să observe că nu erau dovezi incriminatoare răspândite în faţa lui, nici ştampile ale Wehrmachtului, nici blancuri de documente, nimic de genul ăsta.

Ducroix se întoarse şi îi zâmbi lui Metcalfe.

— E nevoie de mine în faţă, nu? Avem clienţi care cumpără?

— Gestapo, şopti Metcalfe. Doi. Dacă ai ceva la vedere, ascunde. Acum!

Ducroix îl privi cu o expresie de uimire. Metcalfe continuă:

— E vreo ieşire prin spate? *Cunoaşte-ţi întotdeauna ieşirile*. Prima poruncă a lui Corky. Şi totuşi, acum se afla pe un teren alunecos. Nu era pregătit.

— Dar am uitat să-ţi dau învelitoarea! protestă Ducroix. Pentru Racine! Luă de pe banc o cutie învelită în pânză, apoi se întoarse cu faţa la Metcalfe.

— La dracu', nu e timp pentru asta! şuieră Metcalfe. Roti privirea prin atelier, căutând ieşirea din spate. Nu înţelegi, Gestapoul este aici! Trebuie să ies şi tu, tu trebuie să…

— Trebuie să-mi fac datoria, îl întrerupse Ducroix cu o voce ciudat de plată. Învelitoarea căzu pe podea, lăsând să se vadă un Luger enorm aţintit spre pieptul lui Metcalfe.

Ducroix ţinea arma imensă ferm, cu două mâini, sprijinindu-se în coate de braţele căruciorului său cu rotile. Metcalfe se holbă la gura armei şi duse mâna la spate să scoată propria armă. Ducroix lătră:

— Nu mişca sau trag!

De undeva, din spatele lui Metcalfe, se auzeau paşi. Se întoarse şi îi văzu intrând pe cei doi agenţi Gestapo cu armele îndreptate spre el.

— Alain, îi scăpă lui Metcalfe. Ce faci?

— Îţi sugerez să nu faci mişcări bruşte, zise Ducroix. Dacă o faci, nu vom ezita să te împuşcăm. Aceşti domni vor doar să vorbească cu tine şi îţi sugerez să cooperezi. Vezi, acest pistol este îndreptat exact spre cea de-a şaptea vertebră toracică a ta. Te mişti, trag şi – gata! O viaţă în căruciorul cu rotile, exact ca mine! Asta dacă supravieţuieşti. Nu mai funcţionează nimic sub talie, *mon frere*. Te ajută de minune să te concentrezi. Gata cu vânătoarea de femei. Şi bătăturile pe care le faci în palme… Să nu-ţi faci griji – ce spune poetul englez? „Căci oamenii vor fi întotdeauna buni.” Te vei ruga *să* mori, crede-mă.

— Excelentă treabă, se auzi o voce din spatele lui Metcalfe.

— Îmi place să mulţumesc oamenii, zise Ducroix ridicând din umeri, dar în tot acest timp ţinea arma ferm, nemişcat, de parcă nu uitase timpul când fusese soldat.

Gândurile se învălmăşeau în mintea lui Metcalfe în timp ce adrenalina îi creştea. Era *prins în capcană*.

Stătu nemişcat, dar privi cu coada ochiului în spate. Cei doi agenţi Gestapo în uniformă aveau armele aţintite spre el. Erau la mai puţin de trei metri şi se apropiau. Trei arme erau aţintite asupra lui. Era în inferioritate numerică. Dacă făcea vreo mişcare bruscă, era mort în câteva secunde. De asta era sigur.

Încă nu putea înţelege *cum* şi *de ce* ajunsese în situaţia asta. Era uimitor: Ducroix îl trădase! Ducroix, care pretindea că îi urăşte pe nemţi cu fiecare fibră a fiinţei lui, dintr-un motiv sau altul cooperase cu Gestapoul şi îl vânduse. Era aproape de neconceput. Ce presiuni exercitaseră asupra lui Ducroix? Ce ameninţări? Ce fel de mită îi vor fi oferit?

Sau era posibil ca Ducroix să fi avut legături tot timpul cu naziştii?

În vreme ce Metcalfe încerca să înţeleagă ceva, o parte a creierului său calcula cu disperare şansele de a ajunge la Ducroix… Dar nu avea rost. Îl prinseseră.

Dar pentru *ce*? Ce ştiau despre el? Îi descoperiseră adevărata identitate? Sau pur şi simplu Ducroix îi înscenase încercarea de a procura documente false – în care caz nu s-ar fi incriminat Ducroix pe sine însuşi?

— Domnii mei, zise Metcalfe, încercând un ton amuzat. Nu credeţi că exageraţi?

— Mâinile pe lângă corp, comandă celălalt agent Gestapo. Metcalfe lăsă încet mâinile pe lângă corp. Clătină uşor din cap, cu o expresie de mirare supărată.

— Domnilor, pot cel puţin să vă întreb ce se întâmplă?

— Domnule Eigen, vom discuta mai târziu. Avem o cameră de interogatoriu dotată în acest sens. Pentru moment veţi veni cu noi şi nu faceţi mişcări bruşte, căci am primit ordin să tragem.

Li se ordonase: aceşti oameni acţionau după ordine de sus, de la ofiţeri superiori. Erau executanţi, ofiţeri de stradă cu grade mici şi asta era bine, se gândi Metcalfe. Nu acţionau din proprie iniţiativă. Dădeau socoteală mai sus.

Metcalfe zâmbi şi îi aruncă o privire lui Ducroix. Dar ochii francezului erau oţeliţi, opaci, braţele lui se aflau încă în poziţie de tragere, cu Luger-ul nemişcat. Nu vădea nici simpatie, nici amintirea vechii lor camaraderii. Părea o persoană schimbată – necruţătoare, neclintită.

— Domnilor, zise Metcalfe, nu puteţi să-mi spuneţi cel puţin pentru ce mă arestaţi?

Auzi clinchetul clopoţeilor când uşa librăriei se deschise.

— Întoarce-te, te rog, zise primul neamţ. Mergi către uşă. Braţele pe lângă corp.

— Nu, pe uşa din spate, vă rog! îi întrerupse Ducroix. Nu trebuie să-l vadă nimeni ieşind din magazinul meu! Arătă cu arma către un capăt al atelierului. Metcalfe observă o uşă. Probabil dădea în alee.

— E vorba despre documente, insistă Metcalfe. *Documente*? Ridică vocea: Despre documentele pe care le folosesc pentru a-i procura lui Gerhard Mauntner coniac, ţigări, caviar? Ca să-i obţin doamnei Mauntner ciorapi, parfum? Haideţi, domnilor, nu puteţi fi serioşi. Invocând numele omului numărul doi al Gestapoului din Paris, un client ocazional al său, Metcalfe îşi folosea cartea cea mai puternică. Aceşti agenţi de stradă, servili faţă de conducere, nu ar fi făcut nimic împotriva dorinţelor unui om atât de sus-pus ca Mauntner.

— O, suntem foarte serioşi, răspunse al doilea german calm. Era ceva în vocea lui ce nu anunţa nimic bun. În fond, semnătura lui Gerhard Mauntner e pe ordinul de arestare. Ne supunem ordinelor sale exprese, personale. Mişcă, te rog.

Îi spulberaseră cacealmaua! Minciuna fusese descoperită. Acum nu mai putea decât să plece cu agenţii. Se uita din nou la Ducroix, care rămăsese tot în poziţie de tragere, deşi pe fruntea bătrânului se vedeau broboane de sudoare. Un zâmbet subţire juca pe buzele falsificatorului. Iubitorul de poezie aprecia ironia, spectacolul unui povestitor prins în plasa propriei sale ficţiuni.

— Ei bine, zise Metcalfe, este evident o greşeală teribilă, dar vom lămuri lucrurile în strada Saussaies.

Porni spre partea din fiind a încăperii, pe lângă marele linotip de oţel. Un agent trecu în spatele lui, apucându-l de cot. Cu cealaltă mână, omul Gestapoului ţinea Walther-ul. Al doilea agent îi urma la scurtă distanţă.

Cu coada ochiului, Metcalfe văzu că Ducroix coborâse în sfârşit arma şi se îndrepta spre magazin, fără îndoială pentru a-l întâmpina, acum, că agitaţia trecuse, pe clientul care intrase.

În timp ce mergea, lăsă capul în jos, cu o expresie ruşinată şi începu să facă pe laşul, tremurând vizibil de frică.

— O, Doamne, murmură. E înspăimântător! M-am temut de întâmplarea asta... genunchii lui Metcalfe se îndoiră şi căzu la podea, un vaiet tulburător scăpându-i de pe buze. Era o epavă, copleşită de frică. Agentul care îl ţinea dintr-o parte slăbi o clipă strânsoarea, fiind tras în jos între timp de greutatea lui Metcalfe.

Prăbuşindu-se, Metcalfe îl trase pe neamţ cu el, apoi se întoarse fulgerător şi îl dădu cu capul de podea. Se auzi limpede zgomotul osului spart şi omul dădu ochii peste cap.

Într-o fracţiune de secundă, Metcalfe fu în genunchi, cu Walther-ul omului inconştient în mână. Se aruncă în dreapta, în spatele linotipului şi trase un foc în direcţia celuilalt neamţ.

— Aruncă arma sau o să *mori*, strigă neamţul. Frica i se citea pe chip. Trase către Metcalfe, dar glonţul ricoşa din carcasa linotipului de oţel. Astfel protejat, Metcalfe îşi potrivi pistolul într-o gaură din aparat, ţinti atent, dar omul Gestapoului se aruncă asupra lui, trăgând în continuare în timp ce gloanţele ricoşau din metal.

Deodată Metcalfe simţi o durere ascuţită în coapsă: un glonţ îi zgâriase pielea, trecând prin stofa pantalonilor. Scrâşni din dinţi, trase din nou şi de data asta îl nimeri pe neamţ în gât. Omul urlă de durere, prăbuşindu-se. Îşi duse; mâna la rana din care ţâşnea sânge de un roşu aprins. Mâna lui dreaptă apăsă trăgaciul armei, care era îndreptată în sus, şi trase o ultimă salvă rătăcită în

plafonul de ciment. Agentul mugi ca un animal şi leşină. Metcalfe văzu că împuşcătura lui fusese fatală. Omul nu murise încă, dar era paralizat şi îşi pierdea repede cunoştinţa. Urletul său se stinse într-un ţipăt; înecat şi bolborosit.

Metcalfe se întoarse şi fugi spre uşa din spate, cu piciorul drept zvâcnindu-i dureros. Auzi un târşâit şi se întoarse să vadă de unde venea. Era primul agent, cel pe care îl lovise şi îl lăsase inconştient: trântit pe o parte, mişca mâinile în ceea ce părea o încercare de a-şi găsi arma, fără să-şi dea seama că aceasta era acum la Metcalfe.

Metcalfe trase un foc, nimerindu-l pe bărbat în abdomen. Germanul căzu din nou la podea. De data asta, dacă nu era mort, era cel puţin grav rănit şi aşa avea să rămână..

Aşadar, *în sfârşit*, *am ucis un om*, gândi cu amărăciune, dar şi cu un oftat de uşurare. Deodată se auzi un alt foc de armă. Se lipi de perete, lângă o cutie lungă cu litere care ieşea destul de mult în afară ca să-i servească drept apărătoare.

În lumina strălucitoare care venea din librărie se; contura silueta lui Ducroix în căruciorul lui cu rotile. Francezul trăgea spre Metcalfe cu precizie. Glonţ după glonţ scrijelea lemnul rafturilor la câţiva centimetri de capul lui Metcalfe. Un sertar cu litere de plumb se sparse şi se prăbuşi cu zgomot la podea.

Metcalfe trase o salvă. Un glonţ zăngăni în metalul spătarului scaunului cu rotile, altul găuri una din roţile de metal, iar al treilea îl lovi pe Ducroix în frunte.

Era înspăimântător! O bucată din fruntea lui Ducroix zbură însoţită de un jet înfiorător de sânge, iar falsificatorul se prăbuşi în scaunul său.

Metcalfe rămase un moment nemişcat, uimit, apoi se sili să se mişte. Se îndreptă către corpurile agenţilor Gestapo şi-i căută în buzunare, luându-le toate actele, insignele şi cărţile de identitate. Oricare dintre ele putea fi folositoare.

Apoi fugi către uşa din spate. Apucând mânerul, o deschise cu putere şi ieşi într-o alee plină de gunoaie.

9

Exista un singur loc unde se putea duce.

La Cave. Trebuia să ia legătura cu Corky şi să-l avertizeze asupra a ceea ce se întâmplase, despre trădarea lui Ducroix, despre dezastru. Corcoran va fi furios că, nici vorbă, Metcalfe fusese compromis, dar trebuia să fie informat despre breşă. Poate avea el o explicaţie în legătură cu trădarea atât de neaşteptată a falsificatorului – cu faptul că fusese făcut să trădeze, mai degrabă.

Metcalfe trebuia să dea de Corky imediat şi singura cale de a o face era prin legăturile lui de la „*La Cave*"; era sistemul pe care îl creease Corcoran, modul său de a menţine securitatea.

Începu să alerge, apoi, simţind o înţepătură în rana din coapsă, încetini. Nu era vorba doar de rană, care era uşoară. Derek Compton-Jones, operatorul radio din *La Cave*, era pregătit în medicină de urgenţă şi îl putea trata aşa cum se cuvine. Nu, era important să lase impresia unui om care nu se grăbeşte, un om important şi nevinovat, cu treburi importante. Dacă cineva îl oprea dintr-un motiv sau altul, putea arăta hârtiile oricăruia dintre agenţii Gestapo morţi. E adevărat că nu semăna cu nici unul dintre ei, dar de asta avea să se ocupe când şi dacă va avea nevoie.

Era deja după-amiaza târziu şi pe străzile Parisului era agitaţie. Se simţea încă zdruncinat de arestarea de care de-abia scăpase, de carnaj. Nu mai luase viaţa nici unui om şi acum omorâse trei oameni. Se simţea buimac, îngrozit de vărsarea de sânge, chiar dacă îşi dădea seama că dacă nu i-ar fi omorât pe cei trei ar fi zăcut el însuşi mort acolo.

Până ajunse la clădirea părăginită de cărămidă al cărei parter era ocupat de *La Cave*, iar nivelul de dedesubt de staţia de bază, durerea din coapsă se mai domolise şi şchiopăta mai puţin evident. Coborî treptele spre bar, sună de trei ori la soneria veche şi aşteptă ca vizorul să se deschidă într-o parte pentru ca Pasquale, barmanul, să-i verifice identitatea.

Aşteptă un minut întreg, apoi sună din nou de trei ori. Pasquale, care în mod normal deschidea prompt uşa, era

pesemne: ocupat, gândi el. Şi totuşi era încă după-amiază, trebuia să fie puţini clienţi la ora aceea, băutorii notorii, cei cu adevărat pierduţi.

Alt minut trecu şi nici un răspuns.

Încercă din nou. Ciudat, se gândi. Era posibil ca barul să fie închis? Metcalfe ştia că exista o altă cale, mai complicată, de a ajunge la staţia de bază. Trebuia să intre în clădirea vecină, să ia liftul până la subsol şi să deschidă un grilaj de oţel care dădea spre o intrare, prin spate, în clădirea care îl interesa. Dar intrarea aceea era rezervată pentru urgenţe, fiind mai puţim sigură: locuitorii clădirii învecinate puteau vedea pe oricine ar intra şi puteau deveni suspicioşi.

Metcalfe încercă mânerul şi fu şocat când acesta se răsuci şi uşa se i deschise. Trebuia să fie încuiată.

Nu era lumină în interior, ceea ce era surprinzător. Şi nimeni înăuntru. Şi totuşi uşa era descuiată – nu avea nici un sens! De îndată ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, iar umbrele şi formele deveniră recognoscibile ca fiind scaunele lungi de lemn de la bar, Metcalfe văzu ceva care îl îngheţă.

Câteva scaune fuseseră trântite la podea. Pe bar erau cioburi – pahare de vin sparte, pahare de cocteil răsturnate. Ceva se petrecuse acolo, ceva violent.

Intră în deschizătura barului şi văzu sertarul maşinii antice de marcat a lui Pasquale atârnând deschis, gol.

Un jaf?

Hoţii, jafuri încă se petreceau în Paris, chiar şi în statul poliţienesc german. Dar haosul acesta indica ceva mai mult decât un simplu jaf. Era dovada unei lupte.

Şi nu era nimeni acolo. Pasquale, patronii lui – dispăruţi! Ce se putuse întâmplă? *Staţia de bază*!

Metcalfe alergă de-a lungul barului, sărind peste scaune răsturnate şi cioburi. Se năpusti pe scările ce duceau la subsol, bâjbâind prin întuneric.

Apucă minerul de mătură, îl trase în sensul acelor de ceasornic şi pătrunse în ascunzătoare. Uşa de oţel vopsită în negru era exact în faţa lui. Cu inima bătând să-i iasă din piept, apăsă soneria de două ori, apoi încă o dată.

Te rog, Doamne, se gândea. Să fie aici!

Aşteptă în tăcere, înspăimântat. Ştia ce se întâmplase. Cumva, naziştii – Gestapoul sau SD-ul – aflaseră locaţia ultrasecretă a

bazei. Cineva vorbise. Pasquale, barmanul? Era posibil?

Sau era unul dintre agenţii lui Corky, cel despre care spusese că fusese ridicat de Gestapo? Dar cum fusese descoperit *acel* agent, în primul rând? Undeva, în reţea, trebuia să fie o scurgere!

O, Doamne, nu! Ce va face acum? Dacă oamenii de la staţia de bază fuseseră ridicaţi printr-o lovitură teribilă? Metcalfe ar rămâne singur pe teren, fără nici o posibilitate de a-l găsi pe Corky.

Nu, trebuia să existe o cale! Pentru cazuri de urgenţă i se dăduseră instrucţiuni de rezervă, codificate şi imprimate în miniatură pe spatele etichetelor de la hainele lui. Întotdeauna exista o rezervă; Corky se asigurase de asta.

Sună din nou, aceeaşi combinaţie de două sunete lungi urmate de unul scurt. Nici aici nu răspundea nimeni.

Şi ei dispăruseră, acum era sigur. Fuseseră arestaţi. Cuibul fusese compromis.

Dar dacă fuseseră arestaţi – n-ar fi instalat nemţii o capcană pentru orice agent din afară care ar fi încercat să contacteze baza?

Până acum nu era nici o dovadă în privinţa unei asemenea capcane, dar trebuia să fie atent.

Scoase propria legătură de chei din buzunar. Brelocul era un disc de piele. Îl apăsă pe o parte şi se deschise; înăuntru era o cheie mică de oţel care descuia trei încuietori diferite de uşă. Când o desfăcu pe a treia, uşa se deschise cu un clic şi sistemul de închidere etanşă sâsâi îngrozitor.

Ezită, atent, pregătit pentru cazul în care cineva l-ar aştepta înăuntru.

Zări lucirea verzuie a seriei de transmiţătoare. Maşinăria se afla încă acolo, ceea ce era un semn bun; dacă naziştii ar fi descoperit cumva locaţia şi ar fi aruncat o privire, cu siguranţă că ar fi luat şi echipamentul valoros.

Dar unde erau oamenii? De ce nu avea nimeni grijă de maşinărie?

Apoi Metcalfe zări un chip la una dintre console. Îl recunoscu, de la spate, pe Johnny Betts, telegrafistul american. Strigă:

— Johnny? N-ai auzit?

Apoi Metcalfe văzu că Johnny era încă cu căştile la urechi, ceea ce explica faptul că nu auzise soneria. Se apropie şi îl bătu

pe umăr.

Johnny se prăbuşi într-o parte. Cu ochii ieşiţi din orbite. Chipul lui era stacojiu, iar limba îi atârna grotesc.

Lui Metcalfe i se urcă sângele la cap. Lăsă să-i scape un ţipăt îngrozit şi se clătină.

— O, Doamne, nu! Gâtul lui Johnny Betts arăta de parcă ar fi fost ciopârţit, dar apoi Metcalfe îşi dădu seama că ceea ce, în aparenţă, era o tăietură adâncă nu era decât un semn pe beregata plină de vânătăi.

Betts fusese strangulat, gâtuit cu un fel de sfoară subţire sau cu sârmă.

Johnny Betts fusese asasinat!

Metcalfe se învârti, căutându-i cu privirea pe ceilalţi – pe Cyril Langhorne, pe Derek Compton-Jones. Nu văzu pe nimeni. Se grăbi spre camera alăturată, deschise uşa, aruncă o privire, dar camera era goală. Unde erau ceilalţi?

Se avântă spre anticamera care ducea spre ieşirea de urgenţă ce permitea accesul în clădirea vecină, iar acolo, lângă uşa metalică, întredeschisă, găsi trupul inert al lui Cyril Langhorne, ucis cu o singură gaură de glonţ în frunte.

Se pătrunsese în staţie prin ieşirea de urgenţă. Langhorne se îndreptase către uşa metalică şi fusese împuşcat rapid, probabil cu un pistol cu amortizor. Betts, cu căştile la urechi şi prins în transmisie, nu auzise nimic.

Dintr-un anume motiv – pentru a păstra liniştea?

— Nu: fusese împuşcat, ci strangulat. Cineva se strecurase în spatele lui – fuseseră mai mulţi invadatori, fără îndoială – şi petrecuse sfoara sau sârma în jurul gâtului său.

Doamne sfinte, cum de fusese posibil? Şi unde era Derek? Singura persoană din echipă care nu era aici. Să fi fost plecat, era acasă, dormea? Posibil – Doamne, te implor, se poate ca programul lui Derek să-i fi salvat viaţa?

Un zgomot. Un scârţâit puternic de cauciucuri, apoi frâne. Din stradă. În mod normal, traficul nu era perceput din încăperea izolată fonic – dar uşa metalică întredeschisă lăsa să se audă zgomotul de pe stradă.

Doar naziştii ar sosi făcând zarvă. Să fie vorba de o echipă de susţinere? Sau o echipă de verificare?

Veniseră după el.

Metcalfe sări peste cadavrul lui Langhorne, se strecură prin

ieşirea de incendiu deschisă şi se avântă pe treptele de la pivniţa apartamentului vecin. Continuând să alerge, aruncă o privire pe fereastra pivniţei şi zări trei sau patru maşini Citroen negre aliniate. Gestapoul, fără urmă de îndoială.

De data asta ştiu cum să scape.

Fugi pe acoperişul clădirii, traversă o mică bucată din terasa acestuia, apoi coborî în aleile strimte din spatele bulevardului.

I se tăiase respiraţia, dar în sânge îi pompa adrenalina şi nu mai făcu nici un efort să gândească.

Continuă să alerge. Trebuia să ajungă la apartamentul lui Derek Compton-Jones, să-l prevină să nu se ducă la bază – dar şi să afle dacă nu cumva Derek a avut vreun amestec.

Să presupunem că Derek a scăpat pur şi simplu, asta trebuia să fie.

Nu fusese aici; sau cel puţin trupul lui nu zăcea pe nicăieri. Compton-Jones lucra noaptea şi dormea ziua; ceilalţi avuseseră ghinionul de a fi în schimburi de zi. Poate – Doamne, te implor – Derek era totuşi în viaţă.

Şi Corky ştia oare despre acest coşmar? Încetini pasul doar când se apropie de clădirea în care se afla apartamentul lui Derek.

În ciuda regulilor stricte de compartimentare impuse de Corky, Metcalfe ştia unde locuieşte Derek; baza de la Paris era mică şi apoi – erau prieteni. Acum stătea în faţa unei papetarii de vizavi, părând interesat de ceea ce era expus în vitrină, de fapt mişcând capul pentru a-şi zări imaginea reflectată în geam. După câteva minute fu mulţumit să constate că nu avea loc nici o acţiune ciudată în faţa clădirii: nu existau maşini staţionate şi nici trecători hoinărind.

Traversă repede strada, intră în clădire şi urcă pe scări până la apartamentul lui Derek.

Se opri în faţa uşii şi ascultă un moment, apoi ciocăni.

Nici un răspuns.

Ciocăni din nou şi spuse: „Derek?” Dacă Derek era înăuntru şi i-ar fi teamă să deschidă uşa, i-ar recunoaşte vocea.

Dar se scurseră câteva minute şi nu primi nici un răspuns.

Se uită în ambele părţi, nu zări pe nimeni. Scoase din portofel o sârmă lungă şi subţire, îndoită la un capăt. Era un şperaclu rudimentar pe care fusese învăţat să-l folosească. După ce introduse şperaclul, îl împinse şi-l trase, rotindu-l concomitent

spre dreapta. Nu dură mult şi yala cedă. Aceste yale franceze vechi nu erau deloc complicate, constată el uşurat. Uşa se deschise şi Metcalfe păşi cu grijă înăuntru.

Îl vizitase pe Compton-Jones de câteva ori, băuseră împreună câteva sticle de whisky, în timp ce Derek asculta fascinat povestirile de pe teren ale lui Metcalfe şi chiar pe cele din dormitor. Pentru tânărul decodificator, Metcalfe întruchipa tot ce era mai palpitant în războiul subteran; prin el, Derek îl trăise din plin.

Metcalfe aruncă o privire rapidă, apoi îl strigă pe Derek gândindu-se că s-ar fi putea să doarmă încă. Ciocăni la uşa închisă a dormitorului. Cum nu primi nici un răspuns, Metcalfe intră.

Din prima clipă îl izbi mirosul înţepător, metalic al sângelui. Inima îi zvâcni. Câteva clipe mai târziu văzu trupul neînsufleţit al lui Compton-Jones şi nu-şi putu stăpâni un geamăt.

Zăcea întins pe podea, lângă dulap. Chipul era de un roşu-stacojiu, de culoarea unei vânătăi vechi, iar ochii-i erau holbaţi, ca scoşi din orbite, asemeni lui Johnny Betts. Gura era puţin întredeschisă.

O linie subţire, adâncă şi roşie, un cordon de ţesut sângerând îi traversa grumazul. Şi el fusese strangulat.

Metcalfe se cutremură. Îl podidiră lacrimile. Se prăbuşi pe podea, îi luă pulsul lui Derek, dar ştia că nu mai avea. Derek fusese asasinat.

— Cine a făcut asta? întrebă Metcalfe cu o voce joasă, pătrunzătoare şi sălbatică. Cine naiba ţi-a făcut una ca asta? La dracu' cu toţi, cine a făcut asta?

Poate că era absurd să creadă că unii criminali erau mai violenţi decât alţii – la urma urmei, crima e crimă – dar strangularea asta părea prea brutală, prea personală.

Apoi Metcalfe îşi dădu seama că strangularea prezenta anumite avantaje din punct de vedere tactic. Era un mod silenţios de a ucide, fără îndoială cel mai silenţios. Împiedica irigarea creierului, iar victima nu mai putea scoate nici un ţipăt puternic. Şi totuşi, majoritatea nu foloseau ştreangul. Nu numai că asasinul era abil, dar era şi nebun.

Iar strangularea părea a fi pecetea sa.

Metcalfe reuşi cumva să se ridice. Buimăcit, pe punctul de a leşina, se îndreptă spre uşa de la intrare chiar în momentul în

care aceasta se deschise.

Un neamţ păşi înăuntru. Un bărbat între două vârste, în uniformă de Gestapo cu însemnul *Standartenfuhrer*.

Colonelul îşi scoase Walther-ul.

— Nu te mişca! latră el, ţintind spre pieptul lui Metcalfe. Metcalfe se aplecă spre arma ascunsă la gleznă.

— Nu scoate nici o armă, spuse neamţul. Nu voi avea de ales şi te voi împuşca pe loc.

Metcalfe se gândi s-o scoată, dar *Standartenfuhrer-vl* avea avantajul câtorva secunde. Încercarea ar fi fost pură sinucidere; colonelul Gestapo părea să vorbească foarte serios şi hotărât să tragă. Nu avea de ales.

Îl privi pe neamţ sfidător, încrucişând încet braţele.

— Mâinile în lături, spuse neamţul.

Metcalfe se conformă, dar continuă să tacă şi să-l privească sfidător.

Într-un târziu vorbi într-o germană impecabilă:

— Ai terminat, *Standartenfuhrer*? Nu ţi-e suficient? Privirea lui era de gheaţă şi totuşi flegmatică, superioară. Germana lui Metcalfe, învăţată în copilărie, era perfectă, iar dacă avea vreo urmă de accent, era accentul *Hochdeutsch* al profesorului său aristocrat de la internatul din Elveţia. Nemţii erau aşa conştienţi de diferenţele de grad, Metcalfe o ştia, încât agentul Gestapo fu incapabil să-şi ascundă intimidarea, declanşată subtil, tacit.

— Pardon? făcu colonelul Gestapo, cu o bruscă şi evidentă schimbare de ton. Aerul de dictator arogant dispăruse; acum părea pur şi simplu preocupat.

— Dumnezeule, exclamă Metcalfe. Cine a ordonat să fie ucis englezul? Tu?

— Domnule?

— E de-a dreptul intolerabil! Am dat ordine precise ca englezul să fie sechestrat şi interogat. Prost incompetent!

Arată-mi actele, idiotule! O să încep cercetările. S-a dus totul de râpă!

Bărbatul din Gestapo făcu feţe-feţe, trecând de la confuz la preocupare, apoi la o teamă abjectă. Îşi scoase portofelul şi-i întinse actul de identitate de Gestapo.

— Zimmerman, citi Metcalfe numele ca şi cum ar fi vrut să-l reţină. Tu, *Standartenfuhrer* Zimmerman, vei fi tras la răspundere pentru treaba asta de mântuială! Ai ordonat moartea

agentului englez?

— Nu, domnule, nu-i adevărat, replică bărbatul din Gestapo, ruşinat de muştruluiala lui Metcalfe. Mi s-a spus că americanul a apărut aici şi m-am înşelat, crezând că sunteţi dumneavoastră. Este o presupunere plauzibilă.

— Ce ruşine! Şi de ce ţi-a luat atât de mult timp să ajungi aici? Sunt aici de un sfert de oră. E pur şi simplu intolerabil.

Metcalfe băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un pachet de ţigări luat de la unul dintre agenţii Gestapo de la librărie. Era un pachet de Astras, o firmă mediocră germană. Scoase o ţigară, intenţionat nu-l servi pe colonel şi o aprinse folosind chibrituri *Sturmstreichndzer*, rezistente la vânt. Semnele erau subtile, tacite: Metcalfe era un ofiţer german.

Scoţând fumul înţepător pe nări, Metcalfe spuse:

— Hai, scoate imediat de-aici corpul ăsta. Se aplecă să-şi controleze pistolul, apoi, clătinând din cap cu dezgust, se îndreptă spre uşă.

— Mă scuzaţi, spuse deodată neamţul. Vocea i se schimbase, ceea ce îl îngrijoră pe Metcalfe.

Se întoarse solemn şi văzu privirea perplexă de pe chipul bărbatului de la Gestapo. Germanul indica cu arma spre piciorul drept al lui Metcalfe.

Metcalfe coborî privirea. Pantalonul îi era plin de sânge. Era rana care, deşi lipsită de importanţă, sângerase abundent.

Confuzia de moment a lui Metcalfe trezise suspiciunea colonelului. *Ceva nu e în regulă*, părea să cugete bărbatul de la Gestapo, luând o mină îngrijorată.

— Domnule, am dreptul să vă cer şi eu actele, spuse el. Vreau să mă asigur că sunteţi într-adevăr…

Metcalfe nu mai aşteptă. Scoase arma şi trase. Glonţul penetra pieptul bărbatului care se prăbuşi pe podea. Metcalfe mai trase o dată, ţintind special în acelaşi loc şi se asigură că nazistul era mort. Da, bărbatul era mort, dar totul se schimbase acum.

Gestapoul era pe urmele lui, fie că-i ştia sau nu numele adevărat. Însemna că nu-şi putea permite acum riscul să apară în gară. Nu se putea urca în trenul de Paris, nu putea urma ruta lui Corky, acum periculoasă. Trebuia să-şi modifice planurile, iar Corky trebuia anunţat.

Metcalfe ştia că de acum înainte era un stigmatizat. Nu se mai

putea plimba liber pe stradă.

Se apropie încet de neamţul mort, îi luă pulsul. Nu avea. Văzu cele două găuri mici făcute de gloanţe. Deşi pătrunseseră prin tunică, găurile erau chiar mici şi puteau fi ascunse.

Mişcându-se uşor, îl dezbrăcă pe colonel de uniformă, îşi scoase hainele pe care le ascunse într-un birou chinezesc din apropiere, transferă portofelul, actele, cheile şi paşaportul în uniforma de Gestapo pe care o îmbrăcă.

Nu-i venea rău, deşi se simţea stingher, foarte ţeapăn, iritant. Potrivi cravata neagră în aşa fel încât să acopere găurile de glonţ, fixând-o cu un bold specific partidului nazist pe care agentul îl folosise drept ac de cravată.

Luă actele colonelului, arma, tot ce-i căzu în mână. În dulăpiorul cu medicamente al lui Derek găsi tifon, bandă adezivă, dezinfectant. Apoi, după ce îşi bandajă rapid rana, ieşi repede din apartamentul lui Derek, pornind în căutarea singurului om ce-l putea scoate urgent din Paris.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Chip Nolan. Sunt toţi *morţi*?

— Toţi, cu excepţia celui pe care-l ştii sub numele de James, replică Corky, cu privirea unui om doborât.

De-abia intrase în modestul apartament din arondismentul opt pe care Biroul îl considera una dintre cele mai sigure locaţii din Paris.

— Doamne, izbucni Nolan. Cine a fost? Care-au fost nenorociţii care-au făcut asta?

Corcoran se apropie de fereastră, privind în gol.

— De aceea am nevoie de ajutorul tău. Unul a fost împuşcat, iar doi dintre ei au fost strangulaţi.

— *Strangulaţi*?

— Exact ca în cazul bibliotecarului belgian, săptămâna trecută – un alt membru al organizaţiei mele. Presupun că răspunzător este *Sicherheitsdienst* şi un anume asasin. Da trebuie verificat – o muncă de cercetare completă, aşa cum ştie prea bine să facă Biroul.

Nolan încuviinţă.

— E riscant, dar pentru tine o fac. Nenorociţii! Corcoran întoarse privirea, scuturând capul încet.

— Eforturile noastre au fost date mult înapoi.

— Înapoi? O, Doamne, Corky, nu-mi dau seama cum reuşeşti!

lei toată lumea ca pe un mare joc de şah. Pentru numele lui Dumnezeu, e vorba de oameni! Aveau mame şi taţi, poate şi fraţi şi surori. Purtau un nume. Oare pierderea de vieţi omeneşti nu reprezintă nimic pentru tine?

— Deloc, îl repezi Corcoran. Sunt pierderi de vieţi omeneşti pe tot întinsul Europei şi al Statelor Unite. N-am timp sa devin sentimental în legătură cu destinul câtorva anonim care cunoşteau destul de bine riscurile din clipa în care s-au angajat. Ceea ce mă preocupă este păstrarea libertăţii pe acesta planetă. Individul trebuie să se supună întotdeauna binelui suprem.

— Ai vorbit exact ca Stalin, spuse Nolan. Aşa vorbesc dictatorii. Băiete, chiar poţi fi un nenorocit fără suflet.

— Numai când datoria mi-o cere.

— Şi când se întâmplă asta?

— Mereu, prietene. Mereu.

10

Diplomatul spaniol era furios.

Jose Felix Antonio Maria di Liguori y Ortiz, ministrul Afacerilor Externe în junta militară a generalisimului spaniol Francisco Franco, venise la Paris pentru o serie de întâlniri secrete cu amiralul Jean Francois Darlan, conducător al forţelor armate ale Franţei la Vichy. Avionul privat era programat să plece de pe aeroportul Orly într-un sfert de oră, totuşi limuzina lui era blocată pe Autoroute du Sud, la jumătatea distanţei dintre Porte d'Orleans şi aeroportul Orly.

Şi nu numai că era blocată pe autostradă, dar şi într-un tunel! Strălucitoarea limuzină Citroen 11 N neagră stătea pur şi simplu acolo, cu capota ridicată, în timp ce şoferul stătea aplecat deasupra motorului, încerca să-l readucă la viaţă. Spaniolul se uită la ceas şi îşi mângâie nervos mustaţa lucioasă, îndoită extravagant.

— *Madre de Dios*! exclamă ministrul. *Caray!* Ce dracu' se-ntâmplă?

— Scuzele mele, Excelenţa voastră, strigă şoferul. Pare să fie transmisia. Fac tot ce pot!

— Avionul meu e programat să plece în cincisprezece minute, ricana spaniolul. Grăbeşte-te!

— Da, domnule, desigur, zise şoferul. Cu o voce mai joasă mârâi în franceză: Blestematul de avion n-o să plece fără el, pentru numele lui Hristos! Mai erau încă trei persoane în delegaţia spaniolului şi toate trei erau înghesuite în maşina din urma lor. Aşa că toată lumea avea să întârzie. Mare lucru.

Şoferul, al cărui nume era Henri Corbier, îl înjură pe impetuosul fascist spaniol cu mustaţa lui ridicolă. Încă de când sosise la Paris, cu două zile în urmă, Ortiz dădea ordine tuturor celor din preajmă. Era cu adevărat nesuferit.

Azi, şoferul fusese nevoit să stea opt ore în frig în faţa unei blestemate de clădiri guvernamentale unde Ortiz se întâlnea cu nişte ticăloşi din guvernul de la Vichy şi un grup de generali nazişti. Spaniolul nu i-a îngăduit nici măcar să se ducă la o cafenea. Nu, a trebuit să stea acolo în frig şi să aştepte. Şi cum

avea puţină benzină, nici n-a putut să lase motorul pornit!

Aşa că atunci când un prieten de-al său, care-i împărtăşea dispreţul pentru *Boches* şi felul în care distruseseră Parisul, îi ceruse să-i facă o mică favoare, nu doar a acceptat, ci a fost de-a dreptul nerăbdător. Nimic ilegal, fusese asigurat Henri. Doar să blocheze limuzina în drum spre aeroport. Să-l facă pe blestematul de fascist spaniol să întârzie plecarea programată. Astfel, prietenii de la Orly vor avea timp să facă ce trebuie la Junkers-ul Ju-52 al fascistului. Nu-ţi bate capul să înţelegi ce înseamnă asta. Ignoranţa e cea mai bună protecţie pentru tine. Nimeni nu va putea dovedi vreodată că maşina nu a avut probleme cu motorul.

Henri ar fi făcut totul pe gratis, dar când i se oferise o şuncă grasă şi frumoasă de Crăciun pentru îndeplinirea acestei datorii patriotice, fu încântat. Nimic nu se compară cu o plată sub forma celui mai preţios bun posibil – carne macră – pentru a face ceva ce oricum trebuia să faci.

— De ce durează atâta? urlă ministrul.

Henri se juca cu motorul, prefăcându-se că reglează un cilindru.

— Pornim curând! îi strigă el. Cred că mi-am dat seama ce are. Printre dinţi, adăugă: *Putain de merde!*

Vechiul Renault Juvaquatre se târa spre cabina santinelei ce bloca drumul de acces spre Orly. Doi poliţişti militari germani îşi făcură brusc apariţia.

Metcalfe, încă îmbrăcat în uniforma de Gestapo furată, scoase capul pe geam.

— Heil Hitler! strigă, arborând o mască de autoritate seacă şi flutură legitimaţia de Gestapo.

Poliţiştii militari salutară, răspunseră „Heil Hitler!” şi lăsară vehiculul să treacă.

Era aşa cum se aştepta se Metcalfe. Legitimaţia nu fusese verificată, nu i se puseseră întrebări. Nici un poliţist militar nu şi-ar risca slujba sau gâtul hărţuind un ofiţer Gestapo cu grad mare care era evident acolo cu treabă.

— Bine lucrat, zise celălalt pasager din maşină, de fapt proprietarul ei.

Roger „Scoop” Martin era un bărbat înalt, musculos, cu păr roşcat ondulat care îi cădea prematur – avea douăzeci şi opt de

ani, era abia puţin mai în vârstă decât Metcalfe – şi un ten pământiu, cu obrajii pătaţi de semne de acnee. Martin era un as al aerului din RAF, de curând repartizat la BOS, Brigada de Operaţiuni Speciale a Marii Britanii, agenţia de spionaj şi diversiune înfiinţată de Winston Churchill doar cu câteva luni în urmă. Locuia în Paris; drept acoperire lucra ca medic-şef la Foyer du Soldat – o instituţie pentru ajutorarea soldaţilor demobilizaţi – ajutând prizonierii de război cu hrană şi medicamente, vizitând răniţii în spitale. În această poziţie, era unul dintre puţinii parizieni cărora li se permitea să folosească o maşină personală.

— Asta a fost partea uşoară, zise Metcalfe. Îşi plimbă ochii prin parcarea asfaltată. Încă de când cuceriseră Franţa, naziştii transformaseră Orly dintr-un aeroport comercial într-o bază militară. Singurele zboruri care aterizau şi decolau de pe Orly erau acum militare sau transportau ocazional demnitari din guvern. Soldaţi din Wehrmacht patrulau zona, purtând mitraliere uşoare MG-34, pistoale Schmeisser de 9 mm sau pistoale semiautomate MP-38. Câmpul era plin de vehicule pentru transportul trupelor, camioane Skoda şi Steyr şi camioane de trei tone Opel Blitz.

— Iat-o, zise Roger, arătând spre o poartă din gardul de sârmă care proteja pistele şi hangarele.

Metcalfe încuviinţă, trăgând în acelaşi timp de volan.

— Foarte frumos din partea ta că faci asta pentru mine, Scoop; zise.

— De parc-am avut vreo alegere, mârâi Martin. Corcoran i-a suflat o vorbă lui Sir Frank şi următorul lucru pe care îl ştiu e că trebuie să zbor până în blestemata Silezie.

— O, ai fi făcut-o oricum pentru mine, zise Metcalfe cu un zâmbet viclean. Roger îşi folosise legăturile din BOS pentru a-i transmite lui Alfred Corcoran mesajul urgent al lui Metcalfe despre carnajul de coşmar de la „*La Cave*”, ca şi pentru a-l informa despre o schimbare a planurilor sale. Corky trebuia să facă aranjamentele la Moscova pentru încă un vizitator.

— Hmm! Prietenia are o limită, răspunse pilotul morocănos.

Metcalfe cunoştea bine simţul umorului sec al prietenului său. Roger Martin făcea adesea pe victima, se plângea de soarta lui, dar totul era doar o mască. În realitate, Roger era un prieten cât se poate de loial şi îi plăcea ceea ce făcea. Juca pocher la fel, plângându-se de mâna lui mizerabilă până etala o chintă royală.

Se născuse în provincia Cognac, dintr-o mamă franţuzoaică şi un tată irlandez. Strămoşii lui Roger fuseseră fabricanţi de coniac în Franţa încă din secolul XVIII. Avea dublă cetăţenie, vorbea franceza ca un nativ, dar se considera britanic. Încă de când văzuse prima dată un biplan brăzdând cerul peste Nord-Pas-de-Calais, visase să zboare. Neinteresat de afacerea familiei, devenise pilot în Air Force, apoi se înrolase şi luptase alături de aviaţia franceză în Siria unde, după ce naziştii invadaseră Franţa, se alăturase cadrelor de rezervă voluntare ale Royal Air Force – Forţa Aeriană Regală – şi, după un stadiu de pregătire, devenise pilot de operaţiuni speciale în „Escadronul Lunii” al RAF. Detaşat în Tangmere, pe coasta sudică a Angliei, pilota o „Lizzie”, un monomotor micuţ Westland Lysander, în timpul evacuării de la Dunkerque, paraşutând provizii pentru trupele asediate care apărau Calais. S-au pierdut multe avioane Lysander, dar nu al lui Scoop. Petrecuse mii de ore zburând în misiuni clandestine nocturne în Europa, paraşutând şi recuperând agenţi britanici. Nimeni nu-l întrecea pe Roger Martin la decolarea şi aterizarea pe terenurile accidentate şi noroioase ale unor ferme franţuzeşti, iluminate doar de lanterne. Scoop era modest în privinţa calităţilor sale. „Orice prost poate paraşuta oameni în Franţa”, îi spusese odată lui Metcalfe. „Deşi a-i pescui de acolo poate fi cam complicat.” Roger ajunsese cunoscut pentru că era în stare să facă imposibilul, pentru că executa ridicări de pe cele mai accidentate terenuri. Comandantul lui de escadrilă îl poreclise Scoop şi porecla îi rămăsese.

— Nu ştiu cum mama dracului vrei s-o scoţi pe-asta la capăt, oftă Scoop în timp ce coborau din Renault. Pe maşină erau pictate emblema Foyer du Soldat şi cea a Crucii Roşii.

— Nu trebuie decât să-ţi ţii gura, zise Metcalfe. Poţi face asta, bătrâne.

Scoop mârâi.

— Tu eşti pilotul meu. De restul mă ocup eu.

Se apropiară de punctul de control. Un poliţist militar care stătea la vedere lângă poartă, salută când îl văzu pe Metcalfe care îi arătă fugar insigna şi le deschise poarta.

— La ce hangar mergem? întrebă Metcalfe printre dinţi.

— Să fiu al dracului dacă ştiu, răspunse Scoop. Ştiu numărul de pe coada avionului, ora plecării şi cam asta e tot. Tăcu când se apropiau de alt punct de control. De data asta Metcalfe salută

doar scurt, iar poliţiştii militari făcură la fel.

Traversară un câmp înierbat de lângă pistă şi Scoop continuă:

— Ar fi bine să ne oprim la primul hangar la care ajungem şi să întrebăm. Vor afla că sunt un pilot îndrumat greşit care se întoarce din misiune.

Coborî vocea când trecură pe lângă un grup de ofiţeri germani care fumau şi râdeau cu poftă. Admirau câteva vederi franţuzeşti obscene, răsfirate în mâna unui *Gruppenfuhrer* SS cu faţa rotundă. Metcalfe îngheţă când îl văzu pe SS-ist. Era una din multele lui cunoştinţe naziste, rotofeiul general Johannes Koller.

Metcalfe întoarse repede capul, prefăcându-se că discuta preocupat în şoaptă cu Scoop. Îşi dădu seama că era doar o problemă de timp până să întâlnească pe cineva cunoscut – dar nu acum, nu aici!

Scoop observă neliniştea lui Metcalfe. Păru intrigat, dar nu zise nimic.

Era posibil ca ofiţerul SS, ocupat să-şi arate vederile, să nu-l fi observat. Chiar dacă aruncase o privire către Metcalfe, uniforma de Gestapo îl va fi dezorientat cu siguranţă; dubiile îl vor face să-şi ţină gura.

În sfârşit, ajunseră la ultimul punct de control, care era mai complicat: o gheretă deschisă la marginea pistei de aterizare, cu doi poliţişti militari. O dată trecuţi de ea, Metcalfe şi Scoop trebuia doar să localizeze hangarul potrivit. Pe Metcalfe îl cuprinse tensiunea. Dacă poliţiştii ar cere să examineze legitimaţia furată sau actele, totul s-ar termina. Fotografiile celor doi agenţi Gestapo morţi nu-i semănau nicicum.

Însă poliţistul militar, care părea şeful, salută doar şi le făcu semn să treacă. Metcalfe oftă zgomotos exact în momentul în care observă o mişcare cu coada ochiului. Era Koller, grăbindu-se spre el, cu ceilalţi ofiţeri, în urma lui.

Metcalfe grăbi şi el pasul.

— Pleacă, îi şopti lui Scoop.

— Ce?

— Du-te înainte. Tu eşti un pilot care a întârziat la zborul care i-a fost repartizat. Eu nu pot fugi – ar părea suspect.

— Eşti nebun!

— Fă cum îţi spun. Te ajung din urmă.

Scoop ridică din umeri, clătină perplex din cap şi porni, parte mergând, parte alergând, cu mişcarea grăbită a unui om în

întârziere. Metcalfe, între timp, păstră ritmul regulat, hotărât.

— Mă scuzaţi! Mă scuzaţi!

Metcalfe se întoarse şi îl văzu pe poliţistul militar care tocmai îi făcuse semn să treacă. Lângă el stătea Koller, arătând spre Metcalfe.

Metcalfe dădu din umeri şi nu se clinti. Înclină din cap şi se prefăcu că scoate ceva din buzunar. *Trebuie să-mi ascund cât mai bine faţa*. Aruncă o privire peste umăr, îl văzu pe Scoop intrând într-un hangar şi se gândi dacă nu cumva ar trebui să o ia la fugă. Dar nu avea nici un rost: el şi Scoop ar fi fost lesne prinşi. În orice caz, ar fi fost prea târziu. Koller şi poliţiştii militari se îndreptau spre el.

— Îl *cunosc* pe acest om! zise ofiţerul. E un impostor!

— Domnule, zise poliţistul militar. Veniţi aici, vă rog. Pot să văd actele dumneavoastră?

— Ce glumă e asta? răspunse Metcalfe tare şi răstit. Lăsaţi-mă în pace. Am treburi importante.

Cei doi veniră lângă el.

— Da! E Eigen! Daniel Eigen! Ştiam eu!

— *Actele* dumneavoastră, domnule, repetă poliţistul militar.

— Ce dracu' faci, Eigen? zise Koller, holbându-se la el. Acţiunile tale criminale sunt…

— Taci, prostule, răcni Metcalfe. Se întinse în faţă, băgând mâna în uniforma lui Koller şi scoţând vederile obscene. Le aruncă în aer. Apoi pufni tare, apropiindu-şi faţa de a neamţului: Uite cu ce-şi trece vremea degeneratul ăsta! Latră în germană, adresându-se poliţistului. Şi miroase-l – e beat!

Chipul lui Koller deveni pământiu:

— Cum îndrăzneşti…

— Indiferent dacă asta e un fel de *farsă* colegială sau un simplu sabotaj, gândeşte-te de unde porneşte! Un degenerat beţiv care încearcă să întârzie treburile Reichului! Arătă spre Koller. Tu, oricine-ai fi şi oricare ţi-ar fi intenţiile subversive, nu trebuie să te amesteci în probleme de securitate extrem de urgente! Cum spune Fuhrerul nostru, viitorul aparţine celor vigilenţi. Clătină din cap dezgustat. Dumnezeule! Eşti o ruşine pentru noi toţi!

Cu asta, Metcalfe se întoarse pe călcâie şi plecă în directul hangarului în care tocmai îl văzuse intrând pe Scoop. Dar rămase atent la ţipete, zgomote de paşi în alergare, orice semn că

înşelătoria lui ar fi dat greş. Îl auzea pe Johannes Koller certându-se încă cu paznicul, ridicând tot mai mult vocea furios. Contraatacul lui Metcalfe funcţionase, dar probabil nu făcuse mai mult decât să câştige un minut, două.

Era mai mult decât nimic. Distanţa dintre succes şi ratare putea fi de doar câteva secunde.

Metcalfe fugi cât îl ţineau picioarele. Hangarul din faţa lui era o structură mare, ovală, din beton armat prefabricat. Pe vremuri fusese un hangar pentru dirijabile. În momentul acela adăpostea Junkers-urile Ju 52/3m cu care ministrul spaniol de Externe trebuia să plece imediat.

Dar *El Ministro* era reţinut fără scăpare, îşi dădu seama Metcalfe văzând că pilotul său, un bărbat brunet, în geacă de piele, stătea trântit lângă zidul de beton al hangarului. Ce-i făcuse Scoop bărbatului? Îl ucisese? Scoop era pilot, nu agent operativ, dar, dacă era nevoie să curme o viaţă, o făcea.

Când se apropie, Metcalfe auzi cele trei motoare puternice ale avionului mugind, gata de pornire. Aparatul urât, alungit, se urni înainte. Scoop era în carlingă, vizibil prin geamurile de plexiglas, făcându-i semne disperate să urce. Şi ţipa, deşi vacarmul motorului îl acoperea complet.

Avionul avea vreo douăzeci de metri lungime şi cam şase înălţime. Pe fuzelajul lui ruginit din aliaj uşor erau inscripţionate cuvintele IBERIA – LINEAS AEREAS ESPANOLAS. Era un aparat de fabricaţie germană în serviciul liniilor aeriene spaniole, probabil rămas din timpul Războiului Civil spaniol.

Nebunie! Scoop se aştepta ca el să se caţăre într-un avion în mişcare. Nu avea de ales. Metcalfe văzu câteva santinele fugind către el, agitându-şi armele. Ferindu-se de uriaşele pale ale elicelor, alergă pe sub aripa joasă şi se agăţă de trapa cabinei care fusese lăsată deschisă. Nu era scară, dar nici nu era necesară. Se trase în sus şi se strecură în cabină în timp ce avionul accelera pe pista de decolare. Închise trapa în urma lui şi o bloca.

Auzea exploziile gloanţelor care se înfigeau în fuzelajul de duraluminiu. Avionul era blindat pentru a rezista armelor de foc obişnuite, dar nu uneia mai puternice. Turaţia motoarelor creştea. Prin mica fereastră de plexiglas văzu pista alergând pe lângă ei. Interiorul cabinei, echipat cu vreo douăsprezece scaune, era, după standardele celor mai multe Junkere, aproape

luxos. Metcalfe fugi înainte, dar o zguduitură bruscă îl trânti pe podeaua cabinei. Târându-se mai departe, ajunse în sfârşit în carlingă.

— Capul jos! ţipă Scoop în clipa în care Metcalfe se strecura pe scaunul copilotului. O altă rafală de gloanţe trecu pe lângă nacela din vârf. Din fericire, carlinga era sus, înclinată înainte, în afara bătăii gloanţelor. Prin plexiglas, văzu de unde venea tirul: trei poliţişti militari trăgeau cu mitralierele de la treizeci de metri de ei.

Apoi brusc, Metcalfe îşi dădu seama că se îndreptau direct spre santinele. Scoop părea că o face intenţionat! Când avionul se avântă înainte, bărbaţii se răspândiră, aruncându-se la pământ de ambele părţi, nevrând să-şi rişte viaţa într-o încercare nebunească de a opri cele şapte tone şi jumătate ale avionului aflat în zbor.

Metcalfe se aplecă şi îl auzi pe Scoop vorbind în radio, dar nu desluşi ce spune. Huruitul motorului devenea ascuţit, o dată cu acceleraţia, manşa fiind trasă la maximum. Scoop trase de manete pentru a regla flapsurile şi a obţine un unghi ascendent. Se mai auzi un răpăit de gloanţe în fuzelaj, apoi avionul se ridică.

Zgomotul motorului se mai domolise puţin.

— Doamne, Metcalfe, zise Scoop. În ce *dracu'* m-ai băgat?

— Ai reuşit, Scoop!

— Cu greu.

— Dar ai făcut-o. Apropo, avem spaţiu liber să decolăm?

Scoop ridică din umeri.

— Coridorul nostru de zbor e liber, dar a trebuit să plec mai repede. N-ar trebui să avem probleme o vreme.

— O *vreme*?

— Nu cred că cei de la controlul de trafic Luftwaffe va ordona să fim doborâţi. Prea multă incertitudine. Un avion spaniol cu permisiune de decolare – rapoartele se vor bate cap în cap.

— Nu *crezi*?

— Că-ţi place sau nu, Metcalfe, suntem în plin război. Din fericire, avem marcaje civile, aşa că amicii mei din RAF n-o să ne doboare. Din cauza naziştilor îmi fac griji. Zburăm cu un avion furat prin spaţiul aerian controlat de nazişti. Ştii ce ar putea însenina asta.

Metcalfe nu luă în seamă avertismentul; în fond, ce-ar «putut face în momentul acela? Doar să spere că totul va fi] bine şi să

conteze pe priceperea extraordinară a lui Scoop.

— Ai mai zburat pe aşa ceva înainte?

— Da, sigur. *Mătuşa Ju*. Sicriul din tablă ondulată. Nu, de fapt nu, dar am fost cât pe-aci.

— Iisuse, gemu Metcalfe. Cât de departe ne poate duce chestia asta?

Scoop tăcu o clipă. Încă urcau.

— În jur de o mie patru sute de kilometri, cu motoarele auxiliare.

— Exact cât să ajungem în Silezia.

— Cu greu.

— Chiar şi aşa, presupunând că ajungem în siguranţă şi putem realimenta, va fi o chestie de noroc.

— Ce vrei să spui?

— Mai sunt vreo o mie cinci sute de kilometri. O să fie la limită.

— O mie cinci sute de kilometri până *unde*? Credeam că Silezia e destinaţia finală.

— Nu, spuse Metcalfe. Am întâlnire. Cu o veche prietenă.

— Ai luat-o razna, Metcalfe?

— Nu. Mergem la Moscova.

Moscova, august 1991.

Ambasadorul Stephen Metcalfe închise telefonul, zguduit.

Era trecut de miezul nopţii, ora Moscovei. Se afla într-o casă securizată la al doilea nivel al Casei Spaso, clădirea luxoasă de culoarea muştarului aflată la o milă vest de Kremlin care îi servea drept reşedinţă ambasadorului american la Moscova. Metcalfe locuise aici patru ani în anii '60, o cunoştea bine. Ambasadorul din momentul acela, un prieten al lui Metcalfe, fusese încântat să-i permită ilustrului Stephen Metcalfe să folosească linia de telefon asigurată.

Consilierul pe probleme de securitate naţională al preşedintelui tocmai îi furnizase ultimele informaţii cu privire la criza din ce în ce mai accentuată de la Moscova şi nu sunau bine.

Preşedintele sovietic Mihail Gorbaciov, care fusese în vacanţă cu familia la vila prezidenţială de pe litoralul Crimeii, era ţinut ostatic.

Conspiratorii – printre care şi şeful KGB-ului, ministrul Apărării, şeful Biroului Politic, primul-ministru şi chiar şeful de personal al lui Gorbaciov – declaraseră stare de urgenţă. Anunţaseră că Gorbaciov se îmbolnăvise şi nu putea guverna. Comandaseră două sute cincizeci de mii de perechi de cătuşe de la o fabrică din Pskov şi tipăriseră trei sute de mii de formulare de arestare. Eliberaseră două etaje ale închisorii Lefortovo din Moscova pentru a-şi închide duşmanii.

Limuzina ZIL îl aştepta în faţa Casei Spaso. Metcalfe se urcă alături de vechiul său prieten, generalul cu trei stele. Văzu că rusul, care folosise numele de cod *Kurwenal*, era în civil. Bărbatul făcu un semn cu capul şoferului şi maşina se avântă imediat pe străzile pline de tancuri.

Generalul vorbi fără introducere, cu o voce evident tensionată:

— Gorbaciov nu are cum să comunice cu lumea de afară. I-au fost tăiate toate liniile telefonice, chiar şi aceea pe care o folosea ca şef al forţelor armate.

— E şi mai rău, zise Metcalfe. Am aflat că acum conspiratorii deţin controlul nuclear.

Generalul închise ochii. Servieta care conţinea codurile secrete

ar fi permis juntei să lanseze întregul arsenal nuclear al Rusiei, dacă şi când doreau să o facă. Ideea unei asemenea forţe în mâinile unor nebuni era înspăimântătoare.

— Gorbaciov trăieşte?

— Se pare că da, răspunse Metcalfe.

— Puciştii vor schimbarea, zise generalul. Ei bine, o vor obţine. Doar că nu pe aceea pe care şi-o imaginează. Dacă…

Metcalfe aşteptă.

— Dacă ce?

— Dacă *Dirijorul* va interveni. Doar el mai poate opri nebunia asta.

— Îl vor asculta?

— Mai mult de-atât. Ca şef al întregului arsenal militar-industrial al ţării mele, *Dirijorul*, cum i se spune, are o putere enormă.

Metcalfe se lăsă pe spate în scaun.

— E ciudat, ştii, zise. Se pare că noi doi vorbim doar în timpul crizelor majore. Când lumea se află la limita războiului nuclear. Zidul Berlinului, Criza Rachetelor din Cuba…

— N-am avut dreptate că Hruşciov nu-şi va folosi niciodată armele nucleare?

— N-ai periclitat niciodată interesele ţării tale şi nici eu nu le-am pus în pericol pe ale ţării mele.

— Presupun că amândoi am acţionat ca nişte… nişte…

— Ca nişte spărgători de circuit, asta am crezut întotdeauna. Am fost aici să ne asigurăm că şandramaua nu arde din temelii. Dar suntem bătrâni, amândoi. Suntem respectaţi din cauza reputaţiei, a vârstei, a presupusei noastre „înţelepciuni” – deşi cred că înţelepciunea provine dintr-o grămadă de greşeli.

— Din care înveţi, adăugă generalul.

— Poate. Ştii, sunt depăşit. Nu mai sunt important pentru Washington. Dacă n-ar fi banii mei, mă îndoiesc că aş mai fi vreodată invitat la Casa Albă.

— *Dirijorul* nu te va considera depăşit sau lipsit de mi portantă.

— Aparţin trecutului.

— În Rusia, trecutul nu rămâne niciodată trecut, iar istoria nu e niciodată doar istorie.

Dar înainte ca Metcalfe să poată răspunde, limuzina se opri scrâşnind. În faţa lor, circulaţia era blocată. Semafoare,

indicatoare stradale, un şir de soldaţi.

— Grupul Alfa, zise generalul.

— Ordonă-le să stea liniştiţi, zise Metcalfe. Eşti superiorul lor.

— Nu fac parte din armată, zise generalul. Sunt de la KGB. Comandoul de elită folosit în Afganistan, Lituania. Adăugă cu regret: Şi acum aici, în Moscova.

Oamenii înconjurară limuzina, cu pistoalele automate îndreptate spre ea.

— Coborâţi din maşină, ordonă conducătorul plutonului. Tu – şoferul. Voi, cei doi bătrâni din spate. Acum!

— Dumnezeule mare, oftă generalul. Oamenii ăştia au ordin să ucidă.

11. Moscova, noiembrie 1940.

Moscova se schimbase spectaculos de când Metcalfe fusese ultima dată acolo, şi totuşi, în linii mari, era acelaşi loc. Era un oraş al sărăciei lucii şi al grandorii, al disperării şi al mândriei. Oriunde se ducea, de la hotelul Metropol la Kuzneţki Most, se simţea duhoarea *mahorcăi*, tutunul rusesc ieftin, un miros pe care-l asociase întotdeauna cu Rusia. Mai era mirosul înecăcios, rânced de piele de oaie umedă, un alt miros al Moscovei pe care îl recunoştea.

Multe erau la fel şi totuşi atât de multe se schimbaseră. Vechile clădiri cu două niveluri fuseseră demolate şi înlocuite cu blocuri turn grandioase care se potriveau cu gusturile lui Stalin, în stilul arhitectural tort-de-nuntă pe care îl numeau gotic stalinist. Peste tot se construia şi excava în forţă. Moscova se transforma în centrul unui imperiu totalitarist.

Nu mai existau trăsuri cu cai. Străzile pietruite fuseseră lărgite, marcate şi asfaltate o dată cu intrarea Moscovei în era automobilului. Nu că ar fi fost prea multe maşini pe străzi – erau câteva Renault-uri hodorogite şi vechi, dar mai multe erau Emka, porecla rusească pentru GAZ M-1, copia lor după Ford 1933. Tramvaiele anoste, vopsite în cafeniu încă scârţâiau pe şine, iar moscoviţii încă se agăţau de ele, atârnând de uşile deschise, dar nu mai erau la fel de aglomerate ca la ultima vizită a lui Metcalfe. Erau şi alte modalităţi de a călători prin Moscova, inclusiv noul metrou ce fusese construit în ultimii ani.

Aerul era mai înecăcios ca niciodată: fumul provenea de la fabrici, trenuri, automobile. Vechea, povârnita stradă Tverskaia, marea arteră comercială, fusese redenumită strada Gorki, în cinstea scriitorului care condusese revoluţia. Cele mai multe prăvălii fuseseră înlocuite de enorme magazine guvernamentale – magazine goale, cu rafturile pustii în ciuda decorului elegant din vitrine. Mâncare se găsea greu, dar propagandă era din belşug. Oriunde se ducea, Metcalfe vedea portretele uriaşe ale lui Stalin sau ale lui Stalin împreună cu Lenin. Clădirile erau decorate cu imense banere roşii care proclamau: „Vom depăşi cotele planului cincinal!” şi „Comunism = puterea sovietelor +electrificarea întregii ţări!”

Totuşi, dedesubtul podoabelor comuniste, eterna, vechea Moscovă era neschimbată – cupolele aurite ale bisericilor ortodoxe ruse lucind în soare, culorile ameţitoare ale Catedralei Sf. Vasile din Piaţa Roşie, muncitorii în pufoaicele lor jerpelite, ţărani în haine largi şi cu căciuli de blană pe cap, grăbindu-se pe străzi, cărând genţi împletite sau târând după ei geamantane de lemn făcute în casă.

Pe feţele lor, totuşi, era ceva nou, o frică ce-i chinuia şi mai cumplit încă, mai profundă decât cea pe care o văzuse Metcalfe cu ani în urmă. O paranoia, o teroare consistentă şi învăluitoare părea să-i fi acoperit pe ruşi ca un strat de ceaţă groasă. Aceasta era cea mai îngrozitoare transformare dintre toate. Marea Teroare, epurările din Moscova, se întipărise pe fiecare faţă, de la cel mai umil ţăran până la cel mai înalt comisar.

Metcalfe o remarcase la întâlnirea pe care o avusese în ziua aceea la Comisariatul Poporului pentru Afaceri Externe – o întâlnire ce i se păruse interminabilă, dar care era necesară pentru circul lor la urma urmei, pretextul lui de a se afla în Moscova. Pe unii membri ai delegaţiei ar fi trebuit să-i recunoască, dar se schimbaseră dincolo de punctul în care ar fi putut fi recunoscuţi. Veselul, zâmbitorul Litvikov devenise o figură încruntată, hărţuită. Adjuncţii lui, care în vremurile trecute ar fi fost expansivi şi extrem de amabili în prezenţa acestui mare capitalist american, erau acum pasivi şi distanţi. Metcalfe gândea că îl privesc cu invidie şi frică. Era de viţă nobilă, da, dar era infestat, contagios: dacă se apropiau prea tare de el, ar fi apărut pătaţi în ochii superiorilor. În orice moment puteau fi acuzaţi de spionaj, de colaborare cu un agent capitalist; puteau fi arestaţi şi executaţi. Oamenii erau împuşcaţi pentru mult mai puţin.

Amintindu-şi întâlnirea din ziua aceea, Metcalfe clătină din cap. Stând în sala de recepţie supraîncălzită, la o masă acoperită cu postav verde, trebuise să treacă printr-un dans complicat de aluzii şi promisiuni fără să se angajeze la nimic. Făcuse aluzie la legăturile politice ale familiei sale, lăsând să-i scape nume ca Franklin Roosevelt, nume ale consilierilor de încredere ai preşedintelui, nume de senatori puternici. Le destăinuise că preşedintele, în ciuda criticii publice la adresa Rusiei, voia de fapt să intensifice comerţul cu Uniunea Sovietică şi îi văzuse ciulind urechile. Totul era inventat, dar părea să fi funcţionat.

Acum, în timp ce traversa Piaţa Teatralnaia, vedea faţada

clasică, strălucitoare a teatrului Balşoi, cu porticul ei format din opt coloane şi, deasupra frontonului, cei patru cai de bronz ai carului lui Apollo. Metcalfe îşi simţi pulsul crescând.

Trecu pe lângă un miliţian, care îl privi suspicios, punând ochii pe hainele lui Metcalfe: geaca lui scurtă şi groasă de caşmir, mănuşile de piele fină. La urma urmei, el era vlăstarul Metcalfe Industries.

Fă în aşa fel încât să nu fii observat, îl povăţuise Corky adeseori. *A fi gol-puşcă e cea mai bună deghizare*.

La care, vechiul său prieten Compton-Jones, auzind fără să vrea, ricanase:

— La Stephen, partea cu gol-puşcă nu merge. El crede că asta înseamnă o aventură de o noapte.

Amintindu-şi, Metcalfe simţi o împunsătură de suferinţă. Prietenii lui de la baza din Paris erau toţi morţi. Oameni buni, curajoşi, ucişi la datorie. Dar cum? Şi de ce?

Îşi aminti un alt proverb rusesc – învăţase zeci, sute cât fusese acolo – care spunea: „Trăieşte în trecut şi-ţi vei pierde un ochi; uită-l şi-i vei pierde pe amândoi”.

Nu va uita trecutul. Nu, nu-l putea uita. Aici, în Moscova, era înconjurat de trecut, se întorcea în trecut; şi cel de acum era o dansatoare pe nume Svetlana.

În faţa teatrului erau o mulţime de oameni care aşteptau să intre. Metcalfe nu avea bilet la spectacolul din seara aceea, care se juca cu casa închisă din acea seară – „The Red Poppy” – dar întotdeauna existau soluţii. În Moscova, valuta forte – dolarul american, lira sterlină, francul francez – putea cumpăra aproape orice. Întotdeauna se găseau moscoviţi disperaţi după *valută*, cu care puteai achiziţiona hrană în magazine speciale, destinate doar străinilor. Atât de disperaţi încât şi-ar fi cedat şi atât de căutatele bilete la Balşoi. Disperare: tot timpul se putea conta pe ea în Moscova.

Mulţimea de oameni era mai bine îmbrăcată, în general, decât oamenii pe lângă care trecea pe stradă, ceea ce nu îl surprindea. Bilete la Balşoi se puteau obţine numai prin *blat*, cuvântul rusesc pentru pilă, relaţie. Trebuia să cunoşti pe cineva, să fii cineva important, să fii membru de partid – sau cineva străin. Erau multe uniforme militare în mulţime, epoleţi roşii pe uniformele ofiţerilor. Epoleţii erau un lucru nou, se gândii Metcalfe. Stalin îi introdusese de curând ca pe un mijloc de a readuce moralul în

Armata Roşie, traumatizată de epurările din 1938, când numeroşi lideri militari fuseseră executaţi, acuzaţi că ar fi trădători, colaboratori cu Germania nazistă.

Dar ceea ce îl izbise pe Metcalfe la ofiţerii Armatei Roşii mi fuseseră doar uniformele lor de gală, stelele de argint brodate pe epoleţi, ci faptul că aveau părul tuns scurt, în stil prusac. Acum chiar *arătau* ca şi corespondenţii lor nazişti. Pe piepturile lor zornăiau medalii de aur şi argint; purtau pistoale iu locuri de piele lustruită atârnate de centuri Sam Browne.

Ciudat, gândi el: acum Moscova era aliată cu naziştii. Rusia semnase un pact de neagresiune cu marele său inamic, Germania. Cele două mari puteri militare europene erau aliate în momentul ăsta. Statul fascist dăduse mâna cu cel comunist. Ruşii le furnizau chiar material de război naziştilor. Cum puteau spera forţele libertăţii să înfrângă şi Germania şi Uniunea Sovietică? Era o nebunie!

Plutea o aromă cunoscută în aer, observă Metcalfe. Emana de la unele rusoaice, în rochiile lor scurte de seară; îngrozitorul parfum sovietic numit „The Red Poppy” – cât de potrivit, dat fiind spectacolul din seara aceea – atât de oribil încât străinii îi spuneau „Damful lui Stalin”.

Un bărbat îi prinse privirea şi se apropie şoptind în ruseşte:

— Vreţi bilete?

Hainele omului erau ponosite, dar fuseseră când^ elegante. Purta mănuşi cu câteva vârfuri de degete lipsă, *ţa* reparate cu sfoară de împachetat. Era un om care avusese cândva o situaţie bună, căzut acum în mizerie. Vorbirea Lui de asemenea, era cultivată. Era sfâşietor.

Metcalfe încuviinţă din cap.

— Doar unul, spuse. Scoase un mic teanc de dolari, mult mai mulţi decât era nevoie pentru tranzacţie şi omul holbă ochii când îi dădu biletul.

— *Vă mulţumesc*, domnule! Mulţumesc!

În timp ce bătrânul rus zâmbea, Metcalfe observă dantura omului îmbrăcată în aur. Era un om care îşi permisese cândva un asemenea lux.

Lipseau atât de multe în Rusia, gândi Metcalfe. Mâncarea, combustibilul, îmbrăcămintea... dar în cea mai mare măsură lipsea demn*itatea.*

Îşi lăsă haina la garderobă, aşa cum trebuia să facă toată lumea. O femeie căruntă, ridată îi luă haina, privind-o cu admiraţie când o atârnă printre paltoanele sărăcăcioase.

Se auzi prima sonerie şi Metcalfe se alătură şuvoiului de oameni care se înghesuiau în sală pentru a-şi ocupa locurile. Intră şi opulenţa teatrului îl impresiona. Uitase cât de generos era împodobit, ce insulă de extravaganţă constituia în mijlocul Moscovei cenuşii. Un candelabru imens de cristal atârna din cupola decorată cu picturi clasice. Şase rânduri de loje private flancau loja ţarului, încadrată cu draperii roşii şi cu scaune aurite în spatele unei embleme cu secera şi ciocanul aurii. Cortina principală era din material aurit şi brodată cu literele CCCP, echivalentul URSS şi diferite date istorice importante ale strălucitului trecut comunist.

Avea un loc excelent. Rotind privirea prin teatru, îl observă pe tânărul ofiţer rus stând exact în spatele lui. Bărbatul îi zâmbi lui Metcalfe.

— E un teatru frumos, nu? zise el. Metcalfe zâmbi la rândul lui:

— Spectaculos. Simţi un fior. Omul îi vorbise în engleză, nu în rusă. De ce? Cum ştiuse? … Din cauza hainelor, asta trebuia să fie. Asta era tot. Un străin sărea uşor în ochii selectivi ai unui rus.

Dar de unde ştiuse că trebuia să vorbească în engleză?

— Spectacolul din seara asta va fi unul foarte special, zise militarul rus. Avea un smoc de păr roşu aprins, un nas mare şi o gură lată, crudă. Ştiţi povestea, da? E vorba despre o dansatoare oprimată de un capitalist vicios şi ticălos. Umbra unui zâmbet răutăcios se ivi pe faţa lui.

Metcalfe încuviinţă şi zâmbi politicos. Dintr-o dată observase ceva la militarul roşcat: nu era un soldat obişnuit al Armatei Roşii. Recunoscu tunica verde şi epoleţii de aur – rusul era maior în *Glavnoie Razvediatelnoie Upravlenie* – GRU, principalul serviciu de informaţii al armatei sovietice. Informaţii militare: un spion.

— Cunosc povestea, zise Metcalfe. Noi, capitaliştii, suntem ticăloşi convenabili pentru propagandiştii voştri ruşi.

Agentul GRU dădu din cap acceptând tacit.

— Rolul principal, Tao-Hoa, e interpretat de prima-balerină de la Balşoi – Svetlana Baranova. Ridică din sprâncene, dar expresia lui rămase impasibilă. E cu adevărat extraordinară.

— Da? răspunse Metcalfe. O să fiu atent la ea.

— Da, zise rusul. Eu o fac întotdeauna. Nu lipsesc niciodată de la spectacolele ei.

Metcalfe zâmbi din nou şi se întoarse. Era alarmat. Agentul GRU *ştia* cine e. Aşa trebuia să fie! Faţa lui o trăda; *vrusese* s-o arate. Nu era nici o îndoială în privinţa asta.

Ceea ce sugera că agentul GRU fusese plasat acolo, exact în spatele lui Metcalfe, deliberat. Simţea că i se învârte capul, gândurile i se învălmăşeau. Cum de aranjaseră chestia asta? Pentru că *trebuie* să fi fost aranjată; nu era nimic întâmplător în legătură cu această „coincidenţă”.

Mental, Metcalfe revăzu ultimele câteva minute. Îşi aminti cum îşi ocupase locul, un loc liber înconjurat de oameni care şedeau deja pe ambele părţi, înainte *şi* înapoi. Agentul GRU în uniformă era şi el acolo, îşi dădu seama Metcalfe. Îşi aminti că văzuse claia de păr roşu, faţa crudă, arogantă; se înregistraseră undeva în conştiinţă. Agentul GRU *nu avea cum* să se fi mutat abia după ce Metcalfe îşi ocupase locul.

Atunci cum fusese pusă la cale treaba asta? Un fior acut îi produse o furnicătură la ceafă. Care erau şansele ca un loc pe care îl cumpărase în ultimul moment de la un contrabandist din faţa teatrului să se afle *întâmplător* exact în faţa unui agent GRU care ştia de legătura lui cu Lana Baranova?

Metcalfe se cutremură când îşi dădu seama. Bătrânul care îi vânduse biletul: un om disperat care fusese cândva elegant. Suficient de disperat ca să facă orice i se ordona.

Am fost păcălit, *nu*?

Ei ştiau că se duce la Balşoi – *ei* fiind observatorii, autorităţile sovietice, în acest caz elita GRU – şi vruseseră să-i comunice că ştiau, că nu putea să facă nici o mişcare fără ştirea lor. Sau era el paranoic?

Nu. *Nu era nici o coincidenţă*. Fusese urmărit până la Balşoi. *Dacă* fusese urmărit, o făcuseră ca nişte experţi; nu sesizase semnalele, nu văzuse nici o „coadă” şi asta îl alarma, în mod normal descoperea destul de prompt dacă era supravegheat. La urma urmei, era meseria lui: ceea ce fusese antrenat să facă. Iar supravegherea sovietică tindea să fie stângace, evidentă – subtilitatea era sacrificată în favoarea avertismentului dur.

Dar cum putuse fi aranjată treaba asta în ultimul moment? Intenţionat nu încercase să cumpere un bilet la biroul Intourist, procedura standard pentru un oaspete străin. Se hotărâse să

procure biletul în ultimul moment, ştiind că oricând putea cumpăra unul la negru.

Până când intrase în Piaţa Teatralnaia, urmăritorii lui nu aveau de unde să ştie că se îndrepta spre Balşoi. Fusese o treabă de câteva minute, timp insuficient pentru a planta un agent.

Apoi îşi dădu seama. Sosise în Moscova complet la vedere, anunţând cu câteva zile înainte, sosirea fiindu-i aprobată de autorităţile care se ocupau de acest lucru. Aveau un dosar despre el, nu exista nici o îndoială în privinţa aceasta. Se putea presupune că nu aveau idee de ce se afla acolo. Dar ştiau de legătura lui din trecut cu Lana, nici de asta nu se îndoia. Era uşor de prevăzut că va voi să se ducă la Balşoi ca să vadă un spectacol al vechii sale iubiri. Da: îi anticipaseră mişcările şi plantaseră un observator în caz că va face ceea ce anticipaseră ei.

Era urmărit de aproape de cei care ştiau cine este. Ăsta era mesajul pe care îl transmiteau.

Dar de ce GRU? De ce un agent din serviciul de informaţii *militare* sovietice? În mod sigur NKVD era agenţia cea mai interesată în a-l supraveghea.

Un ultim avertisment se auzi de afară, din hol, luminile începură să slăbească, iar murmurul din sală se stinse, făcând loc unei tăceri depline. Orchestra începu să cânte: cortina se ridică.

Câteva minute mai târziu intră în scenă Tao-Hoa şi Metcalfe o văzu.

Pentru prima dată după şase ani, Metcalfe o văzu pe Lana lui şi încremeni, pierdut la vederea frumuseţii şi supleţei ei. Pe faţa sa radioasă nu părea să se poată citi nimic în afară de abandon, transparenţă, bucurie: era una cu muzica. Publicul părea să fie la un milion de kilometri distanţă; era eterică, o creatură nepământeană.

În comparaţie cu ea, celelalte dansatoare arătau ca nişte marionete. Prezenţa ei scenică era electrizantă, mişcările fluide şi puternice în acelaşi timp. Plutea de parcă nu ar fi fost reţinută de gravitaţie, de parcă ar fi fost împinsă de magie. Se avântă ca o încarnare a muzicii.

Şi pentru un moment, Metcalfe îşi lăsă inima să se înalţe o dată cu ea. Amintirile îl năpădiră. O văzuse prima dată dansând în „Tristan şi Isolda” – prima şi ultima reprezentaţie a acelei

producţii. Fusese o prostie din partea lui Igor Moiseiev să încerce să monteze un balet pe muzică germană, iar Comisariatul pentru Cultură îi arătase curând că mergea pe un drum greşit. Perioada petrecută de Metcalfe cu Lana fusese întreruptă de ceea ce părea definitiv. Amintirea perioadei scurte, dar pătimaşe petrecută împreună îl obseda. Cum a putut să o lase să plece? Şi totuşi, cum ar fi putut rămâne? Era o legătură scurtă, nu mai mult, o aventură; el nu ar fi rămas niciodată în Moscova, iar ea nu ar fi plecat niciodată.

Şi acum, agoniza el, ce se întâmplase cu ea? Cine devenise în cei şase ani trecuţi; *ce* devenise? Rămăsese aceeaşi fată fragilă şi zburdalnică?

În ce era pe cale să o amestece?

Deodată, publicul începu să aplaude la căderea cortinei, iar Metcalfe fu smuls din reverie. Era pauză. În tot acel timp fusese pierdut în gânduri, în amintirile lui despre Lana. Îşi dădu seama că avea ochii înceţoşaţi de lacrimi.

Apoi auzi o voce din spate, foarte apropiată.

— E greu să-ţi iei privirea de la ea, nu? Eu nu o fac niciodată.

Metcalfe se întoarse uşor şi îl văzu pe agentul GRU stând în spate, aplaudând frenetic. Mişcarea făcea ca tunica lui să se mişte suficient pentru a descoperi luciul unui metal într-un toc.

Un Tokarev de 7,62 mm strălucitor, nichelat. *Eu nu o fac niciodată*. Ce sugera cu asta?

— E minunată, fu de acord Metcalfe.

— Aşa cum spun, nu-i ratez niciodată spectacolele, zise agentul. O urmăresc de ani de zile. Tonul său era încrezător, insinuant, ameninţător: o voce cu adevărat răuvoitoare.

Luminile se aprinseră şi spectatorii se ridicară. Pauza la Balşoi, ca la cele mai multe teatre ruseşti, însemna inevitabil o oprire la bufet. Era acolo votcă, şampanie, vin alb şi roşu, somon afumat şi sturion, şuncă şi salam, friptură rece de pui. Având în vedere cât de prost hrăniţi păreau moscoviţii, toată lumea trăind pe cartele, nu era nici o surpriză că lumea se înghesuia să iasă din sală.

Agentul se ridică imediat ce o făcu şi Metcalfe şi avea aerul că intenţionează să-l urmeze de aproape. Dar aglomeraţia era mare şi pe când se strecura de-a lungul coridorului spre ieşire, Metcalfe reuşi să-l lase în urmă o distanţă bună. Ce-o fi vrând să facă rusul? Se întreba Metcalfe. Se făcuse înţeles: Metcalfe era

urmărit. Evident, omul nu încerca să fie subtil. Nu încerca să se piardă în decor.

Agentul GRU îl vedea pe Metcalfe croindu-şi drum cu coatele prin mulţime, stârnind protestele celor pe care îi împingea.

O bătrână se încruntă la el şi-i aruncă în ruseşte:

— Tinere, nu încerca să te strecori în faţa mea! o reacţie clasică: ruşii şi în special femeile mai în vârstă, le ţineau întotdeauna lecţii străinilor, spunându-le cum să se poarte. Ţipau la tine dacă nu purtai pălărie când era frig afară. Treaba ta era treaba lor.

— *Prostitie*, răspunse Metcalfe suav. Mă scuzaţi.

O dată ajuns în hol, se strecură printr-o aglomeraţie şi mai mare şi era deja destul de departe de agent, părând să fi scăpat de supraveghetor, cel puţin temporar.

Ştia unde se duce. Fusese la Balşoi de nenumărate ori, o vizitase pe Lana acolo. Ştia drumul poate mai bine decât mulţi obişnuiţi ai teatrului.

Îmbrăcat cum era, în smoching, cu o expresie gravă, putu să se strecoare nestânjenit până la o uşă pe care scria cu litere chirilice: INTRAREA OPRITĂ PUBLICULUI. Era descuiată, aşa cum îşi amintea că era întotdeauna. Imediat după ea se afla totuşi paznicul, un om oacheş, ciupit de vărsat, şezând la o masă. Era tipic un mic funcţionar sovietic, cu nimic diferit de micii funcţionarii de pe vremea ţarilor. Indiferent faţă de munca lui, însă ostil până la violenţă cu cei care încercau să-i conteste autoritatea.

— Un dar pentru prima-balerină, domnişoara Baranova, intona Metcalfe într-o rusă cu accent britanic. De la ambasadorul britanic, şeful meu.

Omul privi bănuitor şi întinse mâna:

— Nu puteţi intra aici! Daţi-mi-l mie, o să i-l duc eu. Metcalfe râse.

— O, mă tem că Sir Stafford Cripps nu ar fi mulţumit de asta, prietene. E un dar mult prea preţios şi dacă se întâmplă ceva cu el – ei bine, nici nu vreau să-mi imaginez incidentul internaţional care s-ar produce, ancheta… Făcu o pauză, scoase un mic teanc de ruble şi i-l dădu paznicului. Omul holbă ochii. Probabil era mai mult decât câştiga el într-o lună.

— Îmi pare atât de rău să te deranjez, zise Metcalfe, dar chiar mi se cere să i-l înmânez personal domnişoarei Baranova.

Paznicul băgă repede banii într-un buzunar de la haină, uitându-se în jur.

— Ei, ce aştepţi? zise încruntându-se oficial şi îi făcu semn lui Metcalfe să treacă. Du-te. Dă-i drumul. Repede.

Culisele erau un adevărat haos de macarale ce mişcau decoruri uriaşe, inclusiv un imens fundal pictat înfăţişând portul din Kuomintang din China, cu prora unui vas sovietic gigantic proiectat pe un cer portocaliu. Mai mulţi balerini înveşmântaţi fie în haine de marinari ruşi, fie de hamali chinezi pierdeau vremea, fumând. Câteva balerine în chimonouri, cu feţele fardate abundent, fugeau în tutuuri de satin şi poante. Metcalfe simţea parfumul machiajului de scenă.

O balerină îl îndrumă spre o uşă pe care era o stea în roşu şi aur. Pulsul lui se acceleră când bătu la uşă.

— Da? Se auzi o voce feminină înăbuşită.

— Lana, zise el.

Uşa se deschise şi o văzu. Părul ei negru, mătăsos era bine strâns în coc, ochii căprui, mari şi limpezi îi străluceau sub trăsăturile chinezeşti; avea nasul cârn, iar buzele fardate ni roşu strânse îmbufnat. O frumuseţe care îi tăie răsuflarea. Era uimitoare şi mai răpitoare acum, când era ea însăşi, decât pe scena iluminată.

— *Ce vrei*? întrebă mica dansatoare abrupt, în ruseşte, fără să se uite la vizitatorul său.

— Lana, repetă Metcalfe încet.

Se opri şi recunoaşterea îi luci în ochi. Ceva în expresia ei se înmuie pentru o fracţiune de secundă, apoi se înăspri într-o aroganţă superioară. Momentul trecător de vulnerabilitate trecuse, înlocuit de o mină amuzată.

— Ei, e posibil? zise cu vocea catifelată. Poate fi chiar Stiva, vechiul, bunul meu prieten?

Stiva: asta era porecla pe care i-o dăduse ea. Acum şase ani l-ar fi numit aşa pe un ton blând, moale, aproape torcând; dar acum o spuse cu o cadenţă care părea – era posibil? – aproape *dispreţuitoare*. Zâmbi cu graţie, aşa cum primeşte o primă-balerină un fan cu afectată condescendenţă.

— Ce surpriză plăcută!

Metcalfe nu se putu abţine să nu se ducă la ea şi să o cuprindă în braţe, dar când vru să o sărute pe buze, ea se întoarse brusc, oferindu-i obrazul pudrat cu talc. Se îndepărtă forţa braţelor ei

zvelte îl surprinse – ca şi cum ar fi vrut să vadă mai bine un vechi prieten, dar mişcarea intenţionase să evite îmbrăţişarea.

— Lana, zise Metcalfe. Iartă-mi îndrăzneala, *duşka*. „Dragă”: unul din cuvintele cu care o alinta în trecut. Sunt cu afaceri în Moscova şi când am auzit că ai rolul principal în seara asta…

— Ce încântare să te văd! Ce drăguţ din partea ta să mă vizitezi! Tonul ei avea ceva aproape zeflemitor, excesiv de politicos.

Metcalfe scoase o cutie de catifea neagră din smoching şi i-o întinse.

— Pentru mine? Ce drăguţ! zise ea, fără să ia darul. Dar acum, dacă nu te superi, aş vrea să-mi termin machiajul. E scandalos ce puţini angajaţi are Balşoi în vremurile astea. Se agită prin cabina ei mică şi înghesuită, cu o oglindă-triptic, o mică toaletă plină de accesorii pentru machiaj şi perii, demachiant şi prosoape albe, boţite, brodate cu două litere mari, galbene, AB, „Artişti de la Balşoi”. Metcalfe înregistra chiar şi cel mai insignifiant detaliu, cu simţurile ascuţite la maximum.

— Nu mă ajută nimeni să mă machiez, e oribil. Metcalfe deschise cutia, dând la iveală colierul cu diamant ce strălucea pe suportul de catifea neagră. Înainte adora bijuteriile, ca toate femeile, dar aprecia în mod neobişnuit calitatea artistică şi modelul, nu doar mărimea şi strălucirea pietrelor preţioase. Îi dădu cutia; ea îi aruncă o privire fugară, lipsită de interes.

Deodată râse, ascuţit şi melodios.

— Exact ce-mi trebuia, zise. Alt lanţ atârnat de gât.

Îi zvârli cutia înapoi; el o prinse, înmărmurit de reacţia ei.

— Lana, îngăimă.

— A, Stiva, Stiva… Ai rămas acelaşi capitalist tipic, nu? Ne-aţi pune în lanţuri şi cătuşe şi, doar pentru că sunt făcute din aur şi diamante, vă închipuiţi că nu ne dăm seama ce sunt cu adevărat.

— Lana, protestă Metcalfe. E doar un mic dar.

— Un dar? îl zeflemisi. Nu-mi mai trebuie nici un dar de la tine, dragul meu Stiva. Sunt daruri care te scufundă şi te împovărează, te înrobesc şi care cresc.

— Cresc? făcu Metcalfe încremenit.

— Da, dragul meu Stiva, *cresc*. Ca lanurile mândre de grâu de la colectivă. Ca măreaţa noastră economie sovietică.

Metcalfe se holbă la ea. Nu era nici urmă de ironie în vocea ei. Toată discuţia asta despre colective şi sclavie – era atât de

diferită de ireverenţioasa Svetlana Baranova din urmă cu şase ani, care obişnuia să ia în derâdere sloganurile staliniste, kitsch-ul comunist, *poşlost-ul*, cum îi zicea ea, acel cuvânt intraductibil care însenina prost-gust. Ce se întâmplase cu ea între timp? Devenise o creaţie a sistemului? Cum putea să rostească asemenea fraze sforăitoare? Credea cu adevărat în ceea ce spunea?

— Şi bănuiesc că marele vostru conducător Stalin reprezintă pentru tine ideea de om perfect, murmură Metcalfe.

O expresie trecătoare de spaimă i se citi pe faţă, dar dispăru într-o clipă. El îşi dădu seama de stupiditatea remarcei, de situaţia periculoasă în care o pusese. Oamenii treceau pe acolo în timp ce el stătea în prag: o singură silabă subversivă auzită din întâmplare, chiar şi rostită de un vizitator de peste hotare, ar fi pus-o imediat în primejdie.

— Da, replică ea. Stalin al nostru înţelege nevoile poporului rus. Iubeşte poporul rus şi poporul rus îl iubeşte pe el. Voi, americanii, credeţi că puteţi cumpăra orice cu banii voştri împuţiţi. Dar nu puteţi cumpăra sufletele noastre sovietice!

Intră în cabina ei, vorbind încet.

— *Duşka*, îmi dau seama că nu am farmecele anumitor bărbaţi din viaţa ta. Cum ar fi prietenul tău nazist, *Herr* von…

— Nu ştii despre ce vorbeşti, şuieră ea.

— Bârfa umblă, Lana. Chiar şi în ambasadele străine. Ştiu o mulţime de lucruri…

— *Nu*! zise ea. Vocea îi tremura şi în ea era ceva mai puternic decât frica: adevărul. Nu ştii *nimic*! Acum ieşi imediat afară!

12

Cât de magnifică ai fost în seara asta, spuse Rudolf von Schussler, mângâind părul Svetlanei Baranova. Draga mea Red Poppy.

Ea se înfiora când îi atinse pielea de porţelan a gâtului şi, doar o secundă, el se întrebă dacă era un fior de plăcere sau unul de repulsie – era posibil? Dar apoi văzu aşternându-i-se pe buze unul dintre cele mai dulci zâmbete şi se linişti. Purtă neglijeul pe care i-l cumpărase din Munchen, din cea mai diafană şi fină mătase roz, iar felul în care-i acoperea şi-n acelaşi timp îi dezgolea rotunjimea sinilor, mijlocul subţire, carnea voluptuoasă a coapselor ei suple, dar ferme, îl excita grozav. Era cea mai apetisantă delicatesă pe care avusese norocul s-o aibă, iar von Schussler era un om rafinat, care se bucurase întotdeauna de cele mai alese gustări. Unii îl considerau corpolent, dar el se credea bine hrănit, un gurmand, un bărbat căruia îi place să trăiască bine.

Cu toate acestea, a trăi bine în Moscova era aproape imposibil. Hrana de care putea dispune aici, chiar şi prin intermediul Ambasadei Germaniei, era doar strictul necesar. Apartamentul lui aparţinuse înainte unor înalţi demnitari din Armata Roşie executaţi în timpul epurărilor, era destul de spaţios. Şi, cu siguranţă, casa din Kunţevo, din afara Moscovei, utilizată drept casă de vacanţă, era adecvată. Fusese nevoit să le mai dea ruşilor ceva mită pentru a încheia un contract de închiriere a casei şi trebuise să înfrunte ironia tacită a colegilor săi de la ambasadă, mai puţin norocoşi fiindcă nu dispuneau de un venit care să le permită să încheie anumite tipuri de afaceri cu guvernul sovietic, dar merita.

Trebuise să-şi importe toată mobila, nu putea să angajeze nici un valet decent pentru dineuri şi se plictisise de mult de circuitul diplomatic de aici, din oraşul ăsta sumbru.

Se vorbea doar despre război. Şi-acum, că ruşii semnaseră pactul de neagresiune cu Berlinul, numai asta era pe buzele tuturor. Şi-ar fi ieşit din minţi de plictiseală dacă n-ar fi întâlnit-o pe Red Poppy.

Cât de bine părea să-i meargă totul! Nu era noroc; nu, se

confirmau doar spusele tatălui său: familia înseamnă totul. Descendenţa – nimic altceva nu conta. Avea de ce să se mândrească cu rădăcinile sale, cu conacul din afara Berlinului care aparţinuse familiei mai bine de un secol datorită serviciilor oferite de iluştrii săi predecesori Kaiserilor şi prim-miniştrilor. Şi bineînţeles că printre aceştia se număra şi nunele general prusac Ludwig von Schussler, eroul din 1848, care se aflase în fruntea forţei militare ce înăbuşise rebeliunile liberale, în timp ce Frederick Wilhelm al IV-lea, împăratul Prusiei, şovăia şi capitula. Von Schussler era perfect conştient de numele distins a cărui onoare trebuia să o păstreze.

Din nefericire, mai erau şi cei ce considerau că ajunsese atât de sus doar datorită numelui său. Într-adevăr, von Schussler se trezise adeseori strângând din dinţi din pricină că meritele sale nu erau recunoscute.

Scria minunat şi compunea însemnări frumoase, în care strecura aluzii la Goethe, dar ei nu păreau impresionaţi.

Şi totuşi, nu se putea obţine funcţia de secretar adjunct în Ambasada Germaniei, într-o locaţie atât de importantă precum Moscova, fără inteligenţă, îndemânare şi talent. E drept, îşi datora statutul unui vechi prieten de familie, contele Friedrich Werner von der Schulenburg, ambasadorul german de aici, decanul corpului diplomatic de la Moscova. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Ministerul Afacerilor Externe german era plin de aristocraţi – spre exemplu, însuşi ministrul Afacerilor Externe, Joachim von Ribbentrop, sau secundul lui, Ernst von Weiszacker, sau Hans-Bernd von Haeften, sau fostul ministru de Externe, Freiherr Konstatin von Neurath… şi lista putea continua. Oare cine altcineva putea aprecia mai bine măreţia intrinsecă a poporului german – civilizaţia ce-i dăruise lumii pe Beethoven şi Wagner, Goethe şi Schiller, cea care pusese bazele întregii civilizaţii mondiale?

Adolf Hitler nu se bucura de o asemenea descendenţă, dar cel puţin era un vizionar. Se putea spune ceva despre sângele proaspăt. Oricât de nesuferit şi de trufaş era *der Fuhrer*, cel puţin ştia să aprecieze măreţia poporului german. Şi, la urma urmei, în ciuda retoricii în legătură cu masele, al Treilea Reich tânjea după legitimitatea care îi putea fi conferită de aristocraţi ca von Schussler.

De aceea, von Schussler îşi petrecea fiecare weekend la

Kunţevo, scriindu-şi memoriile. Ilustrul său strămoş, Ludwig von Schussler, se străduise să-şi scrie memoriile, asigurându-şi un loc în istorie. Rudolf le citise de cinci sau şase ori şi era sigur că ale sale vor fi mult mai importante decât ale predecesorului său. La urma urmei, vremurile trăite de el erau mult mai importante, mult mai interesante.

Ei bine, e drept, Moscova era sumbră, dar funcţia sa la Moscova însemna glorie, trebuia doar să şi-o reamintească mereu. Destul de curând, Germania va câştiga războiul – era inevitabil: singura ţară suficient de puternică pentru a învinge Germania era Rusia, iar Stalin era împăciuitor şi maleabil – iar apoi von Schussler se va putea retrage la palatul său, mândru că şi-a servit guvernul şi îşi va putea călări iubiţii săi lipiţani în frumoasa regiune de ţară… Îşi va încheia şi cizela memoriile, iar acestea vor fi publicate şi aclamate.

Şi îşi va lua cu el bijuteria, pe Red Poppy, singura care i-a mai înseninat zilele mohorâte în Moscova. Pentru asta îi va fi întotdeauna recunoscător unui alt vechi prieten, doctorul Hermann Behrends, care acum era *SS-Untersturmfuhrer der Reserve*. Behrends şi el urmaseră aceleaşi cursuri la Universitatea din Marburg. Ambii îşi luaseră doctoratul în drept şi practicau scrima împreună. Behrends, care era un spadasin mult mai înfocat decât von Schussler, îşi purta cu mândrie cicatricile de pe obraji provocate de spade. După absolvire, apucaseră drumuri diferite; pe când von Schussler intrase în Ministerul Afacerilor Externe, Behrends se alăturase Serviciului Secret. Dar păstraseră legătura, iar Behrends îi încredinţase toate secretele sale chiar înainte ca von Schussler să părăsească Berlinul. Îi divulgase, ca între prieteni, un secret de a cărui importanţă devenise conştient. Un secret pe care vechiul său coleg de şcoală l-ar fi găsit util.

Behrends îi spusese secretul lui Mihail Baranov, eroul revoluţiei ruseşti.

Iar atunci când von Schussler o întâlnise pe fiica acestuia, la scurt timp după stabilirea sa în Moscova, la o petrecere a Ambasadei germane, ei bine, aşa cum zice un vechi proverb german, *Den gerechten hilft Gott*, cum îţi aşterni aşa dormi. Rădăcinile şi-au spus din nou cuvântul, iar de astă dată nu doar rădăcinile lui von Schussler, ci şi ale fermecătoarei balerine. Secretul tatălui ei. „Părinţii mănâncă aguridă, iar copiilor li se

strepezesc dinţii.” Cât adevăr, cât adevăr!

Nu o *şantajase* – nu, nu, nu aşa trebuia luate lucrurile. Era pur şi simplu o modalitate de a stabili o legătură, de a se asigura de atenţia ei. Îşi aminti cum pălise când, într-un colţ liniştit, la petrecerea de la ambasadă, îi adusese la cunoştinţă ceea ce ştia despre tatăl ei. Dar asta ţine de trecut. Ceea ce-i spusese tatăl său se dovedise a fi atât de adevărat: Marte deschide poarta spre Venus. Primul sărut îl obţii cu forţa. Al doilea vine din pasiune.

— Pari tăcută în seara asta, draga mea, spuse el.

— Sunt foarte obosită, replică încântătoarea tânără. Spectacolul e extenuant, ştii bine, Rudi.

— Dar nu-ţi stă deloc în fire, insistă el. Îi mângâie sânii, îi apucă sfârcurile.

Pe chipul ei apăru un soi de crispare, dar pe care, rapid, von Schussler o recunoscu a fi o tresărire de plăcere.

Lăsă să-i alunece cealaltă mână mai jos şi începu s-o mângâie. Păru să nu reacţioneze, dar era normal: era o femeie ce trebuia convinsă, o fortăreaţă ce trebuia cucerită. Desigur, nu era cea mai sensibilă femeie, sexual vorbind, pe care o avusese, dar fiecare femeie e diferită. Avea doar nevoie de mai mult timp ca să se încălzească.

Îi aruncă o privire pe care el o recunoştea ca fiind pasiune, deşi, dintr-un anumit unghi, altcineva ar fi interpretat-o drept… furie mocnită. Dar nu, era pasiune. Era o mânză mică şi pătimaşă.

Se întinse după cutia de bomboane nemţeşti – nici vorbă de ciocolată rusească – şi i-o apropie de buze. Ea refuză dând din cap. El ridică din umeri şi şi-o îndesă în gură.

— Cred că aş înnebuni fără tine, spuse el. Aş înnebuni de *plictiseală*. Nimic mai rău ca plictiseala, nu-i aşa?

Dar Lana nu-i întâlni privirea. Părea tot distantă. Pe chipul ei flutura un zâmbet ciudat. Nu ştia niciodată ce-i trecea prin minte, dar nu-l deranja. Părea o femeie deloc superficială.

Ar fi un premiu excelent de dus cu el la Berlin când toată această situaţie neplăcută va lua sfârşit.

Washington.

Preşedintele insista întotdeauna să prepare el băuturile pentru el şi vizitatorii săi. În seara aceea pregătise un amestec de suc de grepfrut, gin şi rom, ceva îngrozitor. Dar Corcoran se prefăcu că îi place.

Erau în camera preferată a preşedintelui din Casa Albă, biroul de la etajul întâi, un loc confortabil şi primitor, plin cu rafturi de cărţi din mahon, înalte, canapele de piele, machete de nave şi picturi marine. Era locul în care citea, îşi aranja colecţia de timbre, juca pocher şi primea musafirii cei mai importanţi. Roosevelt şedea în fotoliul său înalt, de piele roşie. De fiecare dată când îşi întâlnea vechiul prieten, Corcoran se minuna de forţa lui Franklin, braţele şi umerii de luptător fiind atât de largi încât, dacă cineva nu i-ar fi văzut picioarele slăbite de poliomielită, ar fi crezut că preşedintele era un om mult mai vânjos decât în realitate.

Preşedintele sorbi din băutură şi se strâmbă:

— De ce dracu’ nu mi-ai spus ce oribilă e?

— Nu prea beau rom, zise Corcoran politicos.

— Întotdeauna ai fost un om ascuns, Corky bătrâne. Acum spune-mi ce s-a întâmplat la Paris?

— Am pierdut nişte agenţi foarte buni.

— Au fost omorâţi, vrei să spui.

— Credem că a fost poliţia politică nazistă. Evident, a existat o scurgere.

— Tipul care a scăpat ştie *de ce* l-ai trimis la Moscova?

— Sigur că nu. Adevărul trebuie decantat cu măsură. Şi, ca un vin roşu, nu trebuie servit niciodată înainte de a-i veni vremea.

— Crezi că ar fi refuzat să se ducă dacă ar fi ştiut?

— Nu sunt sigur. Cred că nu ar face ce trebuie, cel puţin mi exact.

— Dar eşti sigur că poate să o facă? Corcoran ezită.

— Dacă sunt sigur? Nu, domnule preşedinte, nu sunt sigur. Roosevelt se întoarse şi îl privi pe Corcoran drept în faţă.

Ochii săi erau de un albastru intens.

— Vrei să spui că nu e omul cel mai potrivit pentru misiune?

— E *singurul* om potrivit.

— Multe poveri pe acest singur agent. *Prea* multe, aş zice. Preşedintele îşi puse porttţigaretul de sidef între buze şi aprinse un chibrit. Marea Britanie e într-o situaţie îndoielnică. Nu ştiu cât mai pot supravieţui bombardamentului german. Camera Comunelor aproape nu mai există. Coventry şi Birmingham sunt pe jumătate distruse. Au reuşit să oprească înaintarea Luftwaffe, dar cine ştie cât vor mai putea rezista. Între timp, englezii sunt la limita falimentului – nu au bani să ne plătească muniţia pe care au comandat-o, absolut necesară pentru a-i stăvili pe nazişti. Congresul nu va accepta niciodată să le împrumutăm banii. Şi-i avem pe toţi aceşti turbaţi care pun înainte de toate interesele Americii, care mă acuză că târăsc ţara în conflict.

— Nu suntem pregătiţi să intrăm într-un război, adăugă Corcoran.

Roosevelt dădu din cap, grav.

— Doar Dumnezeu ştie care e adevărul. Încă nu am început să ne reînarmăm. Dar adevărul gol-goluţ e că, fără noi, Marea Britanie e terminată în câteva luni. Şi dacă Hitler învinge Marea Britanie, vom fi toţi ameninţaţi. Şi mai e ceva. Preşedintele luă un dosar de pe capătul mesei din faţa lui şi i-l întinse.

Corcoran se ridică, îl luă şi îl deschise, reaşezându-se. Clătina din cap în vreme ce îl parcurgea rapid.

— Directiva numărul 16, zise preşedintele. Semnată de Hitler. Naziştii îi spun Operaţiunea Leul-de-Mare. Planurile lor ultrasecrete de a invada Anglia cu două sute cincizeci de mii de soldaţi. Asalturi paraşutate, apoi o debarcare cu amfibii, infanterie, tancuri… Nu cred că Anglia poate supravieţui. Dacă nemţii pun planurile în aplicare, toată Europa va deveni al Treilea Reich. *Nu put*e*m să* lăsăm să se întâmple asta. Corky, înţelegi că dacă agentul tău nu o scoate la capăt cu treaba asta, suntem toţi terminaţi? Te mai întreb o dată: e omul potrivit?

Corky miji ochii, trăgând adânc dintr-un Chesterfield.

— E un risc enorm, sunt de acord, zise uşor derutat, dar nu atât de riscant ca a nu face nimic. De fiecare dată când muritorii încearcă să schimbe cursul istoriei, lucrurile pot merge îngrozitor de prost.

— Corky, dacă transpiră *un singur cuvânt* despre acest plan, situaţia s-ar putea întoarce atât de rău împotriva noastră încât ar fi mai grav decât dacă n-am fi încercat deloc.

Corcoran scutură scrumul ţigării şi tuşi.

— E posibil să vină momentul în care tânărul nu va mai fi util. Uneori, când nava începe să ia apă, trebuie să arunci balastul peste bord.

— Întotdeauna ai avut un suflet întunecat.

— Să înţeleg că în sensul cel mai bun. Preşedintele avu un zâmbet de gheaţă. Corcoran ridică din umeri.

— În fond, presupun că nu va supravieţui expediţiei. Dacă supravieţuieşte şi trebuie sacrificat, aşa să fie.

— Dumnezeule, Corky, ai. Sânge sau apă în vene?

— La vârstă mea, domnule preşedinte, cine mai poate spune care e diferenţa?

13

Metcalfe dormi prost, zvârcolindu-se toată noaptea. Nu doar că patul era inconfortabil, cearşafurile ţepene şi zdrenţuite sau camera străină, de hotel, deşi toate acestea avuseseră partea lor. Era neliniştea ce-i cuprindea tot trupul, îi făcea gândurile să se învârtă nebuneşte, inima să-i bată prea rapid. Neliniştea provocată de revederea Lanei, de faptul că îşi dăduse seama cât de mult o iubise pe această femeie, deşi se prefăcuse ani de zile că nu însemna pentru el mai mult de cât zecile de femei pe care le avusese în anii care trecuseră. Neliniştea provocată de reacţia ei din seară aceea – o anumită cochetărie, viclenie, supărare trecătoare, batjocură şi dispreţ, îl ura? Aşa părea; deşi probabil că o atrăgea încă, aşa cum şi el pe o atrăgea ea. Cât din toate astea îşi închipuia, le inventa? Metcalfe se mândrea că e lucid, că nu-şi face niciodată iluzii, dar când era vorba de Svetlana Mihailovna Baranova îşi pierdea darul obiectivităţii. O percepea printr-o prismă deformată.

Era sigur, totuşi, că se schimbase într-un fel care îl incita şi îl alarma. Nu mai era o fetiţă vulnerabilă şi capricioasă; se transformase într-o femeie sigură de sine şi echilibrată, o divă ce părea perfect conştientă de efectul pe care îl producea asupra celor din jur, care înţelegea forţa frumuseţii şi celebrităţii ei. Era mai frumoasă ca niciodată şi în anumite privinţe mai puternică; moliciunea, vulnerabilitatea – se gândea la scobitura de la baza gâtului ei, acea bucată de piele ca porţelanul pe care-i plăcea atât de mult să o sărute – dispăruseră. Devenise dură, impenetrabilă, ceea ce o proteja, fără îndoială, dar în acelaşi timp o îndepărta, făcând-o şi mai inaccesibilă. De unde venise duritatea asta? Din coşmarul de a trăi în Rusia lui Stalin? O dată cu vârsta, pur şi simplu?

Şi se întreba: cât din această aparentă duritate era prefăcătorie? Căci Svetlana nu era doar o dansatoare extraordinară, ci şi o actriţă de succes. Carapace aia – o punea şi o scotea după plac?

Apoi se mai punea problema amantului ei german, von Schussler. Era un oficial important în Ministerul de Externe nazist. Cum se putea îndrăgosti de o asemenea persoană?

Ea şi Metcalfe nu discutaseră niciodată politică, iar ultima dată când fuseseră împreună, naziştii erau proaspăt veniţi la putere în Germania. Aşa că el nu-i cunoştea sentimentele faţă de nazişti, dar tatăl ei era un erou al Revoluţiei sovietice, iar naziştii erau inamici recunoscuţi ai comuniştilor. Ştia tatăl ei, marele patriot rus, de această relaţie a ei?

Misiunea pe care i-o încredinţase Corky – să ajungă la von Schussler prin Lana, să vadă cui îi era acesta loial şi să încerce să-l convertească – părea acum imposibilă. Ea nu ar coopera niciodată cu Metcalfe, mai ales dacă şi-ar da seama ce încerca el să facă. Nu s-ar lăsa folosită.

Şi totuşi nu se putea da bătut în momentul ăsta. Prea multe depindeau de misiunea lui. Un ciocănit tare în uşă îl înfiora şi îl trezi complet.

— Da? răspunse.

Ciocăniturile se auziră din nou – două, două şi una, o combinaţie pe care o recunoscu ca fiind semnalul stabilit cu Roger Martin.

— *Dobroie utro*, zise o voce brutală cu un prost accent rusesc. Bună dimineaţa. Era, într-adevăr, Roger.

De cum Metcalfe îi deschise uşa, Roger se năpusti înăuntru. Era îmbrăcat ciudat, într-o haină scurtă, albastră şi jerpelită, o haină ţărănească vătuită şi căptuşită, cu cizme de pâslă şi o căciulă de blană. Dacă Metcalfe n-ar fi ştiut că e Roger Martin, l-ar fi luat uşor drept un ţăran sau muncitor rus.

— Iisuse, Scoop, miroşi oribil, zise Metcalfe.

— Cât de uşor crezi că e să cumperi haine noi pe aici? Le-am cumpărat dezbrăcând un tip de pe stradă care a părut mai mult decât mulţumit de un chilipir.

— În orice caz, arăţi autentic, ce să zic. Scos direct din *colhoz*. Metcalfe râse.

Roger arătă înspre cizmele de pâslă.

— Astea sunt grozav de călduroase. Nu e nici o mirare că armata rusă l-a învins pe Napoleon. Nu-ţi degeră picioarele în astea. Acum, de ce dracu' nu mi-ai spus să-mi aduc hârtie igienică? Purta o valiză grea, pe care o lăsă jos. Metcalfe ştia că acolo era staţia radio; Roger o căra după el de când se cazaseră la Metropol. Nu putea fi lăsată în camera de hotel, desigur şi Metcalfe, bineînţeles, nu putuse să o ia cu el la întâlnirile de la Ministerul Comerţului sau la Balşoi.

— Dacă tot te îmbraci ca un moscovit, ai putea să mergi până la capăt, zise Metcalfe. Foloseşte foi de *Pravda* sau *Izvestia*.

Roger făcu o grimasă.

— Acum înţeleg de ce ruşii arată aşa de asupriţi. Pe lângă asta, a durat zece minute până a pornit apa să mă bărbieresc ai încercat chiuveta? Apa e oprită.

— Ei, doar faptul că ai propria baie e un mare privilegiu aici, Scoop.

— Halal privilegiu. Cum a fost aseară?

Metcalfe îi aruncă lui Roger o privire de avertisment şi toii arătătorul prin aer în jurul tavanului pentru a indica posibilitatea ca în cameră să se afle dispozitive de ascultare. Roger dădu ochii peste cap, se duse către o veioză de masă şi începu să vorbească spre ea:

— Capitaliştii au făcut o invenţie *remarcabilă*, numită hâ*rtie igienică* şi sper sincer ca *ruşii* să nu ne fure tehnologia.

Metcalfe înţelese ce făcea Roger: zeflemeaua şi gluma lui serveau ca formă de eliberare pentru a-şi ascunde frica. Britanicul era unul dintre cei mai curajoşi oameni pe care îi cunoştea Metcalfe şi era obişnuit să lucreze sub acoperire; dar aici, în Moscova, totul era diferit. Străinii erau rari şi erau atent supravegheaţi, iar a te pierde printre moscoviţi i ia mult mai dificil decât în Franţa. Dată fiind ascendenţa lui, Roger trecea uşor drept francez; aici, însă, nu putea decât să stea deoparte. Dacă a fi spion în Franţa era riscant, a face asta în Rusia era de-a dreptul criminal.

Metcalfe se îmbrăcă repede şi cei doi coborâră să vorbească în hol. Era dimineaţa devreme şi holul era gol, cu excepţia câtorva oameni voinici, îmbrăcaţi în costume ruseşti, largi, de un albastru închis, care şedeau pe canapele şi pe fotolii, prefăcându-se că citesc ziarele. Metcalfe şi Roger se aşezară pe scaune apropiate, la capătul recepţiei, destul de departe de NKVD-işti ca să nu poată fi auziţi. Roger vorbi repede, cu o voce joasă:

— Transmiţătorul tău nu va funcţiona înăuntru – ne trebuie un loc afară, de preferinţă izolat. Plus că trebuie să-l ascundem cât mai repede cu putinţă. Spune-mi itinerarul tău de azi şi mă voi gândi la un plan.

— E o petrecere la vila Ambasadei americane din pădurile din vestul Moscovei, zise Metcalfe. Corky mi-a spus de ea. Oamenii lui din Moscova vor procura o invitaţie.

— Excelent. Iată cum facem. Dar cum să mă învârt prin oraşul ăsta blestemat fără maşină? Nu sunt deloc taxiuri, iar rusa mea nu e destul de bună ca să folosesc tramvaiele. Pentru numele lui Dumnezeu, vreau să spun, eu ar trebui să fiu şoferul tău şi ei nici măcar nu ne dau o maşină!

— Ne vor da maşină, spuse Metcalfe.

— O maşină *şi* şofer. Care e şi escortă şi informator şi temnicer, toate la un loc.

— Ai încercat la Ambasada britanică? Roger dădu din cap.

— N-am avut noroc. Tipii ăia n-au maşini nici pentru ei.

— Voi încerca eu la Ambasada americană.

— Trage ce sfori poţi. Între timp, am reuşit să cumpăr un Harley-Davidson vechi. Rusa mea e groaznică, dar e uimitor până unde poate duce lira britanică aici. Am mai cumpărat nişte bocanci şi o busolă. Apoi trebuie să văd cum fac rost de nişte combustibil de avion. E foarte rar acum, cu toate raţionalizările.

— Sigur că o mită dată unde trebuie va rezolva problema.

— Numai după ce îţi dai seama pe cine să mituieşti, zise Roger. Ar fi necesar un drum până la aeroport. Vreau de la tine harta Moscovei – ştiu ce am de făcut. Şi tu? Ai stabilit contactul azi-noapte?

— O, da. Am stabilit contactul, zise Metcalfe trist. Apoi, încet, adăugă: Dar şi eu ştiu ce am de făcut.

De îndată ce plecă Roger, Metcalfe se duse la restaurantul hotelului să ia micul dejun. Fu aşezat la masa unui bărbat gras şi chel, ai cărui obraji şi nas trădau mai mut decât un băutor. Bărbatul, care purta un costum de tweed în carouri în culori ţipătoare, îi strânse mâna lui Metcalfe:

— Ted Bishop, spuse în engleză, mirosind imediat aerul occidental al lui Metcalfe. Corespondentul de la Moscova pentru *Manchester Guardian*. Bishop avea un accent londonez.

Metcalfe se prezentă sub numele adevărat. Observă că multe mese din restaurantul slab luminat erau libere, dar aşa procedau hotelurile sovietice. Întotdeauna aşezau la aceeaşi masă oaspeţii străini, mai ales pe cei ce vorbeau aceeaşi limbă. Probabil că, strângându-i la un loc, le era mai uşor să-i monitorizeze.

— Şi tu eşti ziarist? întrebă Bishop. Metcalfe clătină din cap.

— Sunt aici cu afaceri.

Bishop încuviinţă încet, continuând să ameţească un cub de zahăr într-o cană de ceai cu lămâie. Expresia lui se schimbă

brusc, ca şi cum îl fulgerase un gând.

— Metcalfe Industries, spuse el. Vreo legătură? Metcalfe fu impresionat.

— Unul şi acelaşi.

Bishop încruntă din sprâncene.

— Dar fă-mi o favoare, spuse Metcalfe. Chiar mi-ar plăcea să trec sub tăcere vizita mea, aşa că te-aş ruga să mă scoţi din agenda ta.

— Bineînţeles. Ochii lui Bishop se luminară de plăcerea de a avea un secret de ascuns. Metcalfe îşi dădu seama, deşi trebuia să fie precaut cu un reporter, că bărbatul i-ar fi putut fi de folos ca om de legătură. Un om bun de cultivat.

— Şi acum, sper că nu eşti prea înfometat, spuse Bishop.

— Sunt lihnit. De ce?

— Ia aminte că zahărul din ceaiul meu nu vrea să se topească. Aştept aici de atâta timp încât ceaiul mi s-a răcit. Aşa e în fiecare dimineaţă. Servirea este atât de înceată că ai crede că aşteaptă să se clocească ouăle. Şi când eşti servit, ţi se aduc vreo două felii de pâine neagră, unt şi un ou sleit. Nu încerca să le spui cum l-ai dori. Ţi-l fac cum vor ei, adică cum naiba îşi doreşte Olga de la bucătărie să le pregătească în ziua aceea.

— În clipa asta m-aş mulţumi şi cu rumeguş.

— Îl vei primi, fără îndoială, replică Bishop chicotind şi toată burta şi bărbia dublă tresăltară ritmic. Nu mânca nimic pisat, te previn. Le place să folosească rumeguş. Îţi spun: la naiba cu cârnaţii şi pireul pe care le fac moscoviţii, nu ai îndrăzni să hrăneşti cu ele nici o furnică moartă de foame. Coborî vocea. Cât despre microfoane, trebuie să presupui întotdeauna că eşti ascultat, oriunde te-ai afla. Găseşti microfoane minuscule oriunde le pot băga. Jur că au băgat unul şi în curul recepţionerului. Doar aşa se explică expresia lui.

Metcalfe râse apreciativ.

— Dietă rusească – este cea mai bună din lume, nu-i aşa? Bishop continuă: Trebuie că am slăbit cu vreo cincizeci de kilograme de când sunt aici.

— Şi de când eşti aici?

— De patru ani, şapte luni şi treisprezece zile. Se uită la ceas. O şi şaisprezece ore… Dar cine mai socoteşte?

— Cred că cunoşti Moscova destul de bine acum. Omul îl privi chiorâş pe Metcalfe.

— Mai mult decât aş vrea, mă tem. Ce-ai vrea să ştii?

— O, nimic, spuse Metcalfe părând indiferent. Nimic special.

Va veni şi vremea întrebărilor, dar nu acum. Ia-l uşurel pe tipul ăsta, îşi spuse el. La urma urmei, e reporter, format să afle adevărul, să scormonească, să miroasă minciunile celorlalţi. Şi totuşi, simţi oarecare simpatie faţă de ziaristul englez. Îi ştia pe cei ca el. Sarea în bucate. De un calm absolut imperturbabil, speriat doar de plictiseală. Cu siguranţă cunoştea toate manevrele.

— Ştii despre schimbul valutar, nu-i aşa? Dacă-l faci la ambasadă, obţii o rată mult mai bună decât la hotel.

Metcalfe încuviinţă; schimbase deja nişte bani aici.

— Dacă vrei să-ţi recomand nişte restaurante, poate-ţi pot fi de vreun ajutor, dar lista e destul de scurtă şi tristă. Cauţi adevărata plăcintă americană? Singura ta speranţă e Cafe Naţional. La Aragvi, pe strada Gorki, vizavi de Poşta Centrală, se serveşte o şaşlikă decentă şi un bun coniac din Georgia. Ei bine, la localul Praga, din Piaţa Arbat, mâncarea oribilă, dar au o trupă drăguţă de ţigani care şi dansează. An avut o formaţie de jazz din Cehia, dar i-au dat afară în 1937 sub pretext că sunt spioni. Sunt sigur că adevăratul motiv era că îi punea într-o lumină proastă pe cântăreţii de jazz ruşi. Venind vorba despre spioni, Metcalfe, nu ştiu dacă ai mai fost vreodată aici, dar ar fi mai bine să te păzeşti.

— Cum aşa? îl întrebă Metcalfe liniştit, mascându-şi tensiunea pe care o resimţi deodată.

Ei bine, aruncă o privire în jurul tău. Bănuiesc că i-ai observat pe băieţii veseli, nu-i aşa? Bishop făcu un semn cu bărbia sa mare, spre hol.

— Băieţii veseli?

Aşa-i numim noi pe băieţii de la NKVD. Taurii bolşevici. Proşti actori. Sunt foarte interesaţi de orice mişcare pe are ai face-o, aşa că ai grijă cu cine te întâlneşti, pentru că sunt cu ochii pe tine.

— În cazul ăsta se vor plictisi îngrozitor. Am în mare parte întâlniri la Ministerul Comerţului. Asta ar trebui să-i adoarmă urgent.

— O nu mă îndoiesc că eşti pe fază, dar asta nu-i suficient, totuşi, roşii sunt destul de des pregătiţi să vă lege pe voi, pe capitaliştii cu care nu merg bine negocierile. Ai auzit vreodată de

firma de inginerie britanică Metro-Vickers?

Metcalfe auzise. Compania de electricitate Metropolitan Vickers furnizase Uniunii Sovietice cele mai puternica aparate electrice. Cu un an înaintea primei sale veniri la Moscova avusese loc un important incident diplomatic când doi angajaţi fuseseră arestaţi sub acuzaţia de sabotaj industrial. Cei doi ingineri au fost judecaţi în Moscova şi condamnaţi la doi ani închisoare, îşi aminti Metcalfe.

— Cică vreo două dintre turbinele pe care le instalaseră nu funcţionau bine. Dar parcă au fost puşi în libertate după ce întreaga poveste a luat proporţii spectaculoase la nivel diplomatic.

— Într-adevăr, confirmă Bishop. Dar principalul motiv pentru care bolşevicii au îndrăznit să-i aresteze se datora faptului că cei doi nu păstrau aproape deloc legătura cu Ambasada Marii Britanii, iar Kremlinul şi-a închipuit că sunt nişte ţinte sigure, convinşi că guvernul britanic era gata să-i renege. Eşti în relaţii strânse cu Ambasada Americii?

— Nu în mod deosebit, replică Metcalfe.

Avea doar un om de legătură acolo, un ataşat numit Hilliard, cu care Corky îi sugerase să păstreze legătura. Dar ataşatul va fi circumspect în contactele sale cu Metcalfe. Dacă i s-ar întâmplă lui Metcalfe ceva – dacă sovieticii l-ar surprinde într-o situaţie compromiţătoare – ambasada ar nega orice legătură cu el. Corky îl prevenise anume în sensul ăsta.

— Ei bine, îţi sugerez să-ţi faci cât mai repede prieteni acolo, îl sfătui englezul. Vezi că am avut dreptate în privinţa serviciului de aici? Luă o gură de ceai. Ai avea nevoie de un aliat. Nu ţi-ai dori vreodată să fii în Moscova fără aliaţi.

— Sau ce?

— Îţi vor mirosi slăbiciunea şi te vor lovi. Dacă ai o legătură cu vreo instituţie foarte importantă, fie ea şi un ziar sau un guvern, cel puţin îţi asiguri o oarecare protecţie. Dar fără ei eşti tot timpul vulnerabil. Dacă vor considera că le faci necazuri, nu vor ezita să te înşface. Ăsta-i singurul meu sfat, Metcalfe.

*

Era o zi atât de friguroasă încât obrajii lui Metcalfe se înroşiseră. Era cea mai friguroasă iarnă după mulţi ani, după uni comentau moscoviţii. Se opri într-un magazin Torgsin, pe strada Gorki, unde se vindeau pe valută bunuri greu de găsit, de care

nu dispunea orice rus. Îşi cumpără de acolo o şapcă, o căciulă de blană rusească – nu pentru a se deghiza, ci pentru a-i ţine de cald. Era un motiv pentru care unii purtau asemenea căciuli: nimic altceva nu le ţinea capul mai cald, nu le putea proteja urechile de iarna rusească înfiorătoare, îşi aminti cât de ger putea fi la Moscova, atât de ger încât, dacă lăsai doar puţin întredeschisă fereastra, îngheţa cerneala din rezervorul stiloului.

Ultima oară când fusese aici şi nu existau frigidere, nici chiar pentru cei mai privilegiaţi străini, el şi fratele său fuseseră nevoiţi să-şi atârne mâncarea perisabilă în pungi, la oberliht; inevitabil, laptele şi ouăle îngheţaseră bocnă.

Văzu pe dată că era urmărit. Cel puţin doi dintre agenţii solizi NKVD pe care-i văzuse în holul de la Metropol îl urmau îndeaproape cu o stângăcie, cu o lipsă de subtilitate care trădau fie slaba lor instrucţie, fie intenţia lor precisă de a-i aduce lui Metcalfe la cunoştinţă că este urmărit. Se gândi că era ultima variantă. Fusese avertizat. De n-ar fi fost familiarizat cu modul de operare al serviciului secret rus, probabil şi-ar fi făcut mai multe griji, s-ar fi întrebat dacă-l suspectau că nu era aici doar cu afaceri. Dar Metcalfe ştia cum lucra serviciul secret rus sau cel puţin aşa îşi spunea. Urau ca nişte câini de pază, lătrând la orice potenţial negustor, avertizându-l să nu se apropie prea mult. Aceşti hoţi – căci aduceau mai mult a hoţi, a recuperatori – erau repartizaţi în echipe pentru a-i urmări pe toţi străinii, spre a-i intimida, spre a se asigura că toţi vizitatorii de altă naţionalitate din Moscova simt în ceafă politica statului sovietic.

Cu toate acestea, Metcalfe găsi prezenţa gorilelor NKVD pervers de liniştitoare. Era evident că NKVD îl considera un străin rătăcit şi cam atât. De-ar fi bănuit că el pregătea mai mult, de-ar fi ştiut adevăratul *motiv* pentru care se afla aici, NKVD n-ar mai fi pus asemenea mediocrităţi pe urmele lui. Ar fi apelat la agenţi mult mai abili. Nu, aceşti hoţi erau câini obişnuiţi dintr-o zonă rusă de la periferie, aflaţi acolo pentru a se asigura că se simte încolţit. Găsi că sunt de naturi să-l liniştească.

Şi totuşi, în acelaşi timp existenţa lor îi crea probleme lui Metcalfe. Erau momente în care nu numai că nu-l deranja să fie urmărit, ci chiar se bucura de asta – de exemplu, în vizitele sale la Ministerul Comerţului… Voia ca NKVD să-l vadă ocupându-se de afacerile sale. Dar în dimineaţa asta trebuia să scape de ei fără să dea de bănuit. Dacă s-ar atinge de vreun urmăritor NKVD,

ar declanşa tot felul de alarme în Lublianka, sediul central foarte temut al NKVD. Ar afla nu numai că pregătea ceva suspect, dar şi că nu era doar un simplu afacerist american. Ar şti că era un agent secret.

În dimineaţa asta va fi un turist, nimic mai mult. Un turist trebuie să viziteze atracţiile capitalei Rusiei. Trebuia să-şi coordoneze acţiunile corespunzător, ceea ce implica un anumit comportament, fără tactici evazive prea evidente, fără mişcări bruşte, dar, în acelaşi timp, totuşi, acţiunile sale nu trebuia să se deruleze prea încet. Nu trebuia să pară că are vreo intenţie anume, ca şi cum s-ar duce undeva, s-ar întâlni. Cu cineva sau ar avea vreo întrevedere. Nu, trebuia să se poarte cât mai plauzibil; oprindu-se să privească lucrurile care îl atrăgeau, exact ca un turist obişnuit.

Dar, în acelaşi timp, trebuia să scape cumva de urmăritori.

Zări o doamnă în vârstă care vindea răcoritoare suspecte. Un însemn identifica băutura a fi *limonada*, echivalentul rusesc pentru orice fel de băutură carbogazoasă. O coadă lungă, alcătuită numai din ruşi cu căciuli de blană cu urechile lăsate, aşteptau cu o răbdare ieşită din comun să dea câteva copeici în schimbul acelui amestec de apă carbogazoasă şi sirop roşu ce li se servea într-un pahar de sticlă. Metcalfe se opri ca şi cum ar fi fost curios, măsură coada cu privirea, verificând în acelaşi timp poziţia urmăritorilor. Unul se afla la vreo sută de paşi în urma lui, călcând hotărât. Celălalt se afla vizavi, pretinzând că foloseşte cabina telefonică. Erau toţi acolo.

Îl urmăreau, păstrând distanţa şi lăsându-l aşadar să ştie că este urmărit. N-ar fi fost normal să se apropie mai mult; ar fi fost puţin eficient să se afle mai la distanţă.

Metcalfe continuă să urce bulevardul lat cu pas calm şi cu ţinuta unui turist într-un oraş straniu. Vântul sufla tăios, şuierând uneori, purtând cu sine fulgi de zăpadă rătăciţi, cristale de gheaţă. Ghetele sale – ghetele lustruite din piele ale unui american bogat – scârţâiau pe zăpadă. La scurt timp fu acostat de un vânzător ambulant de ziare, un om în vârstă ciung, care vindea exemplare din *Trud*, *Izvestia* şi *Pravda.* Într-o mână ţinea mai multe exemplare ale unei cărticele roşii pe care i-o flutură lui Metcalfe.

— Jumătate de rublă în schimbul acestei cărţi cu cântecele, striga disperat bătrânul ştirb. Cele mai frumoase cântece

sovietice! Fredona pe o voce înaltă, întretăiată: *Stalin*, *măreţul nostru părinte*, *soarele nostru*, *îndrumătorul nostru*!

Metcalfe îi zâmbi bărbatului, dădu din cap, apoi se opri. Îi trecuse prin minte o idee. Tocmai venea un tramvai pe linia Bukaşka. Îl văzu apropiindu-se încet. Un urmăritor era pe cealaltă parte a străzii, examinând vitrina unui magazin de pantofi, Obuvi; în realitate, bineînţeles, urmărea imaginea lui Metcalfe reflectată în geam. Celălalt venea pe partea pe care se afla Metcalfe, păstrând o distanţă precaută. Într-o secundă, acest urmăritor putea ajunge la standul unde femeia în vârstă vindea limonada, iar dacă Metcalfe calcula timpul corect, aria vizuală a urmăritorului ar fi temporar acoperită. Se apropie de bătrânul vânzător de ziare, scoţând portofelul. Urmăritorul din josul străzii putea vedea că Metcalfe se oprise să-şi cumpere o carte cu cântece, tranzacţie ce putea dura cel puţin treizeci de secunde, fiindcă bătrânul va încerca cu siguranţă să-i mai vândă câteva din mărfurile sale. Astfel, chiar pe parcursul celor câteva secunde în care privirea urmăritorului era blocată, bărbatul de la NKVD putea fi sigur că nu pierde mare lucru.

Metcalfe îi întinse bătrânului o rublă.

— Ah, *vot*, *spasibo*, *barin*, spuse vânzătorul, mulţumindu-i în maniera politicoasă, aproape umilă în care ţăranii se adresau cândva nobililor. Rusul îşi aşeză teancul mic de cărticele pe stand ca să poată lua rubla, dar Metcalfe nu mai aşteptă.

Se întoarse, trecu pe lângă bărbat şi sări în tramvaiul în mişcare. Puse piciorul drept pe treapta de oţel a tramvaiului cu trei vagoane, în timp ce mâna dreaptă apucă un inel de oţel şi reuşi să se împingă în vagon. Din fericire, tramvaiul nu se mişca atât de repede încât să se rănească cumva.

Roti privirea şi se asigură că nu fusese văzut de urmăritori, în vreme ce tramvaiul continua drumul în josul străzii, Metcalfe constată că unul dintre urmăritori, cel ce privea în geamul vitrinei magazinului de pantofi, nu se clintise din loc. Nu observase nimic. Celălalt urmăritor dădea roată cozii lungi de la limonada; după privirea lui goală era clar că nici el nu remarcase nimic neobişnuit. Din câte ştia bărbatul de la NKVD, ţinta sa americană era încă în faţa vânzătorului de ziare. Doar vânzătorul de ziare îl observase sărind în tramvai, dar până să-l întrebe oricare dintre urmăritori ce se întâmplase, Metcalfe va fi departe.

Îşi croi drum prin vagonul aglomerat şi ajunse până la vatman,

întinzându-i o mână de copeici. Toate locurile erau ocupate – majoritatea de bărbaţi, observă el, în timp ce femei de toate vârstele stăteau în picioare. O scosese la capăt – pentru moment, era sigur, scăpase de urmăritori. Dar procedând aşa, schimbase regulile. De îndată ce-şi vor da seama că le-a scăpat, îl vor privi cu şi mai mare suspiciune. Vor spori vigilenţa, îl vor trata ca pe un duşman. Niciodată nu va mai scăpa de ei aşa de uşor.

Coborî pe strada Petrovka, una dintre principalele artere din centrul oraşului. Aici se aflau, una lângă alta, conacele în care locuiseră cândva unii dintre cei mai bogaţi negustori Im Rusia, palate care fuseseră transformate în hoteluri, ambasade, blocuri şi magazine. Recunoscu pe dată clădirea cu patru niveluri şi faţadă clasică. Aici locuise Lana împreună cu bătrânul său tată, Mihail Ivanovici Baranov, un general acum în retragere, angajat la Comisariatul Apărării. În timpul şederii sale la Moscova de acum şase ani, Metcalfe o vizitase de câteva ori; îşi putea aminti exact unde se afla apartamentul ei. Dar nu se opri în faţa clădirii. Trecu pe lângă ea ca şi cum n-ar fi îndreptat spre Hotel Aurora, aflat la jumătatea blocului, liceu de câteva magazine: o brutărie, un magazin de carne, deşi Metcalfe se îndoia că mai aveau ceva de vânzare şi un magazin cu îmbrăcăminte pentru femei, ale cărui vitrine cu geamuri mari îi permiteau să urmărească traficul pietonal din spatele lui. Unii coborâseră din tramvai în acelaşi timp cu el – câteva femei între două vârste, o femeie cu doi copii mici, un domn în vârstă – şi nici unul nu părea suspect. Se opri ca şi cum ar fi analizat marfa sărăcăcioasă din vitrina magazinului de îmbrăcăminte, urmărindu-i de fapt cu atenţie pe ceilalţi trecători. Convins că nu fusese urmărit, se întoarse brusc, traversă strada, pretinzând că se uită la o reclamă turistică cu minunăţiile din Soci. Bruscheţea acestei mişcări ar fi atras orice urmăritor, provocând schimbări de ultim moment. Dar nu văzu nimic. Acum era convins că nu fusese urmărit până la apartamentul Lanei. Urcă pe o stradă, traversă înapoi, apoi dădu roată clădirii.

La Balşoi, Lana era protejată, asemeni tuturor balerinelor, în special ca primă-balerină. Aici, totuşi, i-ar fi mult mai uşor să se apropie de ea; sau cel puţin aşa plănuia. Aruncă o privire la etajul patru, la şirul de ferestre care corespundeau

apartamentului tatălui Svetlanei şi zări o umbră.

Dincolo de draperiile subţiri se afla o siluetă pe care o recunoscu pe dată şi i se tăie răsuflarea.

O tânără zveltă stătea în dreptul ferestrei, cu o mână în şold, iar cu cealaltă gesticula către un interlocutor nevăzut.

Era Lana; nu avea nici o îndoială.

Chiar şi umbra siluetei îi era extraordinar, dureros de frumoasă. Deodată, nu mai putu suporta să stea afară, în ger, pe străzile măturate de vânt ale Moscovei, când înăuntru, la doar câteva sute de paşi, se afla Lana. Seara trecută îl expediase batjocoritor, îl alungase cu un fel de dispreţ amestecat – era sigur de asta – cu frică. Şi nu-i va fi mai puţin teamă să-l vadă acum.

De ce îi era frică? Să fi fost pur şi simplu fobia tuturor ruşilor faţă de străini, reticenţă de a fi văzuţi în compania unor vizitatori capitalişti? Sau frica ei avea vreo legătură cu ultima sa cucerire, von Schussler? Să fi fost prevenită? Oricare ar fi fost sursa fricii sale, era ceva ce Metcalfe trebuia să descopere stând de vorbă cu ea. Trebuia să-i risipească temerile, adresându-i-se direct.

Oprindu-se la câteva intrări de blocul Lanei, scoase un exemplar împăturit din *Izvestia* şi se făcu că citeşte. Petrecu acolo câteva minute citind atent ziarul, aşteptând. În cele din urmă, când nu mai fu nimeni în preajmă, se îndreptă spre clădire, intră – nu erau gărzi, căci aici nu locuiau înalţi membri ai guvernului – şi urcă repede scările până la etajul patru.

Uşa apartamentului ei, asemeni celorlalte uşi din bloc şi din altele asemănătoare din Moscova, era căptuşită şi capitonată cu piele. Căptuşeala, asta o ştia Metcalfe, făcea mai mult decât să împiedice frigul; nu se putea trage cu urechea. Exista întotdeauna teama că te putea auzi cineva.

Apăsă pe sonerie şi aşteptă. Bătăile inimii i se accelerară, simţi o bizară combinaţie de teamă şi speranţă.

După aproape un minut auzi apropiindu-se un pas greu. Nu erau paşii Lanei; să fi fost paşii tatălui ei?

Uşa se deschise uşor şi apăru un chip: chipul bătrân, trecut al unei femei în vârstă, cu toate trăsăturile îngroşate, care îl privi bănuitoare, cu ochii ei mici, cu cataractă. Purta un pulover de lână grosolană, iar deasupra – un şorţ greu de pânză.

— Ce doriţi? întrebă ea în ruseşte.

Metcalfe recunoscu pe dată genul de om, nu şi chipul. Bătrâna

aparţinea generaţiei în vârstă, era *babuşka* rusă, un cuvânt ce însemna bunică, dar care se aplica de fapt femeilor mai în vârstă şi întrunea o mulţime de sensuri. *Babuşka* era centrul unei familii ruseşti numeroase, reprezenta matriarhatul neînduplecat, dar iubitor şi muncitor al unei societăţi în care bărbaţii mureau adesea prematur, din cauza războiului sau a alcoolului. Era mamă şi bunică, bucătăreasă şi menajeră, dar şi scorpie, toate la un loc.

Dar nu era bunica Lanei, Metcalfe ştia: nici unul dintre bunicii Lanei nu mai era în viaţă. Probabil că era menajera, un privilegiu rar acordat anumitor membri ai elitei sovietice.

— Bună dimineaţa, *babuşka*, spuse Metcalfe în rusă, respectuos. Am venit s-o văd pe Svetlana Mihailovna.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă bătrâna, încruntată.

— Spuneţi-i, vă rog, că o caută... Stiva, încruntarea neschimbată a femeii se adânci şi mai mult şi miji ochii care se pierdură între ridurile obrajilor. Brusc, închise uşa. Metcalfe auzi paşii grei îndreptându-se spre interiorul apartamentului, iar vocea ei înaltă şi înăbuşită se îndepărtă. Lana şi tatăl ei nu avuseseră înainte menajeră, reflectă Metcalfe. O menajeră sau o bucătăreasă erau o achiziţie destul de rară în zilele acelea, ştia asta. Era oare un privilegiu acordat Lanei de când devenise primă-balerină la Balşoi?

Un minut mai târziu, uşa se deschise din nou:

— Nu e aici, spuse bătrâna pe un ton repezit şi rece.

— *Ştiu* că-i aici, ripostă Metcalfe.

— *Nu* e aici, îl repezi ea.

— Atunci când se întoarce? spuse Metcalfe, fâcându-i jocul.

— Nu se mai întoarce. Nu pentru tine. Niciodată. Nu mai călca pe aici!

Şi-i trânti uşa.

Lana era mai mult decât speriată: era terorizată.

Încă o dată îl respinsese, la fel ca în seara precedentă. Dar de ce? Asta nu era reacţia trufaşă a unei iubite ce s-a simţit dispreţuită, respinsă. Nu, aici se petrecea ceva mult mai grav. Să fi fost ceva mai mult decât o teamă îngrozitoare de a fi în contact cu un străin? Asta n-ar explica de ce îl gonise acum, când menajera îi spusese că venise singur.

Măcar din curiozitate i-ar fi permis să intre, ca să-l întrebe ce urmărea, ce căuta în Moscova, de ce insista atât să o vadă. O

ştia pe Lana. Fusese întotdeauna o femeie de o curiozitate de nestăvilit, întrebând la nesfârşit despre viaţa din Statele Unite sau din ţările pe care le vizitase în călătoriile sale în jurul lumii. Părea aproape un copil, întrebările curgând fără oprire. Nu, n-ar fi scăpat şansa de a afla de ce venise Metcalfe acolo, de ce încerca să o vadă. Şi mai ştia că Lana nu putea purta pică cuiva mult timp; furia era întotdeauna o emoţie trecătoare pentru ea, apărând şi dispărând la fel de repede. Nu avea sens să-l tot alunge şi se întreba de ce o face. Îi veni în minte chipul încruntat, ridat al menajerei. De ce exista o menajeră, când nici Lana, nici tatăl ei nu avuseseră nevoie în trecut de aşa ceva? Era o gospodărie pentru doi oameni şi Lana îi gătise întotdeauna tatălui său văduv.

Era într-adevăr *babuşka* menajeră? Sau era un fel de gardian, un observator, un paznic? Oare bătrâna fusese pusă în casa Lanei ca s-o supravegheze, s-o ţină prizonieră?

Dar nu avea sens; pur şi simplu Lana nu era atât de importantă. Era dansatoare, nimic mai mult. Trebuia să existe o explicaţie simplă, plauzibilă, raţională pentru prezenţa acestei menajere: era doar un ajutor acordat unei artiste talentate, de nivel naţional.

Asta trebuia să fie. Şi refuzul Lanei de a-l primi? Anii ’40 erau cu totul diferiţi de începutul anilor ’30. Societatea sovietică de-abia ieşise din perioada marilor epurări; frica şi paranoia bântuiau peste tot. Era posibil ca relaţia Lanei cu Metcalfe să fie cunoscută de autorităţi, să fi fost avertizată să nu mai ia contact cu el? Poate că asta era.

Spera că doar asta era. Pentru că o altă explicaţie începuse să se insinueze, o teorie de rău augur la care Metcalfe nu voia să se gândească. Era oare posibil ca autorităţile sovietice să *ştie* de ce se afla aici, să aibă cunoştinţă de misiunea sa secretă? Dacă aşa stăteau lucrurile, era perfect logic ca Lana să fie prevenită să nu îl întâlnească. Şi dacă era aşa…

Nu voia să se gândească la asta. În acest caz ar fi fost arestat de îndată ce sosise la Moscova. Nu, nu se putea.

Coborî scările, privind în trecere printr-o fereastră strâmtă şi văzu ceva ce-l îngheţă. În curtea din faţa ieşirii din blocul Lanei se afla un bărbat care fuma o ţigară. Părea oarecum cunoscut. Avea un chip tipic rusesc: pomeţi înalţi, trăsături cizelate, o privire siberiana, dar era un chip aspru, nemilos. Cu un păr

bogat, des şi blond, ochi cenuşii, foarte deschişi. Unde îl mai văzuse?

Deodată, Metcalfe îşi aminti că îl văzuse în faţa hotelului Metropol, stând de vorbă cu cineva, atât de prins în conversaţie încât Metcalfe nu le acordase nici unuia dintre ei prea mare importanţă. După cum obişnuia, înregistrase rapid chipurile bărbaţilor şi le stocase undeva în memorie, aşa cum proceda adeseori. Nici unul nu-l observase pe Metcalfe, aşa că nu se mai gândise la ei.

Dar era acelaşi bărbat; era convins.

Cum aşa? Metcalfe era sigur că nu fusese urmărit până aici. Scăpase de ticăloşii NKVD-işti.

De îndată ce coborâse din tramvai, îi analizase pe toţi cei ce coborâseră o dată cu el. Îi urmărise şi-i văzuse luând-o pe drumuri diferite. Nu mai rămăsese nimeni prin apropiere, era absolut sigur de asta.

Totuşi, la fel de sigur era că bărbatul blond cu chip dur era acelaşi pe care, cu puţin timp în urmă, îl observase stând în faţă la Metropol.

Ceea ce însemna că nu îl urmărise până aici. Şi asta chiar era alarmant. Îşi aminti vechiul slogan pe care Corky îl repeta cu plăcere: *singurul lucru mai grav decât a fi urmărit este să nu fii urmărit*, *pentru că se ştie unde te duci*. Bărbatul blond venise singur aici de la Metropol, ca şi cum ar fi ştiut că Metcalfe va ajunge aici. Cum aşa? Metcalfe nu-i spusese lui Roger unde se duce, aşa că nu era cu putinţă să fi fost ascultat în hol.

Evident că bărbatul din hol sau intermediarii săi ştiau de legătura lui Metcalfe cu Lana. Spre deosebire de gorilele insignifiante din holul hotelului, acest agent trebuie că opera după instrucţiuni obţinute dintr-un control bine susţinut, cineva care avea acces la dosarul lui Metcalfe.

Este ceea ce îl distingea pe bărbat de agenţii urmăritori. Aparţinea unei alte categorii, una mult mai *periculoasă*. Metcalfe rămase în casa scării, privindu-l pe bărbatul blond dintr-un unghi din care nu putea fi depistat. Gândurile lui se învârtejeau. Agentul nu îl văzuse intrând în clădire, era sigur; în schimb, aştepta ca un observator, unul care cunoştea chipul lui Metcalfe, ştia cum este îmbrăcat şi voia să capete o confirmare vizuală.

Nu m-a văzut intrând, îşi spuse Metcalfe. *Nu ştie că am încercat să o văd pe Lana*. *Şi nici nu va şti*, declară el.

Era decis să o protejeze pe Lana cum putea mai bine. Coborând scările până la parter, continuă drumul până în subsolul clădirii. Mirosul de fum se accentua: clădirea nu era încălzită cu cărbuni, ci cu lemne, ca majoritatea clădirilor din Moscova în perioada aceea, dată fiind lipsa cărbunelui şi abundenţa lemnului. O uşă masivă, întredeschisă, dădea spre o pivniţă întunecoasă.

Metcalfe aşteptă să se obişnuiască cu întunericul, apoi îşi croi drum printre stivele de lemne sparte, printre elementele dispozitivului primitiv de încălzire. Podeaua deveni noroioasă şi alunecoasă într-o zonă în care Metcalfe observă un duş clandestin, instalat pentru locuitorii din clădire. În Moscova, băile fierbinţi erau interzise prin lege, cel puţin pentru majoritatea locuitorilor; sistemele de apă caldă erau adesea deconectate, fiind imposibil să te speli dacă nu încălzeai apă pe sobă. Astfel, o întreagă industrie ilicită se dezvoltase în pivniţele anumitor blocuri de apartamente mai mari, în care moscoviţii plăteau sume exorbitante pentru a avea puţină apă caldă.

Lemnul trebuia să fie transportat cumva, îşi dădu el seama, trebuia să existe o intrare de serviciu. Aruncând o privire în jur, descoperi în final ceea ce părea a fi o uşă rudimentară şi câteva trepte de beton care duceau spre ea. Uşa era închisă pe dinăuntru, bineînţeles, pentru a proteja interiorul de priviri indiscrete. O deschise uşor, apoi îndepărtă unul dintre lacăte. Metcalfe aruncă rapid o privire înjur, pe alee, asigurându-se că nu era nimeni în zonă. Sigur, bărbatul blond stătea la postul său de observaţie, aşteptând să vadă un străin fie intrând, fie părăsind clădirea. Nu-şi va părăsi postul, riscând să-şi rateze ţinta.

Ieşi, închise uşa şi traversă iute aleea pavată cu bolovani. Era ceva mai mult decât o alee, era un pasaj ce făcea legătura între arterele importante, folosit în special pentru livrări.

Câteva magazine pe lângă care trecuse când se plimbase pe strada Petrovka aveau acolo, în spate, intrări de serviciu.

În mod obişnuit, asemenea intrări ar fi fost totuşi încuiate, îngreunând accesul. Trecu în fugă pe lângă cele de la brutărie, de la magazinul de carne, de la cel de îmbrăcăminte pentru femei, până ajunse în spatele hotelului Aurora, unde încetini pasul pentru a face impresia că se plimbă.

Aruncă o privire rapidă în jur pentru a se asigura că nu fusese

urmărit, urcă un şir de trepte de lemn, trecu pe lângă containere şi bătu cu pumnul în uşa metalică. Nici un răspuns. Bătu din nou, apoi încercă minerul şi fu surprins să vadă că se răsuceşte.

Înăuntru, un coridor slab luminat în care se simţea puternic mirosul de ţigări, dădea spre un alt hol, mai strimt. Două uşi batante se deschiseră larg, descoperind o bucătărie imensă, a unei instituţii. O femeie îndesată, cu păr de un roşu metalic, învârtea ceva într-o cratiţă mare; un bărbat între două vârste, în uniformă albastră, prăjea pe un grătar nişte cotlete ciudate. Îl priviră cu curiozitate, evident încercând să înţeleagă ce căuta acolo un străin bine îmbrăcat, neştiind cum ar trebui să reacţioneze.

— O, scuzaţi-mă, spuse Metcalfe în engleză. Se pare că m-am rătăcit.

— Nu înţeleg, spuse în ruseşte femeia roşcată, dând din umeri. Metcalfe zâmbi politicos ca şi cum n-ar fi înţeles, ridică şi el din umeri şi traversă bucătăria, intrând în restaurantul pustiu al hotelului. Continuă drumul printr-un hol ponosit, cu tavan înalt, cu vopseaua cojindu-se de pe pereţi şi cu mochete orientale jerpelite întinse de-a curmezişul. Capete de reni împăiate se holbau din plăcile de lemn; doi tineri cu aspect servil stăteau la recepţie. Îl salutară când trecu. Nici unul nu-l recunoscu, dar nici unul nu spuse nimic: era un străin bine îmbrăcat care venea din interiorul hotelului. Părea că locuieşte acolo. Îi salută din cap cu o mişcare rapidă, dar politicos şi se îndreptă spre ieşirea principală. Aici putea să dispară pur şi simplu în aglomeraţie, lăsându-l pe urmăritorul blond să aştepte în faţa clădirii în care era apartamentul Lanei.

Sprijinit de un adăpost pentru tramvai, se afla un bărbat cu o figură cunoscută. Blondul!

Cu ochii mijiţi, fuma. Părea relaxat, ca şi cum aştepta pe cineva. Metcalfe întoarse privirea, prefăcându-se că se uită în altă direcţie. Doamne, gândi el, tipul era bun! Oricine-ar fi fost, de unde-ar fi fost, era de un calibru diferit de al gorilelor de la NKVD. Era un agent de mâna întâi.

De ce?

Ce să însemne oare că un om atât de dibaci fusese pus pe urmele lui? Putea însemna… putea reprezenta orice. Dar ceva îi devenise foarte clar: dintr-un anume motiv, serviciul secret rus îl considera pe Metcalfe o persoană care trebuie atent urmărită. Nu

şi-ar trimite cei mai talentaţi oameni să supravegheze un simplu om de afaceri.

Un val de transpiraţie îi năpădi fruntea. Să fi fost demascat? Se întrebă el. Ştiu ei oare de ce mă aflu aici?

Singura soluţie era să-l anihileze pe agent, să-l scoată din circuit. Era prea bun, periculos de bun. Dar o dată agentul identificat de victimă, nu mai era util pe teren; trebuia anihilat.

Luând o mină prietenoasă, dar impenetrabilă, se strecură în adăpostul de lemn, repetând în minte replica: *îmi cer scuze*, *aveţi un foc*? *Se pare că mi-am pierdut…*

Întâlnirea directă ar asigura înlocuirea blondului.

Dând roată adăpostului, Metcalfe se holbă uimit, cu inima tresăltând. Doamne sfinte, dar urmăritorul era chiar bun.

Dispăruse.

14

Ambasada americană din Moscova se afla pe strada Mohovaia, lângă hotelul Naţional, faţă în faţă cu Piaţa Manejului şi Kremlinul. Birourile erau mohorâte şi dărăpănate, dar securitatea era puternică. Ce ironie, gândi Metcalfe cu un zâmbet amar, în timp ce prezenta paşaportul pentru a intra: şi ruşii, şi americanii luau parte la apărarea Ambasadei americane. La intrare erau postaţi atât soldaţi americani, cât şi agenţi NKVD. Soldaţii americani erau acolo ca să-i ţină pe ruşi la distanţă; NKVD era acolo tot ca să-i ţină pe ruşi la distanţă – să se asigure că ruşii nu încearcă să forţeze intrarea şi să treacă de partea americanilor.

Omul pe care îl căuta, Amos Hilliard, ocupa un birou mic şi auster, lipsit de personalitate. Era secretar de rangul trei şi consul, un bărbat mic, chel, cu ochelari şi palid, cu mâinile atât de moi încât părea că o tăietură de hârtie i-ar putea fi fatală.

Dar moliciunea lui masca un individ oţelit. Hilliard era atât de direct încât uneori devenea usturător de franc. Metcalfe înţelese de ce Corky, care avea încredere în atât de puţini oameni, se bizuia pe Hilliard, fermierul din Iowa care spunea lucrurilor pe nume şi care îşi petrecuse întreaga carieră în Ministerul de Externe. Amos Hilliard era un expert în probleme ruseşti care nu credea că un asemenea expert poate exista.

— Ştii ce e un expert în probleme ruseşti? întrebă Hilliard, pufăind, la câteva minute după ce Metcalfe luase loc în biroul lui. Cineva care are de trăit în Rusia două săptămâni sau doi ani. Şi nu mă încadrez în nici una dintre aceste două categorii. La dracu’, nu există experţi pe aici, doar diferite grade de ignoranţă.

Hilliard era mai mult decât un om din Departamentul de Stat în care Corky avea încredere. Era, în acelaşi timp, în secret, unul dintre agenţii lui. Era extrem de neobişnuit pentru Corky să lase un agent de-al său să se întâlnească cu un altul: era o violare a principiului său fundamental al compartimentării.

— În acest caz, nu am de ales, îi spusese Corky lui Metcalfe la Paris. Am îndoieli serioase în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi angajaţi ai ambasadei din Moscova. Hilliard e unul dintre cei foarte puţini în care poţi avea încredere. În măsura în care –

adăugă rece – poţi avea încredere într-un om, ceea ce e o problemă foarte discutabilă.

— Până şi în tine? răspunsese Metcalfe cu o grimasă maliţioasă.

În orice caz, Corky nu luase remarca trecătoare a lui Metcalfe ca pe o glumă.

— Nu aici greşim cu toţii de la început – încrezându-ne prea mult în noi înşine? În ochii bătrânului era o acuzaţie, un reproş prietenesc care însemna: *Nu fi prea plin de tine*, *Stephen – s-ar putea să nu fii atât de bun pe cât crezi*.

— Bine ai venit în valea fericirii, zise Hilliard, aprinzându-şi un Camei. Prietenul nostru comun trebuie să aibă o părere foarte bună despre tine.

Metcalfe ridică din umeri.

— E limpede că are încredere şi în tine.

— Şi în tine. Cu siguranţă se întâmplă foarte rar ca două dintre legăturile lui să intre în contact.

Hilliard încuviinţă dând din cap şi zâmbi.

— Întreabă-l pe prietenul nostru cum e vremea şi înainte de a răspunde se va întreba dacă ai sau nu nevoie să ştii.

— Moscova face excepţie, evident.

— Corect. Doar pentru că ai intrat în clădire, numele tău e cunoscut de vreo duzină dintre colegii mei. Desigur, eşti un om de afaceri american în vizită, atât, dar te întâlneşti cu mine, ceea ce poate ridica vreo câteva întrebări.

— Cum aşa?

— Nu aşa cum crezi tu. Sunt doar un diplomat care-şi face meseria, îşi vede de treburile lui, dar nu fac parte din nici o secţiune cu propria ei agendă, aşa că, automat, sunt suspect. Ar trebui să te avertizez, deşi sunt sigur că nu e nevoie, dar să nu vorbeşti cu nimeni altcineva din această clădire. E un cuib de şobolani aici.

— Loialităţi duale?

— Duale? ricana Hilliard. De la doi? Numără mai departe, prietene. Ambasada din Moscova a început să semene cu Ankara sau Istanbulul anilor ’30, viermuind de agenţi, fiecare cu loialităţile şi priorităţile lui. E ceea ce vezi când ridici un buştean putrezit – zeci şi zeci de creaturi pe care nu le-ai mai văzut vreodată în viaţa ta, viermuind ameţitor. Lucru pentru care cred că e vinovat propriul nostru guvern. Casa Albă a lui Roosevelt.

Care şi ea e străbătută de fire dubioase, îşi tot schimbă părerea despre Rusia, nu se pot hotărî, aşa că ne-au trimis mesaje îngrozitor de încurcate.

— Nu faci parte dintre cei care cred că Roosevelt e un fel de comunist, nu? zise Metcalfe bănuitor.

— Deocamdată nu. Dar ani de zile după ce s-a instalat în funcţie a privit Moscova prin ochelari roz – nici o îndoială în privinţa asta. Unul dintre primele puncte de lucru din agenda lui a fost să facă ceea ce nici un preşedinte al Statelor Unite n-a făcut de când bolşevicii l-au alungat pe ţar – să recunoască oficial guvernul sovietic. Ceea ce a făcut imediat. Şi principalul său sfătuitor, consilierul său de încredere, Harry Hopkins, ne-a vorbit întotdeauna de rău pe noi, experţii în probleme ruseşti, pentru că îl judecăm prea aspru pe bietul Tătuca Iosif Stalin. „De ce nu vedeţi voi partea bună a tipilor ăştia?” spune el mereu. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la ultimul ambasador pe care l-a trimis Roosevelt aici!

Metcalfe încuviinţă. Ultimul ambasador era vestit pentru a-i fi ţinut partea lui Stalin în privinţa epurărilor sângeroase.

— Ce vrei să spui, că unii dintre colegii tăi de aici sunt cam îngăduitori cu ruşii? Sau că e posibil să existe aici spioni în întregime loiali Kremlinului?

Hilliard păru stânjenit. Îşi trecu o mână peste creştetul chel, peste smocul pufos ca de copil.

— E o diferenţă între un spion şi un agent de influenţă. Mă refer la oamenii care cred în foaia cu două feţe. Care cred că pot lucra pentru noi şi în acelaşi timp le pot face favoruri prietenilor lor din Piaţa Roşie – transmiţând indicii, dând telefoane, încercând chiar să lucreze înăuntru pentru a modela politica externă americană pe un tipar – să-i spunem – mai favorabil Moscovei.

— Zi-le cum vrei, replică Metcalfe, dar eu îi numesc trădători.

— Aş vrea să fie atât de simplu. Asemenea oameni au tendinţa să fie ghidaţi de acţiunile celor de sus. Şi dacă Harry Hopkins şi F.D.R. Încearcă să construiască o relaţie americano-sovietică drept stăvilar împotriva naziştilor – ceea ce a şi fost până când Stalin şi-a dat mâna cu Hitler acum două luni – în felul lor li se pare normal să le dea informaţii prietenilor lor din NKVD sau de la Kremlin. În fond, sunt în slujba cauzei. Pe cont propriu. Cei mai periculoşi trădători sunt cei ce o fac din iubire – ei cred

întotdeauna că sunt adevăraţii patrioţi. Hilliard îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Ce dracu' vrea să spună? se întrebă Metcalfe.

— Descrii o ambasadă a Statelor Unite în care nu poţi avea încredere în *propriii tăi colegi*? În care nu ştii cine ar putea să lucreze pentru *Stalin*?

— Cum spuneam, asta e doar una din facţiunile de aici. Doar unul dintre elemente. Abia de curând Roosevelt a început să admită că poate Tătuca Stalin nu e un tip de treabă. A început să afle nişte lucruri grave despre bolşevici. Coborî vocea. Uită-te la ultimul cap-tare pe care l-a trimis ambasador. Un finanţator generos de campanie electorală, un avocat new-yorkez alunecos care nu ştie nimic despre Rusia, căruia nu-i place să fie aici mai mult decât oricăruia dintre noi. Dispreţuieşte Uniunea Sovietică, dar fără să ştie nimic despre ea. Nimic mai rău decât fanatismul bazat doar pe ignoranţă. Şi are clica sa, mulţimea celor care urăsc Rusia, tipi aşa de înspăimântaţi de virusul bolşevismului încât ar face orice le-ar sta în putinţă pentru a ne sabota relaţiile cu Kremlinul. Ajută Berlinul cu dragă inimă, oricât pot. Văd în nazişti singura cale de a opri răspândirea comunismului în întreaga lume.

— Vorbeşti serios despre oameni ce lucrează pentru *Hitler*?

— Da, tot cu două tăişuri. Sau şi mai rău. Problema e că pur şi simplu *nu poţi să ştii*. E un blestemat cuib de vipere aici.

— Ai dreptate.

— Dar nu de asta eşti tu aici. Dacă-mi citesc corect comunicatele codificate cauţi să afli de la mine nişte informaţii concrete. Vrei să afli ce ştim despre alianţa dintre nazişti şi sovietici – dacă e reală. Sau dacă e vreo tactică de fiecare parte.

— E ceva din ceea ce caut.

— Şi e marea întrebare fără răspuns. E enigma Sfinxului. E ceva ce toţi am vrea să aflăm. Mă intrigă, în orice caz, de ce vrei *tu* să afli asta.

— Şi aşa trebuie să rămână.

— Compartimentare, îngână Hilliard. Segmentare. Ei bine, să-ţi spun ceva. De mai mult de un an şi jumătate am trimis telegrame de avertisment la Washington în care le spuneam că Stalin va semna un tratat de neagresiune cu Hitler. Şi ştii ce mi s-a tot răspuns? Neîncredere totală. Negare. Nu, n-o să se întâmple, îmi tot spuneau idioţii. Un guvern marxist n-ar pactiza

niciodată cu inamicul său ideologic. Se pare că pur şi simplu, Washingtonul nu a înţeles că singura grijă a lui Stalin e conservarea sistemului sovietic. Ideologia n-are nici o legătură cu asta. E vorba de autoapărare acum.

— Ştiai că vor semna o înţelegere?

— Am avut surse.

— La Kremlin?

Hilliard clătină din cap şi zâmbi misterios.

— Toată lumea ştia că Berlinul şi Moscova purtau discuţii, dar nici chiar ruşii nu ştiau că vor ajunge la o înţelegere. De unde ştim noi asta? Să-ţi spun o poveste. Când ministrul german de Externe, Ribbentrop, a venit la Moscova să semneze înţelegerea cu Stalin, ruşii nici măcar n-aveau drapele naziste pe care să le înalţe la ceremonia de întâmpinare la aeroport. Au căutat peste tot şi nu exista nici unul. Petrecuseră ultimii şase ani atacându-i pe nazişti; normal că nu aveau. Până la urmă au dat peste câteva la un studio cinematografic din Moscova care le folosise la un film de propagandă antinazistă – şi, fireşte, erau ferfeniţă.

— Dar tu ştiai, schimbă Metcalfe vorba. Ştiai că se apropia o înţelegere.

Asta ar însemna că Amos Hilliard trebuie să aibă o sursă în Ambasada germană, gândi Metcalfe.

— Secretul puţinului succes pe care l-am avut aici, în Moscova, zise diplomatul, e că pot gândi ca Stalin. Nu e un proces plăcut, sunt de acord. Dar e un om extrem de pragmatic. L-am întâlnit: am avut ocazia să-l apreciez. E necruţător, dar necruţător de *practic*. Ştiu cum gândeşte. Vede că Franţa a căzut, că britanicii şi-au luat catrafusele şi s-au retras de pe continent. Vede că Londra n-are aliaţi în Europa – nici unul! Şi Stalin ştie că nu are alte cărţi dejucat. Ştie că întotdeauna te aliezi cu omul puternic, nu cu stârpitura. Orice e necesar, numai să ţină Panzer-ele germane la distanţă de graniţele sovietice.

— Şi mai bine dacă Fuhrerul plusează cu Polonia, Ţările Baltice şi Basarabia.

— Exact. Şi Hitler reuşeşte să evite un război pe două fronturi. Ceea ce l-ar distruge. Ar fi nebunie curată din partea lui să atace Uniunea Sovietică în timp ce se luptă cu englezii. Asta i-ar dispersa atât de tare armata şi resursele că ar pierde garantat. Şi Hitler, orice-ai spune despre el, nu e prost. Ceea ce ne aduce înapoi la enigma Sfinxului, marea întrebare fără răspuns. E reală

alianţa asta dintre Hitler şi Stalin? O să-ţi răspund eu. La dracu', da, e reală. La fel ca războiul. La fel ca apărarea propriilor interese.

Metcalfe încuviinţă. Îi venise o idee, undeva în ungherele minţii, nu pe de-a-ntregul formată.

— Dar dacă alianţa asta e reală, suntem raşi cu toţii, zise. O alianţă militară între două dintre cele mai mari imperii ale continentului european, cu armate imense şi milioane de soldaţi? Pot pur şi simplu să tranşeze hălcile, să-şi împartă între ele Europa şi apoi restul lumii, să redeseneze harta. Şi nu putem face nimic în privinţa asta!

— Acum înţeleg de ce are încredere în tine prietenul nostru comun. Gândeşti strategic.

— Stalin a negociat personal cu Ribbentrop, nu? Hilliard încuviinţă dând din cap.

— N-ar fi făcut asta dacă n-ar fi vrut cu adevărat ca pactul să funcţioneze.

— Şi când tratatul a fost încheiat, Tătuca a ţinut un toast în cinstea lui Hitler. L-a numit *molodeţ*.

— Un tip de treabă.

— Ştii ruseşte.

— Doar un pic, minţi Metcalfe. Destul cât să mă descurc.

— Şi acum sovieticii cumpără de milioane de mărci turbine, perforatoare de arme, strunguri şi tunuri antiaeriene de la nemţi. E o treabă de reţinut. Crezi că Germania i-ar vinde asemenea lucruri Rusiei dacă nu ar considera-o partener în efortul de război? Eu nu cred. Suntem într-un punct critic, Metcalfe. Crezi că Washingtonul vrea să intre în acest război? Crezi că Roosevelt vrea să învingă şi Germania nazistă şi Uniunea Sovietică?

— Singura noastră speranţă e o ceartă între hoţi.

— Visezi, Metcalfe. Aceşti dictatori ştiu cât sunt de puternici ca aliaţi, cum, împreună, pot împărţi lumea între ei. Şi aud de la prietenii mei britanici de aici că există membri importanţi ai guvernului Churchill, nu Churchill însuşi, care fac presiuni pentru o pace separată cu Germania împotriva sovieticilor.

Metcalfe îşi muşcă uşor buza superioară, îngândurat.

— Cât de bine cunoşti personalul de la Ambasada germană de aici?

Hilliard păru dintr-o dată în defensivă.

— Destul de mult. Ce vrei să ştii?

— E un secretar adjunct la Ambasada germană pe nume von Schussler.

Diplomatul încuviinţă.

— O mediocritate. Aristocrat, provine dintr-o lungă descendenţă germană sus-pusă, ceea ce constituie singurul motiv pentru care a primit o slujbă în Ministerul de Externe german, o nulitate. Ce vrei să ştii despre el?

— Ai vreo idee ce face cu adevărat?

— A, zise Hilliard înţelegând. Există într-adevăr membri ai Ambasadei germane de aici care, să spunem, nu-i prea îi au la inimă pe nazişti. Patrioţi loiali, care iubesc Germania, dar îi urăsc pe nazişti, care ar face orice să-l sape pe Hitler. Membri ai unei rezistenţe naziste subterane împotriva naziştilor. Dar von Schussler? Cu greu. Îşi cunoaşte interesul. Nu cred că omul are o ideologie. Face ce i se spune. Atât cât judec eu – şi m-am întâlnit cu el de câteva ori, Moscova e un oraş mic – are o tristă, înşelătoare părere despre sine ca moştenitor al marii nobilimi prusace. Vrea glorie, fără îndoială. Dar nu e curajos. E un om slab, vanitos. Von Schussler face ce i se spune. Vrea doar să se retragă la castelul său încărcat de medalii. Şi să-şi scrie memoriile, din câte ştiu. Dumnezeule!

— Înţeleg, zise Metcalfe. Avea încredere în judecata lui Hilliard. *Un om slab*, *vanitos*. Nu un erou, nu capabil de acte de curaj sau posibil membru al rezistenţei antinaziste. Aparent, nu cineva care putea fi convertit. Desigur, era părerea unei singure persoane, dar dacă Hilliard avea dreptate, von Schussler nu era o veste bună pentru misiunea încredinţată de Corky. *Nu e curajos*. Era imaginea unui potenţial agent dublu. Şi totuşi Corky îl trimisese să vadă dacă neamţul era o posibilă achiziţie. Cum putea Corky să se înşele atât de tare? Avea o sursă pe teren, chiar în Moscova, care ar fi putut să-i spună să nu-şi bată capul. Metcalfe era dezorientat.

— Uite, nu ştiu ce pui la cale, dar dacă vrei să-l întâlneşti pe om personal, mi s-a spus că va fi la *dacea* deseară cu balerina lui rusoaică.

Prietena lui balerină rusoaică! gândi Metcalfe. Lana!

— E centrul vieţii sociale în enclava diplomatică. Mda, e o plăcere continuă aici, în valea fericirii.

— Voi fi acolo, zise Metcalfe ridicându-se concomitent cu Hillard. Diplomatul veni spre el din spatele biroului şi Metcalfe îi

întinse mâna. Fu surprins când, în loc să-i strângă mâni, mititelul îl îmbrăţişa cu o forţă de urs. Apoi imediat înţelese când Amos Hilliard îi şopti în ureche:

— *Ai grijă*, *auzi*? *Fă-ţi şi fă-mi o favoare*, *Metcalfe*. *Nu mai veni pe aici*, *niciodată*!

15

Metcalfe recupera cheia camerei sale de la femeia în vârstă, *dejurnaia*, care stătea la biroul de la etajul său, urmărindu-i pe toţi cei ce veneau şi plecau. La Metropol, ca în orice alt hotel sovietic, îţi lăsai şi îţi luai cheia de la cameră de la *dejurnaia*, care adesea nu era o femeie în vârstă ca asta şi care era acolo la orice oră. Noaptea aţipea cu capul pe o pernă pusă pe birou. Probabil, sistemul acesta învechit trebuia să-i facă pe oaspeţii hotelului să se simtă în siguranţă, să-i asigure că primeşte cheia numai cine trebuie, dar adevăratul motiv, desigur, era să-i supravegheze atent pe oaspeţi din motive de securitate. Totul în Moscova avea legătură cu securitatea – securitatea statului.

Primul său gând când deschise uşa fu că menajera nu trecuse încă să cureţe şi să deretice camera. Ciudat, fiindcă era după-amiaza târziu.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu semiîntunericul, al doilea gând al său – care avu efectul unei lovituri în plexul solar – fu că i se scotocise prin cameră. Teoretic, asta nu ar fi trebuit să fie o surpriză; ruşii scotoceau de obicei camerele de hotel ale oaspeţilor străini. Dar o făcuseră grosolan, evident, *ostentativ*. Vruseseră ca el să vadă că au scotocit.

Camera fusese complet întoarsă pe dos. Valiza, pe care o încuiase când plecase de dimineaţă, era deschisă, lacătul tăiat, cu conţinutul, adunat în grabă la plecarea din Paris, împrăştiat pe podea. Era un haos complet, o *nebunie*!

Cele câteva costume pe care le atârnase cu grijă în dulap nu fuseseră doar azvârlite pe podea, ci sfâşiate în căutare de buzunare ascunse. Curelele de piele fuseseră desfăcute, ca şi tălpile pantofilor. Până şi căptuşeala valizei fusese sfâşiată. Nu avuseseră nici o grijă să ascundă percheziţia, care fusese făcută cu o agresivitate şocantă.

Se repezi în cameră, ridică valiza Hermes de piele şi verifică armăturile de alamă. Acolo erau ascunse piese ale unui transmiţător radio miniaturizat care puteau fi asamblate la nevoie. Majoritatea păreau a fi la locul lor, după câte îşi dădea seama, inclusiv cristalul, cea mai importantă piesă a transmiţătorului, fără de care nu putea funcţiona. Din fericire, nu descoperiseră piesele acelea; fuseseră prea bine ascunse. Roger ascunsese restul aparatului undeva în pădurile Moscovei, lângă casa de vacanţă a Ambasadei americane.

Apoi îşi aminti de pistolul Webley compact, portabil, pe care-l disimulase cu grijă în rama patului. Se lăsă în genunchi, se uită sub pat şi văzu că reţeaua pe care o desfăcuse din cuişoare înainte de a ascunde pistolul şi apoi o aşezase la loc era sfâşiată.

Arma dispăruse.

Se aşeză pe un scaun, cu inima bătându-i să-i sară din piept. De ce dăduseră peste cap camera, căutând atât de deschis, atât de *violent*? Ce *însemna* asta? Serviciile sovietice de securitate – probabil, deşi nu ştia care dintre ele – păreau să-l avertizeze, anunţându-l în felul lor inconfundabil că sunt bănuitori în legătură cu persoana lui. Desenau o linie pe nisip, spunându-i să nu meargă mai departe, să se păzească, să fie tot timpul conştient că îl supraveghează.

Dar pentru a da un asemenea avertisment era nevoie de aprobare de sus, poate chiar de la conducerea serviciilor de securitate sovietice. Asta era cel mai descurajant. Era considerat ca făcând parte dintr-o categorie specială. Anumiţi indivizi sus-puşi aveau motive puternice să suspecteze că nu se afla acolo doar ca om de afaceri.

Indica asta o *scurgere*?

Trebuia să-l contacteze pe Corky şi să-l anunţe. În mod normal, nu ar fi comunicat cu Corky decât dacă trebuia luată o decizie la nivelul acestuia – securitatea de teren cerea izolarea agentului de comanda centrală cât de mult timp posibil. Dar natura acestui atac – pentru că asta era – dovedea o posibilă slăbire a securităţii, iar despre asta Corky trebuia anunţat imediat. În seara aceea urma să se ducă la casa de vacanţă de lângă Moscova a Ambasadei americane. Imediat ce va avea posibilitatea de a pleca neobservat o va lua prin pădure, pe urmele lăsate de Roger. Va găsi transmiţătorul, va instala cristalul şi celelalte componente ce fuseseră ascunse în armătura

valizei şi va încerca să-l contacteze pe Corky.

Dar trebuia să iasă din vilă fără a fi urmărit. Asta era provocarea. Gorilele din holul hotelului aveau să-l urmărească, dar nu din cauza lor îşi făcea griji. Ştia însă că acelaşi lucru avea să facă şi blondul cu ochi cenuşii – oricine va fi fiind el. Nimeni în afară de Amos Hilliard nu ştia că urma să se ducă la petrecere în seara aceea şi nu va spune nimănui, în afară, poate, de ambasador. Pe de altă parte, NKVD ştia că Lana va fi acolo – şi cu siguranţă se ştia că se întâlnise cu ea în culisele teatrului Balşoi – aşa că urmăritorii puteau cu uşurinţă să presupună că va încerca să obţină o invitaţie. Fără îndoială, trebuia să fie precaut sau cel puţin să declanşeze o urmă de îndoială, reducând astfel numărul celor ce îl urmăreau.

Începu să schiţeze un plan în timp ce se spăla pe faţă şi se bărbierea. Cineva bătu la uşă. Metcalfe se şterse cu prosopul scorţos al hotelului, se duse la uşă şi deschise.

În prag era Ted Bishop, jurnalistul britanic, arătând şi mai dezorientat ca de obicei. Avea cravata în dezordine, cămaşa scoasă din pantaloni, era roşu la faţă. Ţinea în mână o sticlă de scotch.

— Nenorocita de *dejurnaia* nu a vrut să-mi spună blestematul număr al camerei tale până nu i-am zis că sunt fratele tău! Închipuieşte-ţi! Un american înalt şi frumos ca tine şi o piticanie bondoacă britanică – eu – fraţi! Vorbea împleticit; era evident afumat. Crede probabil că suntem adoptaţi, ce dracu'!

Bishop se holbă la dezastrul din camera lui Metcalfe.

— Chiar nu mai există serviciu ca lumea, nu? Vreau să spun, ştiu că menajerele de la Metropol sunt sub orice critică, dar, Dumnezeule mare!

Metcalfe îl trase înăuntru şi închise uşa.

— Acum percheziţionează camera fiecărui străin? întrebă. Chiar şi pe a unui om de afaceri care a venit încercând să încheie un târg? Nu e de mirare că nu mai există comerţ sovieto-american.

— *Ei* au făcut asta? ţipă Bishop, clătinându-se prin cameră şi aruncându-se în unicul scaun. La dracu'! Să mă ia dracu'! Ţi-au luat şi paşaportul?

— Nu, zise Metcalfe. Din fericire, e încuiat la recepţie.

— Unde ei studiază cum să-l falsifice – nu mai văd prea multe paşapoarte americane. Ce-ai face, n-ai zdrobi un gândac dintre

cei puşi pe urmele tale?

Metcalfe încuviinţă.

— Nu le place asta. Se înfurie ca viespile. Le place să ştie unde se duc oaspeţii lor străini. Ai un pahar pe-aici, un pahar mare, două? Agită sticla de scotch pe care o apucase de gât.

— Sigur, zise Metcalfe, înşfăcând un pahar prăfuit de pe birou şi dându-i-l jurnalistului.

— Mai ai altul?

— Mă tem că doar atât mi-au dat. Bishop turnă câteva degete de scotch.

— Atunci eşti norocos. Duse paharul la buze şi bău îndelung. Ăsta nici măcar nu e scotch. E o blestemată de votcă. O colorează cu nişte nenorocit de caramel şi primesc în schimb de la noi o frumoasă valută. Pun porcăria în sticle folosite de Johnnie Walker. Nu e de mirare că n-au sigiliu pe ele.

— Eu nu vreau, mulţumesc, zise Metcalfe, deşi Bishop nu-i oferise deloc.

— Blestemată de votcă maronie, zise Bishop. Îi spun scotch. Nu ţi se rupe inima? E o metaforă pentru întregul nenorocit de regim, aş spune, dacă mi-ar plăcea prostiile de genul metaforelor. Te duci undeva deseară? Ai planuri?

— Întâlnesc nişte prieteni.

— *Înţeleg*. Bishop îl scruta peste buza paharului. Prieteni de afaceri, presupun.

— Cam aşa ceva.

— Le vinzi frânghie?

— Nu înţeleg.

— Frânghia. Să le vinzi ruşilor frânghia. N-ai auzit niciodată asta?

— Mă tem că nu.

Bishop îl privi fix cu ochi sticloşi, injectaţi.

— E ceea ce spunea Lenin însuşi. Capitaliştii ne vor vinde frânghia cu care o să-i spânzurăm.

Ai grijă, se gândi Metcalfe brusc. Corespondentul britanic era un beţiv, dar sub ceaţa alcoolului se ascundea o ură adâncă şi înverşunată faţă de regimul sovietic. Îşi aminti cuvintele lui Hilliard: ... *mulţimea celor care urăsc Rusia... bucuroşi să ajute Berlinul oricum pot... Văd în nazişti singura speranţă pentru oprirea răspândirii comunismului în lume.* Era şi Ted Bishop unul din mulţimea celor care urau Rusia? Jurnalistul era instalat în

Moscova de ani de zile, ceea ce însemna că avea surse bune de informare – dar tranzacţia funcţiona şi în direcţia opusă? Oferea el în *schim*b informaţii unora dintre sursele sale preferate? Legături nu neapărat în guvernul sovietic, ci în comunitatea de străini de aici?

La Moscova, toţi păreau să aibă o agendă proprie, secretă. Era un labirint. Ce spusese prim-ministrul britanic cu un an în urmă? „Nu pot să vă prezic acţiunile Rusiei. E o ghicitoare învăluită într-un mister din interiorul unei enigme.” Şi mai ameţitor, mai misterios era ceea ce Hilliard numise „cuibul de şobolani” al supraveghetorilor Rusiei de aici. *Ai grijă*, îl avertizase Hilliard.

Bishop gesticula tare, declamând:

— Tu şi prietenii tăi, oameni de afaceri, puteţi să spuneţi că vreţi doar să faceţi un ban, dar nu ajutaţi *de fapt* la construirea maşinăriei de război sovietice? La dracu’, Douglas Aircraft construiesc avioane pentru rusnaci şi dacă voi vă închipuiţi că păsările alea nu vor arunca bombe asupra Londrei, eu sunt arhiepiscopul de Canterbury. United Engineering and Foundry construiesc Combinatul de Aluminiu Stupino, lângă Moscova, cea mai performantă uzină de aluminiu din lume, mai tare decât orice aveţi voi, americanii, acasă, pentru a *fabrica* acele bombardiere. General Electric vinde comuniştilor turbine şi uzine electrice la cheie; construiţi turnătorii de oţel şi furnale de explozibili şi minunăţii de oţelării mai mari decât aveţi voi, yankeii, în Gary, Indiana şi… Ah, nici nu ştiu despre ce vorbesc, Metcalfe. Uite cum bat câmpii.

În timp ce Bishop perora, Metcalfe începu să se foiască prin cameră, adunându-şi hainele, aranjându-le pe cele care nu fuseseră sfâşiate. Dacă urma să ajungă la petrecerea de la Ambasada americană, trebuia să se mişte repede, ceea ce însemna să-l dea afară pe englezul pilit.

Bishop luă o altă duşcă mare din „votca maronie”. Apoi aproape şopti:

— Probabil n-ar trebui să-ţi spun asta, Metcalfe, dar ştiu dintr-o sursă *impecabilă*, o păsărică ce lucrează pentru un tip de la „casa de control”.

— Unde? făcu Metcalfe, deodată atent.

— Aşa-i spun eu, casa de control… continuă Bishop. Oricum, mi s-a spus că omul lui Stalin, Molotov, pleacă mâine dimineaţă la Berlin, asta-i sigur. Pleacă de dimineaţă din gara Bieloruskaia

cu o uriaşă delegaţie funebră.

— Nu mai spune, zise Metcalfe sec. Dacă era adevărat, era o ştire serioasă. Dacă Stalin îşi trimitea ministrul de Externe la Berlin, asta însemna că încerca să întărească relaţiile cu naziştii…

— Britanicii au *flirtat* cu sovieticii, zise Bishop, legănându-se dintr-o parte în alta şi când o să afle asta o să fie îngrozitor de furioşi. Londra spunea că ruşii pot să fi semnat vreo amărâtă de bucată de hârtie cu naziştii, dar în secret îi *urăsc*, înţelegi? La dracu'! Asta îţi sună a neutru, Met…

— Asta, neutralitate?

Bishop ridică un deget nesigur, clătinându-l spre Metcalfe. Se uită cruciş, legănându-se dintr-o parte în alta, înainte şi înapoi.

— Sursă impecabilă, ţi-am spus. Apoi, brusc, Bishop îşi retrase degetul, se trase înapoi, cu gura strânsă. Să nu mă tragi de limbă.

— Nu-ţi face griji, Ted.

— Eu şi îngrijorarea suntem gemeni, cum se spune, mugi Bishop. Apoi, coborând vocea, adăugă: Nu eşti spion, nu? Se ştie, chestia asta cu *omul de afaceri* e acoperirea voastră clasică.

Metcalfe îngheţă. Îşi compuse un zâmbet, îşi pregăti o eschivă isteaţă, dar britanicul râse tare, un hohot care deveni un sunet înecat, bolborosit şi imediat Bishop se năpusti în baie, trântind uşa după el. Metcalfe auzi zgomotul efortului de a vomita, horcăituri.

— Te descurci? strigă Metcalfe, dar singurul răspuns al lui Bishop fu un horcăit urmat de mai multe oftaturi.

Metcalfe clătină din cap şi începu să se îmbrace repede. Oricare ar fi fost simpatiile secrete ale lui Bishop, era un beţiv, pur şi simplu, ceea ce îl făcea mai puţin periculos cât sâcâitor. Câteva minute mai târziu se auzi zgomotul apei trase la toaletă, apoi apa curgând şi Bishop ieşi în sfârşit, rânjind prosteşte.

— Uf, Metcalfe, zise, te-ar deranja dacă mi-ai lăsa mie pasta de dinţi şi crema de ras când pleci din Moscova? Ştii, e al dracu' de greu să faci rost de astea pe-aici…

Roger nu se întorsese încă la Metropol. Trebuia să ajungă la *dacea* ambasadei fără să atragă atenţia, ceea ce excludea închirierea unei maşini cu şofer prin Intourist, sau aranjamentul cu un taxi, dacă găsea unul. Unul dintre funcţionarii de la

recepţie, cel mai amabil dintre cei doi, zâmbi când Metcalfe se apropia.

— Am nevoie să ajung undeva, zâmbi Metcalfe larg. Vorbea ruseşte, dar poticnit şi cu un accent intenţionat prost. Ştia că dacă vorbeai rusa prea bine declanşai semnale de alarmă. Mai bine să pară un turist nefericit.

— Să... ajungeţi undeva.

— O maşină.

— Pot să sun la Intourist, zise funcţionarul, întinzându-se spre telefon.

— Nu, zise Metcalfe zâmbind amabil. Nimic oficial. Eu – bine, asta e între noi, bărbaţii, da? E ceva *personal*, ştii?

Funcţionarul înălţă bărbia, miji ochii, iar colţurile gurii i se ridicară vag într-un zâmbet înţelegător.

— Personal, repetă.

Metcalfe coborî şi mai mult vocea:

— O situaţie care implică o femeie, înţelegi? O fată frumoasă. „Ochi negri”, adăugă el amintindu-şi de vechiul cântec popular rusesc. E ghid la Intourist şi ştiu că n-ar vrea să afle şefii ei... Înţelegi?

Rusul înţelegea.

— Nu vreţi să amestecaţi pe nimeni de la Intourist, zise, dând din cap cu subînţeles. Dar e foarte dificil, domnule. Intouristul e organizaţia noastră oficială pentru toţi turiştii străini. Ridică neajutorat din umeri. Moscova nu e ca Londra sau New York-ul, domnule. Intourist e singurul serviciu oficial de transport pentru străini.

— Desigur, zise Metcalfe. Foarte subtil, strecură un teanc de ruble peste tejghea, abia ascunse sub un pliant al hotelului Metropol. E o situaţie dificilă, ştiu. Dar orice poţi găsi – orice mijloc de transport *neoficial* care mă poate duce la frumoasa mea – va fi foarte, mă rog, *deosebit de apreciat*.

— A, da, domnule, zise funcţionarul, brusc entuziast. Dragostea trebuie să găsească întotdeauna o cale.

Dispăru în biroul din spate şi apăru două minute mai târziu. Făcu un semn cu capul pentru a se asigura că nu e auzit de celălalt funcţionar din capătul opus al recepţiei, ocupat să discute cu un grup de bulgari.

— E greu, domnule, dar ar fi o cale. Îşi arcui sprâncenele. S-ar putea să am necazuri.

Metcalfe încuviinţă din cap. Strânse mâna funcţionarului, punându-i în palmă un alt sul şi mai gros, de ruble.

— Ah, da, domnule. Sper să vă pot ajuta. Dacă aţi vrea să mă urmaţi…

Tânărul rus ieşi de după tejghea şi se îndreptă iute către uşile din faţă ale hotelului, urmat îndeaproape de Metcalfe. Câteva minute mai târziu, funcţionarul oprea o dubită mare, pe ale cărei părţi laterale scria *Moloko*, lapte. Funcţionarul se apropie repede de şofer, vorbind repezit. Apoi se întoarse la Metcalfe.

— Domnule, omul îmi spune că benzina se găseşte foarte greu, ştiţi şi e foarte scumpă.

Metcalfe încuviinţă din nou din cap şi-i strecură funcţionarului un alt teanc de ruble. Rusul fugi la şofer, îi dădu banii, apoi se întoarse la Metcalfe.

— Pe aici, domnule, zise şi-l conduse către spatele dubitei, deschizând uşile. Metcalfe se caţără înăuntru. În afară de câteva lăzi de lapte şi – ciudat – o ladă de roşii mirosind a mucegai, interiorul dubitei era gol. De îndată ce uşile se închiseră, cufundându-l pe Metcalfe într-un întuneric aproape complet, auzi o voce morocănoasă venind dinspre cabina şoferului.

— Unde mergeţi? întrebă şoferul.

Metcalfe dădu indicaţii rapide, descriindu-i doar amplasamentul casei de vacanţă a ambasadei, evitând să dea informaţii precise. Privind prin despicătura îngustă, văzu haina căptuşită a bărbatului şi căciula de blană.

— Nu vreau să te atingi de roşiile mele, zise şoferul, băgând maşina în viteză. Vehiculul se urni înainte. Zece ruble kilogramul şi am fost norocos să pun mâna pe ele. Soţia va fi mulţumită, fii sigur. În timp ce şoferul bălmăjea o aiureală, ochii lui Metcalfe se obişnuiră cu întunericul şi curând descoperi o mică fereastră în spatele dubitei care-i permitea să verifice dacă erau urmăriţi.

Nu erau. Şoferul o luă pe ruta ocolită pe care i-o dăduse Metcalfe, sporovăind în tot acest timp. Din când în când Metcalfe mormăia, dând de înţeles că ascultă. Când dubita ajunse în sfârşit la Nemcinovka şi ieşi de pe şoseaua Mojaisk pe calea îngustă, mărginită de copaci, spre Ambasada americană, Metcalfe era sigur că nu fuseseră urmăriţi. Îşi îngădui să savureze un moment scurt, trecător, de mândrie, satisfacţia ce însoţeşte controlul asupra situaţiei.

— Chiar aici e bine, spuse Metcalfe. Cu un scrâşnet, dubita se

brusc. Metcalfe deschise uşile şi sări afară. Era întuneric: înserarea se lăsa devreme în Moscova în perioada aceea a linului. Singura lumină venea de la casa de vacanţă, la vreo sută de metri mai încolo. Auzea slab muzică de gramofon, râsete, conversaţie animată. Se întrebă dacă Lana şi amantul ci neamţ erau deja acolo.

Metcalfe scoase un alt teanc de ruble din buzunar şi se duse în faţa dubitei să i-l dea şoferului. Brusc, într-o zvâcnire rapidă şi un nor de praf, maşina ţâşni înainte cu motorul urlând. De ce era şoferul aşa de grăbit să plece de acolo, încât nici nu mai aştepta plata promisă? Metcalfe se holbă nedumerit, apoi, cu o secundă înainte ca dubita să se precipite pe drumul de ţară, zări chipul şoferului, pentru prima dată, în oglinda retrovizoare. Cu inima zvâcnindu-i, văzu faţa omului deghizat cu căciula de ţăran şi haina de muncitor. Omul care îl dusese de la hotel până la casa de vacanţă a Ambasadei.

Era cel pe care încercase din răsputeri să-l evite. Blondul cu ochi cenuşii.

16

Răul fusese făcut, încercarea lui de a sosi pe ascuns fiind şi mai incriminatoare decât oricare alta. Nu ar fi fost nimic neobişnuit pentru un vlăstar al familiei Metcalfe care se afla întâmplător în Moscova să ia parte la o petrecere la Ambasada Statelor Unite. Era un ceva perfect previzibil. Oricum, manevrele sale evazive indicau ca sigur că ascundea ceva. Asta nu era bine. Fără îndoială, treaba asta va avea urmări mai mari decât stricăciunile provocate lucrurilor lui de la hotel. Consecinţe cu care urma să se confrunte mai târziu.

Vila închiriată de Ambasada americană era o casă de ţară din buşteni, modestă, cu trei niveluri, aşezată pe o culme ce domina valea din pădurile din sud-vestul Moscovei. Aici era centrul vieţii mondene a comunităţii diplomatice străine din Moscova, locul unde ambasadorii, consilierii, ataşaţii şi personalul lor se adunau să schimbe bârfe, să-şi transmită informaţii unul altuia, să încerce subtil să stoarcă informaţii unul de la altul. Aici, pe tot parcursul anului, cei mai importanţi delegaţi ai Americii, Marii Britanii, Italiei şi Greciei, ai Turciei şi Serbiei se adunau pentru a vorbi. Metcalfe ştia că aici se încheiau mai multe tranzacţii diplomatice decât în orice birou oficial. Intimitatea plăcută şi lipsa de oficialitate a locului era potrivită felului de sporovăială frivolă care permitea încrederea şi deci schimbul de informaţii preţioase. Aici, americanii şi germanii veneau des să călărească împreună pe cai pe care-i deţineau în comun. Uneori, diplomaţii făceau plimbări lungi prin pădure. Era ceva plăcut, ilicit în aceste reuniuni mondene, o băutură pe terasă sau o cină, o partidă de tenis pe terenurile din spate sau de patinaj în lungile luni de iarnă când terenurile de tenis erau inundate. Dar sub aparenta sporovăială mondenă, se discuta politică de fapt. Aceasta era adevărata valută forte risipită la Ambasada americană. Totul aici avea legătură cu politica.

Metcalfe intră în camera principală, spaţioasă, înţesată de un amestec pestriţ de oameni strânşi în faţa unui foc ce duduia. Recunoscu repede unele feţe: ambasadorul britanic, Sir Stafford Cripps; ambasadorul grec, cu înclinaţii de stânga, dar viclean; contele von der Schulenburg, un bărbat înalt, cărunt, care era,

datorită îndelungii sale şederi aici, decanul comunităţii diplomatice. Mai erau şi alţii care îi erau familiari, îl observă pe Amos Hilliard, care-i aruncă o privire, dându-i de înţeles că l-a recunoscut printr-o subtilă mărire a ochilor în timp ce se întorcea în altă direcţie. La gramofonul din colţ, o vechitură, cu pâlnie mare, decorativă, se auzea „How High the Moon”.

Se prezentă unei femei care stătea lângă intrare – desigur, soţia ambasadorului american.

— Neinvitat? zise ea. Tu? Nu fi prost – eşti băiatul lui Charlie Metcalfe, nu? Ştii, tatăl tău şi cu mine – şi femeia începu să pălăvrăgească despre un flirt monden petrecut cu Beci de ani în urmă la League Club, în New York.

Asta se întâmplă des când Metcalfe întâlnea persoane în vârstă din Registrul Social. Nu numai că numele Metcalfe era vestit, dar dădea o anumită distincţie chiar şi printre cei distinşi, căci tatăl lui Metcalfe nu fusese doar bogat, ci şi o figură proeminentă în circuitul monden, într-un fel care nu-i interesase niciodată pe fiii săi. Metcalfe se gândea adesea dacă nu cumva cariera pe care şi-o alesese – spion pentru ţara sa, ceea ce impunea impostură şi acţiune şi asumarea unei identităţi de acoperire – fusese reacţia sa la falsitatea pe care o percepuse în viaţa socială a tatălui său.

Acum, doamna ambasador, după ce-i luase haina şi se uitase cu curiozitate la căptuşeala sfâşiată – rezultatul răscolirii de către NKVD a camerei sale de hotel – îl apucă cu ambele mâini şi începu să-i prezinte invitaţii la petrecere, sporovăind intim şi cu voce scăzută:

— Omuleţul de acolo e ambasadorul italian, Augusto Rosso, cu soţia lui americancă, Frances. Nu ar trebui să ne placă, dar ne place, chiar e distractiv, ne plimbă întotdeauna în automobilul său decapotabil, adoră să joace toată noaptea pocher şi are cel mai încântător spaniel negru, Pumpkin. A, să vedem, aici, misterioşi ca hoţii, sunt miniştrii din Turcia, Grecia şi Serbia, întotdeauna se adună dimineaţa la cafea în salonul lui Sir Stafford Cripps şi pun la cale o adevărată bârfă de cafenea. Românul de colo, n-ar trebui să-ţi spun asta, face tratament pentru blenoragie şi cum Moscova nu e un loc în care să-ţi tratezi bolile venerice, zboară la Stockholm săptămânal. Ei bine, Stephen, sper că eşti pregătit să discuţi politică, ăsta e unicul subiect aici, e plictisitor, sper că suporţi…

Metcalfe acceptă o băutură – un scotch original – de la ea şi se scuză, spunându-i că nu putea să-i mai răpească din timp. Vestea sosirii sale se răspândise repede printre invitaţi Chiar şi printre cei importanţi şi cunoscuţi de acolo, Metcalfe era o celebritate, deşi una minoră: era cel puţin o curiozitate, un om de afaceri în vizită pentru afaceri de familie – necunoscute, un tânăr burlac prezentabil, dintr-o familie de vază. Era sânge proaspăt sau cel puţin carne proaspătă aruncată în cuşca unor lei înfometaţi: toată lumea voia să vorbească cu el, să afle ultimele bârfe din State, să-l prezinte fiicelor sau surorilor lor.

Alcoolul curgea în valuri, iar mâncarea era abundentă: caviar, pâine neagră cu unt, sturion afumat. Mulţimea vibra cu un fel de grandoare nervoasă, o desfătare găunoasă. Aici, în mijlocul privaţiunilor Rusiei, invitaţii savurau tot ce era mai bun. Metcalfe era un străin acolo, dar ştia să-şi joace rolul. Către sfârşitul adolescenţei sale fusese la destule sindrofii, aşa încât era expertul replicilor subtile, al sprâncenei ridicate, al aluziilor indirecte la Groton şi Exeter, la Princeton şi la Yale, la petreceri din Grosse Point şi Watch Hill şi Bar Harbor.

Peste tot în jurul lui, cum îl avertizase doamna ambasador, se discuta politică. Totul era în legătură cu războiul şi intrarea SUA în război. Majoritatea discuţiilor păreau să se învârtă în jurul Germaniei. Noutatea picantă pe care i-o împărtăşise Ted Bishop mai devreme în legătură cu plecarea ministrului de Externe rus Molotov la Berlin era principalul subiect al petrecerii. Ce însemna asta? Se întrebau diplomaţii. Urma Rusia să intre în război, alături de nemţi, împotriva Marii Britanii? În cazul ăsta era un coşmar.

Metcalfe auzi din întâmplare frânturi de conversaţie.

— Dar Ribbentrop a semnat un pact de neagresiune pe zece ani! Îi spunea un ataşat american unui britanic.

— Chiar trebuie să crezi că germanii au de gând să-l respecte? Fii serios!

— Trebuie să-l respecte. Nemţii nu pot purta război pe două fronturi.

— Orice tratat pe care îl semnează Hitler e doar o bucată de hârtie, nu uita. Pe lângă asta, omul dispreţuieşte comunismul!

— Hitler nu e un idiot. Nu va ataca niciodată Rusia. Ar fi o nebunie – s-ar termina cu el! Oamenii lui ştiu cu siguranţă cât de puternică e Rusia, Armata Roşie.

— Armata Roşie? Dar tocmai asta e problema! Stalin şi-a împuşcat nouăzeci la sută din elita comandanţilor Armatei Roşii şi Hitler *ştie asta*!

Făcu puţină conversaţie cu ambasadorul american, care-i spuse o anecdotă, evident bine deformată după nenumărate povestiri, despre cum o toaletă de la reşedinţa sa, Casa Spaso, se înfundase şi trebuise să o pună pe operatoare să-l sune pe comisarul adjunct de la Afacerile Externe, Andrei Vâşinski şi să-i spună că dacă toaleta nu va fi reparată într-o oră, ambasadorul va veni la comisariat să o folosească pe a lui, a lui Vâşinski.

Ambasadorul îi făcu cunoştinţă lui Metcalfe cu Amos Hilliard.

— Ar trebui să vii cândva, la prânz la ambasadă, zise ambasadorul.

— Mda, bodogăni Hilliard după plecarea ambasadorului. Supă de roşii, conserve cu lapte condensat şi ananas la conservă ca desert. Toate bunătăţile conservate pe care le poţi suporta. Coborî vocea: Acum, să vedem, majoritatea contingentului german e aici. Nu ratează nici o petrecere la vilă. Iată-l pe generalul Kostrâng, ataşatul lor militar şi pe Hans Heinrich Herwarth von Bittenfeld, căruia toţi îi spun Johnny – o sursă foarte folositoare şi unul care nu-i susţine pe nazişti. Dar asta e *entre nous*. Şi mai e…

Dar Metcalfe nu mai era atent. Acolo, în cealaltă parte a camerei, la braţul unui bărbat mare, durduliu, cu bărbie dublă şi mustaţă tăiată scurt, era Lana.

Purta o rochie alb cu auriu şi arăta de parcă o despărţea o lume întreagă de o femeie obişnuită din Rusia. Zâmbea la ceva spus de amantul ei, dar părea un zâmbet trist, de formă. Ţinea în mână un pahar de şampanie, însă nu părea să bea din el. Lana era înconjurată de ofiţeri germani în uniformă şi de alţi bărbaţi îmbrăcaţi în civil care aveau o anumită alură nemţească – ochelari fără ramă, mustăţi a la Hitler, aroganţă de vită bine hrănită. Era în centrul unui grup de admiratori şi părea plictisită până la disperare.

— Dacă vrei să fii atât de sincer în legatară cu asta… zicea Hilliard. Nu există nici un motiv pentru care voi doi să nu vă întâlniţi – la urma urmelor, tu eşti un om de afaceri american care încearcă întotdeauna să scoată un ban de oriunde se poate şi nu-i pasă de pe urma cui îl scoate. Nu?

— Scuză-mă, zise Metcalfe, pornind spre ea ca un fluture atras

de lumină.

În timp ce el îşi croia drum prin mulţime, ea se întoarse şi îi întâlni privirea. Lui i se opri răsuflarea. În privirea aruncată de ea văzu ceea ce părea o furie mocnită, deşi, dintr-un anumit unghi, s-ar fi putut interpreta greşit ca fiind interes – chiar pasiune, genul de privire pe care i-o oferea cu şase ani în urmă. Dar el ştia mai bine, indiferent de ce şi-ar fi putut închipui: era furie împotriva lui, o furie cumplită.

În vreme ce se strecura prin mulţime – *câte petreceri trebuie să mai îndur*? Se întrebă – mintea îi fugea spre multele tertipuri de care se folosise. Va crede că o urmăreşte? Dacă da, nu era nimic rău în asta, pentru că femeilor le place să fie urmărite. Totuşi, nu putea fi sigur: la urma urmelor, ăsta era exact genul de petrecere la care era normal să apară un om de afaceri ca el. Ea se va întreba dacă era pur şi simplu o coincidenţă.

— Stephen! Era iar soţia ambasadorului, oprindu-l cu o mână în piept. Nu te văd vorbind cu nici una dintre tinerele disponibile de aici şi cred că e o pierdere ireparabilă. Mor de dorul unei companii masculine. Chiar ar trebui să-ţi faci datoria patriotică.

— Mă voi strădui, ca pe vremuri în facultate, replică Metcalfe. Continuă să se îndrepte spre Lana până ajunse aproape lângă ea.

— O, nu trebuie să ajungi atât de departe, chicoti soţia ambasadorului. Ştiu tot ce ai făcut la Yale. Aud cele mai îngrijorătoare poveşti despre tine.

— Am conştiinţa curată, zise Metcalfe senin.

Era acum atât de aproape de Lana că-i simţea parfumul delicat, căldura emanată de braţele dezgolite. Îi bătea inima atât de tare că se întreba dacă se aude. Deodată, Lana se întoarse şi-l privi în ochi.

— O conştiinţă curată, zise sec, e de obicei semnul unei memorii proaste.

Rânji maliţios şi replică în rusă:

— Înţeleg că nu ai spectacol în seara asta.

Îl privi şi îi răspunse la zâmbet. Numai cineva care o cunoştea putea să-şi dea seama că zâmbetul era fals.

— Se pare că se descurcă fără mine.

— Mă cam îndoiesc. Nu mi-l prezinţi pe… prietenul tău? Metcalfe avea o expresie inocentă, însă ea îl cunoştea bine.

O licărire de enervare se ivi în ochii ei, dar o mască printr-o

înclinare politicoasă a capului.

— Desigur. Rudi, aş vrea să-ţi prezint o cunoştinţă de-a mea.

Rudolf von Schussler îl privi pe Metcalfe fără curiozitate, îi întinse o mână umedă, durdulie, molatică. Era un bărbat înalt, rotofei, cu ochi nervoşi, umezi şi purta cioc peste o bărbie dublă ce aducea cu o gelatină animală.

— Încântat de cunoştinţă, zise Metcalfe în engleză. Sunt deosebit de onorat să cunosc un om cu asemenea gusturi în materie de femei.

Svetlana roşi brusc. Von Schussler păru tulburat, ca şi cum nu ar fi fost sigur cum să răspundă.

— Înţeleg că sunteţi membru a ceea ce se numeşte cea mai distinsă misiune diplomatică din Moscova, continuă Metcalfe.

— Şi dumneavoastră sunteţi aici pentru…? întrebă von Schussler. Avea vocea piţigăiată şi moale, aproape feminină.

Se referea la Moscova sau la petrecere? Metcalfe alese Moscova.

— Călătoresc mult dată fiind ocupaţia mea. Se întoarse puţin, forţându-l pe von Schussler să facă la fel, ceea ce-l scoase din cercul nemţilor cu care făcea conversaţie. Ceilalţi îşi reluară discuţia, permiţându-le lui Metcalfe, Lanei şi lui von Schussler să vorbească separat.

— Ce fel de ocupaţie?

— Firma familiei mele e Metcalfe Industries. Poate vă e cunoscută.

— Nu prea mă pricep la corporaţiile americane.

— Chiar aşa? Dar cu siguranţă ştiţi că unele dintre cele mai importante corporaţii americane au ajutat la construirea regimului dumneavoastră. Ei, Compania Ford a construit vehicule pentru transportul trupelor Wehrmacht, desigur. Camioanele care i-au ajutat pe soldaţii dumneavoastră să ocupe Franţa şi Polonia au fost produse de General Motors – camioane care sunt coloana vertebrală a sistemului de transport al armatei germane. Făcu o pauză, studiind expresia neamţului. Dar von Schussler părea doar plictisit. Şi, desigur, Fuhrerul dumneavoastră i-a acordat lui Henry Ford cea mai înaltă distincţie civilă nazistă – Crucea de Onoare a Vulturului German, cum poate vă amintiţi. Ridică din umeri. Se spune că Hitler tine un portret mare al domnului Ford lângă biroul lui.

— Mă rog, cred că un preşedinte american a spus „Treburile

Americii sunt afacerile”, nu? zise von Schussler, luând o tartină.

O secundă, Metcalfe crezu că germanul îi face cu ochiul, dar apoi îşi dădu seama că era doar un spasm.

— Unii dintre noi, oamenii de afaceri americani, zise Metcalfe cu grijă, credem că relaţiile de comerţ internaţional netezesc calea politicii. E întotdeauna plăcut când putem câştiga bani în timp ce ajutăm la… întărirea acelor puteri istorice pe care le putem sprijini desc*his, da*că mă înţelegeţi.

Metcalfe aruncase momeala, dar avea să muşte neamţul? Este sigur că von Schussler înţelegea aluzia lui Metcalfe – se afla în faţa unui alt industriaş american care-i susţinea în secret pe nazişti. Dacă muşca momeala, von Schussler urma să dezvăluie şi el ceva din propriile sale simpatii secrete. Dar dacă era un oponent secret al regimului nazist, vor exista indicii subtile, semne în comportament, în mimică la care Metcalfe trebuia să fie atent.

— Sunt sigur că banii, ca şi dragostea, găsesc întotdeauna o cale, zise von Schussler sec.

— Nu toţi colegii mei gândesc ca mine, spuse Metcalfe prevăzător. Există câţiva oameni de afaceri care nu vor binele regimului nazist. Vă consideră barbari.

Von Schussler păru să se supere.

— Ar trebui să le spuneţi colegilor dumneavoastră industriaşi că nu noi suntem barbarii. Poporul german – adevăratul popor german – a iubit întotdeauna frumuseţea şi forţa, ambele. Ne interesează doar să impunem civilizaţia şi ordinea. O Europă unificată sub conducerea Fuhrerului ar fi un loc al păcii, ordinii şi legii. Şi ordinea e un lucru bun, nu?

Metcalfe scrută atent expresia bărbatului. Era vreo licărire de scepticism, vreo urmă de îndoială, vreun indiciu de ironie – de distanţă între cuvintele ce se auzeau şi bărbatul care le spunea?

Nu era. Faţa lui von Schussler era ca o mască, impasibilă; sentimentele pe care le exprima nu erau, pentru el, mai mult decât banalitate. Ar fi putut fi un profesor care îi explică diferenţa dintre reptile şi mamifere unui elev deosebit de încet la minte.

Un bărbat scund, cu păr castaniu şi ochelari cu rama groasă îl trase deoparte şi începu să-i vorbească într-o germană repezită.

În sfârşit, Metcalfe şi Lana erau singuri.

— Să nu mă mai vizitezi *niciodată* acasă, mă auzi? *Niciodată*!

— Doamne, Lana, îmi pare rău, zise Metcalfe perplex. Nu mi-am dat seama…

— Nu, nu ţi-ai dat seama. Păru să se domolească puţin. Sunt o grămadă de lucruri de care nu ţi-ai dat seama.

— Încep să înţeleg asta. *O grămadă de lucruri*, se gândi el. Unul era că nu-şi dăduse seama cât de mult o iubea încă. Au rămas afaceri nerezolvate între noi doi.

— Afaceri, da, zise ea cu o clătinare tristă a capului. Pentru tine totul înseamnă afaceri. Vorbeşti cu Rudi despre afacerile pe care vrei să le faci cu *oamenii ăştia*. Orice pentru atotputernicul dolar.

— Poate că sunt anumite lucruri de care nu ţi-ai dat seama, remarcă el cu blândeţe.

— Eşti om de afaceri. Un om al afacerilor. Poţi încerca să te ridici împotriva a ceea ce ţi s-a dat, a ceea ce ai moştenit, dar fără rost. Pata rămâne pe tine.

— Pata? …

— Capitalismului. A deţinerii de bani din sângele muncitorilor.

— Înţeleg, zise Metcalfe. Suna de parcă nu mai era Lana cea fără griji, apolitică de altădată, ci un instructor de Comsomol, ca şi cum ar fi absorbit într-un fel sau altul propaganda Partidului Comunist de care odinioară îşi bătea joc. Dacă o afacere e o pată, atunci e una pe care Rusia a… epur*at-o în* ultimii ani.

— E aşa cum zice marele nostru lider, intona ea solemn. Nu poţi face o omletă fără să dai foc fermei de găini. Aşa cum spune sloganul, comunismul e compus din puterea sovietică adăugată la electrocutarea întregii ţări.

Ce spunea, ce încerca ea să spună? Vorbea intenţionat anapoda? Nu se citea nici o urmă de ironie pe faţa ei.

— Nu cred că Stalin a zis chiar aşa. Mi se pare că şi-a justificat blestematele de epurări spunând că nu poţi face o omletă fără să spargi ouăle.

Ea se îmbujora.

— Stalin a ştiut cu mult înaintea poporului rus că vor exista întotdeauna duşmani a ceea ce încercăm noi să creăm.

— Da? Şi ce încercaţi voi să creaţi?

— Construim un nou stat socialist, Stephen. Totul va fi colectivizat. Şi nu doar fermele. Totul. Se colectivizează fabricile. Curând se va colectiviza şi poezia! Îţi poţi imagina o societate care va fi reuşit asta?

Vorbea fără sens, reproducând sloganuri goale. Dar era prea mult, prea ridicol, ca şi cum ar fi ironizat toată propaganda din jur. Era posibil? Şi totuşi, dacă ar fi ridiculizat sinistrul limbaj al propagandei comuniste, făcea acest lucru atât de insidios, cu o ascuţime atât de seacă, încât el de-abia percepea acest lucru. Ce se întâmplase cu dulcea, simpla Lana, balerina fără nici un gând serios în cap?

— Lana, zise el încet, trebuie să vorbim.

— Vorbim şi acum, Stiva.

— Singuri.

Ea făcu o pauză de parcă ar fi cântărit ceva în minte.

— Ai văzut vreodată locurile pe aici? E chiar frumos. Facem o mică plimbare? O sugerase relaxat, jucăuş, dar el ştia ce face. Pentru prima dată consimţea tacit, *era de acord* să vorbească cu el.

— Ar fi plăcut, spuse el.

Era atât de frig afară încât cu greu puteai considera că e o noapte potrivită să faci o plimbare pe terenul vălurit din spatele casei de vacanţă. Lana purta o haină lungă ce părea din nutrie şi o căciulă asortată, o combinaţie de negăsit – Metcalfe ştia – în Moscova acelor zile. Se întrebă dacă era un dar de la noul ei amant german. „Oamenii aceia”, aşa îi numise cu dispreţ pe nazişti. Ce însemna asta? Îl ura ea pe von Schussler şi ceea ce întruchipa el? Dacă da, de ce era cu el? Lana pe care o cunoştea el nu era o materialistă hrăpăreaţă; nu ar fi avut niciodată o aventură cu un bărbat doar pentru lucrurile pe care putea el să i le cumpere.

Dar ea devenise o enigmă completă pentru el. Cum era ea de fapt acum? De ce era *împreună* cu neamţul? Ce credeau *cu adevărat* despre sistemul stalinist? *Cine* devenise?

— Chiar eşti cu afaceri aici, Stephen? întrebă în vreme ce se plimbau fără ţintă, iar cizmele lor făceau să scârţâie zăpada îngheţată. El observă că păstra o anumită distanţă politicoasa faţă de el, ca pentru a scoate în evidenţă – pentru el şi pentru oricine ar fi privit – faptul că nu erau mai mult decât prieteni, sau cunoştinţe, aşa cum îi spusese, accentuând, lui von Schussler. În depărtare, Metcalfe zări o clădire separată de restul vilei, probabil grajdurile.

— Desigur, cu asta mă ocup. Doar ştii.

— Nu ştiu cu ce te ocupi, Stephen. Cât stai în Moscova?
— Doar câteva zile, Lana…
— Ai venit la petrecere pentru că ştiai că voi fi aici?
— Da, recunoscu el.
— Trecutul e trecut, Stephen. Amândoi ne-am maturizat şi ne-am continuat viaţa. Cu mult timp în urmă am avut o scurtă legătură care s-a terminat.
— Îl iubeşti pe neamţ?
— Mă amuză. E, cum se spune, *charmant*. O spusese afectat, pe un ton frivol, dar nu convingător.
— *Charmant* nu e primul cuvânt ce-ţi vine în minte, în mod normal, când te gândeşti la von Schussler. Lugubru poate.
— Stephen, zise ea pe un ton de avertisment. Nu e treaba ta să scotoceşti în misterele unei inimi.
— Nu. Dacă vorbim cu adevărat despre inimă. Şi nu despre altceva.
— Despre ce, mai exact? întrebă ea brusc.
— Ei bine, haina de nutrie nu poate fi uşor de găsit în Moscova.
— Câştig foarte bine acum. Şase mii de ruble pe lună.
— Toate rublele din trezoreria statului nu pot cumpăra ceva ce nu poate fi cumpărat.
Un colţ al gurii ei se ridică într-un zâmbet uşor.
— E un dar. Deşi e nimic în comparaţie cu ce mi-ai dăruit tu.
— Ai mai spus asta. Ceva despre un dar făcut de mine. Ce *ilar*, Lana?
— Rudi e bun cu mine, spuse ea, ignorându-i întrebarea. E un bărbat generos. Îmi face daruri, da – şi ce-i cu asta?
— Nu e genul tău.
— Ce nu e genul meu?
— Să stai cu un bărbat pentru că îţi poate cumpăra o haină din nutrie şi bijuterii.
Dar nu reuşi să o înfurie.
— E felul lui de a-şi arăta dragostea.
— Dragostea?
— Infatuarea, atunci.
— Da, dar ceva mă face să cred că tu nu-i arăţi… infa*tuare, nu*?
— Stephen! făcu ea exasperată. Nu mai ai nici un drept asupra mea.

— Ştiu. Înţeleg. Dar trebuie să ne întâlnim, să vorbim. E important.

— Să vorbim? îi spuse ea batjocoritor. Ştiu cum *vorbeşti* tu.

— Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să aranjăm să ne întâlnim. Poţi mâine după-amiază – te întorci în Moscova până atunci?

— Voi fi în Moscova, zise ea, dar nu văd nici un motiv ca să ne întâlnim.

— Parcul Sokolniki. Locul nostru obişnuit. Locul în care…

— Stiva, îl întrerupse ea. Linişte. Brusc arătă cu capul spre un bărbat care apăruse pe verandă nu departe de locul în care vorbeau ei. El se întoarse şi îl recunoscu. Era agentul GRU care stătuse în spatele lui la Balşoi, cel care începuse o conversaţie despre ea.

— Îl ştiu, zise Metcalfe cu vocea scăzută.

— Locotenentul Kundrov de la GRU, zise ea cu o voce abia mai tare decât o şoaptă. E supraveghetorul meu.

— *Supraveghetorul* tău?

— Probabil că supravegherea mea este o misiune foarte importantă. E neobişnuit de mare în grad. În ultimul an şi jumătate a devenit umbra mea. La început a fost ridicol. Oriunde mă duceam, mă urmărea. Mă întâlneam cu nişte prieteni la un restaurant, apărea şi el la masa vecină. Eram la cumpărături, era la coadă în spatele meu. La fiecare spectacol de la Balşoi era acolo, ocupând acelaşi loc. Până la urmă l-am invitat la un ceai. Am făcut asta de faţă cu alţi oameni, demnitari importanţi, la una din petrecerile private de la Balşoi, aşa că nu a putut să refuze.

— De ce?

— Mi-a trecut prin cap că aş putea la fel de bine să fac cunoştinţă cu temnicerul meu. Poate că într-o zi i se va ordona să mă ridice pentru a fi executată. Prefer să-l cunosc pe cel ce şi-a asumat destinul meu ca pe o misiune personală.

— Dar *de ce*? De ce ţi-au repartizat un supraveghetor personal?

Ridică din umeri.

— Am presupus că din cauza statutului meu, pentru că sunt primă-balerină. Adăugă, pe un ton amuzat: Am devenit un personaj important, aşadar trebuie să fiu supravegheată îndeaproape. Una dintre dansatoare, care devenise prea

prietenoasă cu un străin – un capitalist care deschidea multe uşi – a fost trimisă în Siberia. Suntem păsări în colivie.

— Aşa că te-ai acomodat, zise Metcalfe în engleză.

— „Acomodat”, repetă ea. Îmi place cuvântul ăsta. Cum se scrie?

Să te acomodezi cu propriul temnicer, se amuză Metcalfe, părea să fie o specialitate rusească. Începând să spună cuvântul pe litere, observă că agentul GRU, locotenentul Kundrov, traversa terenul către ei.

— Svetlana Mihailovna, zise rusul cu o voce puternică de bariton. Bună seara. E foarte frig să staţi afară. O să vă îmbolnăviţi.

— Bună seara, Ivan Sergheievici, zise Lana cu politeţe studiată. Daţi-mi voie să vă prezint un om de afaceri aflat în vizită.

— Stephen Metcalfe, zise Kundrov. Da, cred că ne-am întâlnit la Balşoi.

Îşi dădură mâna.

— Sunteţi un admirator al baletului, înţeleg, zise Metcalfe.

— Sunt un admirator al Svetlanei Mihailovna.

— Ca şi mine, dar mă tem că suntem doar doi dintre mulţi.

— Foarte adevărat, replică rusul. Svetlana Mihailovna, vă petreceţi seara aici, da? Ca oaspeţi ai ambasadorului?

O grimasă de iritare îi traversase scurt chipul.

— Ştiţi totul despre mine, zise Lana vesel. Da, puţin schi şi călărie. Dumneavoastră?

— Nu, mă tem că eu nu am fost invitat să rămân peste noapte.

— Ce păcat, zise Lana.

Kundrov se întoarse către Metcalfe.

— Aţi ajuns aici fără mari neplăceri? E imposibil să găseşti un taxi în ziua de azi. Presupun că Intourist v-a pus la dispoziţie o maşină cu şofer.

Era clar că ştia despre încercarea lui Metcalfe de a înşela supravegherea. Metcalfe se hotărî să profite de şansa de a repara oarecum situaţia.

— Adevărul e că nu vreau să ştie nimeni că am fost aici. Nici nu v-ar veni să credeţi ce precauţii mi-am luat.

— Dar de ce? Acesta e paradisul sovietic, zise agentul GRU abil. Nu există secrete aici. Nu din partea noastră.

Metcalfe se prefăcu tulburat.

— Tocmai asta e problema.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Voi – GRU, NKVD, ce sunteţi – toţi pălăvrăgiţi. Bârfa. Cuvintele circulă şi atunci o să am cu adevărat necazuri.

— Cuvintele circulă… către cine? Metcalfe roti ochii.

— Către fratele meu, cine altcineva? Am jurat pe ce am mai scump că va fi vorba doar despre afaceri. I-am promis că nu mă duc la nici o petrecere. Am prilejuit destule necazuri ultima dată când… Vedeţi, dintre noi doi, el e cel serios şi crede că eu sunt pierdut, că sunt cu gândul doar la distracţie – un petrecăreţ. A jurat că o să mă scoată din afacerile familiei dacă află că m-am întors la vechile obiceiuri.

— De-a dreptul fascinant, răspunse Kundrov. Zâmbetul lui şters denota că nu crede nici o iotă. Arătă cu o mână către vilă, ca şi cum îi indica pe toţi invitaţii de acolo. Şi toţi aceşti oameni, nici unul dintre ei nu ar vedea… vech*ile dum*n*eavoastră obi*c*eiuri? Nici un*ul dintre ei n*u* ar vorbi?

— Nu-mi fac griji în privinţa lor. Ci a şoferului. Britanicul ăsta, pe care fratele meu l-a trimis cu mine, cică să mă ducă la întâlniri, să fie un fel de aghiotant al meu. Dar în realitate e o greutate legată de picior. De *el* trebuie să scap.

— Ah! Ei bine, puteţi conta pe discreţia mea, zise Kundrov.

— E bine de ştiut, remarcă Metcalfe. Ştiam că pot avea încredere.

Lana îşi drese vocea:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, dar trebuie să mă întorc înăuntru, la Rudi. O să creadă că l-am abandonat.

O oră mai târziu, Metcalfe se agăţa de un Bentley condus de un secretar adjunct al Ambasadei britanice care era burduşit de invitaţi ce se întorceau la Moscova. Toţi erau într-o dispoziţie efervescentă, conversau tare – urmare a alcoolului îngurgitat – iar râsul era contagios. Când maşina ajunse la capătul lungului şi întunecatului drum de ţară şi era gata să cotească pe autostrada pavată, Metcalfe strigă:

— La dracu’, mi-am uitat servieta acolo.

Se auziră câteva oftaturi. Cineva spuse, vădit prost dispus:

— Nu are rost să ne întoarcem – poţi fi sigur că băieţii de la NKVD au deschis-o deja şi au furat tot ce era înăuntru.

— Trage pe dreapta dacă nu te superi, zise el.

— Nu te duci *pe jos* înapoi, nu! exclamă o femeie.

— Nu mi-ar strica puţin aer proaspăt, zise Metcalfe. O să vin cu următoarea maşină.

Coborî şi porni înapoi către vilă, până când huruitul Bentley-ului se stinse. Apoi se opri şi se uită înjur pentru a se asigura că nu-l vede nimeni.

Brusc, ieşi de pe potecă şi se afundă în pădurea deasă. Era sigur că nu fusese observat. Nu-l văzuse nici urmăritorul cu ochi cenuşii, nici supraveghetorul Lanei, Kundrov.

Dacă se înşela – dacă într-adevăr fusese urmărit – consecinţele aveau să fie dezastruoase.

Trebuia să fie foarte atent.

17

Sub picioare trosneau crengi şi ace. De îndată ce ajunse destul de departe în pădure, atât cât să fie sigur că nu putea fi văzut de pe potecă sau prins în lumina farurilor unei maşini ce pleca de la petrecere pe drumul de pământ, scoase o lanternă şi o busolă militară. Lumină cadranul busolei cu lanterna şi alinie acul pe nordul magnetic.

Desigur, nu găsiseră o hartă a zonei, aşa că Roger inventase o schemă folosind coordonate de busolă. Metcalfe ştia că Roger va îngropa transmiţătorul în pădurile de aici şi îi va indica poziţia folosind un sistem simplu de marcaje. Descriind un arc cu raza îngustă a lanternei, începu să caute o pată de vopsea roşie pe un trunchi de copac. Pădurile de aici erau o alăturare rară de mesteceni bătrâni cu coaja desprinsă şi pini înalţi, supli. Dincolo de raza îngustă de lumină, totul era întunecat, aproape opac. Cerul nopţii era acoperit, o pătură groasă de nori ascundea luna. Se uită la ceas. Cadranul de radiu indica aproape ora două noaptea. Pădurea nu era în întregime tăcută; pădurile nu sunt niciodată aşa. Palele răzleţe de vânt făceau să foşnească frunzele mestecenilor şi crengile să trosnească; ici-colo se auzea ţipătul animalelor mici. Metcalfe mergea încet, păşind uşor, dar nu putea estompa zgomotul propriilor paşi. În acelaşi timp, era atent la orice sunet neobişnuit. De vreme ce se a l la în vecinătatea unei case de vacanţă ce aparţinea Ambasadei americane, era rezonabil să presupună că pădurile erau patrulate cu oarecare regularitate de oamenii de pază ai NKVD. Probabil nu în mijlocul nopţii, dar nu se putea şti niciodată.

Unde era copacul marcat? Era posibil, desigur, ca într-un fel sau altul Roger să nu fi reuşit să pună marcajele, să fi fost interceptat. O explicaţie mai plauzibilă era faptul că busola vreunuia dintre ei nu funcţiona corect. Dacă instrumental nu era calibrat cu mare grijă, coordonatele puteau da o eroare de până la o sută de metri. Pur şi simplu busola nu era concepută să fie la fel de precisă pe o bucată mică de teren ca pe o zonă mai întinsă.

În sfârşit, dădu peste un mesteacăn cu o pată de vopsea roşie recent aplicată; era încă lipicioasă. Acesta era marcajul de la

limita cea mai îndepărtată, primul dintr-o serie de trei copaci marcaţi astfel care aveau să-l îndrume către locul în care Roger ascunsese greoiul transmiţător radio. Verifică busola, o recalibra, apoi merse şaizeci de grade la vest până întâlni următorul marcaj.

La o bună distanţă de el, poate la o sută de metri, răsună un trosnet. Rămase nemişcat, stinse lanterna şi ascultă. După un minut se asigură că nu era nimic ieşit din comun, zgomotul nu fusese provocat de pasul unui om. Aprinse din nou lanterna şi o mişcă încet de la stânga la dreapta până dădu de o altă pată strălucitoare de vopsea roşie pe un trunchi de copac, la opt metri nord-nord-vest.

Ăsta era. Ultimul marcaj.

Metcalfe şi Roger stabiliseră dinainte cum va fi ascunsă unitatea de transmisie. Problema era că Roger nu avea cum să ştie, până nu ajungea la locul respectiv, cum va reuşi să facă asta. Improvizaţia era întotdeauna la loc de cinste. Va găsi nişte scorburi? Sau vreo construcţie, un adăpost ori un staul?

Răspunsul fusese scrijelit într-un cod alfanumeric, pe care Roger îl cioplise cu un briceag la baza celui de-al treilea copac marcat. Metcalfe găsi caracterele înscrise într-un bloc de litere mici, rudimentare: „C/8/N”. Asta îi spunea că transmiţătorul se afla exact la opt paşi către nord de la copac. Litera „C" indica pe cel de al treilea din şase aranjamente posibile: era îngropat în pământ şi acoperit cu crengi şi frunze. Metcalfe făcu opt paşi şi imediat sesiză lespedea mare de piatră, aproape acoperită de resturile de pe solul pădurii. Dacă cineva s-ar fi uitat întâmplător, nu ar fi observat nimic. Metcalfe îngenunche, dădu la o parte acele de pin, crenguţele şi frunzele moarte, apoi şi lespedea. Exact sub ea era o pânză verde, prelata în care Roger învelise mica servietă de piele, aşezată într-o groapă pe care, evident, o săpase mai devreme în cursul zilei. O scoase cu mare efort – fusese bine fixată – apoi, după ce dădu la o parte pământul şi resturile, deschise cutia. Putea opera în întuneric, căci ştia bine cum funcţionează transmiţătorul.

În valiza care cântărea vreo cincisprezece kilograme erau o baterie de doisprezece volţi, o pereche de căşti, o antenă şi transmiţătorul însuşi, o cutie de oţel pătrată, cu latura de vreo treizeci de centimetri, cu un capac negru ondulat. Era o BP3, cea mai sofisticată unitate de comunicaţii clandestine construită

vreodată. Fusese realizată de un grup de refugiaţi polonezi care lucrau, în cel mai mare secret, la Letchworth, la treizeci de mile nord de Londra. Aceşti polonezi, un grup remarcabil de experţi în comunicaţii care fuseseră pregătiţi de nemţi înainte de a fugi din ţara lor chiar înainte de invazia nazistă, erau tehnicieni civili care fuseseră angajaţi să lucreze pentru serviciul secret britanic. Însărcinaţi să îmbunătăţească vechiul transmiţător Mark XV, care nu era fiabil şi era aşa de voluminos că umplea două valize, inventaseră un aparat de comunicaţii cu două căi, compact, dar puternic, construit din piese miniaturizate. Receptorul lui era excelent; avea o putere enormă de treizeci de waţi, care permitea comunicaţii intercontinentale. Lucrătura era de nedepăşit. Când Corky îi dăduse lui Metcalfe valiza, într-o biserică din Pigalle, în Paris, fusese foarte mândru că reuşise să obţină câteva dintre primele prototipuri chiar înainte ca MI-6 să poată pune mâna pe ele. *Pe lângă asta totul pare învechit*, croncănise Corky. *Toate celelalte maşinării sunt acum relicve de muzeu*. *Dar*, *te rog*, *păzeşte-o cu viaţa ta*. *Tu poţi fi înlocuit*, *dar mă tem că aparatul nu*.

Instrucţiunile de operare fuseseră lipite sub capacul cutiei de oţel negru, dar Metcalfe memorase procedura. Se opri o clipă să asculte zgomotele pădurii. Auzi foşnetul slab al copacilor, chemarea de departe a unei păsări de noapte. Dar nimic altceva. Avea genunchii destul de umezi din cauza zăpezii, iar picioarele începuseră să-i amorţească. Locul nu era prea confortabil – ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi putut să lucreze undeva înăuntru, dar asta nu era o opţiune – însă nu exista nici un motiv să facă situaţia mai grea decât era necesar. Desfăcu prelata în care fusese învelită valiza şi o întinse pe pământ. Cel puţin avea să poată sta pe un loc uscat. Nu s-ar fi putut spune că era potrivit îmbrăcat pentru un plimbăreţ prin pădure; peste hainele de seară purta un palton de caşmir negru. Nu numai că hainele îi erau murdare şi sfâşiate după ce îşi croise drum prin lăstărişul des, dar întreaga sa înfăţişare îi limita posibilităţile de a se salva, dacă acest lucru devenea necesar. Arăta ca un străin bine îmbrăcat care se furişa prin pădurile din afara Moscovei, ceea ce ar fi un motiv sigur de suspiciune în caz că ar fi prins; nu ar fi putut să pretindă că era, să spunem, un localnic, un vânător, un sportiv. Vorbea rusa cu accent, dar aşa făceau mulţi dintre cetăţenii Uniunii Sovietice care veneau din oricare dintre

regiunile îndepărtate, aşa că asta nu ar fi atras neapărat atenţia. Însă hainele nu se potriveau.

În adâncul minţii, Metcalfe începu să repete o posibilă poveste de acoperire. Arăta ca un american în vizită, aşa că avea să *fie* unul. Era un oaspete în weekend la casa de vacanţă a ambasadei – Lana spusese că ea şi von Schussler petreceau noaptea acolo, aşa că era plauzibil – şi pur şi simplu se rătăcise într-o plimbare târziu în noapte. Sau poate venea de la o întâlnire în pădure, avea să spună. Era o femeie, o femeie măritată, soţia unui ataşat al ambasadei. Voiau să fie singuri, aşa că se duseseră în pădure, iar ea se întorsese deja la conac… Mintea lui febrilă învârtea versiune după versiune, încercând rezistenţa logică a fiecăreia.

Şi în acelaşi timp îşi continua treaba. Din buzunarul din faţă al pantalonilor scoase un obiect lunguieţ, mic şi negru, cu două proeminenţe la unul dintre capete: cristalul, care fusese inteligent ascuns în valiza lui de la hotel, astfel încât părea să facă parte din mecanismul de închidere. Acest cristal conţinea frecvenţele codificate pe care avea să transmită şi să recepţioneze. Era periculos de păstrat împreună cu unitatea radio, căci dacă valiza ar fi descoperită, securitatea operaţiunii ar fi grav compromisă. Nu se puteau ţine cheia şi lacătul în acelaşi loc. Băgă cristalul în priza Q din partea de jos a unităţii, apoi conecta căştile şi le puse la urechi.

Aprinse lanterna şi o îndreptă în jos aşa încât să lumineze doar imediata vecinătate. Trebuia să lucreze repede: stătea într-o insulă de lumină strălucitoare în mijlocul unei păduri întunecate; putea fi văzut de la sute de metri sau chiar mai mult. Şi dacă ar fi depistat, circumstanţele nu ar putea fi mai agravante. Arestarea avea să fie rapidă, iar execuţia în subsolul Lubiankăi – o certitudine.

Scoase din buzunarul de la piept un pachet de Lucky Strike şi un stilou. În pachetul de ţigări erau ascunse câteva pagini mici de hârtie; scoase una. Era o grilă de unică folosinţă tipărită pe o bucată de hârtie de orez nitrată, care se aprindea instantaneu; de asemenea, putea fi dizolvată în apă fierbinte, chiar înghiţită la nevoie. Deşurubă corpul stiloului în care era împăturită cu grijă o batistă de mătase de douăzeci de centimetri pe unsprezece. O despături şi o netezi pe prelată, întregul dreptunghi de mătase era acoperit cu mici grupuri de litere aranjate într-o grilă.

Aceste două obiecte – grila de unică folosinţă de pe hârtia de

orez şi cheia de pe mătase – luate împreună, compuneau cel mai sofisticat sistem de încriptare inventat vreodată. Cunoscut sub numele de tabelul Vigenere, fusese valorificat recent de Biroul pentru Operaţiuni Speciale al lui Churchill pentru uzul agenţilor din teren. Corky se plângea adesea că britanicii erau cu mult înaintea americanilor în materie de cifruri şi coduri, pentru că luau necesitatea spionajului mult mai în serios. Genialitatea acestui sistem nu consta numai în faptul că era infailibil şi destul de uşor de folosit, dar nu putea fi spart nici de cele mai puternice aparate de descifrat. Fiecare literă a alfabetului englezesc era înlocuită de oricare dintre celelalte, într-o serie absolut aleatoare. Nu se putea discerne nici un tipar al codului; criptograma nu putea fi niciodată descifrată de inamic, chiar dacă ar fi fost interceptată. Fiecare cheie era folosită numai o dată, apoi distrusă; o singură copie se păstra la staţia de bază şi nici o cheie nu era identică. Formal această substituţie polialfabetică era cunoscută sub numele de „cheia infinită incoerentă". Corky îi spunea adesea arma fundamentală.

Metcalfe porni curentul, apoi regla potenţiometrul. Eliberă o tastă apoi întoarse un buton marcat cu o săgeată până când se aprinse un tub de neon. Mutând un alt buton pe „Transmisie", selectă poziţia în care ledul de reglaj se aprindea cel mai tare, indicând frecvenţa cu cel mai puternic semnal. Acum transmiţătorul era gata de folosit.

Desigur, îşi compusese şi codificase mesajul înainte. Era un mesaj urgent pentru Corky, în care îl informa despre cele petrecute în Londra, despre existenţa „supraveghetorului" GRU, Kundrov, căruia îi fusese repartizată Svetlana şi cerea informaţii despre el. Metcalfe îi relată lui Corky şi despre gradul alarmant de supraveghere la care fusese supus, mai ales calitatea ei. Ridică întrebarea dacă nu cumva acoperirea lui fusese spulberată. În fine, voia să-i dea lui Corky evaluarea sa primară asupra lui von Schussler, care o repeta pe a lui Amos Hilliard – neamţul nu era un posibil recrut. Dar totul trebuia prescurtat, condensat în cel mai scurt format posibil, folosind abrevieri standard şi altele stabilite mutual. Pe cheia principală de pe mătase erau tipărite, pe lângă grila de substituţie alfanumerică, o serie de grupuri de cod care reprezentau fraze des folosite de un agent de teren: „ajuns în siguranţă" sau „casă sigură localizată". Mai mult, Corky îi dăduse un alt set de grupuri de

litere hiperabreviate care reprezentau gânduri complexe sau expresii lungi.

Pe lângă asta, Metcalfe nu trebuia să comunice prin voce, ci în cod Morse. Nu avea de ales. Nu era doar o problemă de securitate a transmisiei, deşi şi acela era un factor apreciabil. Dar şi mai important era faptul că, pur şi simplu, mesajele vocale nu puteau fi trimise la mai mult de cinci sute de kilometri; asta era tehnologia. Transmisiile de undă continuă – adică semnalele în cod Morse – ajungeau de cinci ori mai departe.

Apropiind lanterna, reciti bucata de hârtie pe care o strecurase în pachetul gol de Lucky Strike. Seria lungă de grupuri de litere putea să-i pară o aiureală unui privitor normal, dar nu privitorul normal îl preocupa pe el. Agenţi pricepuţi, cum ar fi supraveghetorul Lanei sau NKVD-istul blond, ar fi ştiut imediat că era un fel de cod, chiar dacă nu ar fi putut niciodată să-l decripteze. Bucata de hârtie, împreună cu grila de unică folosinţă şi cheia de pe mătase erau dovezi extraordinare dacă ar fi fost vreodată percheziţionat.

Mişcă-te, îşi spuse. *Stai aici într-o blestemată insulă de lumină într-o pădure întunecată de lângă Moscova*. *Fiecare minut care trece sporeşte riscul de a fi descoperit*.

Începu să bată pe clapa de telegraf din colţul din dreapta jos a părţii anterioare a transmiţătorului. Lucra încet; îşi pierduse antrenamentul, nefiind nevoit să folosească un radio de teren în Paris, iar iluminarea proastă îngreuna şi mai mult situaţia. Totuşi, reuşi să termine de transmis în ceva mai mult de un minut. Se adresase staţiei de bază 23-C, care îl alerta imediat pe Corcoran. Mesajul decodificat avea să-i fie transmis imediat prin canale sigure. De îndată ce auzi semnalul de cod pentru receptare şi confirmare, îşi scoase căştile şi opri transmiţătorul.

Se mişca repede acum, stingând lumina, dezasamblând maşinăria şi scoţând cristalul, apoi închizând carcasa şi reînfăşurând-o în prelată. Puse pachetul înapoi în groapă, îl acoperi cu lespedea de piatră, apoi, pe cât de meticulos posibil, aranja resturile şi materia organică de pe solul pădurii în aşa fel încât să nu atragă atenţia.

Auzi trosnetul unei crengi.

Rămase nemişcat, ascultă. Nu se îndoia că nu era nimic mai mult decât o veveriţă, dar întotdeauna era mai bine să fii precaut.

Un alt trosnet, urmat de un scârţâit pe solul pădurii. Şi iar. Nu era un animal. Era o fiinţă omenească. Cineva mergea greu prin pădurea deasă, iar paşii greoi păreau să se apropie. Acum era sigur. Nu era o greşeală. Cineva se apropia.

Încercând să facă cât mai puţin zgomot, Metcalfe se mişcă doi-trei paşi la stânga până se ascunse aproape complet în spatele unui pin. Inima îi bătea nebuneşte. Stătea la doar câţiva paşi de transmiţător pe care abia îl îngropase. Dar nu putea fi sigur că nu fusese văzut îngropând maşinăria în pământ. Cât timp, încercă să se gândească, fusese lanterna aprinsă? Asta atrăsese atenţia oricui ar fi fost cel care se îndrepta spre el?

Îşi dădu seama, de asemenea, că dacă ar fi găsit aici, probabil că şi transmiţătorul ar fi descoperit curând după aceea; s-ar întreba ce făcea el acolo şi ar căuta prin pădure.

Trebuia să fugă; *nu* putea să rişte să fie descoperit. Nu numai că stătea la câţiva paşi de un echipament sofisticat de spionaj, ale cărui lămpi calde ar fi indicat folosirea recentă, dar avea asupra lui alte dovezi care îl incriminau. Batista de mătase pe care era tipărită cheia criptografică o împăturise şi o îndesase în buzunarul de la haină; mai era şi pachetul de ţigări în care se aflau grilele de unică folosinţă pe hârtie de orez. Era cristalul transmiţătorului. Toate dovedeau clar că este spion.

Dacă mă prind, *sunt mort*.

Să le arunce la pământ, să scape pur şi simplu de ele? Şi apoi? De îndată ce ar fi început să fugă, ar fi fost urmărit şi orice lăsa să cadă pe pământ putea fi găsit. A le arunca în timp ce alerga putea chiar să atragă atenţia asupra lor. Şi, de fapt, nu voia să piardă acest echipament vital. Cristalul era de neînlocuit. Fără el, nu mai putea să transmită la staţia de bază. Fără grila de unică folosinţă şi cheia de pe mătase nu ar putea să-şi cripteze mesajele. Ar fi izolat în Moscova fără un mijloc de a-l contacta pe Corcoran.

Era clar că nu avea de ales. *Trebuia* să fugă – dar imediat ar începe o urmărire. Un moment, blocat de nehotărâre, trecu în revistă opţiuni, gândindu-se care ar fi cea mai logică. Privi în noaptea întunecoasă, încercând să vadă cine era cel care se apropia. Nenorocitul ăla de agent NKVD, blondul cu ochi cenuşii care părea să-l găsească oriunde s-ar fi dus? Sau locotenentul GRU, Kundrov, supraveghetorul Lanei?

Nu. Nu era nici unul dintre ei. Acum putea să distingă, în

lumina slabă, silueta care se apropia. La început păru să fie un militar, în loden şi cu căciulă de camuflaj. Apoi Metcalfe realiză că omul era de la NKVD. Văzu epoleţii, insigna de pe căciulă. Cu siguranţă, din serviciul de securitate sovietic, probabil de la departamentul de pază al NKVD, un departament distinct ai cărui ofiţeri se ocupau cu protecţia zonelor de securitate şi a graniţelor ţării.

Era logic ca un detaşament NKVD să aibă misiunea de a patrula zona din jurul casei de vacanţă a Ambasadei americane. NKVD-ului îi plăcea să ţină toţi străinii şi mai ales pe americani, sub supraveghere strictă, iar o casă de vacanţă necesita o atenţie specială. Organele de securitate presupuneau că toţi diplomaţii erau, în secret, spioni – la urma urmelor, cei mai mulţi dintre diplomaţii *sovietici* delegaţi în străinătate erau spioni, aşa că de ce nu ar lucra fiecare ţară la fel? Prin urmare, era o problemă de securitate naţională ca un cordon de paznici să patruleze zona din jurul proprietăţii ambasadei. De asemenea, era posibil să se afle în apropierea vreunei instalaţii de securitate – pădurile din jurul Moscovei erau împânzite de baze şi institute care aveau legătură cu Armata Roşie, NKVD sau GRU.

Dar nu se aşteptase la o patrulă la o asemenea oră din noapte. Şi era posibil să fie o singură santinelă? Nu, nu avea nici o logică. Îşi făceau rondul în patrule de cel puţin doi, trei. La ora asta, era posibil ca rondurile să fie rare, de aceea nu văzuse sau auzise el nimic până în momentul acela.

Dar dacă era o santinelă, trebuia să fie şi altele. Paznicul continua să se apropie. Avea abia vreo douăzeci de ani, dar asta nu însemna că nu avea experienţă. Mergea prin întuneric, fără ajutorul unei lanterne, ceea ce indica faptul că era obişnuit să circule prin aceste păduri noaptea şi cunoştea potecile şi locurile prin care se putea merge mai uşor. Aşadar, rusul avea automat un avantaj asupra lui Metcalfe. Secundele treceau; Metcalfe nu mai putea să stea acolo, ascuns după trunchiul unui copac. Dacă paznicul se mai apropia, îl va observa.

Deodată se aprinse un chibrit! Apoi, la fel de repede, se stinse.

Santinela NKVD aprinsese un chibrit, dar nu pentru a lumina locurile şi nici ca să-şi aprindă o ţigară. Era un *semnal* – un semnal pentru *alţii*! De la o distanţă bună, se auzi un duduit: bocănitul cizmelor pe pământ. Auzea voci acum, schimburi de propoziţii rapide, totul indicând grabă. Ceilalţi membri ai patrulei,

chemaţi de aprinderea chibritului, fugeau prin pădure, fără să se ostenească să-şi ascundă mişcările. Se strângeau în jurul lui!

Metcalfe se întoarse, sări printr-o deschizătură îngustă dintre doi copaci, zgâriindu-se de trunchiul lor cu un zgomot puternic, dar inevitabil. Acceleră, alergând cât putea mai repede. Fugea în zigzag din luminiş în luminiş, încercând să privească destul de departe înainte pentru a distinge o cale liberă, dar noaptea era prea întunecată, ceea ce limita vizibilitatea. Nu vedea la mai mult de cincisprezece metri.

Din spate se auziră strigăte în rusă, ordine date de la ofiţer superior la inferior. Deşi nu îndrăznea să se întoarcă, auzi o schimbare în dispunerea sunetelor care-i spuse că bărbaţii se despărţiseră, fiecare apucând pe un alt drum, în speranţa de a anticipa orice direcţie în care ar fi apucat-o fugarul şi astfel să-l intercepteze.

Totuşi, fără lanterne. Poate că oamenii nu aveau nevoie de lumină de vreme ce cunoşteau pădurea. Sau poate că nu voiau să piardă timpul punându-le în funcţiune. Oricare ar fi fost motivul, era bine pentru Metcalfe: întunericul era cea mai bună ascunzătoare.

Îşi aminti într-o oarecare măsură topografia terenului, deşi doar ceea ce observase în timpul plimbării rapide în jurul casei de vacanţă, cu Lana şi în scurtul parcurs făcut cu maşina, când plecase de la petrecere. Ştia că pădurea se afla pe teren vălurit, că exista o vale – o văzuse din curtea din spate a casei de vacanţă – iar simţul lui de orientare îi spuse că, în mare, se îndrepta către acea vale. Lucrul era confirmat de înclinarea treptată a terenului.

Dar cum putea spera să scape cu fuga de un grup de paznici experimentaţi?

Poate că nu va reuşi. Dar trebuia să încerce. Alternativa era înspăimântătoare. Dacă îl prindeau şi-l duceau la Lubianka, va fi încarcerat şi Corky, sau oricine altcineva din guvernul american, nu va putea face absolut nimic pentru el. Un spion american în Rusia sovietică ar fi condamnat la închisoare, poate trimis în penitenciarele din Siberia – temutul gulag de care auzise – sau, mai probabil, executat.

Mânat de groază, fugea cum nu mai fugise nicicând, strecurându-se printre copaci, apoi într-un luminiş, schimbând direcţia fără nici o logică, haotic, sperând să-i ameţească pe

urmăritori.

Deodată se auzi un foc de armă!

O explozie. Un glonţ sfârtecă trunchiul unui copac la nici cinci paşi distanţă. Apoi – altul! Împuşcătura scrijeli mesteacănul la un pas de el. Pădurea răsuna acum de focuri de armă, gloanţele vâjâiau, unul dintre ele trecând aşa de aproape de capul lui încât simţi curentul în ureche. Se aruncă brusc la pământ, se repezi înainte pe coate şi pe genunchi, apoi sări în picioare, fugind cu capul aplecat, mişcându-se după o schemă menită să înşele. *Un om înspăimântat recurge întotdeauna la previzibil*, îi plăcea lui Corky să spună. *Traiectoria cea mai uşoară*, *cea mai scurtă distanţă între două puncte*. Aşa că trebuie să încalce acel tipar de comportament natural, previzibil.

O altă salvă de împuşcături, câteva departe, dar una alarmant de aproape. Păreau să vină din trei locuri diferite; evident, bărbaţii se despărţiseră, sperând să se strângă în jurul lui. Cel puţin unul dintre paznici avea rarul talent de a trage cu precizie chiar şi în timp ce urmărea pe cineva. Cu puţin înainte, Metcalfe zărise o îngrămădire de bolovani în vârful unei uşoare ridicături. Se îndreptă spre ea, sperând ca bolovanii şi pietrişul să-l adăpostească temporar de gloanţe. Aplecându-se, sări apoi în aer, aterizând dureros pe culmea stâncoasă. Gemu, se uită în sus şi văzu strălucirea gheţii în lumina slabă a lunii. Era pe marginea unei viroage adânci, prin care curgea un pârâu, deşi acum părea îngheţat, cu malurile acoperite de zăpadă şi gheaţă.

Ar fi trebuit să cadă în gol vreo şase metri. Era riscant să sară. Dar era şi mai riscant să se întoarcă. O altă salvă muşcă pământul, ricoşa din bolovani; lipsa evidentă de precizie îi spuse că reuşise să pună o oarecare distanţă între el şi urmăritorii care erau acum destul de departe încât, deşi în poziţii avantajoase, nu puteau încă să-l ochească corespunzător. Poate nici nu puteau să-l vadă; era posibil, înşfacă o piatră destul de mare şi o azvârli cât de departe putu, în spate şi spre dreapta. Lovi pământul cu un pocnet şi se rostogoli zgomotos.

Imediat urmă o salvă de focuri, greblând pământul şi copacii din zona unde căzuse piatra, indicând că diversiunea lui tactică avusese succes.

Apoi, fără să-şi îngăduie să gândească – acţionând numai dintr-un instinct de autoconservare – sări în sus şi ateriza cu o izbitură violentă pe malul tare, acoperit cu gheaţă, cu picioarele

strânse pe lângă corp pentru a micşora impactul. Durerea îi străbătu tot trupul când, pierzându-şi echilibrul, se rostogoli în josul malului, către râu. Ridicându-se nesigur, stătu la marginea pârâului îngheţat şi îl testă întinzând un picior. Era solid, gheaţa fiind groasă de cel puţin zece centimetri. Putea să-l traverseze. Păşi cu grijă pe gheaţă, apoi mai făcu un pas – şi imediat se scufundă, plonjând în curentul semi îngheţat până la genunchi. Gâfâi. Apa era cumplit de rece, atât de rece încât, în timp ce se împotrivea din răsputeri curentului ca să urce înapoi pe suprafaţa de gheaţă, picioarele îi amorţiră rapid.

Departe, în spatele lui, răsunau focuri de armă, părând să indice că urmăritorii fuseseră induşi în eroare şi se îndreptau în altă direcţie. Dar ar fi fost suficient ca unul dintre ei să urce pe culmea de deasupra pârâului şi l-ar fi depistat.

Gheaţa era subţire în locul acela, spărgându-se pe măsură ce el înainta prin apa îngheţată. Exact când era aproape să ajungă la celălalt mal, piciorul drept, pe care acum îl simţea ca pe un obiect fără viaţă, se prinse în ceva şi el se prăvăli înainte, aterizând cu faţa în jos pe malul zgrunţuros, îngheţat. Hainele lui fură îmbibate de apa îngheţată. Încercă să se ridice, tremurând. Picioarele, care îşi pierduseră orice sensibilitate, nu-l ajutau. Erau ca un balast, fără nici o mobilitate. Privind într-o parte, văzu, la vreo opt-nouă metri, pe panta abruptă ce ducea în sus, pe malul râului, un morman de frunze şi crengi acoperite de chiciură. Metcalfe se târî până ajunse la morman, apoi, cu ultimele puteri, se cufundă în el. Picioarele îi tremurau; nu mai putea merge mai departe. Trebuia să se odihnească. Dacă ar fi încercat să continue fuga atunci, ar fi fost repede prins. Nu mai rezista; timpul lui de reacţie se redusese. Se întinse şi apucă disperat frunze şi crengi moarte, argilă roşie înzăpezită, aranjându-le deasupra sa astfel încât să fie cât mai bine ascuns.

După doar un minut sau două auzi paşi alergând, strigăte tot mai aproape de el. Metcalfe nu-şi dădea seama exact de unde veneau: plutonul de patrulare putea fi pe culmea de deasupra, sau poate coborâse în ravenă, caz în care ar fi observat gheaţa spartă pe suprafaţa pârâului. Asta le-ar fi indicat drumul către ascunzătoarea lui, locul în care zăcea dârdâind.

Apoi se auzi un strigăt. Cât de departe, nu putea spune.

— E acolo – îl văd! Părea să fie cel mai tânăr din grup, cel care îl descoperise primul în pădure. Era un băiat simplu, un ţăran; îl

trăda graiul specific.

— Despre ce vorbeşti?

— Acolo! Vasia, imbecilule! Acolo!

— Carabina, idiotule! Nu revolverul!

Îl descoperiseră după paltonul care se zărea dintre bolovani? Se făcu mic de frică, îşi adună toate puterile. Ce era de făcut? Dacă se înşelau şi ţinteau în direcţia greşită, cel mai rău lucru pe care îl putea face era să se mişte din ascunzătoare, atrăgându-le astfel atenţia asupra lui. Dar dacă nu se înşelau – dacă unul dintre ei într-adevăr îl descoperise şi se pregătea să tragă cu carabina – atunci era ca şi mort. Era nevoie doar de un foc bine ţintit în cap.

— Bine, zise vocea tânără.

Metcalfe nu era un credincios, dar se pomeni rugându-se la Dumnezeu ca ei să fie prea departe pentru a reuşi să tragă un foc precis. Strânse din ochi, îşi goli mintea. Inima îi bătea nebuneşte.

Şi împuşcătura se produse, vuind prin pădure.

Nu-l lovi nimic, lovitura nu nimeri nici măcar în apropiere. Oriunde ar fi ţintit împuşcătura, nu auzi impactul. Trebuie să fi fost în altă direcţie.

— Ai ratat. O voce mai matură.

— L-am văzut. Vorbea bărbatul mai tânăr. Am văzut forma, conturul. Era clar.

— Idiotule! răcni unul dintre cei mai în vârstă. Era o căprioară!

— Nu era nici o căprioară!

O altă voce, al treilea membru al plutonului:

— Artiem are dreptate. Era de fapt un cerb. Dar l-ai ratat.

— Ştiu cum arată un cerb! protestă tânărul. Vânam tot timpul când eram copil.

— *Încă* eşti şi tocmai ai tras într-un cerb şi l-ai ratat! zise unul dintre cei mai în vârstă.

— Bine, bine, poate că era o căprioară, cedă tânărul, dar sunt sigur că am văzut un om. Ştiu să fac diferenţa dintre un om şi o căprioară. Protestele lui fură întâmpinate de batjocura celorlalţi.

Din vocea tremurătoare şi împăciuitoare a tânărului şi din glumele răutăcioase ale tovarăşilor lui reieşea clar că membrii patrulei nu mai erau convinşi că fusese vreodată un om ascuns în pădure.

— Ţi-a plăcut mica ta expediţie de vânătoare, Saşa? După ce

ne-ai târât douăzeci de kilometri prin nenorocita asta de pădure? Eu zic că ajunge atâta sport pentru o seară. E frig şi schimbul nostru aproape s-a terminat.

— E frig, îi ţinu isonul alt paznic. Ordinul lui Stalin i se acordă tânărului tovarăş Şubenţov pentru încercarea lui eroică de a depista şi lichida cerbul contrarevoluţionar, în ciuda rezistenţei suporterilor săi chiaburi. Acum hai să *plecăm*.

Mult timp – cel puţin o jumătate de oră, deşi pierduse măsura timpului – Metcalfe rămase îngropat printre crengile rupte şi frunze şi zăpadă, înainte să îndrăznească să iasă. Ascultă cum se îndepărtau paznicii NKVD, vorbind tare. Glumele şi batjocura lor la adresa celui tânăr, cel care îl descoperise primul pe Metcalfe, nu mai conteneau. Era posibil ca într-adevăr tânărul paznic să fi văzut un cerb şi să fi tras în el, lucru care fusese şansa lui Metcalfe. Ajunseseră să creadă că nu un om fugise prin pădure, ci un cerb. Paznicul mai tânăr şi cu privirea ageră, care-l văzuse într-adevăr pe Metcalfe, deşi doar ca o siluetă şi de la mare distanţă, nu mai prezenta credibilitate. Totuşi, Metcalfe aşteptă până când se asigură că nici un membru al patrulei nu rămăsese în urmă. Nu auzi nimic care să-i dea de gândit că fuseseră schimbaţi de o altă patrulă.

Între timp, începu să-şi simtă membrele, deşi erau încă înţepenite. Micul respiro îi făcuse bine. Cu un efort considerabil, reuşi să se ridice, scuturându-se de gheaţă, zăpadă şi frunze moarte. Era îngheţat bocnă şi extenuat, dar era imperios necesar să iasă de acolo. Din fericire, cerul nopţii se înseninase puţin. Acum luna lumina vag, ceea ce îi permitea să se orienteze. Cu ajutorul busolei şi al lanternei, îşi croi drum prin pădure către casa de vacanţă, atent tot timpul la zgomotele patrulei. Trebuia să improvizeze o modalitate de a se întoarce în Moscova şi casa de vacanţă era locul cel mai potrivit pentru a o face. Acolo erau maşini, aşa că putea fura una la nevoie; erau oaspeţi la care să apeleze pentru a-l duce înapoi în oraş. Reputaţia lui de chefliu ar fi fost de folos pentru a explica ţinuta şocantă, răvăşită: ieşise cu o fată, putea spune tâmp; băuse prea mult, leşinase… o poveste de acoperire putea fi inventată şi foarte bine crezută. Cu siguranţă, dacă soţia ambasadorului era acolo, ceea ce era probabil dat fiind faptul că avea oaspeţi în weekend, ar fi înclinată să creadă cele mai deplasate poveşti despre el. Îl văzuse plecând, este adevărat, dar nu ar fi surprinsă să afle că

se întâlnise cu o femeie pe drum...

Dar apoi, apropiindu-se de casa de vacanţă, dădu peste grajdurile pe care le văzuse de pe verandă, în care se aflau caii ambasadei. Acolo putea dormi restul nopţii fără să i se pună întrebări. Intră în grajd încet, încercând să nu trezească animalele.

Auzi însă fornăitul şi nechezatul cailor. O lampă cu kerosen fusese lăsată aprinsă, probabil pentru binele animalelor. Emana o lumină difuză, galbenă. Erau zece remize, dar doar trei cai arăbeşti minunaţi, doi negri şi unul maroniu. Unul dintre ei necheză uşor. Erau animale frumoase, dar extrem de nervoase şi dacă nu le calma era posibil să trezească oaspeţii adormiţi din casa vecină.

Unul câte unul, caii începură să înalţe şi să-şi arcuiască gâturile, fornăind uşor pe nări. Acum, cu urechile ciulite, date spre spate, ascultau. Metcalfe se apropie de primul la care ajunse, nu din spate – ceea ce l-ar fi neliniştit – ci dintr-un unghi oblic dinapoia lui. Vorbi încet şi calm. Calul sforăi uşor în timp ce el îi mângâia gâtul, greabănul, coastele suple şi în câteva minute începu să se relaxeze. Şi ceilalţi se calmară. Respiraţia lor deveni regulată, abia perceptibilă.

Târându-se spre un balot, aproape de căldura emanată de lampa cu kerosen, Metcalfe adormi. Somnul, de care avea foarte mare nevoie, veni repede; un somn ciudat, cu vise stranii şi frânte.

O rază de soare îl trezi. Era dimineaţă devreme şi, deşi ar fi putut să mai doarmă ore bune, ştia că trebuia să se mişte, îl durea tot corpul, aşternutul tare de paie sensibilizându-i şi mai tare zgârieturile şi vânătăile pe care le suferise în fuga lui prin pădure. Era plin de paie prăfuite. Se ridică în capul oaselor, dând la o parte finul de pe faţă, apoi îşi frecă ochii obosiţi.

Brusc, se auzi un scrâşnet ruginit de balamale şi grajdul fu inundat de lumină. Uşa se deschise. Metcalfe sări în picioare, intră repede într-o remiză goală şi se lipi de perete. Arăbeştii nechezară uşor, sunetele nefiind de alarmă, ci de salut. Păreau să recunoască persoana care intra, oricine-ar fi fost.

Şi Metcalfe o recunoscu.

Era Lana, îmbrăcată în haine de călărie, cu un batic pe cap.

18

Lana, zise el încet.

Ea clipi, surprinsă să-l vadă, dar nu chiar pe de-a-ntregul. Înainte ca ea să ia o mină dezaprobatoare, Metcalfe prinse cu coada ochiului o expresie ce aducea a plăcere.

— Stiva? Părea să încerce un ton rece, ostil. Doar ne-am înţeles, parcul Sokolniki, mâine, la apus.

— Se pare că n-am putut să aştept.

Ea clătină din cap şi chicoti fără să vrea.

— Uită-te la tine! Ce s-a întâmplat cu bărbatul cel mai bine îmbrăcat din Moscova?

Arăta îngrozitor, ştia asta. Avea paie în păr şi pe tot costumul şi mirosea a cal.

— Vezi în ce m-ai băgat, *dusia*?

— Mă duc să călăresc. E una din puţinele plăceri în vremurile astea.

— Şi prietenul tău neamţ? se încruntă.

— Arareori se trezeşte înainte de prânz. Nici nu va observa că am plecat. De fapt, toţi cei din casă dorm.

— Prin urmare nu te superi dacă te însoţesc? Ea încuviinţă din cap.

— Nu mă supăr.

Sări repede în şa, ceea ce făcu şi Metcalfe. Mama lui crescuse cai şi avusese grijă ca el să înveţe să călărească de îndată ce putuse să meargă. Dar fu surprins de îndemânarea la care ajunsese Lana în materie de călărie în ultimii câţiva ani. *Ca atât de multe lucruri schimbate la ea*, se gândi el.

Era o potecă pentru călărie care traversa pădurea, drum pe care nu-l observase înainte. Nu fusese curăţat de o bună bucată de vreme. Metcalfe o lăsă pe ea să aleagă ritmul. Când cărarea se lărgi oarecum, ea se aplecă în faţă, plesni din buze şi strânse picioarele. Calul ei, arăbescul maroniu, mări pasul la galop mic. Călărea de parcă ar fi făcut asta toată viaţa. Cărarea se lărgi din nou, permiţându-le să călărească alături; dar când se îngustă, ea o luă înainte. El îşi scaldă faţa în soarele blând al dimineţii. Îl încălzea, îl mângâia. Câteva momente, în timp ce călăreau în

tăcere, fu legănat de galopul ritmic. Era din nou ca pe vremuri. Frica, teroarea, suspiciunea – totul era undeva în urmă. Îi privi silueta suplă: părea să fie o prelungire a calului. Trăsăturile perfecte ale feţei ei, acum relaxate, încadrate de baticul viu colorat, erau minunate. Tristeţea care părea să o fi absorbit cu totul dispăruse. Doamne, o iubea atât de tare!

După o vreme terenul începu să arate familiar. O strigă şi îi întrerupse reveria. El arătă spre partea mai densă a pădurii prin care fugise noaptea trecută. Cu numai patru, poate cinci ore în urmă, dar părea deja o altă zi. Ea păru uimită, dar ieşi după el de pe cărare. Încetiniră la pas, croindu-şi drum printre copaci.

După câteva minute, Lana strigă:

— Nu e potecă pe aici.

— Ştiu.

— Nu va fi uşor. Ar trebui să ne întoarcem la potecă.

— Trebuie să găsesc ceva. Nu durează mult.

Curând ajunse la un copac marcat cu vopsea roşie şi ştiu unde se află.

— Aşteaptă aici un moment.

Descăleca şi căută din ochi bucata de pământ unde aşezase smicele şi muşchi deasupra transmiţătorului. Dar văzu o privelişte neaşteptată.

Terenul fusese curăţat, dezgolit până rămăsese solul gol. Lespedea mare de piatră fusese dată la o parte, dezvelind ascunzişul săpat de Roger. Groapa era goală. *Transmiţătorul dispăruse*.

Metcalfe înţelese imediat ce se întâmplase şi fu cuprins de spaimă. Cel mai tânăr membru al patrulei se întorsese şi refăcuse drumul. Asta trebuia să fie. Întărâtat probabil de zeflemeaua celor mai în vârstă, hotărât să demonstreze că ceea ce văzuse nu fusese doar un cerb, cercetase pădurea. Transmiţătorul fusese ascuns bine, dar tânărul se concentrase asupra zonei în care reperase prima dată un intrus şi, cumva, îl găsise. Triumfător, răzbunat, li-l dăduse tovarăşilor lui, dovedindu-le că a avut dreptate tot timpul. Şi – dacă aşa se întâmplase – în momentul acela patrula NKVD ştia că ceea ce urmărise prin pădure nu fusese un cerb, nici un simplu intrus, ci un spion. Un spion veritabil, o descoperire ce-i va propulsa în carieră şi va ateriza ca un obuz în sediul central al NKVD de la Lubianka. Un transmiţător sofisticat de fabricaţie engleză!

Dovada că existau spioni în acţiune în Moscova! La sediu, luminile vor fi aprinse toată noaptea, se vor ţine şedinţe urgente, se vor da telefoane disperate, convocările vor curge.

Totul se schimbase brusc. NKVD urma să intre în alertă, căutând un spion – sau o reţea de spioni, căci, ca şi în cazul gândacilor, acolo unde era unul, erau cu siguranţă şi alţii.

Nu era prudent să mai rămână acolo, în locul în care fusese descoperit transmiţătorul. Vor fi fost trimise echipe să stea la pândă în aşteptarea întoarcerii spionului, aşa cum se spune că un criminal se întoarce întotdeauna la locul crimei.

Trebuia să plece de acolo imediat!

Metcalfe alergă înapoi către locul unde aştepta Lana. Când încalecă, ea observă schimbarea de pe chipul lui.

— Dragul meu, ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse el sec. Trase de hăţuri pentru a mâna calul înapoi prin pădure către potecă. Câteva secunde mai târziu, clarifică: Totul.

Lana se uită fix la el, apoi încuviinţă dând din cap ca şi cum înţelesese.

— Bine ai venit în URSS, zise zâmbind, ca cineva care ştia ce înseamnă asta.

De cum ajunseră la potecă, o luară înapoi către casa de vacanţă, Metcalfe călărind primul. În faţa grajdului descălecară amândoi şi duseră caii înăuntru. Lana umplu o găleată cu apă de la o pompă de mână; calul ei bău lacom. Pompă o altă găleată şi o puse în faţa calului lui Metcalfe, care bău la fel. O cunoşteau, aveau încredere în ea. Scoase harnaşamentul calului, scutură şaua, desfăcu căpăstrul şi spălă zăbala într-un şuvoi de apă de la pompă, apoi le atârnă pe toate în cârlige. Făcu toate astea repede, cu o mare pricepere, vorbindu-i calului, mângâindu-l. Luă un prosop şi frecă uşor spatele animalului pentru a-i repune sângele în mişcare, apoi începu să-l perie cu o ţesală fină. Metcalfe făcu acelaşi lucru. Munceau în tăcere, dar nu era o tăcere stânjenitoare, ci ca între doi prieteni vechi care nu aveau nevoie să vorbească. Lana controla potcoavele calului său de pietre şi îl duse înapoi, în remiza lui.

În timp ce închidea uşa remizei, Metcalfe observă că ea se apropiase, de parcă voia să-i spună ceva.

— Lana, începu el, dar ea îi puse o mână pe gură, o atingere rapidă, o cerere să tacă. Faţa ei era ridicată spre a lui, ochii ei

erau scăldaţi în lacrimi. El îşi puse mâinile în jurul ei. Buzele ei se desfăcură şi le atinseră pe ale lui. Îi simţi umezeala fierbinte a lacrimilor pe faţă. Tremura. Îşi mişcă mâinile pe spatele ei, dezmierdând-o, mângâind-o, sărutând-o cu o înfocare care îl surprinse. O trase strâns spre el. Mâinile ei îi frământau muşchii spatelui, feselor, iar el îşi mişcă o mână pe sânul ei. Brusc, îşi dezlipi gura de a lui.

— O, Doamne, Stiva, zise ea suspinând. Ia-mă, te rog, iubeşte-mă!

Patul lor fu o pătură pentru cai aruncată în grabă peste câţiva snopi de fin. Era zgrunţuroasă şi nu deosebit de confortabilă, dar nici unul dintre ei nu observă asta în viitoarea pasiunii. Făcură dragoste repede şi pe tăcute, dezbrăcându-se doar parţial. Şi la fel de repede se îmbrăcară, amândoi temându-se că ar putea fi descoperiţi. Lana se îmbrăcă fredonând o melodie.

— Ce e? zise Metcalfe.

— Ce să fie *ce*?

— Cântecul. Îmi sună oarecum cunoscut. Ea râse.

— Cât de puternice erau braţele tale care mă îmbrăţişau. „*Comme ils etaient forts tes bras qui m'embrassaient*." Un cântec care mi-a venit în minte aşa, nu ştiu nici eu de ce.

— E drăguţ. Ne-ntâlnim mâine seară?

— Da, desigur. De ce nu?

— Rudolf nu va fi bănuitor?

— Te rog, ripostă ea iritată. Mă simţeam pentru prima dată fericită după mult, mult timp. De ce a trebuit să-i aminteşti numele?

— Ce cauţi lângă el? Ştiu că nu-l iubeşti. Nu înţeleg.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le-nţelegi, Stiva.

— Spune-mi, zise el. Îşi puse mâna peste a ei. Ea îşi muşcă buza de sus.

— Nu am avut de ales.

— De ales? Tu întotdeauna poţi alege, *milenki*.

Clătină din cap încet, trist şi lacrimile îi reveniră în ochi.

— Nu când eşti prizonier, *dorogoi moi*. Nu când eşti ostatic.

— Ce spui? Cum se poate…

— E vorba de tatăl meu. El ştie cât de mult îl iubesc pe tata, că aş face orice pentru a-l proteja.

— Von Schussler îl ameninţă pe tatăl tău?

— Nu, nu direct. Are… are un document. O bucată de hârtie care e atât de puternică încât poate să-l omoare pe tata. Să-l execute pe tata şi să mă aresteze pe mine.

— Lana, ce dracu'…?

— Ascultă-mă! Te rog, pur şi simplu *ascultă-mă*! îi strânse mâna. Ştii numele faimosului general al Armatei Roşii, Mihail Nikolaievici Tuhacevski, marele erou al Revoluţiei?

— Am auzit numele, da.

— A apărat la Moscova în 1918, a cucerit Siberia în 1920. Un mare militar. Loial. Şeful Marelui Stat-Major al armatei sovietice. Şi era un vechi prieten al tatălui meu. De câteva ori am luat cina împreună cu familia lui. Tatăl meu îl venera. Avea o fotografie împreună cu Tuhacevski pe care o ţinea la vedere, pe pian. Făcu o pauză, îşi trase răsuflarea de parcă-şi făcea curaj, apoi continuă: într-o noapte de mai – era acum trei ani, în 1937 – dormeam când am auzit soneria de la intrare. M-am gândit că e vreun poznaş, vreun huligan, vreun beţiv, aşa că m-am întors pe cealaltă parte şi mi-am pus perna peste cap. Soneria nu înceta. M-am uitat la ceas. Era trecut de miezul nopţii. Până la urmă soneria a încetat şi am adormit la loc. Aveam un mare spectacol a doua zi – „Frumoasa adormită”. Cam o oră mai târziu am fost trezită din nou, de data asta de voci puternice. Vocea tatălui meu. M-am ridicat din pat şi am ascultat. Vocile se auzeau din biroul tatei. Am fugit către birou, dar m-am oprit chiar la uşă. Tata era acolo, în cămaşă de noapte şi vorbea destul de agitat cu Tuhacevski. Primul meu gând a fost că mareşalul ţipa cine ştie de ce la tata şi m-am supărat. Am stat acolo, trăgând cu urechea. Dar curând mi-am dat seama că tata nu ţipa deloc la el – era supărat, furios cum nu-l mai văzusem vreodată, dar nu pe prietenul său Mihail Tuhacevski. Era înverşunat împotriva lui Stalin. Totuşi, mareşalul nu părea supărat. Tonul vocii sale era trist, resemnat, aproape îndurerat. Am tras cu ochiul şi am fost şocată să văd că lui Tuhacevski îi albise părul. Îl văzusem cu două săptămâni în urmă şi era destul de negru. Evident i se întâmplase ceva îngrozitor. M-am tras înapoi, având grijă să nu fiu văzută. Ştiam că dacă ar afla că eram acolo, că ascultam conversaţia, s-ar opri. Şi aveam sentimental că ceea ce discutau ei era atât de serios încât tatăl meu nu mi-ar fi spus niciodată. E întotdeauna atât de protector cu mine, ştii.

— Nu pentru că nu te respectă, *dusia*. Ci pentru că te iubeşte.

— Da. Am ajuns să înţeleg asta, deşi ani de zile m-a supărat atât de tare faptul că mă trata în continuare ca pe un copil.

Aşa că l-am ascultat pe Tuhacevski spunându-i tatălui meu că Stalin şi NKVD descoperiseră un complot uriaş în interiorul armatei. Spunea că e urmărit de NKVD din ordinul direct al lui Stalin. Se zvonea că Stalin avea dovezi puternice că anumiţi ofiţeri militari de frunte erau angajaţi într-o conspiraţie secretă – un complot pus la cale împreună cu membri ai înaltului Comandament German care să ducă la o lovitură de stat împotriva lui Stalin. Şi că printre complotişti se număra... Tuhacevski!

— O nebunie!

— Oare? Eu nu ştiu adevărul. Ştiu că atunci când el şi tata vorbeau între ei, erau de acord că Stalin e un om periculos. Coborî vocea, şoptind: Tata îl dispreţuieşte pe Stalin. Asta o ştiu. Nu permite ca numele lui Stalin să se pronunţe în casa noastră. O, în public se alătură tuturor toasturilor închinate Secretarului General. Când sunt alţii de faţă, îl ridică pe Stalin în slăvi. Nu e prost. Dar îl urăşte. Şi aşa făcea şi Tuhacevski.

— Ce „dovezi puternice” avea Stalin? Au fost dezvăluite vreodată?

— Niciodată public, nu. Dar au existat discuţii. Se pare că se obţinuse un dosar de la Praga, de la Serviciul de Informaţii Ceh şi fusese dat NKVD-ului. Dosarul conţinea scrisori ale acestor ofiţeri militari sovietici, scrisori către corespondenţii lor germani în care căutau să-şi ofere sprijinul pentru un plan de a-l răsturna pe Stalin. Au fost verificate semnăturile, sigiliile, totul. Una dintre scrisori era semnată de mareşalul Tuhacevski însuşi.

— A scris el o asemenea scrisoare?

— A negat, bineînţeles, dar spunea că asta nu are nici o importanţă. Era convins că va fi arestat împreună cu ceilalţi.

— Prin urmare, îl avertiza pe tatăl tău?

— Ăsta era unul din motivele pentru care venise. Tata i-a spus să îi scrie o scrisoare lui Stalin însuşi ca să clarifice neînţelegerea. Tuhacevski a zis că o făcuse deja, dar nu primise un răspuns. Spunea că zilele îi erau numărate şi că nu se temea doar pentru viaţa lui, ci şi pentru a familiei lui. Era un om disperat. În dimineaţa următoare, l-am întrebat pe tata cine venise la miezul nopţii. A refuzat să îmi spună, desigur. A zis că nu e treaba mea. Dar am observat că fotografia cu el şi

Tuhacevski nu mai era. Mai târziu am găsit-o ascunsă într-un dulap, învelită în hârtie de ziar. Câteva zile mai târziu, Tuhacevski şi alţi şapte înalţi ofiţeri au fost arestaţi. Au fost judecaţi în secret – procesul lor a durat doar trei ore!

— Şi au fost găsiţi vinovaţi de spionaj şi trădare a patriei.

Mâinile ei o strângeau pe a lui aşa de tare încât îl durea. Dar Metcalfe, continuă să asculte.

— Toţi au mărturisit, zise ea. Dar mărturisirile erau false. Am aflat mai târziu că au fost torturaţi şi li s-a spus că singurul mod de a-şi salva vieţile – şi, mai important, pe ale familiilor lor – era să semneze mărturisiri în care recunoşteau o conspiraţie cu nemţii. Au fost executaţi în Lubianka. Nu în celule, ci în curte, la lumina zilei. Au fost aduse camioane NKVD care să-şi tureze motoarele în timpul execuţiei pentru a acoperi zgomotul împuşcăturilor. Făcu o pauză lungă, iar Metcalfe nu zise nimic. Nu se auzeau decât respiraţia şi fornăiturile blânde ale cailor. Murind, continuă ea, au strigat „Trăiască Stalin!”

Metcalfe clătină din cap. O cuprinse cu o mână pe după umeri şi o strânse aproape de el.

— Şi, desigur, zise Lana, acesta nu a fost sfârşitul, ci începutul… unei băi de sânge. Au fost epuraţi mai mult de treizeci de mii de oficiali militari. Generali, mareşali de corp de armată, sute de comandanţi de divizie, toţi amiralii Marinei.

— Lana, ce legătură are povestea asta oribilă cu tine?

— Tata, şopti ea, a fost unul dintre puţinii generali care nu au fost arestaţi.

— Pentru că nu era implicat.

Ea închise ochii. Durerea săpase cute adânci pe chipul ei.

— Pentru că nu a fost prins. Sau poate a fost noroc. Se mai întâmplă şi lucruri din astea.

— Nu a fost „prins”? Vrei să spui că tatăl tău a… conspirat împotriva lui Stalin?

— Pare greu de crezut. Şi totuşi mi-a şoptit adesea despre dispreţul său faţă de Stalin. Nu pot decât să cred.

— Dar el nu ţi-a *spus* niciodată că ar fi implicat într-o conspiraţie, nu?

— Nu ar face-o niciodată! Ţi-am spus, e îngrozitor de protector faţă de mine! O singură vorbă despre vinovăţia lui şi ar fi executat pe loc. Stalin nu acordă nimănui prezumţia de nevinovăţie.

— Atunci ce te face să fii atât de sigură?

Brusc, se desprinse din îmbrăţişarea lui. Se ridică în picioare, se duse până la calul ei şi se apucă să-l mângâie cu un aer absent. Era clar că evita ceva extrem de dureros. După câteva minute, fără să se uite la Metcalfe, începu să vorbească:

— Acum câteva luni am fost invitată la o petrecere la Ambasada germană. Era o treabă teribil de extravagantă, de genul celor cu care le place nemţilor să epateze şi desigur trebuie întotdeauna să aibă spuma societăţii moscovite acolo, ceea ce înseamnă actorii, cântăreţii şi dansatorii celebri. Ca să fiu sinceră, eu mă duc la chestii de genul ăsta doar ca să mănânc. E adevărat! Mi-e jenă să o spun, dar ăsta e adevărul. Ei bine, un diplomat german a venit la mine şi m-a întrebat dacă sunt fiica faimosului general Mihail Baranov.

— Von Schussler. Ea încuviinţă.

— De ce voia să ştie? M-am întrebat. Tatăl meu lucrează acum la Comisariatul Ministerului Apărării şi, deşi slujba lui e destul de plictisitoare, de birocratică, trebuie să fiu întotdeauna atentă cu cine vorbesc; ni se spune că sunt spioni peste tot. Părea să ştie totul despre cariera militară a tatălui meu – mult mai mult decât ştiam eu. A spus că vrea să vorbească cu mine între patru ochi, că are să-mi împărtăşească ceva ce mi se va părea extrem de interesant. Am fost intrigată, aşa cum intenţionase. Ne-am luat băuturile, ne-am retras într-un colţ al încăperii şi ne-am aşezat departe de restul lumii. Von Schussler este evident un om cultivat, diferit de atâţia nazişti plicticoşi pe care i-am cunoscut. Nu prea mi-a plăcut de el – părea arogant şi plin de sine, nu chiar ceea ce ai numi un bărbat încântător. Dar vorbea foarte familiar şi deschis, iar eu îl ascultam. Mi-a spus că un fost prieten al lui din şcoală care se alăturase SS-ului îi arătase un dosar ultrasecret foarte interesant în legătură cu anumiţi membri foarte sus-puşi ai armatei sovietice. Unele documente fuseseră deja obţinute de Stalin, dar mai existau şi altele.

— O, Iisuse. Lana, *dorogaia*. Cât de înspăimântată trebuie să fi fost!

— Trebuie că a văzut frica pe faţa mea. Nu mă pot abţine – roşesc uşor, nu mă pricep să-mi ascund emoţiile. Nu am zis nimic, m-am prefăcut că nu ştiu despre ce vorbeşte, dar îmi simţea spaima. *Dumnezeule*, *Stiva*! A spus că erau şi alte scrisori în dosarul acela, nume despre care Stalin nu ştia nimic. Mi-a spus

că SS-ul strângea dovezi compromiţătoare pentru a le folosi când ar fi necesare, de parcă erau atuuri la un joc de cărţi.

— Ticălosul te ameninţa.

— Dar nu într-un mod *vulgar*, Stiva. Nu pe faţă. Totul era chiar subtil şi subînţeles. Von Schussler a zis că nu vedea nici un motiv pentru ca această informaţie dăunătoare să fie dezvăluită NKVD-ului. Trecutul era trecut, a zis. Dar nu mi se pare *interesant*? A adăugat ca din întâmplare.

— Oricât de subtil a făcut-o, e evident că te şantaja.

— A, dar vezi, voia doar să mă scoată în oraş, la cină, a spus. A spus că mă găsea chiar interesantă şi că dorea să mă cunoască mai bine.

— *Ticălosul*! Desigur! Metcalfe înţelese şi i se făcu silă.

— Normal, am luat cina cu el. Şi din nou în seara următoare.

— Nu ai avut de ales, zise Metcalfe blând. Nu puteai refuza. Ea ridică din umeri.

— Aş face orice pentru a-l proteja pe tatăl meu. Exact aşa cum tata ar face orice ca să mă protejeze pe mine. Şi dacă însemna să petrec nopţi cu un bărbat pe care îl găsesc dezgustător şi care îmi provoacă repulsie – ei bine, în Rusia oamenii trebuie să facă uneori lucruri mult mai rele pentru a-i salva pe cei dragi. Oamenii mint şi trădează şi îi predau pe cei mai dragi prieteni ai lor NKVD-ului. Oamenii sunt trimişi în gulag; sunt împuşcaţi în ceafă. La urma urmelor, e ceva foarte neînsemnat faptul că eu mă culc cu Rudolf von Schussler. Dac-ar trebui, aş face mult mai multe, mult mai multe rele pentru a-mi salva tatăl.

— Când am venit să te văd în culise la Balşoi… erai îngrozită, nu-i aşa?

Se uită la el şi Metcalfe îi văzu lacrimile şiroind pe obraji.

— Acolo sunt informatori şi bârfă peste tot. Dacă ajungea la el vreun cuvânt că iubitul meu american s-a întors la Moscova… Mă temeam că gelozia se putea transforma în furie. Şi şi-ar duce la îndeplinire ameninţarea. L-ar arunca pe tatăl meu lupilor din NKVD. O, Stiva, te iubesc cum iubesc viaţa. Aşa a fost întotdeauna, ştii asta. Dar nu e să fie. Noi *nu* putem fi împreună.

Metcalfe abia dacă o auzea. Gândurile lui se învârteau ca într-un caleidoscop. Tatăl Lanei, un general important al armatei sovietice, acum retras din serviciul militar activ, dar lucrând încă în Ministerul Apărării. Amorezul ei german, un apropiat al ambasadorului german, von Schulenburg. Un lanţ extraordinar

de conexiuni, legături întemeiate pe ambiţie, ameninţare şi putere. Un lanţ care o strângea pe draga lui Lana... dar putea fi şi folo*sit aces*t lanţ?

Asta urmărise Corky încă de la început?

Pulsul lui Metcalfe o luase razna. Se ridică în picioare, o luă în braţe şi o mângâie. Ea păru să se piardă în el, zguduită de suspine. Se scurseră minute. El o ţinea în braţe; ea plângea. Nu voia să facă nimic mai mult decât să o strângă în braţe pe Lana lui şi, de fapt, a o strânge în braţe era tot ce putea face pentru ea în momentul acela; de altfel, doar atât îşi dorea şi ea. Apoi, fiind încă înlănţuiţi, ea rupse tăcerea:

— Eu sunt ca poporul rus însuşi, ştii, *moi liubimi*. Nu mai pot fi ajutată.

— Poate că nu, zise Metcalfe, îngândurat. Poate că nu.

Simfonia de mirosuri aproape că îl copleşea pe violonist, cum se întâmplă atât de des când se afla înăuntru, mai ales într-un loc necunoscut. Simţea mirosul cremei de piele Nivea pe care birocratul dolofan o întrebuinţase evident ca săpun de bărbierit, tutunul său de pipă Obel, tonicul de păr cu rozmarin pe care-l folosise într-o încercare tristă şi ratată de a preveni chelia, deşi era mult prea târziu pentru asta. Simţea mirosul cremei de ghete a ofiţerului de la consulat, pe care o recunoscu ca fiind marca Erdal; îl duse cu gândul înapoi, la copilăria şi la tatăl lui, un bărbat sever şi ordonat, întotdeauna cu cizmele perfect lustruite. Tatăl său cumpăra canistre de cremă de pantofi Erdal pentru care primea gratis cartoane de colecţie care înfăţişau zepeline, sau planoare, sau, preferatele lui, animale preistorice. Îşi aminti cu plăcere frumoasele desene color cu diplodocus, arheopterix ori plesiozaur, fiecare dintre ei târându-se prin mlaştina primordială. Era una dintre foarte puţinele lui amintiri fericite din copilărie.

Mai puţin plăcut – cele mai multe dintre mirosurile care îi asaltau sensibilele membrane nazale erau, din nefericire, departe de a fi plăcute – simţi mirosul prânzului birocratului anxios, a cărui digestie nu decurgea tocmai bine. Bărbatul consumase cârnaţi cu varză murată şi cu siguranţă trecuse printr-un episod de flatulaţie în acest birou cu puţin înainte de sosirea violonistului. O mare parte se împrăştiase, dar nu complet.

— Cât de lungă ar putea să fie o listă? întrebă Kleist. Cer doar o listă cu bărbaţii americani şi britanici care au sosit în Moscova în ultimele şapte zile. Câţi pot fi? Violonistul voia doar să ştie dacă un anumit Daniel Eigen intrase în Moscova în ultimele câteva zile.

Era absolut posibil, desigur – de fapt, aşa trebuia să fie – ca Eigen să fi intrat sub un nume diferit. Oricum ar fi intrat spionul în ţară, în orice caz o listă era un bun început. Ar scurta considerabil timpul pe care ar trebui să îl petreacă mergând din hotel în hotel pentru a cerceta aceste sosiri recente, făcând identificări vizuale.

Întâlnirea cu acest om era o risipă de timp preţios. Dar ataşatul militar, generalul Ernst Kostrâng, cu care ar fi trebuit să se întâlnească de fapt, era plecat din birou pentru aproape toată ziua şi îi ceruse să-şi adreseze cererea acestui lacheu.

Birocratul părea să aibă la îndemână o scuză după alta. Era mai mult decât priceput la unicul talent care era indispensabil în Ministerul de Externe German: amânarea. În ultimele zece minute improvizase un veritabil potpuriu de motive în sensul că nu putea face nimic. Kleist întâlnea adesea o asemenea atitudine în Ministerul de Externe, mai ales când aveau de-a face cu SD-ul, pe care îi urau şi de care se temeau.

Lui Kleist nu îi păsa în mod deosebit de faptul că dispreţuiau SD-ul. Faptul că se temeau de el, pe de altă parte, era folositor. Aşa era şi cu acest birocrat durduliu care se dădea mare de la micul său birou duhnind a tonic de păr cu rozmarin şi a flatulaţie: *nu mă place*, *dar se teme de mine*. Aceşti oameni lipiţi de birouri, cu fundurile lor moi şi sufletele lor fleşcăite, îl dezgustau. Erau suflete înspăimântate, răzbunătoare, care se simţeau superioare oamenilor asemeni violonistului, dar nu erau mai mult decât nişte rândunici care se târau în urma unui vultur, şoareci care căutau adăpost la un leu. Aceşti virtuozi ai agrafei de birou şi ai capsatorului, cât de ordinară era existenţa lor, cât de anoste erau vieţile lor! Nu cunoşteau şi nu aveau s-o afle vreodată, transcendenţa pe care o cunoşteau Kleist şi mentorul lui, Reinhard Tristan Eugen Heydrich: senzaţia de a te simţi transportat pe care ţi-o dădea interpretarea unei piese muzicale frumoase, ce putea aduce lacrimile în ochii ascultătorului. Sau starea similară pe care ţi-o dădea luarea unei vieţi, care era un altfel de muzică: ritmică, măsurată, controlată, cerând nu atât

talent, cât instinct, *artă*.

Kleist nu se putea abţine să nu se holbeze la beregata birocratului în timp ce omul înghiţea nervos şi explica de ce era *imposibil*, cum nu puteau să ceară NKVD-ului o asemenea listă, cum nu cooperau, cum nu *puteau* să coopereze cu serviciul de informaţii sovietic, care la urma urmelor lucra împotriva lor, îi bănuia, indiferent de politicile declarate… Kleist privea plutirea osului hioid al bărbatului, cartilajul laringelui său, ligamentele şi tendoanele şi ţesuturile moi. Era atât de golaş, atât de vulnerabil. Un moment, îşi imagină cum ar fi să-i înconjure beregata cărnoasă cu o coardă bine întinsă, rece şi – în plin extaz – să o strângă tare, stăvilind acest şuvoi nesfârşit de Sche*isse, to*t acest căcat! Kleist observă cuţitul de corespondenţă cu vârf ascuţit de pe biroul birocratului şi îşi imagină cum ar fi să-l înfigă în unul din globii oculari ai acestui palavragiu şi în ţesutul moale al creierului său.

Ceva din expresia violonistului, vreo licărire răuvoitoare a visului său cu ochii deschişi trebuie să-l fi izbit brusc pe birocrat, pentru că Kleist văzu pupilele omului lărgindu-se, ochii clipind mai repede şi, dintr-o dată, bărbatul de la birou deveni îndatoritor.

— Ceea ce nu înseamnă că noi nu avem legăturile noastre aici, în Moscova, se repezi omul. Pot fi mituite autorităţile responsabile potrivite, omologii noştri din Ministerul Afacerilor Externe sovietic. Ei păstrează lista cu toţi cei ce intră în ţară.

— Excelent, zise Kleist. Când pot avea lista? Birocratul înghiţi în sec, deşi încercă să-şi ascundă anxietatea cu o bravadă suavă:

— Aş zice că săptămâna asta vom putea să…

— *Azi*. Am nevoie de listă *azi*. Culoarea se scurse de pe faţa omului.

— Dar desigur, *Herr Hauptsturmfuhrer*. Voi face tot ce îmi stă în putinţă.

— Şi dacă nu cer prea mult, mă întreb dacă îmi poţi găsi o cameră pe aici în care să pot exersa la vioară în timp ce aştept.

— Sigur, *Herr Hauptsturmfuhrer*. De ce nu rămâneţi în biroul meu?

19

Iisuse atotputernic, ce s-a întâmplat cu tine? urlă Ted Bishop când Metcalfe intră în holul de la Metropol. Arăţi la fel de rău cum mă *simt* eu. Mai rău decât camera ta de hotel după ce au terminat cu ea băieţii veseli.

Metcalfe clipi, dar continuă să meargă spre lift.

— Ai avut dreptate. Fetele astea din Rusia pot fi sălbatice.

— Nu cred că am zis vreodată aşa ceva. Bishop arăta dezorientat. Nu prea am încercat asta. Se apropie, apărându-şi ochii injectaţi de lumină: Se pare că eşti urmărit internaţional.

— Cum asta?

— Nu doar Gay-Pay-Oo, sau gândacii de la NKVD cum li se zice zilele astea. Asta face parte din meniul de bază. Acum îţi poartă sâmbetele nişte Verze.

— Nemţi?

— În dimineaţa asta a venit în vizită unul, cerându-le funcţionarilor de la recepţie numele nou-sosiţilor. Oaspeţi străini cazaţi în ultima săptămână.

Metcalfe se opri din drum, se întoarse şi încercă să pară nepăsător.

— Băiete, germanii iau deja măsura Moscovei pentru drapelele lor, nu? Încercă să glumească. Se simt prea la ei acasă aici, nu ţi se pare?

Bishop ridică din umeri.

— SD, după cum arăta. *Sicherheitsdienst*, poliţia secretă a SS-ului, băieţii lor de la informaţii. Dar nu a scos-o prea bine la capăt cu recepţionerul. Dificultăţi de limbă – îţi dai seama. Asta pe lângă faptul că rusnacilor nu prea le plac întrebările, în afara cazului când le pun ei.

— I-au spus ce voia să afle?

Sosiri recente? Oaspeţi străini? Se putea presupune că era o coincidenţă, dar Metcalfe nu era atât de sigur. *De ce un neamţ*? Se întrebă.

— L-am tras pe cetăţean mai la o parte şi am avut o mică discuţie plăcută cu el. Ştii cât de înfometaţi suntem de ştiri – m-am gândit că ştie ceva din ce pun nemţii la cale – bârfe, zvonuri, orice mi-ar fi fost de folos. Puteam scoate cel puţin câteva

rânduri în corespondenţa mea. Ştii… „După spusele unui vizitator german în această capitală asediată…” Oamenilor le plac aiurelile astea. Mi-am pus la bătaie toate şmecheriile de intervievator. Am discutat îndelung.

— Despre ce?

— Tipu’ ştie o groază de lucruri despre muzică. L-a cunoscut personal pe Walter Gieseking. Şi pe Elisabeth Schwarzkopf.

— Te-a întrebat de numele oaspeţilor?

— Sigur. Tot revenea la asta.

— Şi l-ai scos din dilemă? Metcalfe încerca să menţină un ton de glumă.

— A zis că un prieten vechi îl rugase să caute ceva. Cică nu-şi amintea numele exact. Cineva care abia a sosit de la Paris.

— Ei, asta mă exclude pe mine.

— Mă rog. Sunt ceva *mai bun* în a obţine informaţii decât în a le furniza, ştii? riscul meseriei. Ceva din povestea asta mirosea foarte, foarte putred, trebuie să-ţi spun. Nu-şi amintea numele *exact*? Trage de cealaltă sfoară, asta are clopoţei pe ea!

Roger Martin nu se trezise încă atunci când Metcalfe îi bătu în uşă.

— Ai chef de o plimbare? întrebă Metcalfe.

— Nu chiar, se încruntă Roger.

— Bun. Să mergem.

Cei doi fură urmaţi la ieşirea din hotel de supraveghetori NKVD care luară imediat poziţiile de filaj pe care Metcalfe începuse să le recunoască drept tehnica standard a NKVD. Unul zăbovea în urmă, la o anumită distanţă; celălalt traversa strada şi mergea paralel cu ei. Nu erau nici amatori, dar nici nu erau buni. Mai era şi altul pe undeva prin preajmă, nevăzut încă – agentul blond, care era un adevărat Houdini pe lângă aceste mediocrităţi? Era posibil. Dar Metcalfe era decis să nu dea nici unui urmăritor vreun semnal de alarmă sau suspiciune. El şi Roger trebuia doar să vorbească în afara hotelului şi departe de microfoane. Aveau să se mişte normal, previzibil.

Pentru urmăritorii lui, Metcalfe voia să pară că face o plimbare de înviorare de dimineaţă de-a lungul arterei aglomerate, un om de afaceri care îşi ia o zi liberă pentru a vizita firesc împrejurimile; vocea lui, totuşi, era oricum, dar nu normală. Trecu rapid în revistă ce se întâmplase, de la teribil de agresiva percheziţie a camerei lui de hotel la filajul alunecos, extrem de

priceput ce-i fusese repartizat şi până la alarmanta dispariţie a transmiţătorului.

Roger se încrunta întruna; auzind despre transmiţătorul furat, se înfiora.

— După toate prin câte am trecut să îngrop blestemăţia aia, zise el. Şi fără să fiu văzut.

— Ai vreo şansă să faci rost de piesele importante? Am cristalul; probabil sistemul Morse şi alte piese pot fi obţinute din aparatele de radio cu unde scurte.

— Îţi pare asta o sugestie practică? îl întrerupse Roger.

— Cred că nu, recunoscu Metcalfe.

— Nu e ceva ce-ai vrea să facă un prieten acum, nu?

— Cred că nu e.

— Bun. Doar ca să fim înţeleşi în privinţa asta.

— Ne-am înţeles. E absurd din partea mea să fac sugestii. Nu se poate. Dar trebuie să se poată.

— Atunci o să o fac.

Metcalfe zâmbi.

— Ştiam că ai s-o faci, Scoop.

— O să-mi ia o zi, poate două.

— Sigur. Între timp, în orice caz, trebuie să iau legătura cu Corky.

Corky trebuia să afle de transmiţătorul dispărut; altfel, dacă n-ar primi răspuns la mesaje, ar presupune că o nenorocire a căzut pe capul lui Metcalfe.

— Dar cum? Suntem izolaţi... până meşteresc un transmiţător... Dacă reuşesc, vreau să zic.

Metcalfe tăcu un timp îndelungat şi la urmă vorbi.

— Există un canal de rezervă la ambasadă de care mi-a vorbit Corky. Mi-a zis să-l folosesc doar ca ultimă alternativă.

— Sper că nu te referi la curierul diplomatic. E lent – ia cel puţin vreo două zile. Singura cale sigură de comunicare diplomatică e telegraful. Trece pe frecvenţe comerciale, dar codificat.

— Şi nu e sigur.

— *Sigur*? E cel mai sigur canal care există! E calea de comunicare a ambasadorului cu preşedintele, pentru Dumnezeu!

— E *sigur*... – faţă de ruşi*. Da*r nu şi faţă de oamenii noştri. Duşmanii din interior par să fie la fel de periculoşi ca şi cei din exterior.

— Iisuse! zise Roger. Aşadar, ce recomandă Corky?

— Se pare că există o legătură telefonică sigură a cărei existenţă e ţinută în secret chiar şi faţă de cei mai mulţi dintre angajaţii ambasadei. O transmisie radio bruiată, cifrată, către un transmiţător în Estonia unde e amplificată, semnalul fiind trimis prin linii telefonice îngropate.

— *Canalul negru*, şopti Roger uimit. Hristoase, am auzit ceva, dar am crezut că sunt doar aiureli.

— Evident că e rar folosit. Întrebuinţarea lui repetată ar atrage riscul unei cercetări atente din partea sovieticilor, aşa că e păstrat pentru situaţii de urgenţă.

— Omul lui Corky de acolo are acces? Metcalfe încuviinţă.

— Şi care-i urgenţa?

— Ceva nu e în regulă. Ceva *ascuns* în legătură cu misiunea pe care mi-a încredinţat-o Corky aici. Von Schussler e cam tot atât de departe de un potenţial agent dublu cât eşti şi tu, dar Corky *trebuie* să fi ştiut asta! Sursele lui trebuie să fie mult mai bune decât ale mele.

Roger rămase pe gânduri.

— Crezi că se petrece altceva aici?

— Asta trebuie să fie. Altfel ar fi o greşeală prostească din partea lui Corky şi nu aşa lucrează el. Îşi adună toate informaţiile şi le pune în ordine înainte de a-şi trimite oamenii în teritoriul inamic. Nu m-ar fi expediat niciodată din Paris pentru un risc speculat ca ăsta – pur şi simplu n-are sens!

— Nu, zise Roger. Cred că ai dreptate. Nu *ţine*.

Metcalfe se despărţi de Roger şi o luă înapoi spre Ambasada americană. Pe drum trecu pe lângă o clădire clasică masivă, din piatră, marcată cu o lespede de bazalt ce o identifica drept Ambasada germană. Aruncă o privire spre clădire şi se gândi la von Schussler. Toate informaţiile pe care le strânsese despre diplomat, inclusiv scurtul schimb de replici cu el din casa de vacanţă a Ambasadei americane, conturau destul de clar portretul unui carierist. Nici viteaz, nici inteligent, nici nazist înfocat, nici antinazist.

Deci ce punea Corky la cale? De ce dracu' îl trimisese aici?

Pe o fereastră deschisă dintr-o latură a ambasadei se revărsa muzică. Afară era frig; oricine era înăuntru trebuie să fi fost nebun după aer curat, se gândi Metcalfe, cuprins de curiozitate.

De fapt, muzica era frumoasă: o vioară la care se cânta cu un talent surprinzător. Ce piesă era? se întrebă. Apoi o recunoscu: *Totentanz*. Dansul morţii. Cât de german acel amestec ciudat de sublim şi grotesc!

În timp ce se apropia de Ambasada americană, observă cu coada ochiului o mişcare rapidă. Se întoarse, văzu coama cunoscută de păr blond sub o căciulă de blană, pometţii siberieni ascuţiţi. NKVD-istul care îl urmărise la apartamentul Lanei şi îl dusese cu maşina la casa de vacanţă. Acum apăruse, parcă din pământ, la Ambasada americană, de parcă ar fi ştiut că va fi acolo. De parcă ar fi lăsat colegilor mai mici în grad corvoada de a-l urmări de la hotel; el era un supraveghetor prea bun pentru asemenea treburi, desigur. Părea să *ştie* unde se ducea prada sa.

Metcalfe se întoarse, o luă spre NKVD-ist, dar bărbatul dispăruse. Prea bine, se gândi. Supraveghetorul era supranatural de bun în a anticipa mişcările lui Metcalfe, dar ce descoperise, la urma urmei, momentul acela? Nu era nimic neobişnuit ca un om de afaceri american să treacă pe la ambasada propriei sale ţări. Dacă era intimidare psihologică şi nimic altceva – ei bine, lasă-i să acţioneze toate barierele. Treaba nu va funcţiona.

Amos Hilliard apăru în mica recepţie a consulatului, părând nemulţumit. Era evident că nu-i făcea plăcere să-l vadă pe Metcalfe.

Metcalfe îi explică motivul vizitei sale. Deşi îndărătnic, Hilliard fu de acord.

— Vistieria, zise. Ca în vistieria unui castel. E păzită cu încrâncenare, supravegheată îndeaproape. Eu o folosesc foarte rar. Va trebui să inventez un pretext pentru colegii mei.

— Apreciez asta, zise Metcalfe.

— Spune-i lui Corky că vreau o mărire de salariu, zise diplomatul.

Un sfert de oră mai târziu, Hilliard îl conducea pe Metcalfe printr-un şir de coridoare la fel de întortocheate ca vizuina unui iepure, oprindu-se în faţa unei uşi de oţel. Era, explică el în timp ce mergeau, secţiunea cea mai sigură a ambasadei. Ajunşi acolo, diplomatul roti atent cadranul negru pe o încuietoare neagră mare, cu cifru. Lui Hilliard îi luă câteva minute să descuie uşa; era limpede că intra rar în acest loc.

O dată intraţi pe coridorul întunecat, Hilliard arătă spre o uşă

pe care scria *panou electric*, unde se aflau sistemele de legătură ale canalului negru, cablurile de telefon şi telex venind de afară. Se opri la o uşă nemarcată, cu încuietoare triplă şi cu yale extrem de complicate. În spatele uşii apăru ceva ce, la o primă vedere, părea o cabină telefonică; un loc îngust, întunecos, cu pereţii îmbrăcaţi în oţel. De fapt, nu era mult mai mare decât un sicriu. Exista un singur scaun de metal. Pe o consolă îngustă de oţel se afla un receptor negru, normal, instalat pe un suport uriaş, bombat.

Aceasta era legătura telefonică securizată pe care Hilliard o numise Vistieria. Era puţin mai mult decât o cutie izolată fonic, meşterită acustic prin cele mai complicate metode cunoscute. O dată Metcalfe aşezat, Hilliard închise uşa grea în urma lui şi o încuie.

Metcalfe nu-şi putu suprima un puternic sentiment de claustrofobie. În uşă se afla un mic hublou de plexiglas, prin care Metcalfe îl văzu pe Hilliard intrând într-o cămăruţă de vizavi, de unde urma să monitorizeze operaţiunea, asigurându-se că totul merge bine.

În interiorul Vistieriei, aerul era stătut şi nemişcat. Nu exista ventilaţie – o altă măsură pentru izolarea fonică, se pare – şi temperatura crescu repede cât timp Metcalfe aşteptă. Hilliard deschise contactul prin canalul negru, motivând o telegramă codificată de maximă securitate; o dată făcute legăturile necesare, ceea ce dură câteva minute, urma să se primească un apel din exterior.

Pe faţa lui Metcalfe se prelingea transpiraţia. Brusc, se auzi un ţârâit tare, ascuţit, ca al nici unui telefon pe care îl auzise vreodată. Metcalfe înşfacă receptorul.

— Stephen, băiatul meu, se auzi croncănitul inconfundabil, ca de pasăre, al lui Corky. Chiar şi pe această linie securizată, Corcoran era grijuliu să nu folosească numele de familie al lui Metcalfe. Într-un fel, era reconfortant să audă vocea lui Corky după o vreme ce păruse o eternitate, deşi nu trecuseră mai mult de câteva zile. Înţeleg că e o urgenţă. Acum tocmai savuram un prânz delicios. Legătura suna gol, ciudat, cu un ecou metalic.

— Scuzele mele, zise Metcalfe înţepat.

— Ţi-a plăcut baletul?

— Ai primit mesajul în care-ţi spuneam că am stabilit contactul?

— Sigur că da. Dar cum stai cu neamţul?
— O întâlnire scurtă.
— Destul pentru o evaluare?
— Cred că da.
— Crezi că avem un bun convertibil? Un potenţial dublu agent?
— Aş spune că nu – şi aş mai spune că ştiai deja asta. Corky tăcu câteva secunde. Singurul sunet pe linie era un bruiaj slab, un fâşâit abia perceptibil.
— Cea mai scurtă distanţă dintre două puncte nu e întotdeauna o linie dreaptă, răspunse bătrânul.
— De ce sunt aici? ridică vocea iritat: Pentru numele lui Dumnezeu, Corky, nu cred că m-ai trimis aici, cu toate riscurile, cu un comision prostesc. În regulă, deci se întâmplă ca o fostă iubită de-a mea să se combine cu o mediocritate absolută de diplomat german – şi ce-i cu asta? Nu-mi spune că nu ai o sută de potenţiali recruţi mai buni decât Schussler! Ce *dracu'* se petrece aici, Corky?
— Linişteşte-te, Stephen, replică Corky rece. Voiam să iei legătura cu „fosta ta prietenă”, cum îţi place ţie să o numeşti şi ai făcut-o. Etapa întâi a fost îndeplinită.
— Etapa întâi a *ce*? Nu sunt o marionetă, Corky. Nu poţi să tragi de sfori şi să fii sigur că voi dansa. *Pentru ce dracu' sunt aici*? Îşi şterse fruntea şi gâtul cu o batistă.
— Stephen, ţi se va spune ce trebuie să ştii când va fi necesar să ţi se spună.
— Nu e suficient, Corky. Sunt aici, pe teren, riscându-mi viaţa…
— Eşti un voluntar, Stephen. Nu ai fost recrutat. Oricând vrei să te întorci acasă, voi fi bucuros să fac aranjamentele necesare. Dar atât timp cât *eşti* în serviciul meu, securitatea operaţională e lucrul cel mai important. Jocul în care suntem implicaţi e unul periculos. Coşmarul celor întâmplate cu baza din Paris ar trebui să fie un avertisment în acest sens.
— Care e „etapa” următoare, cum îi spui tu? îl întrerupse Stephen.
Un fâşâit lung, metalic. Secundele treceau. Metcalfe se întrebă un moment dacă nu cumva conexiunea fusese întreruptă, când Corky răspunse:
— Rudolf von Schussler, ca de altfel toţi colegii lui de la

Ambasada germană, e acolo, în Moscova, pentru a strânge informaţii despre ce pun la cale ruşii. Hitler le-a interzis să se implice în acţiuni concrete de spionaj pentru a nu stârni suspiciunile sovieticilor. Asta, inevitabil, le face misiunea aproape imposibilă. Naziştii vor cu disperare informaţii despre sovietici, dar nu le pot obţine. Eu zic să le dăm noi aceste informaţii.

— Ce înseamnă asta?

— În scurt timp vei primi un pachet cu documente. Trebuie s-o convingi pe Svetlana să le paseze iubitului ei neamţ.

Metcalfe fu cât pe ce să scape receptorul din mână.

— Să le paseze? ţipă.

— Avem un complex de factori aici, zise Corky. Tatăl Svetlanei e un important general în retragere al Armatei Roşii, un erou al Revoluţiei care lucrează pentru Comisariatul Apărării.

— Slujba lui de acolo e nesemnificativă, obiectă Metcalfe. O sinecură acordată unui soldat viteaz. Pur birocratică. Lana mi-a zis…

— Improvizează, fiule. Poţi face mai mult de atât. Avansează-l.

— Îmi ceri să o *folosesc*. Ăsta e adevăratul motiv pentru care m-ai trimis aici, nu? Ghicise, dar voia să-l audă pe Corky spunând-o.

— Eu aş formula altfel. Vreau să o *înrolezi*. Vreau să te foloseşti de *von Schussler*. Să-l foloseşti ca punte, un canal pe care să transmiţi informaţii spre *Oberwermacht*. Informaţii tactice şi strategice, *informaţii* ce vor influenţa deciziile pe care le iau.

— Iisuse, Corky, îmi ceri să o pun într-o situaţie extrem de riscantă. Vreau să spun că e o dansatoare, o balerină, pentru numele lui Dumnezeu! Nu un agent de informaţii pregătit. Nu e spion – e artistă.

— Joacă teatru, Stephen. Unii dintre cei mai buni agenţi ai mei au provenit din teatru.

— Şi dacă greşeşte, ce crezi că se va întâmplă cu ea?

— Stephen, zise Corcoran răbdător, e nevoie să-ţi amintesc situaţia în care se află deja? Legătura oricărui cetăţean rus cu un străin e dubioasă, în vremurile astea. Dar ea nu e o rusoaică de rând. E o dansatoare vestită şi pe lângă asta tatăl ei e general, iar ea se mai şi culcă cu un diplomat german. Uită de pactul dintre Stalin şi Hitler – spionajul sovietic trebuie că o supraveghează foarte atent.

Lui Metcalfe îi veni în minte supraveghetorul ei, Kundrov. *Mult mai îndeaproape decât îţi dai tu seama*, se gândi el. Dar von Schussler nu o abordase pe Lana în scop de spionaj, de asta era sigur. Dacă interesul lui pentru cu ea avea legătură cu statutul tatălui său, Lana nu observase asta şi trecuseră luni de zile. Nu, motivaţia neamţului era carnală. Era o femeie magnifică, ceea ce justifica suficient interesul lui pentru ea. Mai mult, era primă-balerină, deci un trofeu cu care el se putea lăuda. Oamenilor nesiguri, ca von Schussler, le plăcea să-şi sporească reputaţia, epatând cu bibelourile lor feminine. După ce o şantajase pe Lana dezvăluindu-i existenţa numelui lui Mihail Baranov într-un dosar ce ar fi dus la execuţia lui neîntârziată, nu mai arătase nici un interes pentru bărbat.

— Şi cum rămâne cu tatăl ei? zise Metcalfe. L-aş pune şi pe el în pericol.

— Tatăl ei – cum să o spun mai delicat – e pe cale să părăsească această lume. E doar o problemă de timp până când va fi arestat şi el, ca majoritatea compatrioţilor lui cu grad înalt din Armata Roşie.

— A supravieţuit până acum.

— Numele lui se află pe o listă. Ştiu asta întâmplător. NKVD o numeşte *Kniga smerti* – Cartea morţii. Arestările au fost făcute ordonat. Vremea lui va veni în câteva săptămâni. O dată ce va fi arestat, Lana nu va mai fi un canal bun pentru dezinformarea noastră, aşa că timpul de care dispunem e scurt. În orice caz, crezi că NKVD nu se întreabă deja dacă nu cumva ea e şi acum un pericol pentru securitate? S-a pus singură în frigare.

— Nu a făcut-o de voie, zise Metcalfe, tamponându-şi fruntea umedă de sudoare. Nu a avut de ales.

— Te rog. Şi dă-mi voie să-ţi amintesc că privim cum naziştii devorează treptat Europa. Nu atât de treptat, de fapt – înghit hălci întregi. Blestemata de maşină de război nazistă şi-a croit drum cu Blitzkrieg – războiul fulger până la marginile lumii. Niciodată libertatea umanităţii nu a fost mai ameninţată ca acum. Franţa e înfrântă, Hitler nu are inamici în Europa, Anglia nu are cum să facă faţă. Dacă avem şansa să oprim asta, e *obligaţia* noastră blestemată să o facem. Pentru *asta* eşti acolo. Nu există nimic mai important. Şi cred că şansa de a face ceva în sensul ăsta ne-a fost pusă în braţe. Ar fi o prostie curată să nu profităm de ea. Mai rău decât prostie: ar fi neglijenţă criminală.

Corky se opri. Metcalfe tăcea. Mai eşti acolo, Stephen?

— Şi ce ar fi în documentele pe care vrei ca ea să i le paseze lui von Schussler?

— Aceste documente vor fi un tablou pentru OKW, *Oberkommando der Wehrmacht*, pentru Hitler şi înaltul său Comandament.

— Ce fel de tablou?

— Unii pictori folosesc uleiuri, alţii acuarele. Noi vom folosi numere. Coloane de cifre grijuliu aliniate. Estimări ale forţei trupelor, cifre exacte, echipament, divizii, număr de oameni, locaţii de depozite de arme. O aglomeraţie de date care, pentru ochelarii verzi de soare de la Wehrmacht, eventual pentru Hitler însuşi, va evoca tabloul Armatei Roşii la fel de însufleţit ca un tablou de Van Gogh.

— Ce *fel* de tablou? insistă Metcalfe.

— O pictură cu un urs, Stephen. Dar unul răsfăţat. Un pui de urs fără gheare.

— Vrei ca ea să-i paseze lui von Schussler documente false care demonstrează cât de slabă e Rusia din punct de vedere militar.

— Vor fi falsuri excelente, dă-mi voie să te asigur. Nici Stalin nu ar putea să le deosebească.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Doamne, se minună Metcalfe, era o treabă strălucită şi diabolică, era Corky întreg.

— Dacă Hitler crede că a invada Rusia e ca o plimbare în parc, o va face cât ai clipi, zise Metcalfe. Va dărâma pur şi simplu uşa şi va intra direct înăuntru.

— Mie-mi spui, zise Corky, cu vocea picurând sarcasm în ciuda acusticii ciudate a conexiunii.

— Dumnezeule mare, Corky, încerci să-l păcăleşti pe Hitler să declare război Uniunii Sovietice!

O altă tăcere lungă. Cârâiturile, plesniturile şi ticăiturile continuau, asemănătoare sunetelor unui aparat de radio potrivit necorespunzător pe post.

— Stephen, am menţionat războaiele peloponesiene, nu?

— Da, făcu Metcalfe. Atena a supravieţuit doar fiindcă duşmanii săi au început să se lupte între ei.

— Atena a *semănat* discordia între duşmanii săi. S-au pornit unii împotriva altora. Asta e adevărata problemă.

— Dar nu ai nici o idee dacă vreunul dintre documente va ajunge chiar la Hitler, nu? Gândeşte-te câte zale are lanţul, câte şanse sunt ca vreun sceptic din birocraţia germană să le filtreze.

— Destul de adevărat, Stephen. Dar dacă am acţiona numai atunci când suntem siguri, nu am acţiona deloc, nu-i aşa?

— De acord.

— Ştim asta: Hitler petrece opt ore pe zi citind rapoarte şi memorandumuri şi rapoarte de spionaj. E un maniac al informaţiilor. Ia singur toate deciziile importante şi o face bazându-se pe informaţiile pe care le primeşte. Şi singurele pe care le ia în serios sunt cele de la serviciul său de spionaj. Spionii săi de încredere. Acum, von Schussler nu e spion, dar e un tip cu legături extraordinar de importante. Are prieteni în locuri sus-puse.

Mintea lui Metcalfe era un vârtej. Batista lui era acum leoarcă şi nefolositoare. Căută alta, dar nu avea.

— O fac cu o singură condiţie. Dacă Lana păţeşte ceva, dacă are motive să creadă că are necazuri, că e pe cale să fie arestată, vreau să-mi garantezi că o vei scoate din Moscova. Ajunsese să-şi şteargă şiroaiele de transpiraţie de pe ochi cu palmele. Era al dracu' de neplăcut acolo, înăuntru şi nu ştia cât de mult va mai dura.

— Stephen, ştii bine că noi nu facem astfel de lucruri.

— Ştiu prea bine că *facem*. Am făcut-o în Franţa, în Germania…

— Cazurile excepţionale…

— Ăsta e un caz excepţional, Corky; nu vreau să o implic fără această garanţie.

— Vom face cu siguranţă tot ce putem pentru a limita pericolul în care se află, Stephen, dar…

— Ăsta e târgul, zise Metcalfe. Nu negociem. Da sau ba.

Amos Hilliard şedea la un terminal telex chiar vizavi, pe culoar, atent la orice mesaje receptate ce ar fi necesitat o atenţie imediată. Canalul negru fusese abia de curând instalat şi, ca orice tehnologie nouă, nu era perfect fiabil. Era o fuziune complexă, chiar neverosimilă de conexiuni internaţionale, un lanţ alcătuit din legături vulnerabile la vicisitudinile războiului. Prea multe lucruri puteau merge rău. Cel mai bun indiciu al continuităţii transmisiei era indicatorul de putere a semnalului, aflat într-o consolă la care şedea el. Ambele ace, care indicau

puterea transmisiei şi a recepţiei, rămâneau stabile, mişcându-se doar puţin. Dacă vreunul din indicatoare cădea, Amos era gata să intre în acţiune şi să refacă legătura.

Lui Metcalfe îi lua mai mult decât se aşteptase Hilliard. Oricare ar fi fost subiectul discuţiei sale cu Corcoran, era evident o problemă destul de delicată şi complexă. Hilliard nu putea să-şi dea seama ce punea tânărul la cale în Moscova. Nu putea să întrebe; compartimentarea sacră a lui Corky interzicea asta. Dar nu putea să nu-şi pună întrebări. Auzise poveşti despre tânărul Metcalfe, un playboy bogat, aparent nu destul de serios pentru a fi unul din băieţii lui Corky şi balerina lui de la Balşoi. Îi văzuse pe cei doi dispărând la petrecerea de la casa de vacanţă. Nu trebuia să fii specialist în rachete ca să-ţi dai seama că era ceva între ei. Apoi erau toate întrebările acelea despre von Schussler. Evident, Metcalfe încerca să-l evalueze pe neamţ. Poate se folosea de fată pentru a ajunge la nazist. Poate de aceea trimisese Corky un asemenea novice. Poate că experienţa lui Metcalfe pe teren nu era aşa de importantă ca experienţa lui în dormitor. Hilliard aruncă o privire aparatului şi rămase blocat. Ambele ace căzuseră brusc. Dintr-un motiv oarecare, puterea semnalului căzuse ca un fir cu plumb. Sări de la terminal şi fugi pe culoar. Uitându-se prin hubloul de plexiglas încastrat în uşa de oţel a Vistieriei, îl văzu pe Metcalfe, scăldat în sudoare, discutând în continuare. Dacă vorbea încă, asta însemna că legătura nu căzuse de fapt.

Prin urmare, ce provocase căderea de putere a semnalului?

Îngheţă brusc. Era posibil ca…?

Bătu în hublou cu pumnul până când Metcalfe se întoarse, perplex. Disperat, Hilliard îi făcea semn să închidă, arătătorul lui făcând o mişcare de tăiere în dreptul gâtului. Metcalfe păru să mai spună câteva cuvinte, apoi puse rapid receptorul în furcă.

Când Hilliard descuie uşa, Metcalfe era în picioare, leoarcă de transpiraţie.

— Ce dracu'? izbucni Metcalfe.

— O breşă! zise Hilliard. În ultimele douăzeci-treizeci de secunde. Cât de delicată a fost conversaţia? E posibil să fi fost interceptată, ascultată.

— Interceptată? Nu, trecusem deja de partea delicată. Doar puneam lucrurile cap la cap. Dar cum se poate întâmplă asta – *ascultată*?

Hilliard nu se osteni să răspundă. Se întoarse şi o luă la goană pe coridor; paşii lui răsunau pe podeaua de gresie. Singurul alt punct vital ascuns, după cunoştinţele lui Hilliard, era tabloul electric de la capătul coridorului, unde se aflau strânse într-un nod cablurile telefonice, o vulnerabilitate temporară care încă nu fusese sigilată cum trebuie. Brusc, văzu o siluetă întunecată dispărând prin uşa de la capătul coridorului. Hilliard îl recunoscu pe bărbat: era un secretar de ambasadă începător, unul despre a cărui loialitate se întrebase Hilliard tot timpul. Acum, oricum, ştia. *Omul ascultase convorbirea*.

Pentru cine?

Hilliard fugi la uşa tabloului electric şi o deschise. Iată-le: o pereche de căşti aruncate pe podea de bărbatul care abia plecase. O confirmare de care Hilliard nu mai avea nevoie.

Metcalfe stătea acum chiar la intrarea panoului electric. Văzu; înţelese ce se întâmplase.

— S-a terminat, zise Hilliard. Circuitele sunt murdare.

— Cam asta era mult lăudata securitate a canalului negru.

— Securitatea canalului negru a fost proiectată pentru protecţie faţă de exterior. De sovietici. Nu de cei dinăuntru.

— Cine era?

— Un tânăr ofiţer de la Afaceri Externe. Neimportant prin el însuşi în ierarhia ambasadei…

— Din instrucţiunile *cui*?

— Nu ştiu. Şi mă îndoiesc că voi reuşi să aflu curând. Tot ce ştiu e următorul lucru, Metcalfe: sunt foarte mulţi jucători implicaţi în acest joc. Şi când sunt foarte mulţi jucători, cineva e jucat. Data viitoare când vei încerca să foloseşti canalul negru, ai putea la fel de bine să transmiţi prin Radio Moscova. Fă-ţi ţie – şi mie – o favoare. Pleacă pe intrarea de serviciu, prin spate. Şi gata, Metcalfe. Te rog. Gata.

Violonistul şedea pe o bancă în faţa Ambasadei americane. Tema principală din cvartetul lui Schubert, „Mortul şi fecioara”, îi răsunau plăcut prin cap. Îi plăcea grozav felul în care terţetele furioase, turbulente din deschidere făceau loc cadenţelor mângâietoare, de catifea neagră în re minor, felul în care piesa modula de la major la minor starea de ameninţare indusă de dulcea melodie. În timp ce privea oamenii intrând şi ieşind pe poarta principală, încerca, desigur fără succes, să ignore

miasmele greţoase ale Moscovei. Le învăţase deja – putoare înţepătoare de transpiraţie masculină şi votcă, femei murdare, respiraţii duhnind a ceapă, tutun ieftin, damf omniprezent de varză fiartă. Crezuse că nimic nu putea fi mai respingător decât francezii, dar se înşela: ruşii erau chiar şi mai rău. Aceste mirosuri deveniseră deja indicii după care ar fi recunoscut într-o clipă orice străin, fie el american sau britanic. Muller, şeful lui din *Sicherheitsdienst*, avea motive puternice să creadă că Daniel Eigen, un membru al reţelei clandestine de spionaj ce opera în Paris, plecase la Moscova. Şi Reinhard Heydrich însuşi bănuia că acest Eigen era implicat într-o operaţiune la nivel înalt care trebuia investigată. Oricine îl putea elimina pe Eigen, dar foarte puţini agenţi SD aveau abilitatea de a investiga şi – dacă era necesar – a ucide instantaneu.

Graniţele franceze erau nesigure, chiar sub control german. Oamenii puteau scăpa şi o făceau, printr-o mulţime de mijloace. Erau mulţi cetăţeni britanici şi englezi care locuiau în Paris, mulţi dintre ei tară documente, neînregistraţi, iar a deduce care dintre ei dispăruse în ultimele câteva zile era imposibil. Pe de altă parte, la Moscova era mult mai uşor. Într-adevăr, un străin putea intra aici folosind un paşaport fals, aşa cum era posibil în oricare parte a lumii, dar era mult mai dificil în Rusia, unde atenţia era mai mare. Iar numărul de străini care intrau în Rusia era infim. Când obţinuse lista în ziua aceea, era sigur că nu va fi lungă. Ceea ce era bine: asta însemna că suspecţii erau puţini, deci mai uşor de investigat.

Plasase un coleg din SD şi în faţa Ambasadei britanice, între ei doi, ţinta putea fi localizată. La urma urmelor, exista o probabilitate excelentă ca aceasta să viziteze ambasada ţării sale; toţi o făceau.

Un bărbat în pardesiu cafeniu ieşi din clădire. Putea fi el?

Kleist se ridică, traversă strada şi curând îl ajunse pe bărbat.

— Mă scuzaţi, zise el cu o expresie prietenoasă. Ne cunoaştem, nu?

Dar chiar înainte ca omul să deschidă gura, violonistul ştiu că nu aceasta era ţinta. Kleist simţi mirosul amestecului particular de grăsimi animale impregnat în hainele omului, carnea de porc şi de gâscă cu adaos de paprika. Era ungur şi accentul lui o confirmă.

— Nu, nu cred, zise omul. Îmi pare rău.

— Scuzele mele, spuse violonistul. V-am confundat.

20

La început, Metcalfe nu o recunoscu pe femeia durdulie, neîngrijită, cu o căciulă de blană îndesată pe cap care şedea pe bancă în parcul din Piaţa Sverdlov. Atât de bine se deghizase! Evident, împrumutase costumul de la Balşoi, vata aşezată strategic pe corpul ei transformând-o într-o rusoaică supraponderală tipică, trecută de prima tinereţe.

Numai după ce hotărî, de la o distanţă sigură, că era Lana, trecu pe lângă banca ei. Tânăra nu dădu semne că l-ar recunoaşte, nici măcar nu se uită la el.

Înţelese că exista o mare probabilitate să fie urmărit; deşi nu văzuse nici o urmă de filaj pe nicăieri, trebuia să presupună că agentul NKVD blond cu ochii cenuşii era ascuns pe undeva prin apropiere, privind. Poate că nu îi urmărea fiecare mişcare, dar date fiind intenţiile şi scopurile sale, trebuia să presupună aşa ceva.

Cât statură împreună la grajduri, el îi dăduse instrucţiuni detaliate în vederea întâlnirii lor. Oricând se întâlneau de acum înainte, îi spusese, trebuia să folosească tehnicile meseriei – „regulile artei" le numise el.

Reacţionase cu teamă şi uşurare. O înspăimânta ideea de a se ascunde, dar era în acelaşi timp recunoscătoare pentru prevederea lui Metcalfe, fiindcă o proteja pe ea – şi pe tatăl ei. Şi totuşi, când îi explică metodele pe care trebuia să le folosească, îi venise o idee şi zisese:

— De unde ştii atât de multe despre aceste lucruri, Stephen? De unde ştii despre aceste – aceste „reguli ale artei"? Credeam că eşti om de afaceri – dar ce om de afaceri ştie să se comporte ca un *spion*?

El ridică din umeri şi, cu o nonşalanţă care spera să fie convingătoare, răspunse:

— Mă uit la o mulţime de filme făcute la Hollywood, *dusia*, ştii şi tu.

Acum, după ce depăşise banca ei cu vreo sută de metri, încetini puţin pasul, ca şi cum nu ar fi fost sigur încotro să o ia. În acest punct îl depăşi Lana, care îşi schimbase nu numai înfăţişarea, ci şi umbletul: mergea repede, dar şchiopătând uşor,

ca şi cum ar fi suferit de gută sau de o durere de şold.

Când se strecură pe lângă el pe aleea îngustă, şopti repede:

— Aleea Vasiliievski e chiar la ieşirea de pe strada Puşkin. Apoi o luă înainte. El se uită nesigur în jurul parcului, părând să se orienteze, apoi îşi reluă plimbarea, rămânând la vreo treizeci de metri în spatele ei, într-un ritm destul de constant. Se minună de cât de diferită părea, cum stăpânea mersul bătrânei nerăbdătoare. Ieşind din parc, tânăra se amestecă în trafic, traversând strada Puşkin cu lipsa de teamă iritabilă a unei femei în vârstă.

În limbajul lui Corky şi al antrenorilor lui, trecând prin această procedură se „curăţau chimic", asigurându-se că nici unuia dintre ei nu îi „crescuse o coadă" sau fusese urmărit. O privi cotind pe micuţa alee Vasiliievski şi o urmă. Ea se apropie de uşa de lemn a ceea ce părea un bloc de locuinţe, cu un şir de sonerii pe stânga, lângă fiecare buton aflându-se un nume, scris de mână, într-o mică ramă de alamă. Clădirea era veche şi decrepită; înăuntru nu exista hol, doar capul unor scări. Clădirea mirosea a carne stricată şi mahorcă. O urmă până la uşa unui apartament, urcând două rânduri de trepte ce scârţâiau, acoperite cu covoare jerpelite.

Intră într-un apartament întunecos, strimt şi mucegăit şi închise uşa după el. Îşi încolăci imediat braţele în jurul lui. Silueta ei umflată îi păru ciudată şi nefamiliară, dar faţa ei era la fel de tulburător de frumoasă ca întotdeauna, gura ei caldă şi îmbietoare, excitându-l instantaneu.

Ea se desprinse din îmbrăţişare şi se trase de lângă el.

— Ar trebui să fim în siguranţă, dragul meu.

— Cine locuieşte aici?

— O dansatoare. Ar trebui să spun o *fostă* dansatoare. A respins avansurile regizorului de repetiţii şi acum lucrează ca femeie de serviciu la TASS, ca şi mama ei. Maşa e norocoasă că mai are o slujbă.

— Ea şi mama ei sunt amândouă la lucru? Lana încuviinţă.

— I-am spus că am… cunoscut pe cineva. Ştie că aş face acelaşi lucru pentru ea dacă ar avea nevoie de un loc retras, un…

— Cuibuşor de nebunii, cred că îi spune.

— Da, Stiva, îl tachina ea. Tu ar trebui să ştii cum se spune. El zâmbi jenat.

— Ai venit vreodată aici cu von Schussler?

— O, nu, sigur că nu! Nu ar veni niciodată într-un asemenea loc! Mă duce în apartamentul lui din Moscova şi numai acolo.

— Mai are un alt loc?

— La ţară are un conac pe care ruşii l-au rechiziţionat de la un comerciant bogat. Germanii sunt trataţi foarte bine. Stalin e foarte preocupat ca Hitler să vadă cât de serios este în privinţa bunelor relaţii.

— Ai fost vreodată acolo? La casa de la ţară a lui von Schussler, vreau să spun?

— Stiva, ţi-am spus deja – el nu înseamnă nimic pentru mine! Îl *dispreţuiesc*!

— Nu e vorba de gelozie, Lana. Vreau să ştiu unde vă întâlniţi voi doi.

Ea mijii ochii.

— De ce trebuie să ştii asta?

— Ca să fac planuri. Îţi voi explica.

— Mă duce doar la apartamentul lui din Moscova. Casa din Kunţevo e interzisă.

— De ce?

— E un loc spaţios şi mare, cu personal, oameni care o cunosc pe soţia lui. Preferă să fie discret. Adăugă cu dezgust: E însurat, ştii. Are nevastă şi copii la Berlin. Se pare că eu trebuie să fiu ascunsă ca un secret ruşinos. Acolo îşi petrece weekend-urile scriindu-şi memoriile, de parcă ar fi ceva de spus, de parcă el ar fi mai mult decât un gândac! Dar de ce îmi pui toate aceste întrebări, Stiva? Ajunge cu vorbăria despre bestia aia! Trebuie să mă întâlnesc cu el deseară şi aş prefera să nu mă gândesc la el până nu voi fi obligată să o fac!

— Pentru că am o idee, Lana. Un mod de a te ajuta. A se auzi spunând cuvintele cu voce tare îl scârbea. O minţea, o folosea. O *manipula*, mai precis. Iar asta îl ucidea. El întreabă de tatăl tău?

— Foarte puţin. Doar atât cât să-mi amintească ce ştie despre el. De puterea pe care o are. De parcă ar trebui să-mi amintească! Crede că aş putea uita cumva? Crede că nu-mi amintesc asta în fiecare secundă pe care o petrec cu el? Aproape ţipă: Crede că uit, că sunt răpită de farmecele lui?

— Ca urmare, nu i s-ar părea ciudat dacă i-ai spune că de curând tatăl tău a fost mutat într-un post nou, important, la Comisariat – o slujbă ce-i permite accesul larg la documente

importante în legătură cu Armata Roşie?

— Şi de ce i-aş spune asta?

— Ca să-i bagi o idee în cap.

— A, da, zise Lana sarcastic. În felul ăsta îmi va cere să fur documente de la tatăl meu, nu?

— Exact.

— Şi apoi… Şi apoi îi voi da *lui* aceste secrete de stat, asta e ideea ta, nu, Stiva?

— Corect. Documente care dezvăluie planuri militare sovietice ultrasecrete.

Ea cuprinse faţa lui Metcalfe cu ambele mâini, ca unui copil prostuţ, apoi râse.

— Strălucită idee, Stiva. Şi apoi să mă duc în mijlocul Pieţei Roşii cu un megafon şi să spun întregii Moscove ce cred despre Stalin? Vrei să mă însoţeşti?

Metcalfe continuă, netulburat de sarcasmul ei.

— Documentele vor fi false, desigur.

— O şi de unde o să *iau* aceste documente false?

— De la mine. O să ţi le dau eu. Se trase înapoi, privindu-l fix.

— Şi îl vom discredita pe el, făcându-l să transmită aceste documente la Berlin, zise uşor, fără sarcasm.

— Până la urmă, da, se va discredita, căzu de acord Metcalfe.

— Şi apoi va fi chemat înapoi la Berlin, iar eu voi scăpa de el.

— Cu timpul. Dar înainte de asta te vei folosi de el pentru a-ţi salva ţara.

— Să *salvez* Rusia? Cum e posibil un asemenea lucru? Metcalfe îşi dădu seama că juca un joc periculos, necinstit cu ea şi se dispreţuia că trebuia să o facă. Spunându-i doar o parte din ceea ce voia de la ea, de fapt o înşela, specula ura ei faţă de nazism şi dragostea ei pentru Rusia, ura ei faţă de von Schussler… şi dragostea ei pentru Metcalfe.

— Ştii că nu există nici o înţelegere, nici o bucată de hârtie semnată de el care să-l poată opri pe Hitler să facă orice crede el că e mai bine pentru nazişti. E hotărât să cucerească lumea – nu a încetat niciodată să spună asta încă de la începuturile ascensiunii lui. E în *Mein Kampf*, e în discursurile lui, în toate observaţiile lui. Şi o spune limpede. Va ataca orice ţară care îl ameninţă – şi va ataca primul. Inclusiv Uniunea Sovietică.

— Asta e o nebunie! Stalin nu ar ameninţa niciodată Germania nazistă!

— Sunt sigur că ai dreptate. Dar singurul mod de a ne asigura că Hitler *crede* asta e să-i băgăm pe gât informaţii, rapoarte secrete care să i-o confirme. Nu ar crede nimic altceva. Înţelegi? Îi vei pasa documente lui Hitler, folosindu-te de von Schussler, care să-l *asigure* pe Hitler că Uniunea Sovietică nu e o ameninţare pentru el, un risc pentru Germania. Dacă Hitler nu se simte ameninţat, e mai puţin probabil să se comporte agresiv.

— Stiva, m-am întrebat întotdeauna cât din ceea ce îmi spui e adevărat. Spui că eşti om de afaceri, vorbeşti rusa aşa de bine, spui că mama ta e rusoaică…

— Şi chiar este. Măcar atât e adevărat. Şi sunt om de afaceri – asta m-a adus aici prima dată.

— Dar nu şi acum.

— Nu pe de-a-ntregul, nu. Sunt aici pentru a ajuta nişte prieteni.

— Nişte prieteni spioni.

— Ceva în genul ăsta.

— Atunci e adevărat ce se spune despre străini în *Pravda*. Că sunteţi toţi spioni!

— Nu, aia e propagandă. Majoritatea nu sunt. Ezită. Nu sunt spion, Lana.

— Faci asta din dragoste, atunci.

Era din nou sarcastică? O privi cu atenţie.

— Din dragoste pentru Rusia, zise el. Şi din dragoste pentru tine.

— Maica Rusia îţi curge în sânge, zise ea, cum îmi curge şi mie. O iubeşti ca şi mine.

— În unele privinţe, da. Nu Uniunea Sovietică. Ci Rusia, poporul rus, limba, cultura, arta. Şi pe tine.

— Cred că ai multe iubiri, zise ea.

Ceea ce citise pe faţa ei fusese un licăr de înţelegere? În obscuritatea din încăpere era imposibil să îşi dea seama.

— Da, zise, trăgând-o aproape. Era tulburat de pasiune şi de vinovăţie. Multe iubiri. Şi una. Era atât de aproape de adevăr pe cât îi putea spune ei.

Stăteau întinşi pe un pat îngust în apartamentul întunecat al unei străine. Mâna ei era pe pieptul lui, amândoi aveau pielea lipicioasă de transpiraţie, respiraţia le revenea acum la normal. Ea stătea cu faţa îngropată în pernă; el privea crăpăturile din

tavanul tencuit. Faptul că făcuseră dragoste îl eliberase fizic, dar nu şi emoţional. Era încă tensionat, poate mai mult acum, iar sentimentul de vinovăţie îl înăbuşea, creându-i o senzaţie de greaţă, un gust acru în cerul gurii. Lana făcuse dragoste abandonându-se ca de obicei, cu ochii închişi, cu capul dat pe spate. Se întrebă dacă o smulsese, măcar pentru câteva minute, din oribilele anxietăţi ale vieţii ei. Nu voia să spună sau să facă ceva ce i-ar fi putut umbri urma de seninătate de care se bucura. Era suficient de rău că o înşela aşa cum o făcea.

După câteva minute, ea întoarse faţa către el. Văzu că tensiunea era tot acolo; nu dispăruse.

— Înţelegi ce e cu… supraveghetorul meu, cum îi spun eu?

— Cel pe care l-am cunoscut la casa de vacanţă? Care te urmăreşte peste tot?

Ea încuviinţă.

— Pare să nu te deranjeze deloc. E ceva ce nu înţeleg?

— *Pare* să nu mă deranjeze, da. Dar sunt înspăimântată de el, de ceea ce poate să-mi facă. Înţelegi de ce e în stare, de ce sunt *ei* în stare? Dacă bănuiesc că mă întâlnesc cu un agent de spionaj american?

— Desigur, zise Metcalfe, mângâindu-i cu vârfurile degetelor faţa îmbujorată, pielea catifelată.

— Mă mir. Moscova nu mai e nici pe departe ca la prima noastră întâlnire. Nu-ţi poţi imagina epurările prin care am trecut în aceşti ultimi câţiva ani. Nimeni nu ar crede coşmarul! Nimeni care nu a locuit aici, ca rus şi nici *nouă* nu ne venea să credem ce se întâmplă.

— Nu s-a terminat, nu?

— Nu ştie nimeni. E mai bine decât acum doi ani, dar nimeni nu ştie sigur. Ăsta a fost lucrul cel mai îngrozitor, să nu ştii nimic. Să nu ştii, când cineva bate la uşă, dacă nu cumva este NKVD care vine să te ridice. Să nu ştii, când sună telefonul, dacă nu cumva sunt veşti cumplite. Oamenii dispăreau pur şi simplu, fără explicaţii, iar familia lor se temea să spună ceva, oricui, despre asta. Dacă cineva era ridicat, trimis în lagăr sau executat – trebuia să-i ocoleşti familia. Trebuia să te temi, ca şi cum familiile victimelor ar fi fost contagioase – că ai fi putut să iei această boală de la ei! O arestare în familie… e ca febra tifoidă, ca lepra – trebuie să stai deoparte! Şi apoi ne spun tot timpul să ne păzim de străini, deoarece capitaliştii sunt toţi spioni. Ţi-am

spus despre una dintre prietenele mele dansatoare care s-a împrietenit prea mult cu un străin. Ştii ce se spune că face acum, această fată frumoasă şi talentată? Lucrează într-un lagăr din Tomsk şi în fiecare zi trebuie să scoată excremente cu ranga dintr-o latrină îngheţată.

— Inocenţa nu e o apărare.

— Ştii ce spun autorităţile, dacă convingi vreuna să vorbească cu tine? Spun că, desigur, vor exista victime inocente, dar ce-i cu asta? Când tai copacii cu securea, aşchiile zboară.

Metcalfe închise ochii şi îşi strecură mâna sub ea.

— Un vecin de-al nostru – a cărui soţie era gravidă – a fost arestat, nimeni nu ştie de ce. L-au dus la închisoarea Butirki, unde l-au acuzat de crime împotriva statului şi i-au ordonat să semneze o declaraţie falsă. Dar el a refuzat. A zis că e nevinovat. Aşa că au adus-o pe soţia lui, pe soţia lui însărcinată, în camera de interogatoriu. Doi bărbaţi l-au ţinut pe scaun în timp ce alţi doi îi azvârleau soţia pe podea, o băteau şi o loveau, iar ea ţipa şi ţipa, iar el ţipa la ei să se oprească, dar nu auzeau. Ea înghiţi. Lacrimi îi şiroiau pe faţă, umezind perna. Şi apoi copilul ei s-a născut, chiar atunci, chiar acolo. Nemişcat. Mort.

— Doamne, Lana, spuse Metcalfe. Te rog.

— Aşa că, Stiva al meu, dacă te întrebi de ce m-am schimbat, de ce par tristă, trebuie să ştii asta. În timp ce tu călătoreai prin lume şi te întâlneai cu femei, asta e lumea în care am trăit eu. De asta trebuie să fiu atât de grijulie.

— O să am grijă de tine, zise Metcalfe. Am să te ajut. Şi în sinea lui îşi spuse: *Ce îi fac*?

21

A, căţeluşul meu, gânguri von Schussler, nu pari să mă asculţi.

Pălăvrăgise fără încetare, aşa cum obişnuia, despre micile supărări de la birou, despre colegii care nu-i apreciau ideile strălucite, despre secretara care obişnuia să întârzie dând vina pe mijloacele de transport din Moscova, deşi locuia la doar două străzi distanţă. Era cea mai îngrozitoare litanie care avea o singură temă: nici unul dintre acei oameni nesemnificativi nu-i aprecia măreţia. Ori era mai şiret decât îl credea Lana, ori, ceea ce părea mai probabil, pur şi simplu nu prea se gândea la lucruri care nu aveau legătură cu propria lui măreţie.

— Sunt cam preocupată, zise Lana. Stăteau amândoi întinşi pe enormul pat cu baldachin al lui von Schussler, pe care pusese să i-l trimită de la Berlin. Von Schussler bea brandy şi înfuleca marţipan, iar între timp bătea câmpii. Purta un halat de mătase şi (aşa cum văzuse cu coada ochiului, din nefericire de câteva ori) nu avea nimic pe sub el. Mirosul corpului său (neamţul nu excela în privinţa igienei personale) îi întorcea stomacul pe dos. Simţea obişnuita senzaţie de greaţă pe care o avea oricând se afla în preajma lui, dar în seara asta era şi mai rău. Era îngrozită de momentul în care el îşi va da jos halatul, moment pe care îl simţea apropiindu-se şi va începe actul sexual. „Act”, într-adevăr, asta era, reflectă ea. Dar anxietatea ei era mai mare ca de obicei în seara asta din cauza a ceea ce era pe cale să facă.

— Cred că repeţi nişte paşi de dans în minte, zise von Schussler, trecându-i mâna peste păr aşa cum se alintă un câine, dar trebuia să-ţi laşi serviciul la serviciu, căţeluşul meu. Patul nostru este un loc sacru. Nu trebuie să-l întinăm cu griji legate de munca noastră.

Fu tentată să-l întrebe de ce nu aplica aceeaşi regulă şi pentru el însuşi, dar se abţinu.

— E vorba despre tata, zise ea. Îmi fac atâtea griji pentru el.

— *Schatzi*, răspunse von Schussler cu tandreţe. Nici un cuvinţel din dosar nu va ajunge la autorităţile de aici! Nu te-am asigurat eu?

Ea clătină din cap.

— Nu e vorba despre asta. Mă gândesc la noua slujbă pe care a primit-o.

— A, zise von Schussler, rezemându-se de un teanc de perne. Bun, atunci, continuă el indiferent, aşteptând ca ea să schimbe subiectul aşa ca el să se poată plânge din nou de oamenii insignifianţi de la ambasadă sau şi mai rău, să-şi dezbrace halatul.

— L-au mutat într-o funcţie nouă, insistă Lana. Un post mult mai important în Comisariatul Apărării.

Von Schussler mai luă o înghiţitură de brandy şi se întinse după încă o felie de marţipan.

— Vrei şi tu una, draga mea?

— Tatei i-a fost încredinţată coordonarea tuturor cheltuielilor Armatei Roşii – referitor la Comisariat, la alocaţiile trupelor, la arme – totul!

Von Schussler scoase doar un grohăit plictisit.

— E o sarcină aproape imposibilă! continuă ea. În principiu, trebuie să cunoască toată strategia militară a Armatei Roşii.

În sfârşit, o urmă de înţelegere păru să răsară în ochii albaştri, spălăciţi ai lui von Schussler. Să fi fost şi un indiciu de lăcomie porcină?

— Da? Atunci e o slujbă destul de importantă, nu? Trebuie să fie încântat de promovare.

Lana oftă puternic.

— Toate documentele pe care le aduce acasă, toate hârtiile pe care le citeşte până noaptea târziu! Coloane după coloane de cifre – câte tancuri şi avioane, câte nave de război, câte arme, câţi oameni… Bietul meu tată, o să-l omoare munca asta!

— Ai văzut documentele?

— Dacă le-am văzut? Sunt împrăştiate prin toată casa – mă împiedic de ele! Dragul meu tată, el e soldat, nu contabil, de ce îl obligă să facă asta?

— Dar ai citit vreunul? Von Schussler încerca să vorbească normal, dar nu îi ieşea prea bine. Ăă, înţelegi ceva din ele, vreau să spun?

— Rudi, scrisul de pe ele e aşa de mic că *mă* dor ochii!

Bietul tata – trebuie să folosească ochelari şi hârtiile alea îi dau *dureri de cap*!

— Atâtea hârtii împrăştiate prin tot locul, se amuză von Schussler. Mai şi uită pe unde sunt, nu? Tatăl tău e un om foarte

organizat?

— Organizat? Tata? Râse. Când era comandant de trupe, nu era nimeni mai ordonat ca el. Dar când vine vorba de hârţogărie, e un dezastru! Mi se plânge tot timpul că nu găseşte cutare sau cutare hârtie, dacă nu am văzut cumva unde a pus-o…

— Probabil că nici n-ar observa dispariţia unor hârtii. Lana aproape că vedea rotiţele din mintea lui von Schussler rotindu-se încet. Foarte interesant. *Foarte* interesant. Ideea – devenise ideea *lui* şi ăsta era lucrul esenţial – prinsese în sfârşit rădăcină în solul arid al minţii neamţului. După câteva secunde păru să se fi hotărât. Nu avea să facă presiuni asupra ei chiar acum. Fără îndoială, după ce vor face dragoste, ea va fi mai cooperantă şi atunci îi va face propunerea îndrăzneaţă. Apucă un capăt al cordonului de mătase, al cărui nod stătea aproape desfăcut pe burta sa imensă ca o panglică pe un cadou. Stomacul Lanei se strânse când el trase de cordon şi halatul se desfăcu, lăsând să se vadă organul lui minuscul ascuns undeva sub smocurile de păr pubian.

Îşi puse mâna pufoasă pe capul ei şi i-l împinse uşor, sugestiv, îndreptând-o în direcţia potrivită.

— Frumoasa mea Red Poppy, zise el. Comoara mea! Timp de câteva secunde Lana păru a nu înţelege ce voia el, dar apoi se resemna în faţa inevitabilului. Trebuia să se gândească numai la faptul că acum era implicată într-o misiune mai presus de fiinţa ei, care din când în când includea sarcini neplăcute, ca toate misiunile importante. Îşi apropie faţa de pântecele lui von Schussler, silindu-se să zâmbească plină de dorinţă şi încântare, un zâmbet care spera să-i ascundă dezgustul.

Violonistul intră la Consulatul german pe Calea Leontievski, numărul 10 şi îşi spuse numele. Recepţionera, o doamnă de vârstă mijlocie, cu păr oxigenat, dar ale cărui rădăcini negre se vedeau, îi aruncă un zâmbet pervers în vreme ce îl aştepta pe ataşatul militar. Părea să îl găsească atrăgător şi să creadă că ea însăşi este atrăgătoare, ceea ce poate fusese cazul cu câteva decenii în urmă. Kleist îi întoarse zâmbetul.

General-locotenentul Ernst Kostrâng, ataşatul militar al Germaniei în Uniunea Sovietică, era omul din Moscova desemnat să se ocupe de toate activităţile de spionaj împotriva Uniunii Sovietice. La faţa locului cel puţin: căci răspundea la ordinele

altor cadre din *Abwehr* şi în cele din urmă ale şefului său, amiralul Wilhelm Franz Canaris, comandantul *Abwehr-ului*.

Dar a-l numi pe Kostrâng maestru de spionaj era, pentru violonist, o glumă. Era un expert în probleme ruseşti, fiind născut şi crescut în Moscova şi vorbea rusa cursiv. Dar îi lipsea *Zivilkourage*. Comunicatele lui erau vestite pentru lipsa lor de însemnătate. De ani de zile se plângea că nu poate scoate nici o informaţie de la ruşi şi că nu îi permit să călătorească prin ţară fără escortă NKVD. Rapoartele lui nu conţineau informaţii importante despre armata sovietică, nimic ce nu puteai afla citind ziarele sau urmărind parada de 1 Mai din Piaţa Roşie. În orice caz, *Abwehr-ul* era faimos pentru resentimentele la adresa *Sicherheitsdienst*, adevărata agenţie de spionaj. *Abwehr-ul* era ameninţat de SD şi îşi dădeau seama că, în ochii lui Hitler, nu exista comparaţie.

În orice caz, Kostrâng ştia cum merg treburile în lume. Ştia că violonistul venise la Moscova cu binecuvântarea personală a SS *Gruppenfuhrer-ului* Heydrich; înţelegea că acesta nu era omul pe care să-ţi doreşti să-l ai ca duşman. Reinhard Heydrich era extrem de inteligent şi necruţător. Hitler îl numise odată „omul cu inimă de oţel”, ceea ce, desigur, era o laudă de nepreţuit din partea Fuhrerului. SD-ul era o agenţie rivală, dar Kostrâng coopera destul de bine, ştiind că în caz contrar s-ar confrunta cu un ocean de necazuri.

Doar cerând o întâlnire cu ataşatul militar, violonistul îşi juca cel mai puternic am. Va obţine informaţiile de care avea nevoie. La dracu’ cu birocratul mărunt care îl dusese cu vorba. Kleist nu avea timp pentru nulitatea aia laşă, veşnic scuzându-se şi băşinos.

Ataşatul militar îl primi politicos pe Kleist. Era slab şi cu o alură demnă, un pic trecut de şaizeci de ani. Era un om ocupat şi nu pierdea timp cu pălăvrăgeala.

— Nu am fost foarte mulţumit să aflu de venirea ta în Moscova, începu Kostrâng. Aşa cum ştii, din luna august de anul trecut Fuhrerul a interzis *Abwehr-ului* orice activitate ostilă fată de Rusia.

— Nu asta intenţionez, ricana Kleist. Nu-i plăcea felul în care începea această conversaţie.

— Amiralul Canaris a dat un ordin strict: nu trebuie făcut nimic care să-i jignească pe ruşi. Amiralul îndeplineşte dorinţele

Fuhrerului şi aşa fac şi eu. Aici nu operează spioni germani. E simplu.

Acum Kleist înţelese de ce birocratul cu resturi de mâncare în gură cu care se întâlnise mai devreme era aşa de temător. Era împotriva politicii oficiale a ambasadei să se implice în acţiuni sub acoperire. Ce laşi!

— Aşa cum spunea Goethe, lipsa de ştiinţă poate fi un lucru periculos, zise Kleist. Sunt sigur că o asemenea interdicţie poate fi ocolită cumva. Mai ales de către un om aşa de inteligent ca dumneavoastră.

— Dimpotrivă. Eu urmez litera legii. Astea fiind spuse, înţeleg că însărcinarea ta vine direct de la *der Ziege*. *Der Ziege*, ţapul, era porecla batjocoritoare a lui Heydrich. Se referea la vocea subţire a maestrului de spionaj. Porecla o căpătase în vremea facultăţii şi nu reuşise să scape de ea. Încă se mai înfuria când o auzea.

Kleist nu zâmbi. Lăsă să se vadă, din expresia ochilor, că nu îl amuză.

Ataşatul îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Batjocura avea să ajungă la Heydrich. Se grăbi să repare răul făcut:

— Această însărcinare nu putea să vină de mai sus decât dacă era dată de Himmler însuşi.

Violonistul încuviinţă.

— Şefii noştri sunt buni prieteni, ştii. Canaris şi Heydrich sunt vecini, joacă crichet împreună. Heydrich i-a dat chiar lecţii de vioară fiicei lui Canaris. Cântă împreună. Enervat de tăcerea lui Kleist, Kostrâng continuă: Toţi păreţi a fi muzicieni, voi cei din SD.

— Amatori, zise violonistul. Şi doar câţiva dintre noi. Lista, vă rog.

Kostrâng deschise un sertar de la birou şi scoase o coală de hârtie pe care i-o dădu lui Kleist. O listă cu vreo douăzeci de nume scrise, cu litere latine, de mâna cuiva obişnuit cu alfabetul chirilic. Kleist citi numele. Erau câţiva oficiali din Partidul Comunist din Statele Unite, câţiva artişti cu vederi de stânga, printre care un cântăreţ de culoare şi directorul unui teatru minor. Câţiva vizitatori care făceau parte din Societatea Fabiană din Anglia, câţiva bărbaţi care erau aici în scopuri de afaceri. Pe lângă nume erau datele sosirilor şi ale plecărilor programate, numere de paşaport, numele şi adresele hotelurilor la care

locuiau. În principiu, cu toţii puteau fi agenţi sub acoperire, veniţi la Moscova sub nume false, sau se puteau afla acolo în mod legitim. Nu conta: va face turul hotelurilor şi va vedea ce va putea afla. Cel puţin era un început.

Kleist se ridică.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, zise simplu.

— Un singur lucru, spuse ataşatul militar, cu degetul arătător ridicat. În legătură cu asta lucrurile sunt foarte stricte. Noi nu omorâm ruşi.

Violonistul zâmbi larg, deşi privirea lui rămase rece.

— Nu intenţionez să omor nici un rus, zise.

Unul dintre funcţionarii de la recepţie îl strigă pe Metcalfe în timp ce acesta intra în hol.

— Domnule! Domnul Metcalfe! Îmi cer mii de scuze, dar aveţi un mesaj urgent.

Metcalfe luă bucata de hârtie împăturită pe care i-o înmână funcţionarul. De la Roger? De la Hilliard? Este sigur că nici unul dintre ei nu ar fi apelat la un funcţionar de la recepţie pentru a transmite un mesaj urgent.

Nu. Nu era o coală din carnetul recepţionerului, ci una subţire de hârtie de proastă calitate. În partea de sus se putea citi: „Comisariatul Poporului pentru Comerţ Exterior al URSS”. Mesajul era compus din câteva rânduri bătute la maşină:

„Stimate domnule Metcalfe,

Prin prezenta vi se cere să vă prezentaţi fără întârziere la Comisariatul Poporului pentru Comerţ Exterior pentru o consultaţie scurtă cu comisarul Litvikov. Şoferul dumneavoastră a primit deja instrucţiuni.”

Era semnată cu o înfloritură groasă de secretarul-şef al lui Litvikov. Comisarul pentru Comerţ Exterior, Litvikov, era omul cu care se întâlnise, oficialul care înlesnise vizita lui la Moscova.

Metcalfe se uită la ceas. Era târziu, după orele normale de lucru, deşi ştia că oficialii sovietici lucrau la ore ciudate. Se întâmplă ceva, ceva serios. Orice ar fi fost, era de neevitat.

Şoferul lui aştepta în holul hotelului. Metcalfe se apropie de el.

— Serioja, zise el. Hai să mergem.

Pe biroul lui Litvikov se aflau instalate multe telefoane de diverse culori. Pentru oficialităţile sovietice cu cât aveai mai

multe telefoane pe birou, cu atât erai mai important. Metcalfe se întrebă dacă vreunul din aceste telefoane însemna o legătură directă cu însuşi Secretarul General, dacă Litvikov era chiar aşa de puternic. În spatele lui atârnau două portrete mari, unul cu Lenin şi unul cu Stalin.

Încruntatul Litvikov se ridică din spatele biroului său de îndată ce Metcalfe fu introdus de secretar. Era un bărbat înalt, cu umerii încovoiaţi, cu părul negru, lucios şi cu o paloare cadaverică. În ultimii zece ani, Metcalfe îl văzuse pe Litvikov înaintând în grad în departamentul său şi transformându-se dintr-un trepăduş slugarnic într-o prezenţă neliniştitoare, chinuitoare. Dar era ceva nou la Litvikov: furie, indignare, o hotărâre de gladiator amestecată cu teamă, pe care Metcalfe le găsi îngrijorătoare.

Litvikov îl conduse către masa lui de conferinţe, care era acoperită cu postav verde şi plină cu sticle de apă minerală din care comisarul părea să nu ofere niciodată.

— Avem o problemă, domnule Metcalfe. Litvikov vorbea o engleză cu accent de Oxford.

— Mina de cupru, făcu Metcalfe. Sunt complet de acord. E ceva mult prea serios. E o situaţie pe care am discutat-o cu fratele meu…

— Nu, domnule Metcalfe. Nu e vorba despre mina de cupru. E ceva mult mai serios. Am primit rapoarte despre proasta dumneavoastră purtare.

Pulsul lui Metcalfe se acceleră. Încuviinţă.

— Aleksandr Dmitrovici, zise el jovial, dacă poliţiştii dumneavoastră sunt *atât* de interesaţi de viaţa mea amoroasă, mă întreb dacă nu cumva suferă de lipsă de ocupaţie.

— *Nu*, domnule. Arătă spre un teanc de foi galbene, pe o masă din dreapta sa. Toate aveau pe ele ştampila roşie SECRET. Rapoarte de supraveghere, asta trebuia să fie. Aceste rapoarte sugerează alte explicaţii, domnule Metcalfe. Explicaţii care ridică întrebări serioase asupra scopului real al vizitei dumneavoastră la Moscova. Vă urmărim extrem de atent.

— Asta e evident. Dar NKVD-ul dumneavoastră iroseşte o mare cantitate de resurse umane cu mine. Un om nevinovat nu are nimic de ascuns.

— Şi totuşi vă comportaţi de parcă aţi avea multe de ascuns.

— E o diferenţă, Aleksandr Dmitrovici, între a se ascunde şi a fi discret.

— Discret? zise comisarul, ridicând din sprâncene, cu ochii obosiţi, plini de frică.

Metcalfe arătă spre teancul de rapoarte de supraveghere.

— Nu am nici o îndoială că ceea ce reiese din tot acest efort susţinut este un portret a ceea ce îndeobşte se numeşte un playboy. Un destrăbălat. Un stricat. Îmi cunosc reputaţia, domnule. Mă urmăreşte peste tot, deşi încerc să scap de ea.

Dar rusul nu credea nici o iotă din ce îndruga Metcalfe.

— Asta nu are nimic de-a face cu ceea ce cred că se numeşte la dumneavoastră „a sări din pat în pat”, domnule Metcalfe. Credeţi-mă.

— Spuneţi-i cum vreţi, dar atunci când un străin ca mine, un capitalist, are o legătură cu o rusoaică aici, în Moscova, riscurile le suportă în întregime femeia. Ştiţi asta şi o ştiu şi eu. Nu mă laud niciodată, domnule şi apăr întotdeauna reputaţia unei femei. Dar aici, riscurile oricărei femei cu care aş putea avea o legătură merg cu mult peste acela de „reputaţie pătată”. Aşa că dacă precauţiile pe care mi le iau par suspecte NKVD-ului, asta nu mă îngrijorează. Mă mândresc cu asta, să spun drept. Lasă-i să mă urmărească oriunde mă duc. Îşi aminti ceva ce zisese Kundrov, supraveghetorul Lanei şi continuă: Mi se spune că nu există secrete în Paradisul sovietic.

— Lucraţi cu germanii, îl întrerupse Litvikov.

Deci asta era! Kundrov îl văzuse vorbind cu von Schussler la casa de vacanţă.

— Dar dumneavoastră? i-o întoarse Metcalfe.

Faţa palidă a lui Litvikov se înroşi. Se uită fix la masă şi se jucă cu tocul lui antic, înmuindu-l într-o călimară de cerneală, dar fără să scrie nimic.

— Asta e ceea ce vă interesează, zise el după o lungă tăcere. Că vom transfera preferinţele noastre comerciale către nemţi?

— De ce trebuie să mă întrebaţi asta? Mi-aţi spus deja că ştiţi şi că vedeţi totul.

Litvikov tăcu din nou câteva secunde. În sfârşit, se întoarse către secretarul său.

— *Izvinitie*, latră la el, expediindu-l.

După. Ce secretarul părăsi încăperea, Litvikov reluă discuţia:

— Ceea ce vă voi spune, domnule Metcalfe, e destul ca să fiu arestat, chiar executat. Vă dau această armă în speranţa că nu o veţi folosi împotriva mea. Dar vreau să înţelegeţi în ce situaţie

mă aflu… ne aflăm. Şi poate că dacă veţi înţelege, veţi fi mai cooperant. Am avut încredere în fratele dumneavoastră multă vreme; pe dumneavoastră nu vă cunosc la fel de bine, dar sper că vă pot acorda aceeaşi încredere – că sunteţi la fel de discret, cum spuneţi dumneavoastră. Pentru că acum nu mai e doar comerţul la mijloc, ci şi vieţile celor din familia mea. Sunt un om cu familie, domnule Metcalfe. O soţie, un fiu şi o fiică. Înţelegeţi.

Metcalfe încuviinţă.

— Aveţi cuvântul meu de onoare.

Litvikov îşi înmuie din nou tocul şi de data asta începu să mâzgălească pe hârtia din faţa lui.

— Anul trecut, în august, guvernul meu a semnat un tratat de pace cu Germania, aşa cum ştiţi. Cu doar o zi înainte de perfectarea tratatului, *Pravda* a publicat un articol antinazist despre persecutarea polonezilor în Germania. Ani de zile, Stalin şi toţi liderii noştri vorbiseră împotriva lui Hitler şi a naziştilor. Presa noastră era plină de articole despre cât de îngrozitori sunt naziştii. Apoi, dintr-o dată, într-o zi de august – totul a luat sfârşit! Gata cu articolele antinaziste. Gata cu discursurile antinaziste. O întoarcere de o sută optzeci de grade. Nu mai găseşti cuvântul „nazism” în ziarele noastre. *Pravda* şi *Izvestia* citează acum favorabil din discursurile lui Hitler! Citează din *Vdlkischerbeobachter*! *Mâzgăliturile* lui Litvikov deveniseră un dute-vino de linii, o scrijelitură violentă care se transforma într-o mare pată de cerneală. Credeţi că ne e foarte uşor, nouă, poporului rus? Credeţi că putem uita ceea ce am citit despre atrocităţile naziştilor?

Metcalfe gândi: *Şi cum rămâne cu atrocităţile lui* Stalin?

Cum rămâne cu milioanele de oameni torturaţi şi deportaţi şi omorâţi în timpul epurării?

— Desigur că nu, zise el. E o problemă de supravieţuire, nu?

— Caută un iepure *protecţie* la un boa constrictor?

— Iar Uniunea Sovietică e iepurele?

— Nu mă înţelegeţi greşit, domnule Metcalfe. Dacă suntem atacaţi, vom lupta până la moarte – şi nu va fi doar moartea *noastră*. Dacă vom fi invadaţi, vom lupta cu o îndârjire cum nu s-a mai întâlnit în lume. Dar nu avem nici un interes să invadăm alte ţări.

— Spuneţi asta polonezilor, zise Metcalfe. Aţi invadat Polonia la o zi după ce aţi semnat pactul cu Germania, greşesc? Spuneţi-

o finlandezilor.

— Nu am avut de ales în această privinţă, zise rusul furios. A fost o măsură defensivă!

— *Înţeleg*, zise Metcalfe, care punctase.

— Ţara mea nu are prieteni, domnule Metcalfe. Înţelegeţi asta. Suntem izolaţi. N-a trecut mult timp de când semnasem pactul cu Germania şi am început să auzim că Marea Britanie se simţea trădată! Marea Britanie pretindea că „ne făcuse curte”, că voia să ne alăturăm ei în lupta împotriva Germaniei naziste. Dar cum ne-a „curtat”? Cum ne-a atras? Englezii şi francezii au trimis aici o delegaţie jignitoare – un amiral britanic în retragere şi un general francez ramolit – la Leningrad, pe o navă părăginită! Le-a luat două săptămâni să ajungă aici. Nu miniştrii Afacerilor Externe, ci ofiţeri bătrâni în retragere. A fost o palmă peste faţa întregii Ruşii. Nu a fost o încercare serioasă de a negocia o alianţă. Winston Churchill urăşte regimul sovietic şi nu face un secret din asta. Şi pe cine a trimis aici ca ambasador, în cea mai importantă ambasadă a Londrei după Washington? Pe Sir Stafford Cripps – un opozant radical, un socialist care nu se înţelege cu guvernul britanic. Ce era să înţelegem din asta? Nu, domnule Metcalfe, semnalele trimise de Anglia au fost clare. Nu îi interesa o alianţă cu Rusia. Scrijelitul violent al lui Litvikov sfâşiase hârtia. Lăsă totul să cadă.

— Da, zise Metcalfe înţelegând. Kremlinul chiar nu a avut de ales. Aşadar, această înţelegere cu Hitler… vreţi să spuneţi că nu-i un adevărat parteneriat? E o strângere de mână, nimic mai mult, pentru a ţine inamicul la distanţă?

Litvikov ridică din umeri.

— Sunt membru al Biroului Politic, dar asta nu înseamnă că am acces la luarea de decizii la cel mai înalt nivel.

— Nu ştiţi.

— Întrebările pe care le puneţi nu sunt cele la care s-ar aştepta cineva din partea unui playboy, a unui om de afaceri.

— E în interesul meu, ca om de afaceri, să fiu foarte informat în politică. Mai ales în vremurile astea.

— Lăsaţi-mă să vă spun ceva şi eu o să vă las să trageţi propriile dumneavoastră concluzii. Luna trecută, naziştii au luat, pe ascuns, bucăţi din România şi le-au alipit Ungariei. Am aflat asta numai după ce s-a întâmplat.

— O ruptură între Hitler şi Stalin? încercă Metcalfe.

— Nu-i nici o ruptură, zise rusul grăbit. Fluierăm în întuneric, domnule Metcalfe. Cine ştie ce înseamnă asta? Ştiu doar că Stalin se aşteaptă ca această înţelegere cu Hitler să dureze mult timp.

— Se aşteaptă? Sau speră?

Litvikov zâmbi pentru prima dată. Zâmbetul lui exprima amărăciunea neîncrezătoare a unui cinic care le-a văzut pe toate.

— Uneori engleza mea nu e destul de precisă. Poate că „speră” e ceea ce am vrut să spun.

— Vă apreciez sinceritatea. Puteţi conta pe discreţia mea. Vorbind deschis, chiar uşor critic despre Kremlin, Litvikov se punea în pericol.

Rânjetul lui Litvikov pieri.

— În acest caz, daţi-mi voie să vă mai spun ceva. Puteţi s-o luaţi ca pe un avertisment prietenesc.

— Accentul pe „prietenesc” sau pe „avertisment”?

— O să hotărâţi dumneavoastră. Unii dintre colegii mei au multe suspiciuni în legătură cu Metcalfe Industries. Ei bănuiesc că nu e doar o afacere capitalistă, ceea ce ar fi un motiv suficient pentru suspiciuni din partea noastră, ci ceva mai mult. O faţadă pentru interese străine. Privirea lui fixă era sfredelitoare.

— Bănuiesc că dumneavoastră ştiţi mai bine, zise Metcalfe, întorcându-i privirea cu aceeaşi intensitate.

— Ştiu că dumneavoastră şi familia dumneavoastră aveţi relaţii foarte importante la Washington şi în cercuri capitaliste influente. În afară de asta ştiu foarte puţin. Ar trebui să mai aflaţi că l-am avertizat deja pe fratele dumneavoastră mai în vârstă că dacă va fi necesară repatrierea proprietăţilor dumneavoastră, o vom face.

— Repatriere? Metcalfe ştia ce insinua, dar voia ca ameninţarea să fie explicită, la obiect.

— Anularea tuturor avantajelor Metcalfe, cum bine ştiţi. Metcalfe clipi, dar nu reacţiona.

— S-ar putea să nu aibă consecinţe pentru dumneavoastră, dar, vă asigur, fratele dumneavoastră nu a văzut în asta o perspectivă roz când am vorbit cu el acum câteva ore. Vă e cunoscut numele James Mellors?

— Nu. Ar trebui?

— Dar Harold Delaware? Sau Milton Eisenberg?

— Îmi pare rău, nu.

— Şi mie îmi pare rău, domnule Metcalfe. Toţi erau cetăţeni americani. Şi toţi au fost executaţi de autorităţile sovietice sub acuzaţia de spionaj. Nu au fost eliberaţi sau trimişi în ţara lor. Şi credeţi că guvernul dumneavoastră a făcut tămbălău? Nu a făcut. Interese mai mari au fost prioritare. Probleme mai largi, de relaţii internaţionale. Guvernul Statelor Unite ştia că aceşti oameni erau vinovaţi. Ştia că suntem în poziţia de a o dovedi cu mărturisiri scrise. Nimeni din Departamentul de Stat american nu voia ca aceste mărturisiri să vadă lumina zilei, aşa că nu s-a spus nimic. Tovarăşul Stalin a tras învăţăminte din asta. Nu mai există nici un fel de extrateritorialitate. Tovarăşul Stalin a învăţat că a întinde o mână de ajutor Statelor Unite nu face decât să atragă fălcile câinilor turbaţi. Deci nu mai există o mână întinsă. Mâna aceea este acum un pumn. Litvikov îşi strânse mâna dreaptă într-un pumn încordat. Cinci degete sunt unite într-un singur pumn. Lenin ne-a învăţat asta: colectivul înseamnă dispariţia individului.

— Da, zise Metcalfe, încercând să-şi controleze bătăile inimii. Şi Stalin a avut grijă să *dispară* o grămadă de individualităţi.

Litvikov se ridică, tremurând de furie.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, spuse, aş avea grijă să nu devin una dintre ele.

Aşezat într-un mic parc peste drum de Metropol, violonistul supraveghea intrarea hotelului folosind un mic binoclu Zeiss 8x60. Ştia când se schimbă turele din răspunsurile scurte şi nesatisfăcătoare ale funcţionarilor de la recepţie. Îşi dăduse seama că funcţionarii cu care vorbise plecaseră şi fuseseră înlocuiţi de alţii care nu-l mai văzuseră.

Puse binoclul deoparte, apoi traversă strada şi intră în hotel. Nu se opri la recepţie, ci se îndreptă imediat spre scara principală, acoperită cu mochetă, cu o destinaţie clară; era doar un alt străin care se ducea la restaurant. Nu-l opri nimeni, nici la intrare, nici în hol: arăta ca un străin şi era clar că vine la cină. De fapt, cei mai mulţi dintre clienţii restaurantului hotelului erau străini.

Intră în principala sală de mese, decorată în stil Art Nouveau grandios, cu frunze aurite, coloane, un tavan de sticlă pictată şi o fântână de marmură din care ţâşnea apă. Uitându-se în jur de

parcă ar fi căutat un tovarăş de cină, dădu din cap şi îi zâmbi chelnerului şef, ignorându-l până când omul plecă. Apoi, părând să renunţe, negăsindu-şi tovarăşul acolo, părăsi restaurantul şi se duse direct la scări.

Patru dintre oaspeţii hotelului se aflau pe lista pe care i-o dăduse ataşatul militar. Acum nu mai avea nevoie de ajutorul nici unui funcţionar de la recepţie. Avea numerele camerelor lor.

22

Restaurantul Aragvi se afla pe strada Gorki, imediat dincolo de Poşta Centrală. Era unul din foarte puţinele restaurante decente din Moscova, iar Metcalfe şi Scoop Martin aveau mare nevoie de mâncare comestibilă. Stabiliseră să se întâlnească în faţa restaurantului la şapte seara.

Dar exista un alt motiv pentru care Metcalfe hotărâse să ia cina la restaurantul Aragvi, un motiv mai important. Aici, în toaleta bărbaţilor, trebuia să se întâlnească cu Amos Hilliard la ora opt. Ambasada, declarase Hilliard, era acum un loc interzis. Pe lângă asta, Aragvi avea anumite caracteristici care îl făceau potrivit pentru o întâlnire secretă. Restaurantul fremăta şi era întotdeauna aglomerat, plin întruna cu o mulţime de clienţi străini. Erau mai multe intrări, îi spusese Hilliard, care îi permiteau să apară neobservat. Şi apoi, Hilliard îl cunoştea pe directorul restaurantului.

— Am pierdut socoteala banilor pe care i-am lăsat aici şi nu mă refer la mâncare. Am uns nenumărate mâini. E singura cale pentru a obţine să fii servit rezonabil în Moscova.

Totuşi, Roger întârzia. De obicei era punctual, dar britanicul avea probleme să se descurce prin Moscova pentru a duce lucrurile până la capăt. Era mult mai rău, bodogănise el, decât în Franţa ocupată, unde măcar cunoştea limba.

Aşa că Metcalfe nu îşi făcea griji din cauză că, după ce aşteptase un sfert de oră, Roger încă nu se vedea. Între timp, coada ce şerpuia în faţa restaurantului creştea constant. Stătea acolo pentru a depista orice urmă de supraveghere, deşi până acum nu descoperise nimic.

Nu avea sens să mai aştepte, decise Metcalfe. Trebuia să fie punctual la întâlnirea cu Hilliard; Roger avea să-şi dea seama că Metcalfe era deja înăuntru. Merse spre uşa restaurantului, pe lângă lunga coadă de ruşi ce aşteptau şi care îşi dădură seama, după ţinuta lui, că era străin şi avea dreptul să treacă în faţă. Metcalfe nu avu nevoie să arate paşaportul american pentru a fi admis înăuntru: trebui doar să strecoare o bancnotă de douăzeci de dolari în palma chelnerului şef, un om cu părul lung şi înfăţişare ciudată, îmbrăcat într-o haină brodată, lungă şi cu

pantofi ascuţiţi. Avea un pince-nez agăţat cu o panglică neagră de gât.

Chelnerul şef îl conduse la o masă pentru două persoane aflată pe un balcon ce domina sala de mese principală. Dedesubt, o trupă interpreta cântece de dragoste georgiene. I se servi pâine caldă ţărănească, unt bun şi caviar. Metcalfe înfulecă hămesit şi bău câteva pahare de Borzhomi, apă minerală georgiană, care era puternic acidulată şi cu mult sulf. Când chelnerul cu înfăţişare ciudată veni pentru a treia oară – extraordinar de atent cu acest american care părea că îi va da un bacşiş gras şi încă în dolari, nu în ruble nefolositoare – Metcalfe decise să comande atât pentru el, cât şi pentru Roger. Era clar că ceva important îl reţinea. Când Scoop avea să dea buzna înăuntru, aşa cum va face probabil, ca să-l anunţe că dăduse vreo lovitură, va găsi mâncarea pe masă. Metcalfe comandă mult mai mult decât ar fi putut să mănânce oricare dintre ei: *satsivi* şi şaşlik şi friptură de vită şi fazan.

Trupa începu să cânte un cântec georgian, „Suliko”, pe care Metcalfe şi-l amintea din timpul ultimei sale vizite la Moscova. Îl asocie cu Lana, exact cum asocia cu ea atât de multe de aici, din Moscova. Avea mintea plină de amintiri legate de ea, de gânduri despre ea; nu se putea abţine. Şi nu se putea gândi la ea fără un sentiment de vină care îi făcea rău. O manipulase de o manieră strigătoare la cer ca să facă ceea ce făcea în momentul acela. Corky inventase un plan de o îndrăzneală care îţi tăia răsuflarea şi numai Lana putea să-l ducă la îndeplinire. Dacă planul lui reuşea, avea să schimbe cursul războiului. Mai mult de atât, avea să schimbe istoria. Ce era soarta unei persoane în comparaţie cu soarta întregii lumi? Dar nu putea să gândească aşa; era un fel de a gândi care ducea la tiranie. Aşa credeau Hitler şi Stalin: destinul celor mulţi depăşea drepturile individului.

Şi o iubea. Ăsta era adevărul gol-goluţ. O iubea pe această femeie, îi deplângea situaţia, soarta. Voia să creadă că dacă planul lui va reuşi, ea şi tatăl ei vor fi liberi. Dar ştia că riscurile erau enorme. Orice putea merge prost. Exista posibilitatea să fie prinsă şi chiar executată, posibilitate îngrozitoare, cu care el nu s-ar fi putut împăca niciodată.

Când se uită din nou la ceas, se miră să vadă că mai erau doar două minute până la opt. Se ridică de la masă şi se îndreptă către toaleta bărbaţilor.

Amos Hilliard era deja acolo când intră Metcalfe. Stătea în picioare la o chiuvetă, spălându-se pe mâini.

Metcalfe dădu să vorbească, dar Hilliard duse un deget la buze, arătând spre un closet închis. Metcalfe se uită şi văzu ceea ce păreau a fi pantofi ruseşti, cu pantaloni ruseşti căzuţi peste ei. O clipă, Metcalfe nu ştiu ce să facă; nici unul dintre ei nu se pregătise pentru o asemenea situaţie. Apoi se duse la pisoare şi se uşura. Hilliard continua să se spele pe mâini şi să urmărească în oglindă closetul închis.

Metcalfe termină, apoi trase apa. Dar rusul rămânea în closet. Să fi fost o coincidenţă? Era posibil, se gândi Metcalfe. Se duse la chiuveta la care Hilliard încă îşi săpunea mâinile şi-i aruncă o privire întrebătoare, în oglindă.

Hilliard ridică din umeri. Se spălau pe mâini în tăcere. Inima lui Metcalfe bătea să-i iasă din piept. Dacă se întâmplă ca el şi Hilliard să fie arestaţi în momentul acela, vor avea mari necazuri.

Ştia că Hilliard avea asupra lui primul set de documente false care fuseseră pregătite de specialiştii lui Corky şi aduse la Moscova cu avionul, prin curierul diplomatic. Dacă documentele erau găsite asupra oricăruia dintre ei, amândoi aveau să dispară în gulag, în cazul în care nu ar fi fost executaţi. Nu era de mirare că Hilliard părea tras la faţă şi ursuz. Ştia ce riscuri îşi asumau.

În cele din urmă se auzi apa trasă la una din toalete şi un bărbat, un rus, ieşi din closet. Se uită la cele două chiuvete, care erau ocupate de Metcalfe şi Hilliard şi privi încruntat la cei doi când ieşi din încăpere. Hilliard se repezi la uşă şi cu mâinile tremurând, o încuie.

La fel de repede scoase din haină un pachet strâns înfăşurat şi i-l dădu lui Metcalfe.

— E doar primul set, şopti Hilliard. Mai sunt.

— Mulţumesc, zise Metcalfe.

— În mod normal, buna mea creştere mi-ar impune să spun „pentru nimic”, sau „a fost o plăcere”, sau „cu plăcere”, dar toate astea ar fi minciuni, spuse Hilliard. Sunt aici doar din ordinul lui Corky, ştii bine. Dacă oricine altcineva mi-ar cere să fac aşa ceva, i-aş spune să se ducă să se arunce pe fereastră. Nu ştiu ce sunt aceste documente – sunt sigilate – şi voi fi fericit când vei pleca din Moscova.

— Şi eu la fel.

— În regulă. Acum ascultă-mă bine, până nu dă buzna aici

vreun rus beţiv cu băşica plină. E ultima noastră întâlnire faţă în faţă. De acum încolo, pachetele vor fi lăsate în anumite locuri.

— Bun. E mai sigur, oricum, reflectă Metcalfe.

— Corky zice că ai o memorie grozavă. Foloseşte-o. Să nu scrii nimic din toate astea pe hârtie, mă auzi?

— Ascult.

Frica şi indignarea păreau să-l fi schimbat pe Hilliard. Pe dinafară era acelaşi bărbat mărunţel, cu carnea moale, cu început de chelie şi cu ochelari. Dar pe dinăuntru, deschisul, fermecătorul tip din Vestul Mijlociu devenise dur. Era furios şi profund înspăimântat, iar această transformare îl făcu pe Metcalfe să se teamă şi mai tare.

— Pe strada Puşkin vei găsi două magazine aproape unul de altul. Unul este magazinul nr. 19, cu o firmă pe care scrie „Maso” sau „Carne.”

— Mulţumesc, zise Metcalfe, cu sarcasm evident. Hilliard ştia sigur că vorbea rusa.

— Celălalt se numeşte *Jenskaia Obuv* – Pantofi pentru femei. Hilliard nu traduse de data asta. Metcalfe încuviinţă din cap. Diplomatul continuă: Intrarea în clădirea dintre aceste două magazine e nepăzită şi deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Pe dreapta, cum intri, vei vedea un radiator care e prins de perete printr-o clamă de metal. În spatele lui e un gol de vreo câţiva centimetri. Următorul set de documente va fi acolo.

— Nu e o idee bună, zise Metcalfe. E posibil ca documentele să ia foc când porneşte radiatorul. Hilliard se încruntă.

— Suntem în Moscova, pentru numele lui Dumnezeu. Două treimi din radiatoare nici măcar nu funcţionează şi ăsta face parte din cele două treimi. Crede-mă. Şi tot pentru că suntem în Moscova, nu va fi reparat cinci ani de acum încolo.

Metcalfe fu de acord.

— Semnalul?

— Dacă sunt la birou, ceea ce nu se întâmplă întotdeauna, vei da un telefon şi mă vei cere pe mine ca să-mi spui că ţi-ai pierdut paşaportul. Voi răspunde că ai sunat la un birou greşit. Dacă am plasat pachetul, îţi voi spune să suni din nou şi să ceri legătura la secţia consulară. Dacă nu, pur şi simplu îţi voi închide telefonul.

— Şi dacă nu eşti la birou?

— Locul de rezervă va fi un telefon pe Koziţki Pereulok nr. 2,

corpul 8, intrarea 7. E între strada Gorki şi strada Puşkin. Ai reţinut?

Metcalfe încuviinţă din nou.

— Intrarea Koziţki nr.2, corpul 8, intrarea 7. E destul de aproape de Ieliseievski.

— O să te recomand băieţilor de la *Baedeker* când o să ajungă să facă ghidul Moscovei, zise Hilliard înţepat. Intrarea numărul 7 este între intrarea în Policlinica numărul 18 şi un magazin pe a cărui firmă scrie *Ovoşcifrukti*. Nu traduse cuvântul rusesc pentru produse agricole, fructe şi legume. Asta e la patru blocuri de locul livrării. După ce vei intra în clădire, vei vedea un telefon, pe stânga, montat pe un panou de lemn. Numărul telefonului e 746, dar e un singur telefon acolo. Pe colţul din dreapta jos al panoului, acolo unde furnirul e desprins, e o mică porţiune pe care vei vedea mâzgălituri şi zgârieturi făcute de oamenii care folosesc telefonul, aşa că semnele pe care le lăsăm noi nu vor atrage atenţia nepoftiţilor. Când voi face livrarea, voi semnaliza asta desenând un cerc cu creionul roşu… Creion roşu*, ai* reţinut?

— Da.

— După ce vei ridica pachetul, vei desena o linie verticală în cercul respectiv. Ai înţeles?

— Absolut totul. Şi telefonul e accesibil douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

— Da.

— Ai inclus şi BLM-uri false? Metcalfe se referea la „blocuri de litere moarte”, semnale false menite să inducă în eroare pe oricine le-ar fi văzut.

— Asta e treaba mea.

— Securitatea operaţională e şi treaba mea. Hilliard îi aruncă o căutătură furioasă.

— Vreun semnal de urgenţă?

Hilliard continua să-l privească sever şi fix.

— Un semnal de capturare – un semnal care să mă anunţe să mă opresc, să mă avertizeze de existenţa unor canale murdare sau de faptul că ai fost interceptat?

— Dacă voi fi interceptat, nu vei găsi semnalul că livrarea a fost făcută. Nu o să mai auzi niciodată de mine. Şi nici Corky nu o să mai audă de mine şi nici prietenii mei din Iowa sau Washington, pentru că voi sparge piatră în Siberia şi nu se va mai auzi de mine niciodată. Sau voi fi împuşcat în ceafă. E clar?

Aşa că fă-ne amândurora o favoare. Nu te lăsa prins.

Se întoarse şi fără alt cuvânt descuie uşa toaletei şi plecă.

Când Metcalfe se întoarse la masă, cina lui – cina lor – fusese servită. Dar încă nu se vedea nici urmă de Roger. Masa era acoperită cu platouri pe care se aflau mormane de *şaşlik* de miel şi *ceaşuşuli* de vită, găluşte de carne numite *hinkali*, friptură de fazan cunoscută sub numele de *ceahokbili*. Erau sticle de Tsinandali, un vin alb fin georgian, de culoarea paiului şi încă nişte sticle de apă minerală Borzhomi. Dar lui Metcalfe îi pierise brusc foamea. Strecură un teanc de bancnote sub farfurie şi părăsi restaurantul, urmat de chelnerul şef care voia să ştie dacă se întâmplase ceva. Strecurându-i încă o bancnotă, îşi ceru scuze.

— Trebuie să mă fi săturat cu pâine.

Fu filat, desigur, pe drumul de întoarcere de la Aragvi la Metropol. Nu-i recunoscu pe urmăritori; tura se schimbase, iar blondul cu ochi cenuşii nu era printre ei. Sau nu părea să fie, oricum, pentru că era posibil să privească de la distanţă, neobservat. Documentele erau în buzunarul de la piept al hainei de la costum, încă sigilate în ambalajul lor de celofan. Avea senzaţia că îl ard şi îi găuresc pieptul. Încerca să nu se gândească ce s-ar întâmplă dacă ar fi oprit de cineva şi i-ar fi luate documentele. Documente militare sovietice false – ar fi fost imposibil să explice existenţa lor.

La recepţie nu îl opri nici unul dintre funcţionarii hotelului; Roger nu le lăsase nici un mesaj. Îşi făcea griji, dar Roger era cea mai mică dintre grijile lui. Era un profesionist; ştia să-şi poarte de grijă. Trebuia să existe un motiv pentru absenţa lui. Lana nu era o profesionistă; nenumărate lucruri o puteau doborî. *Dejurnaia* de la etajul său, o gruzină pe care nu o mai văzuse înainte, îl întâmpină cu obişnuita proastă dispoziţie. Refuză să îi dea cheia de la camera lui.

— Aţi luat-o deja, zise ea acuzator.

— Nu, răspunse Metcalfe. Trebuie să fie vreo greşeală. Numai dacă nu cumva o luase Roger; poate ca să lase ceva în camera lui, un mesaj sau…

Un transmiţător! Lucrase toată ziua ca să strângă piesele – îl cunoştea el pe Roger – construise deja un transmiţător şi-l aştepta în camera lui ca să îi facă o surpriză. Cu siguranţă nu ar

fi lăsat un transmiţător nesupravegheat într-o cameră de hotel.

Dar camera lui era încuiată, iar bătăile insistente în uşă nu obţinură nici un răspuns. Nu răspundea nimeni nici la camera lui Roger. Se întoarse la *dejurnaia*.

— Camera mea e încuiată, zise el răstindu-se la ea. Era singurul mod de a le aborda pe aceste femei acre. Am nevoie de cheie şi dacă ai dat-o altei persoane o să cer să fii dată afară. Scoase paşaportul. Ai dat cheia de la camera mea altcuiva?

Dejurnaia trecea împietrită. Era o femeie care trăia conform atotputernicei noţiuni sovietice *poriadok*, ordine. Exista un mod de a face lucrurile aşa cum trebuie şi dând cheia de la o cameră unui alt oaspete, îi încălcase. Încruntându-se, îi înmână cheia lui Metcalfe.

— Dar s-o aduceţi înapoi! strigă după el.

Oricine, desigur, putea să fi luat cheia de la camera lui. NKVD-ul, deşi probabil ei aveau acces la cheile de rezervă; chiar şi cineva de la Ambasada americană. Numai când ajunse a doua oară la uşa camerei lui îşi aminti cuvintele lui Ted Bishop: *Un domn neamţ*. *Spunea că un vechi prieten îl rugase să caute pe cineva*. *Zicea că nu-şi aminteşte numele exact*. *Cineva care tocmai sosise din Paris*. *Ceva în povestea lui nu mirosea bine*.

Un domn neamţ. Un nazist. *SD*, *după cum arăta*.

Cineva care venise de la Paris să caute pe cineva.

Distrugerea localului Caverna, baza din Paris a lui Corky, fusese doar începutul. Reţeaua lui Corky era în curs de destrămare. Îi luaseră cumva urma la Moscova.

Ceea ce li se întâmplase prietenilor lui din Paris i se putea lesne întâmplă şi lui.

Cineva îl aştepta în camera lui. Metcalfe era sigur de asta.

Cineva care aştepta să termine misiunea de a destrăma reţeaua lui Corky. Aştepta să-l omoare.

Era o *capcană*, îşi dădu seama Metcalfe, o capcană în care nu se va lăsa prins. Nu avea o armă; nici nu se punea problema să intre în cameră. Erau alte ieşiri de pe culoar care nu necesitau trecerea pe lângă ţâfnoasa *dejurnaia* şi angajarea în discuţii care ar fi fost o pierdere de timp. Goni pe scările de serviciu, sărind câte două trepte o dată. Traversând holul hotelului, se apropie de recepţie cu o mină iritată.

— Blestemata de cheie! Exclamă, ţinând-o la vedere. Nu merge!

— Sunteţi sigur că aveţi cheia potrivită, domnule? întrebă funcţionarul. O luă şi se uită la ea. Numărul camerei era stanţat în metalul cheii, limpede ca lumina zilei. Nu era o greşeală.

— Răsuciţi-o la stânga, domnule. În sens invers acelor de ceasornic.

— Ştiu *asta*. De când sunt aici. Nu merge. Acum, vrei te rog să trimiţi pe cineva să vină sus cu mine şi să deschidă blestemata aia de uşă? Mă grăbesc.

Funcţionarul lovi un clopoţel şi un valet apăru din camera de bagaje din spatele lui. Urmă un schimb scurt de cuvinte în rusă, apoi valetul, un copil aproape, veni spre el, înclinându-se slugarnic şi luă cheia. Metcalfe îl urmă în lift. La etajul patru coborâră, trecură de *dejurnaia* care se holbă, dar nu zise nimic, apoi o luară pe coridor spre camera lui Metcalfe.

— Aceasta e camera, domnule? întrebă valetul.

— Încearcă tu yala. Eu nu am avut succes. Vorbind, Metcalfe rămase în spatele valetului. Dacă germanul fără nume aştepta în camera lui, nu va trage – dacă într-adevăr voia să scape de Metcalfe uzând de o armă de foc – la auzul vocii tânărului. Dar un asasin nazist n-ar fi fost reţinut de motive umanitare, cum ar fi pierderea vieţii unui nevinovat, ci de unele mai practice. Vărsarea de sânge fără rost era tabu, era interdicţia sfântă a unui ucigaş profesionist, pentru că, inevitabil, crea mai multe probleme decât rezolva. Tânărul valet avea să-i servească lui Metcalfe drept scut.

Se trase şi mai mult înapoi când valetul răsuci cheia în yală, în afara câmpului vizual al oricui s-ar fi aflat în cameră şi, astfel, în afara oricărei linii de ochire. Îşi adună toate puterile, se întoarse, gata să sară şi să fugă în momentul în care ar fi început să se tragă.

Dar valetul descuiase uşa cu uşurinţă. Uitându-se nedumerit la Metcalfe, o împinse şi o deschise. Metcalfe îşi simţi pulsul accelerându-se.

— E bine, domnule? întrebă valetul. Rămase în uşa deschisă, uitându-se în cameră, apoi la Metcalfe. Evident aştepta un bacşiş, în ciuda declaraţiilor sforăitoare ale oficialilor care blamau aceste obiceiuri capitaliste.

— Îţi mulţumesc, zise Metcalfe. Nu înţeleg de ce nu am reuşit să o fac să se răsucească. Scoase o bancnotă de cinci dolari, se apropie de tânăr, rămânând în spatele lui şi îl bătu jovial cu o

mână pe umăr, între timp uitându-se în cameră.

Era goală. Nu era nimeni acolo. *Baia*.

Uşa de la baie era întredeschisă. El o lăsase deschisă şi acum era aproape închisă. Asta nu însemna mare lucru, întrucât camera părea să fi fost curăţată în absenţa lui, iar menajera trecuse cu siguranţă şi prin baie.

— Ascultă, dacă tot eşti aici, zise Metcalfe, n-ai vrea să mă ajuţi să ridic ceva greu? Mă omoară spatele.

Valetul ridică din umeri, gestul însemnând: Sigur, *de ce nu*.

— Afurisita mea de valiză e în baie, aşa că, dacă nu te deranjează să o scoţi de acolo, mai am una din astea pentru tine. Îi dădu valetului bancnota. Era un bacşiş uriaş pentru tânăr şi perspectiva unei alte bancnote de cinci dolari era irezistibilă. Valetul traversă camera către baie. Metcalfe liniase în urmă, aşezându-se din nou în afara liniei de ochire. Valetul împinse uşa de la baie, se uită înăuntru şi zise:

— Domnule, nu văd vreo valiză…

— Nu? Atunci probabil că a mutat-o menajera. Îmi pare rău.

Dar tânărul îngheţase pe loc, cu ochii holbaţi. Făcu un pas în baie şi începu să ţipe:

— *Boje moi*! *Boje moi*!

Metcalfe se repezi în baie şi văzu la ce se holba valetul, ţipând din ce în ce mai tare. Faţa care atârna peste marginea căzii era aşa de roşie şi desfigurată, cu ochii ieşiţi din orbite şi limba scoasă, încât Metcalfe aproape că nu o recunoscu.

Încă uimit, se repezi către cadă, atinse faţa lui Roger Martin şi-i simţi răceala după care aprecie că era mort de-a binelea, ba chiar de câteva ore. Urma corzii strânse care aproape secţionase beregata lui Roger era oribil de familiară.

Metcalfe văzuse aceeaşi rană de strangulare cu doar câteva zile în urmă, la Paris.

23

Valetul ieşi cu spatele din baie cu în iscări spasmodice, involuntare. Încetase să ţipe, dar pe chipul lui se citea încă panica.

Metcalfe, la rândul său, era profund şocat.

Valetul ieşi cu spatele din baie cu în iscări spasmodice, involuntare. Încetase să ţipe, dar pe chipul lui se citea încă panica.

Metcalfe, la rândul său, era profund şocat.

— *Doamne*, şopti. Ceea ce avea în faţa ochilor era o oroare, o imagine grotescă, o viziune de nesuportat.

La fel ca la Paris, din nou. Îl uciseseră pe Scoop.

Acum nu mai avea de ales, nu mai exista nici o îndoială în privinţa a ceea ce era de făcut. Trebuia să plece de acolo înainte ca valetul să cheme ajutoare – adică NKVD – iar el să fie interogat şi închis. Deşi încă împietrit de durere, îşi dădea seama de suita consecinţelor. Documentele false aveau să fie descoperite, fie asupra lui, fie oriunde ar fi reuşit să le ascundă şi nici o explicaţie pe care ar fi inventat-o el nu ar fi satisfăcut autorităţile.

Şi cu toate acestea nu exista nici o explicaţie care să-l satisfacă pe *el*.

Explicaţiile, *înţelegerea* ororii puteau să aştepte. Aruncă repede nişte haine în valiza ieftină de carton pe care o cumpărase cu o zi înainte. Se întoarse şi fugi din cameră.

Fără transmiţător, nu exista nici o cale de a-l contacta pe Corcoran, sau cel puţin nu exista nici una rapidă. Nici măcar faimosul canal negru nu era sigur. Probabil că nici curierul diplomatic nu era sigur. Singura cale de a-l contacta pe Corky era să-i ceară lui Amos Hilliard să codifice un mesaj folosind cea mai sigură criptografie la care avea acces şi să trimită o telegramă. Hilliard avea s-o facă, deşi nu fără rezerve.

Indiferent cum, ea *trebuia* să ajungă la Corky. Penetrarea reţelei se extinsese acum la Moscova, ceea ce indica faptul că fisura era alarmant de adâncă.

Atunci îl izbi un gând. Încercă să-l înlăture ca pe un delir al

unei minţi înnebunite de uciderea unui prieten bun şi apropiat. Dar îl simţea în capul pieptului şi nu putea să scape de el.

Amos Hilliard?

Era posibil ca propriul om al lui Corky în Moscova să fi fost putred? Cuvintele lui Hilliard îi reveniră rapid în minte: *Nimeni nu e de încredere*.

Era aceasta o referinţă cu bătaie la Amos Hilliard însuşi? Cine altcineva ştia ce face Metcalfe în Moscova, la urma urmelor? Dacă Hilliard juca de ambele părţi, sau pentru câteva părţi, aşa cum acuza că fac colegii lui de la ambasadă, atunci nu trebuia decât să transmită un cuvânt către…

Dar Metcalfe clătină din cap, înlăturând ideea. Era ridicol, vedea duplicitate peste tot. O dată ce începeai să gândeşti aşa erai mutilat, paralizat.

Totuşi, oribila realitate era acolo: îl determinase pe Scoop Martin să-l ducă cu avionul la Londra, ceea ce avusese ca rezultat uciderea vechiului său prieten; era ca şi cum el însuşi ar fi făcut-o. Faptul că Roger fusese în camera de hotel a lui Metcalfe în momentul crimei arăta că el însuşi trebuia să fie ţinta. Obţinuseră numărul camerei de hotel a lui Metcalfe şi presupuseseră că persoana care se afla acolo era el. De ce se aflase Roger acolo – ăsta era alt mister. Dacă lucrase la un transmiţător şi plănuise fie să-i facă o surpriză lui Metcalfe, fie să-l ascundă acolo – atunci unde era transmiţătorul?

Şi dacă reţeaua lui Corky fusese penetrată şi era în curs de distrugere, agent cu agent – mai întâi în Paris, acum în Moscova – atunci Metcalfe nu era singurul în primejdie.

Şi Lana era în pericol.

Cu cât se întâlneau mai des, cu atât ea devenea mai sigur o ţintă. Dacă îi dădea documentele false pe care le avea acum asupra lui, ea putea fi considerată un membru al reţelei lui Corky, chiar dacă n-o ştia. Acum era o potenţială victimă, asemeni lui Roger şi bărbaţilor de la baza din Paris.

E destul de rău că mă folosesc de ea, gândi el. *Dar s-o pun astfel în pericol*? *Nu e ceva în care s-a băgat singură*. *Eu m-am oferit voluntar pentru această muncă*, *cunoscând pericolele*. *Lana nu*.

Şi totuşi, din unele puncte de vedere era prea târziu să dea înapoi. Ea pusese deja bazele pentru a lucra cu von Schussler. Trebuia să o protejeze, să evite să fie văzut cu ea. Întâlnirile lor

în public, la Moscova, puteau fi explicate, până acum, ca infatuarea unui playboy bogat, ca încercarea lui de a relua legătura cu o fostă iubire. Iar ei fuseseră extrem de precauţi întâlnindu-se în apartamentul prietenei sale. Trebuia să continue cu aceste precauţii, chiar să le intensifice.

În orice caz, de acum încolo trebuia să folosească fiecare metodă disponibilă pentru a se asigura că nu va fi urmărit.

Plecase din Metropol printr-o intrare de serviciu, una pe care nu o mai folosise înainte, pentru a evita urmăritorii de nivel inferior care îl aşteptau în holul hotelului. Dar mai erau şi alţii, desigur, inclusiv NKVD-istul blond care părea să apară peste tot. Aşa că trebuia să fie mult mai atent. Nu va fi urmărit.

Se va asigura de asta.

Întinderea pavată a Pieţei Roşii era mărginită pe partea estică de o clădire imensă, ornamentată cu o faţadă de marmură şi granit, lungă de câteva sute de metri. Era *Gosudarstvennî Universalnî Magazin*: *GUM*, Magazinul Universal de Stat, cel mai mare magazin din Moscova. Interiorul aducea cu o gară de la începutul secolului din Londra sau din Paris, terminându-se cu o arcadă înaltă cât trei etaje; viermuia de oameni care scotoceau prin sutele de raioane. În contrast sumbru cu arhitectura extravagantă, rafturile erau aproape goale.

Mulţimea care se înghesuia, ca şi nenumăratele deschideri şi unghere, scări şi pasaje îi ofereau lui Metcalfe condiţiile ideale pentru a scăpa de orice posibili urmăritori. Cu valiza de carton în mână, el se opri în câteva magazine şi examina plăcile de fonograf, parfumurile, bijuteriile proaste, broboadele. Mulţimea îl învăluia, înghiţindu-l, făcând munca unui urmăritor aproape imposibilă. Oricum, nu era nimic suspect sau ciudat ca un om de afaceri american să viziteze cea mai faimoasă galerie de cumpărături din Moscova, iar în valiza îngustă puteau fi dosare de afaceri, aşa cum ştia toată lumea. Se alătură unei gloate ce urca pe o scară de fier şi ajunse la primul balcon de unde avu posibilitatea să treacă în revistă mulţimea. Nimeni nu-i atrase atenţia.

Observând un magazin pe colţ, cu deschideri pe două părţi, intră, uitându-se cu mare interes la o vitrină cu jucării sculptate în lemn şi păpuşi *matrioşka* sofisticate şi pictate. Luă una din păpuşi, scoase partea de sus şi înăuntru găsi o alta, un pic mai

mică. În total erau şase păpuşi ascunse în cea exterioară. Era un exemplar frumos de artă populară rusească şi se gândi că Lanei îi va plăcea. De asemenea, ştia că e o idee bună să cumpere ceva ca să inventeze un pretext pentru a se afla acolo. În timp ce stătea la coadă să plătească şi apoi la alta ca să ia obiectul – birocraţia sovietică invadase chiar şi magazinele din Moscova! – aruncă o privire întâmplătoare în jurul lui. Nu recunoscu pe nimeni; nu era nici un semn vizibil al vreunei scheme de urmărire.

Luă pachetul, ieşi din magazin pe partea cealaltă, apoi se întoarse brusc în loc de parcă ar fi văzut ceva interesant, îşi făcu loc cu coatele prin mulţime şi urcă un alt rând de scări. Al treilea nivel era mai puţin aglomerat. Parcurse repede vreo treizeci de metri, o luă pe încă o scară care ducea înapoi la al doilea nivel. Intră într-o toaletă unde câţiva bărbaţi stăteau în picioare în dreptul unui jgheab pentru urinat, doi dintre ei părând beţi. Intră într-un closet, zăvorî uşa şi se schimbă repede în hainele ruseşti pe care i le dăduse Corky. Căptuşeala pufoaicei ţărăneşti fusese sfâşiată, dar pe dinafară nu atrăgea atenţia. Pantofii, pantalonii, cămaşa şi pufoaica nu numai că erau toate autentic ruseşti, dar fuseseră bine deteriorate. Arătau purtate, aşa cum trebuia.

După zgomot, bărbaţii beţi plecaseră; intraseră alţii. Asta era bine. Îşi puse peruca din păr şaten, care i se potrivi bine pe cap, apoi se mânji cu adeziv pe barbă, buza superioară şi sprâncene; când se uscă, aplică cu grijă ciocul rar. Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi făcut gesturile uitându-se într-o oglindă şi nu aşezat pe capacul închis al unei toalete, dar cel puţin se gândise să ia cu el o mică oglindă de bărbierit pentru a verifica dacă totul e în regulă. Urmară sprâncenele stufoase, neîngrijite. Aplică puţin machiaj negru sub ochi, ceea ce accentua subtil cearcănele, îmbătrânindu-l spectaculos. Arăta în jur de patruzeci de ani, fumător şi băutor înrăit, un ţăran care trăise o viaţă de greutăţi ca toţi ţăranii ruşi.

Se verifică din nou, impresionat de cât de diferit arăta. Dar nu voia să rişte; putea merge şi mai departe şi o făcu. Îşi băgă tampoane de vată în gură, îndesându-le în obraji lângă dinţii de deasupra; asta îi transformă faţa într-o clipă. Ultimul retuş fu să îşi bage bile speciale de metal în interiorul nărilor care aveau mici orificii pentru respirat. La început îi dădură o senzaţie de rece şi disconfort, dar îi distorsionară forma nasului făcându-l

mai plat, mai asemănător cu al unui ţăran rus sadea.

Se uită din nou în oglindă şi abia se recunoscu; se uită prin crăpăturile uşii closetului şi constată că nici unul din cei rămaşi înăuntru nu-l văzuse intrând. Îndesându-şi repede hainele şi pantofii americani în valiză, ieşi din closet şi se duse repede la lavoar, lăsând servieta pe podea, lângă el. Se spălă pe mâini câteva minute, după care părăsi toaleta lăsând valiza pe podea. Mai târziu o va găsi vreun rus norocos, va hotărî să o fure şi va fi plăcut surprins să găsească un costum bun de haine în ea.

Ursuz, merse agale de-a lungul galeriei de la etajul doi. Îşi schimbase mersul, adăugind un uşor şchiopătat, ca şi cum un picior ar fi fost cu puţin mai scurt decât celălalt. Când ajunse la etajul întâi, era sigur că nu era urmărit. Era un nimeni, un rus între două vârste care arăta ca alte milioane de moscoviţi. Nimeni nu îl va lua în seamă.

Rudolf von Schussler era enervat de întrerupere.

Ofiţerul de securitate din *Sicherheitsdienst*, îngrijit, ciupit de vărsat, stătea în biroul lui punându-i tot felul de întrebări despre vorbitorii de limba engleză pe care von Schussler îi întâlnise în Moscova în ultimele câteva zile. Von Schussler avea prea multe de făcut pentru a-şi pierde timpul cu interogatoriul acestui poliţist, dar ambasadorul îi ceruse să coopereze, aşa că, fireşte, fusese de acord. Von Schussler ştia că trebuie să se pună bine cu von Schulenberg.

— E posibil, zise omul din *Sicherheitsdienst*, ca unul dintre aceşti vizitatori să fie un spion periculos.

Ideea i se păru ridicolă lui von Schussler, dar intră în joc:

— Sunt o grămadă de americani şi britanici în acest oraş, replică el arogant. Poate prea mulţi, dacă mă întrebaţi pe mâine. Vorbeam cu un individ – un prost afectat, un dandy fudul – şi nu mă puteam abţine să nu mă gândesc…

— Numele lui? întrerupse SD-istul nepoliticos, aţintindu-şi ochii cenuşii, reci asupra lui von Schussler.

Von Schussler îl privi chiorâş şi clătină uşor din cap.

— Nu-mi amintesc în clipa asta. Dar dacă el e un spion periculos, eu îmi mănânc pălăria.

SD-istul zâmbi răuvoitor.

— Şi dacă el se dovedeşte a fi acela, s-ar putea să vă oblig să o faceţi.

Câtă vulgaritate! gândi von Schussler. Câtă neobrăzare! Von Schussler găsea că bărbatul era pur şi simplu dezgustător, dincolo de orice mai mult decât demn de dispreţ. Şi totuşi era ceva în legătură cu el care-i dădea furnicături pe piele; dar nu putea spune ce anume. Nu era o senzaţie cunoscută, dar nici una complet străină. Von Schussler se străduia să-şi dea seama când se mai simţise aşa şi îşi aminti o situaţie de pe când era adolescent şi îşi pierdea vremea printr-un acaret al fermei familiei de lângă Berlin. Da, asta era: şopronul era întunecat, bântuit de umbre; el încerca să ia o frânghie când, deodată, îngheţase. O secundă mai târziu îşi dăduse seama ce era acel ceva ce aproape strânsese în mână: un şarpe. Un enorm şarpe încolăcit.

De asta îi aducea aminte omul din *Sicherheitsdienst*.

Un şarpe otrăvitor.

Metcalfe ajunse la apartamentul prietenei Lanei cu o jumătate de oră mai devreme, iar Lana întârzie douăzeci de minute, dar el nu irosi timpul. Aşteptând, scoase un cuţitaş şi tăie sigiliul de la pachetul în care se aflau documentele, apoi le scoase cu grijă şi le examina. Erau impecabile. Hârtia era aspră, departe de a fi albă şi nu semăna deloc cu vreuna fabricată în Vest. Documentele fuseseră dactilografiate pe o maşină de scris, fără îndoială una originală sovietică, probabil identică cu cele în uz la Comisariatul Apărării. Toate purtau o ştampilă oficială a Comisariatului, uzată convingător de ani de folosinţă intensă, cu invariabila cerneală purpurie. Ştampilele indicau diverse date şi zile, din urmă cu câteva săptămâni până în prezent.

Unele dintre ele erau chiar semnate de comisarul sovietic al Apărării. Multe dintre ele purtau ştampila Top Secret. Metcalfe nu avea nici o îndoială că documentele vor rezista celei mai scrupuloase examinări criminalistice din Berlin. De asemenea, nu se îndoia că vor fi examinate îndeaproape.

Îl izbi gândul că, dacă se descoperea că documentele sunt false, Lana va fi omorâtă. Şi nu de către NKVD, ci de către nazişti.

Calitatea falsului nu era doar ceva care să asigure reuşita planului lui Corky.

Era o problemă care însemna viaţa sau moartea Lanei.

Pagina de deasupra teancului era goală, probabil pentru a

ascunde conţinutul de oricine ar fi mânuit hârtiile. În timp ce Metcalfe memora documentele, fu impresionat de cât de plauzibil arătau, de cât de detaliate erau – şi cât de extraordinar de înşelătoare. Corky îi făcuse o mică expunere cu câteva săptămâni în urmă în legătură cu situaţia armatei sovietice, deşi în momentul acela Metcalfe nu înţelesese de ce.

— Rusia e un mamut militar, zisese Corky. Germanii nu înţeleg asta.

— Haida-de, îl zeflemisise Metcalfe. Poţi fi sigur că ştiu – altfel de ce ar face Hitler o înţelegere cu Stalin? Fuhrerul respectă doar forţa. Nu faci un târg cu un om slab.

Corky zâmbise.

— Corect. Dar nu confunda ceea ce *cred* nemţii cu ceea ce *ştiu*.

Acum, în timp ce parcurgea documentele, înţelegea iluzia pe care Corky, marele iluzionist, o crease. Era ca şi cum ai fi privit o pânză a lui George Seurat, „La Grande Jatte”, pictată în stil pointilist: dacă stăteai prea aproape, se vedeau doar minusculele tuşe precise de vopsea. Trebuia să faci un pas înapoi ca să percepi întreaga complexitate a scenei.

Oricine ar fi citit aceste documente ar fi înţeles repede cât de slabă era armata sovietică. Era un portret perfect convingător din cauza detaliilor pe care le conţinea. Erau inventare, informări între comisarul pentru Apărare, mareşalul S.K. Timoşenko şi şeful de Stat-Major, K. A. Meretkov, printre alţi oficiali de mai mică însemnătate, toate conţinând liste, ordonanţe – un noian de hârţoage care spunea povestea unui gigant cu picioare de lut.

Conform acestor falsuri, Armata Roşie avea doar douăzeci de divizii de cavalerie, douăzeci şi două de brigăzi mecanizate – mult mai puţine decât credeau germanii. Faimosul eşalon doi strategic sovietic şi în special armatele a şaisprezecea şi a nouăsprezecea erau pur şi simplu un dezastru, fără echipament modern şi tancuri grele. Aviaţia militară sovietică învechită. Lipsa de arme era dezastruoasă, echipamentul era învechit. În materie de piese de schimb aveau resurse foarte puţine: abia dacă puteau înarma cincisprezece la sută din unităţile de tancuri şi blindate. Nu exista un sistem centralizat de comunicaţii militare: în orice război, Armata Roşie ar fi fost nevoită să folosească metode din secolul XIX, cum ar fi curierii şi telegraful. În ansamblu, aceste documente spuneau povestea unei deficienţe

alarmante care trebuia ascunsă cu orice preţ.

Nu era adevărat.

Metcalfe ştia destul de multe pentru a-şi da seama că tabloul, evocat de aceste documente, plauzibil în amănunt, nu avea corespondent în realitate. Ştia că Armata Roşie trece printr-o transformare, dar era mult mai modernă, mai tare – mai *puternică* – decât în povestea ce se spunea acolo.

„Slăbiciunea e provocatoare”, îi plăcea lui Corky să spună. Împrăştiat pe tăblia de mesteacăn din faţa lui se afla peisajul pointilist, convingător până la detaliu, al unei naţiuni slăbite. Generalii lui Hitler aveau să vadă în acest lucru o oportunitate de care trebuia să profite. Vor decide să invadeze Rusia; pentru Germania nazistă, nu ar fi nici o problemă.

Era o înşelăciune strălucită.

În timp ce aranja cu grijă documentele aşa cum fuseseră puse, Metcalfe se mai uită o dată la foaia goală de deasupra. Ciudat: nu era o coală ordinară din hârtie de ziar, ci o coală albă de calitate. O cercetă îndeaproape. Purta filigranul lui Smythson de pe strada Bond: papetăria preferată a lui Corky. De asemenea, emana un iz imperceptibil de chimicale şi gumă de mestecat. Pep-O-Mint Lifesavers. Corky umblase cu această coală de hârtie mai mult decât cu celelalte.

Mirosul de chimicale indica cu totul altceva. Metcalfe scoase o pastilă miniaturală de fericianidă de potasiu cristalină, unul dintre articolele pe care le purta asupra lui. Găsi un bol de ceramică în bucătărie, râcâi o cantitate mică din stratul de chimicale şi o dizolvă în puţină apă. Apoi cufundă coala albă de hârtie în soluţie. În câteva secunde apăru un text, cu urme de indigo. Scrisul lui Corky!

Puse coala udă pe blatul de lucru din bucătărie şi începu să citească.

S…

De ce reflectă oglinzile stânga în locul dreptei şi *nu josul în locul susului*? *Ce se întâmplă când o forţă puternică se abate asupra unui obiect nemişcat*? *Dar asemenea întrebări sunt jocuri de copii*, *băiete* şi *a venit vremea să scăpăm de copilării*. *Mai devreme decât îţi imaginezi*, *întrebările se vor complica*, *iar răspunsurile vor fi şi mai complicate*. *Salvarea civilizaţiei poate fi un demers necivilizat*. *Cineva trebuie să folosească practici*

obscure cu scopul de a le păstra compatrioţilor noştri roşeaţa în obraji. Întotdeauna a fost aşa. *Aminteşte-ţi*: *Roma nu a fost construită ziua*. *A fost construită noaptea...*

Primeşte materialele pentru Operaţiunea WOLFSFALLE.

Adu-ţi aminte, adevărul e o oglindă spartă. *Ai grijă să nu te tai în cioburi*.

...A.

Metcalfe înţelese imediat. Era obişnuit cu ghicitorile lui Corky. *De ce reflectă oglinzile stânga în locul dreptei* şi *nu josul în locul susului*? Dar nu reflectă invers deloc, sublinia întotdeauna Corky; pur şi simplu arată ce e în faţa lor. Confuzia e în ochii privitorului.

Ce se întâmplă când o forţă puternică se abate asupra unui obiect nemişcat? Metcalfe ştia că forţa puternică era maşina de război germană. Obiectul nemişcat era ursul rusesc. Ce se va întâmplă la întâlnirea celor doi?

Se vor distruge unul pe celălalt?

Şi mai era expresia pe care o folosise Corky: „Operaţiunea WOLFSFALLE”.

Die Wolfsfalle.

Capcana lupului.

Metcalfe înţelese imediat semnificaţia numelui de cod pe care îl alesese Corky. *Wolf* se referea la Adolf Hitler.

Hitler folosea adesea numele de cod Lup în zilele lui de început, probabil din cauză că, Adolf era corespondentul în teutonă al cuvântului „lup”. În 1924, la scurt timp după eliberarea lui din închisoare pentru lovitura de stat eşuată, a închiriat o cameră la Pensiunea Moritz din Obersalzberg, în Bavaria, înregistrându-se sub numele „Domnul Wolf”.

„Wolf” era numele cu care Eva Braun, presupusa iubită a lui Hitler, îl alinta. Aghiotantul său, Rudolf Hess, îşi botezase până şi fiul Wolf în onoarea lui Hitler. Apoi, în iunie trecut Hitler îşi mutase cartierul general într-un sat idilic belgian, Bruly-de-Pesche, pe care îl botezase prompt *Wolfsschlucht*, sau Vizuina Lupului. Acela fusese postul de comandă al Fuhrerului din care supraveghease înfrângerea Franţei. Acolo sărise în sus de bucurie când aflase de capitularea ei. După cele mai noi informaţii, oamenii lui Hitler începuseră să construiască un complex de buncăre de beton puternic fortificate în Rastenberg, în Prusia de Est, care aveau să-i servească drept sediu,

Fuhrerhauptquartier.

Îl botezase *Wolfsschanze*: Bârlogul Lupului.

Înţelesul expresiei *Die Wolfsfalle* – capcana lupului – era clar.

*

Când Lana intră şi îl văzu, scoase un ţipăt. Numai când îşi dădu seama cine era râse cu prefăcută supărare.

— *Boje moi*! Doamne, Stiva, nu te-am recunoscut! De ce eşti îmbrăcat aşa? Apoi pricepu şi clătină din cap înainte ca el să poată răspunde. Desigur, îţi iei asemenea precauţii. Mă bucur.

El o îmbrăţişa, dar când o sărută se înfiora.

— O, barba asta. Am senzaţia că îl sărut pe Rudolf şi e un sentiment îngrozitor. Te rog, renunţă la deghizarea asta imediat!

El zâmbi doar. Oricât de mult şi-ar fi dorit să stea cu ea cât mai mult timp posibil, ştia că vizita trebuia să fie scurtă. Cu cât petreceau mai multă vreme acolo, cu atât mai mari erau şansele de a se expune. Trebuia să plece pentru moment; deghizarea îi va fi necesară în momentul acela. Îi dădu păpuşa *matrioşka*, pe care ea o primi cu plăcere, dar foarte repede starea ei de spirit se schimbă.

— Mi-e frică, Stiva. O citea pe faţa ei.

— Ce te înspăimântă?

— Ceea ce facem acum.

Înăbuşindu-şi cu greu senzaţia usturătoare de vină care creştea, el zise:

— Atunci nu ar trebui să o faci. Dacă eşti înspăimântată, nu ar trebui să îi dai lui von Schussler aceste documente.

— Nu, înţelegi greşit. Mi-ai cerut să fiu curajoasă. Să fac ceva atât pentru tatăl meu cât şi pentru Rusia. Aşa cum a luptat tata pentru Rusia, vitejeşte! Mi-ai dat şansa să fiu la fel. Mi-ai dat un scop.

— Atunci de ce eşti înspăimântată?

— Nu pot să mă îndrăgostesc din nou de tine. Mi-ai dat darul iubirii tale, Stiva. Dar nu există speranţă pentru noi doi. Nu avem un viitor împreună. E ca în baletul „Giselle”.

— Cum aşa?

— Ei bine, Giselle e o fată de la ţară care se îndrăgosteşte de un nobil deghizat care pretinde a fi o altă persoană. Apoi, curând ea află adevărul, ştie că nu se poate mărita niciodată cu el, după care îşi pierde minţile şi moare.

— Mă prefac eu a fi o altă persoană?

— Uită-te la tine!
El chicoti.
— Ai dreptate. Dar *tu* n-o să înnebuneşti, nu?
— Nu, zise ea. Am darul iubirii tale pentru care să trăiesc.
— Dar nu e un dar, Lana.
Se uita absentă la vraful de documente; era clar că se gândea la altceva.
— Da, ai dreptate, zise ea în cele din urmă. Noi nu suntem personajele din „Giselle”. Noi suntem Tristan şi Isolda.
— Cei doi iubiţi legendari.
— Iubiţi *blestemaţi*, Stiva. Să nu uiţi asta. Nu pot fi împreună decât în moarte.
— Bine. Tu eşti pătimaşa şi frumoasa Isolda, vrăjitoarea şi vindecătoarea. Iar eu sunt Tristan, cavalerul îndrăgostit de ea.
Ea zâmbi ciudat.
— Tristan este într-adevăr în slujba unchiului său, regele. Îl trădează, Stiva. Călătoreşte în lung şi în lat sub un nume fals – numele Tantris, o anagramă pentru Tristan – cu toate acestea ea îl iubeşte.
— El nu o trădează pe *ea*, nu? O iubeşte – şi îşi face doar datoria.
— Da. Dragostea are întotdeauna legătură cu trădarea şi cu moartea, nu?
— Numai la teatru. Nu în viaţă.
Ochii ei erau umezi.
— Licoarea iubirii e mult mai puternică decât otrava, Stiva. Luă pachetul cu documente şi îl ţinu ridicat înaintea lui, de parcă i l-ar fi arătat. Aşa că spune-mi, iubirea mea: eşti loial iubirii tale – sau regelui tău?
Descumpănit, Metcalfe nu ştiu ce să răspundă. În cele din urmă vorbi repezit:
— Doar ştii că pe tine te iubesc. Ea îl privi cu tristeţe şi zise:
— Asta mă îngrijorează cel mai tare.

24

Magazinul era dezordonat şi prăfuit, cu vitrinele pline de argintărie, bijuterii şi cristaluri. Pe pereţi erau rafturi cu obiecte de veselă vechi şi busturi de-ale lui Lenin. Nu era nici anticariat, nici casă de amanet, ci ceva la mijloc: un *komissioni*, un magazin cu vânzare la mâna a doua, localizat pe una din cele mai vechi străzi din Moscova, Arbat. Coridoarele sale înguste erau pline cu clienţi care fie veneau să ridice vreun obiect amanetat, fie să încaseze banii de care aveau o nevoie disperată, lăsând în schimb nepreţuitul samovar de argint al mamei.

Neobservaţi, datorită vocilor ridicate şi îngrămădelii, doi bărbaţi stăteau unul lângă celălalt, uitându-se amândoi la aceeaşi icoană. Unul părea a fi un muncitor rus de vreo treizeci de ani, celălalt era un bărbat mai în vârstă, într-un palton străin şi cu o căciulă de blană rusească.

— Aproape să nu te recunosc, zise Hilliard printre dinţi. Urmează-mă pur şi simplu, fără să vorbeşti.

În scurt timp Hilliard îşi croi drum afară din magazin, iar Metcalfe îl urmă. În timp ce străbăteau strada Arbat către Piaţa Smolensk, cei doi bărbaţi se apropiară unul de celălalt.

— Ce *dracu'* vrei? şuieră Hilliard. Dacă vrei al doilea set de documente, ţi-am spus că am stabilit un loc de livrare în acest scop şi în orice caz curierul nu va sosi decât mai târziu în cursul zilei. Credeam că ne-am înţeles că astfel de întâlniri sunt excluse!

— Un prieten de-al meu a fost ucis azi.

Hilliard îi aruncă o privire rapidă lui Metcalfe, apoi se uită în altă parte.

— Unde?

— La Metropol.

— La *Metropol*? Iisuse! Unde, în camera lui?

— A mea. Eu trebuia să fiu victima.

Hilliard expiră lung, încet şi Metcalfe îi explică despre Roger, cine era, legătura dintre ei, de ce se afla în Moscova.

— De ce ai nevoie? îl întrebă Hilliard cu o voce moale.

— De două lucruri. În primul rând, trebuie să iau legătura

imediat cu Corky.

— Ai *văzut* cât de nesigur e canalul negru, Metcalfe.

— Ştiu că ai metode de a-l contacta pe Corky. Nu mă interesează dacă e vorba de semnale cu fum sau un blestemat de răvaş într-o sticlă, tipii ca tine au o soluţie întotdeauna. Ştii procedura la fel de bine ca mine – dacă un membru al reţelei e lovit, Corky vrea să fie informat cât de repede cu putinţă.

— N-o să-ţi mai dau voie să foloseşti facilităţile de comunicare din ambasadă, Metcalfe.

— Nu-mi pasă – poţi să o faci tu în locul meu. Spune-i că Scoop Martin a fost omorât la fel cum au fost omorâţi tipii de la baza lui din Paris. La fel: strangulare. Eu aş trimite o telegramă fără întârziere.

— O să o fac.

Apoi, amintindu-şi îndoielile lui în legătură cu Hilliard, adăugă:

— Şi vreau o confirmare. Dovada că Corky a primit mesajul meu.

— Cum?

Metcalfe se gândi un moment.

— Un cuvânt. Următorul cuvânt de pe listă.

Corky păstra o listă de cuvinte de cod pentru Metcalfe, aşa cum făcea pentru toţi agenţii activi din teren, o listă necunoscută nimănui în afară de Corky şi agentul respectiv. Lista de cuvinte era alcătuită de Corky şi se presupunea că e întâmplătoare, deşi Metcalfe avea îndoielile lui în legătură cu cât de întâmplătoare era. Corky iubea prea mult ghicitorile pentru a scăpa ocazia de a strecura un anumit sens oriunde putea.

— S-a făcut, zise Hilliard. Ce altceva mai vrei? Ziceai că vrei două lucruri.

— O armă.

De la un telefon public, Metcalfe sună la Metropol şi ceru să lase un mesaj pentru un oaspete, Roger Martin.

Reacţia celor de la hotel avea să îi furnizeze o grămadă de informaţii. Până acum, fireşte, corpul lui Roger fusese găsit şi era o certitudine că toţi angajaţii hotelului o ştiau. Foarte probabil, poliţia fusese informată: cu siguranţă şi NKVD. Dar reacţia recepţionerului de serviciu avea să fie o indicaţie folositoare asupra gradului de alarmă şi suspiciune – dacă fuseseră instruiţi să fie cu un ochi pe Metcalfe, să-l momească, să-l *prindă în capcană*.

Tensiunea se simţea în vocea recepţionerului, dar el trecu imediat la un formalism rece:

— Nu, oaspetele nostru pe care îl căutaţi e… nu mai e în hotel, îmi pare rău să spun. Nu avem mai multe informaţii.

— Înţeleg, zise Metcalfe. Ştiţi când a plecat?

— Nu am nici o idee, răspunse funcţionarul. Nici o idee. Nu vă pot ajuta mai mult. Şi închise.

Metcalfe se holba la pereţii cabinei telefonice, perplex. Fusese reacţia unui angajat al hotelului care nu ştia cum să reacţioneze, care era înspăimântat. Asta îi spunea ceva lui Metcalfe: funcţionarul *nu* fusese instruit. Dacă exista o capcană – sau dacă pur şi simplu Metcalfe era căutat pentru interogatoriu în legătură cu uciderea lui Roger – funcţionarul ar fi fost instruit să răspundă altfel. L-ar fi interogat pe *cel ce dădea telefon*, încercând să afle tot ce se putea.

Foarte derutant. Nu la asta se aşteptase Metcalfe.

Hotelul se afla pe strada Teatralnaia, aproape de teatrul Balşoi în faţa căruia era un mic parc cu bănci. Metcalfe avea nevoie să supravegheze hotelul, dar locuri avantajoase erau puţine. Se plimbă prin parc, dar era prea la vedere. Nu era un loc unde el să poată scoate binoclul şi să supravegheze activitatea din faţa hotelului; se foiau prea mulţi trecători care ar fi putut deveni suspicioşi la vederea unui individ care folosea un binoclu. Până la urmă se hotărî asupra faţadei cu coloane de la Balşoi. Era încă prea devreme: nimeni nu intra sau ieşea pe intrarea principală a teatrului. Putea să stea în umbră, nevăzut, uitându-se prin binoclu la Metropol.

Nu se aştepta să vadă un cordon de trupe NKVD în jurul hotelului. Spera însă să distingă vreo modificare în micile semne, de obicei imperceptibile, care ar fi indicat ceva ieşit din comun. Prezenţa poliţiei sau a NKVD-ului în hotel, asemeni cercurilor de pe suprafaţa unui iaz în care a fost aruncată o piatră, ar fi schimbat modelul normal. Aceste semnale ar fi putut fi privirile furişe ale celor ce ieşeau din hotel, un pieton care zăbovea prea mult, mişcări prea studiate sau prea rapide.

Dar nimic din toate astea. Totul părea normal.

Ciudat. Era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi asta îl deranja cel mai tare.

Se întoarse prin parc şi ocoli hotelul până la intrarea de serviciu pe care o folosise mai devreme. După un moment de

ezitare, intră. Trecu de bucătărie, ale cărei uşi duble se tot deschideau în timp ce angajaţii intrau şi ieşeau cu platouri, cratiţe de mâncare, pregătindu-se pentru cina din seara respectivă.

Nimic ieşit din comun, atât cât putea să-şi dea seama. Nu staţiona nici un paznic acolo.

Continuă să meargă până la casa scărilor din spate, de asemenea nepăzită şi urcă până la etajul patru. Ajunse la capătul opus al coridorului care era întunecat, gol. O văzu pe *dejurnaia* la birou.

Nimeni nu venea sau pleca. Nicăieri nu părea să fie plasaţi poliţişti sau paznici în uniformă.

Coridorul era gol.

Uimitor. Că nu era nimeni care să-l înhaţe la întoarcere, asta era una. Dar nimeni acolo? Nu tu poliţişti agitându-se? Nici un semn care să indice că acolo era scena unei crime?

Îşi pipăi buzunarul după cheia de metal voluminoasă. Când fugise din cameră, o luase cu el fără să-şi dea seama. Acum se bucura: nu mai era nevoit să o ceară bătrânei gorgone, alertând astfel personalul hotelului.

Şi la o adică, poate că nici nu avea nevoie de cheia de la cameră. Nu dacă uşa era deschisă, iar înăuntru se aflau poliţişti sau NKVD-işti la pândă.

Mişcându-se fără zgomot, merse pe coridor şi o luă la dreapta. Acum era la vreo treizeci de paşi de camera lui.

Uşa era închisă.

Încă ceva la care nu se aşteptase. Valetul *văzuse* cadavrul lui Roger; procedura normală, în America, în Rusia sau oriunde altundeva era ca autorităţile să până sub pază scena presupusei crime şi să cerceteze locul.

Se apropie de uşă fără zgomot şi se opri chiar în faţa ei, ascultând.

Linişte.

Din cameră nu răzbătea nici un zgomot, nici o voce.

Trebuia să rişte. Băgă cheia în broască, o răsuci, pregătit să o ia la goană dacă ar fi fost cineva înăuntru.

Camera era întunecată, goală. Nu era nimeni.

Uitându-se cu grijă în jur, Metcalfe străbătu repede încăperea către baia deschisă, îmbărbătându-se pentru spectacolul de coşmar al cadavrului lui Roger.

Dar nu era nici un cadavru.

Nu numai că nu exista nici un cadavru, dar nu exista nici o urmă a acestuia. Camera era strălucitor de curată.

Era ca şi cum cadavrul nu ar fi fost niciodată acolo. Ordonaseră curăţarea camerei, ştergerea scenei crimei, dar *de ce*?

Ce dracu' se întâmpla?

De la alt telefon public, la câteva străzi de hotel, Metcalfe sună la ambasadă şi ceru cu Hilliard.

Hilliard răspunse de la propriul telefon; o voce brutală, aproape un lătrat:

— Hilliard.

— Roberts, zise Metcalfe, folosind numele stabilit. Se ştia că telefonul ambasadei era ascultat.

Urmă o pauză de zece, cincisprezece secunde. Apoi Hilliard vorbi din nou. Un singur cuvânt:

— *Cositor*.

— Repetă, spuse Metcalfe.

— Cositor. După care Hilliard închise brusc.

Cositor. Era următorul cuvânt de pe lista pe care i-o dăduse Corky. Confirmarea faptului că Hilliard vorbise într-adevăr cu el, că îi transmisese mesajul.

Cositor. Un cuvânt ciudat, rar întâlnit, un metal cu care se acoperă spatele unei oglinzi.

Până şi alegerea lui era în stilul lui Corcoran, căruia îi plăceau atât de mult cuvintele şi frazele încărcate de sens. Spatele unei oglinzi. Evoca vechiul calambur pe care Corky îl plăcea atât de tare: de ce reflectă oglinzile dreapta în locul stângii şi nu josul în locul susului?

Şi altul: adevărul e o oglindă spartă. *Ai grijă să nu te tai în cioburi*.

Era ca şi cum Corky l-ar fi avertizat tot timpul doar prin alegerea cuvintelor de confirmare. Metcalfe intrase într-o lume a oglinzilor, o lume presărată cu pericole.

Dar nici Corky, nici măcar Corky nu avea idee cât de multe erau.

Rudolf von Schussler se uită din nou peste pagini. Uimitor! Fructul propriei sale inteligenţe – nu era modest din partea lui să

o spună, dar recunoaşterea şansei era ea însăşi semnul unui intelectual superior: chiar Fuhrerul o spusese. El recunoscuse ocazia – faptul că draga lui Red Poppy avea acces la documente de la cele mai înalte, mai privilegiate niveluri. Iar faptul că i le dăduse lui era dovada iubirii ei pentru el. Era neajutorată, îndrăgostită lulea, devotată lui: în ciuda trupului ei musculos de balerină, era o creatură fragilă. Evoca perfect *Ewig Weiblich* – Eternul Feminin. Era în natura ei să dea, aşa cum în a bărbatului era să ia. Şi în curând *Herr* Hitler avea să capete imperiul care-i aparţinea de drept!

Isprava asta îi va *face* reputaţia lui von Schussler. Nu şi mai bine, îi *va aducă recunoaşterea*. În fine! Recunoaşterea a ceea ce era cu adevărat! Putea să vadă aievea Crucea Cavalerului agăţată pe frumoasa lui tunică de Marină. Ceea ce Ludwig von Schussler câştigase prin forţă fizică şi verticalitate, prin îndrăzneală, descendentul lui îşi asigurase prin viclenie, şarlatanie – calităţi cerebrale, poate mai puţin viguroase, dar nu mai puţin redutabile.

Inima îi bătea tare în timp ce mergea pe coridor către apartamentul-birou al ambasadorului von Schulenberg. Salutând băţos din cap câţiva colegi, mergând repezit cu un aer blazat şi abia întorcând capul, îşi aminti câteva remarce condescendente pe care le auzise întâmplător rostite de unii de la Ministerul de Externe mult înainte de a fi detaşat la Moscova. Acum îl vor privi altfel. Informaţia câştiga războaiele! Întotdeauna aşa era – cunoaştere de sine, cunoaştere a inamicului. Şi cu cât mai detaliată, cu atât mai valoroasă era cunoaşterea. Îşi aruncă privirea peste prima pagină a teancului de documente, peste rândurile de numere dactilografiate ordonat. Cei de la OKW nu mai trebuia să speculeze şi să presupună în legătură cu natura puterii militare sovietice. Acum vor *şti*.

— Mă tem că *Graf* von Schulenberg e ocupat, zise cucoana cu gât gros care-i servea ambasadorului drept cerber personal.

Werner era întotdeauna cordial cu el, deşi cu un uşor aer de superioritate… dar unii dintre cei ce îl înconjurau se purtau uneori la limita proastei creşteri, fără să ofere însă vreodată motiv pentru o plângere oficială. Nu te puteai plânge de tonul vocii, de rostogolirea rapidă a ochilor, de expresia vagă de dispreţ; putea părea nebun. Şi totuşi von Schussler observa toate acestea. Observa o grămadă de lucruri. Tocmai capacitatea lui

de observaţie şi deducţie dusese la asta*!*

— Cea mai importantă informaţie pe care o primise vreodată Reichul.

— O, da? răspunse von Schussler aproape torcând, lăsând impresia unei încrederi absolute.

Ocupat: aşa îl descria ea întotdeauna. Asta putea însemna orice! Era într-o şedinţă? Savura un pahar de şnaps de unul singur? Care era sensul cuvântului „ocupat”? Sau ea îl trata cu o obrăznicie fără măsură? Ei, asta avea să se schimbe în curând.

Un zâmbet fugar trecu pe chipul Cerberului cu gât gros.

— Ocupat. Îmi pare rău, domnule. O să-i comunic că aţi trecut pe aici.

— Ocupat sau nu, o să vrea să mă vadă, zise von Schussler. Bătu el însuşi la uşa ambasadorului înainte de a răsuci mânerul de alamă lustruită şi a intra. Biroul era spaţios şi solemn, împodobit cu lambriuri de lemn, cu podeaua acoperită de cele mai fine covoare orientale. Destul de curând, von Schussler va putea să-şi decoreze la fel propriul birou. Până acum ar fi părut îngâmfat. Dar de azi înainte un asemenea decor va fi nu numai potrivit şi demn, ci şi necesar.

Contele Werner von Schulenberg era la biroul lui, cocoşat peste un teanc de formulare, încercănat şi plictisit, cu un pahar de coniac pe un colţ al biroului. Privi chiorâş în direcţia lui von Schussler:

— Rudi, zise el nemulţumit. Ce faci aici?

— Am ceva pentru dumneavoastră, zise von Schussler cu faţa schimonosită într-un zâmbet. Ceva ce o să vă intereseze, într-adevăr, ceva care îl va fascina pe Fuhrer însuşi.

Moscova, august 1991.

Ambasadorul Stephen Metcalfe se apropie de liderul comandoului KGB Alfa care ordonase limuzinei lui să se oprească. Strada era întunecată, pustie, clădirile vechi din această parte a oraşului profilându-se ameninţător deasupra lor.

— Dumneavoastră sunteţi comandantul? vru el să ştie. Liderul comandoului răspunse în rusă, un torent de formule oficiale. Metcalfe începu să vorbească şi el în rusă. Chiar şi după o jumătate de secol, nu uitase regula numărul 1 a lui Alfred Corcoran: *când te confrunţi cu autoritatea*, *trebuie să apelezi întotdeauna la o autoritate superioară*.

— Ce dracu' faci? latră. Ar trebui să ne ceri numerele de înmatriculare, numele. Dar-ar dracu', am fost chemaţi de însuşi preşedintele KGB-ului, Vladimir Kriucikov! Toate blocajele rutiere trebuia să fie anunţate!

Pe faţa comandantului apăru o expresie de confuzie. Siguranţa americanului combinată cu ţinuta lui demnă îl intimidau chiar şi pe acest ucigaş profesionist.

Metcalfe continuă:

— Şi de ce dracu' nu a ajuns escorta de motociclete?

— Nu mi s-a spus nimic despre o escortă de motociclete! replică soldatul, apărându-se.

Metcalfe ştia că, din cauza crizei, majoritatea comunicaţiilor căzuseră. Grupul KGB nu avea nici o posibilitate să ia legătura cu superiorii pentru verificare. Şi în orice caz, pretenţia lui Metcalfe era prea *scandaloasă* ca să nu fie crezută.

Un moment mai târziu, Metcalfe şi prietenul său rus se întoarseră la limuzină, care fu apoi escortată prin blocajul rutier.

— Nu ţi-ai pierdut îndemânarea, zise generalul. Au trecut aproape cincizeci de ani. O jumătate de secol. Întinse o mână şi pipăi buzunarul de la piept al lui Metcalfe, simţind un pistol voluminos. Eşti pregătit pentru asta?

— Nu ştiu, replică Metcalfe cinstit.

— Aminteşte-ţi vechea maximă rusească, zise generalul cu o voce care scârţâi ca pielea veche. Credinţa cere carne şi sânge. Şi ce cere cel mai des? Carne şi sânge.

25. Berchtesgaden, Alpii Bavarezi, noiembrie 1940.

Omuleţul cu păr cărunt coborî din Mercedes şi-i făcu şoferului un scurt semn cu mâna. Avea ochi albaştri pătrunzători, ten rozaliu şi un zâmbet plăcut; purta o uniformă militară albastră la două rânduri şi o şapcă cu fireturi.

Era amiralul Wilhelm Canaris. Fiind comandant al spionajului militar german, era marele maestru al întregului spionaj nazist. Venise la Berghof, locul de retragere al lui Hitler la Berchtesgaden, pentru a-i prezenta Fuhrerului nişte informaţii trăsnet pe care le primise.

Fu escortat în biroul personal al Fuhrerului, o încăpere mare cu vitralii, sumar mobilată, deşi mobila era disproporţionat de masivă. Un dulap mare de-a lungul peretelui conţinea, ştia ofiţerul, discurile de fonograf favorite ale lui Hitler, în special Wagner; de fapt, se afla aici şi un bust în bronz al lui Wagner. Pe perete era un ceas imens şi destul de urât, cu un vultur de bronz deasupra. Două tapiserii mari ascundeau un proiector de film într-o parte a camerei şi un ecran în partea cealaltă.

În faţa imensului şemineu de piatră, aşezaţi pe scaune îmbrăcate în piele roşie, erau patru oameni, doi de o parte a Fuhrerului, unul de cealaltă. Toţi erau angajaţi într-o discuţie destul de aprinsă, chiar animată.

Unul dintre bărbaţi era şeful de stat-major al armatei germane, mareşalul Walter von Brauchitsch. Celălalt era adjunctul lui von Brauchitsch, generalul Franz Halder. Canaris ştia că amândoi erau persoane rezonabile; nici unul nu era fanatic. Nu se aflau chiar în vârful conducerii militare, dar erau oameni în care Hitler avea încredere pentru a discuta unul dintre cele mai secrete planuri ale lui, o acţiune la care se opunea majoritatea generalilor şi în legătură cu care oscilase mai mult de un an: invazia Rusiei. Erau primii oameni cărora Hitler le ceruse să traseze planuri preliminare de atac, în momentul în care francezii capitulaseră şi erau oameni în a căror opinie Fuhrerul avea încredere.

La dreapta lui Hitler şedea un bărbat cu grad mai mic, dar

poate cu putere mai mare – colonelul Rudolf Schmundt, adjutantul-şef al lui Hitler pentru *Wehrmacht*.

Oamenii îl salutară din cap pe Canaris în timp ce el se aşeză pe canapeaua lungă şi inconfortabil de joasă, singurul loc rămas liber. Canaris ascultă cearta, căci asta era de fapt. Nu te puteai certa cu Hitler, dar puteai aduce un argument *în favoarea* lui Hitler, sau puteai să te cerţi *în faţa* lui Hitler.

Schmundt, pe care Canaris îl considera alter ego-ul lui Hitler, vorbea cu furie înăbuşită.

— Churchill a respins ofertele noastre de pace, aruncă el printre dinţi şi acum Stalin înaintează vertiginos în Balcani. Evident, Churchill îşi pune toate speranţele în intrarea în război a Americii şi a Rusiei.

— Corect, spuse scurt von Brauchitsch.

— Drept urmare, trebuie să zdrobim Uniunea Sovietică prin forţă, continuă Schmundt şi să eliminăm astfel speranţa Rusiei de a intra în război de partea Angliei. Atunci Germania va stăpâni Europa. Cu cât zdrobim mai repede Rusia, cu atât mai bine.

— Nu poţi vorbi serios, obiectă von Brauchitsch. Când ai citit ultima dată istoria ţării noastre? Vrei să repetăm greşelile lui Napoleon şi să pierdem războiul în stepele îngheţate ale Rusiei? Napoleon nu a reuşit să invadeze nici Insulele Britanice. Vom fi distruşi dacă atacăm Rusia!

— Ai uitat că am înfrânt Rusia ţaristă în ultimul război? replică Schmundt.

Hitler vorbi pentru prima oară, pe o voce joasă, aproape inaudibilă. Ascultase, cântărise. Ceilalţi bărbaţi se plecară înainte pentru a-l auzi.

— Şi că l-am expediat pe Lenin în Rusia într-un tren sigilat ca pe un bacii de ciumă.

Ceilalţi bărbaţi chicotiră politicos.

— Aşa a fost, zise adjutantul lui Hitler. Dar să nu lăsăm ciuma să se răspândească. Nu putem permite ca Peninsula Balcanică să fie bolşevizată. Nu putem permite sovieticilor să pună mâna pe câmpurile noastre petrolifere din România…

— Ceea ce propui e o nebunie, îl întrerupse von Brauchitsch. Ar însemna război pe două fronturi, ceea ce trebuie evitat cu orice preţ. Nimeni nu îşi doreşte asta. Ar trebui să *izolăm* Marea Britanie. Şi pentru aceasta este necesară *cooperarea* cu Uniunea Sovietică.

— *Este* un război pe un front! Marea Britanie nu e o ameninţare – e doar o neplăcere, zise Schmundt. Marea Britanie e deja înfrântă – trebuie să-i facem să o recunoască. Strivim Rusia şi Anglia se va preda – fii sigur de asta!

— Spui „strivim Rusia” de parcă ar fi vorba de un joc de copii, zise Halder, adjunctul lui von Brauchitsch. Când adevărul este că Armata Roşie e un colos.

— „Colosul” rus, replică Schmundt dispreţuitor, e o băşică de porc. Înţeap-o şi se va sparge.

— A ataca Rusia ar fi cea mai mare nebunie, zise Halder. Ar fi sinucidere curată. Nu avem de ales, trebuie să menţinem aşa-zisul pact de prietenie.

Canaris îşi drese glasul.

— Pot să vă ofer nişte informaţii pertinente? Se făcu linişte, aşa că el continuă:

— *Abwehr-ul* a primit nişte informaţii valoroase de la Moscova. Cu un gest spectaculos, scoase din servietă un dosar gros cu documente bătute la maşină, pe care le înmână celor din jur, începând cu Fuhrerul.

Hitler îşi scoase ochelarii pentru citit. Ceilalţi erau foarte concentraţi.

După un moment, Fuhrerul ridică privirea.

— Astea sunt autentice? întrebă el.

— Experţii mei în documente o confirmă, în baza analizei hârtiei, cernelii, ştampilelor, semnăturilor şi aşa mai departe, răspunse Canaris.

— *Dumnezeule din ceruri*! Armata Roşie e un castel de cărţi de joc!

— De unde provin? zise von Brauchitsch suspicios. Canaris clătină din cap.

— Obţinerea de informaţii în Moscova e cumplit de dificilă. E mai uşor pentru un arab într-un burnuz să meargă neobservat prin Berlin decât pentru un agent străin să treacă neobservat prin Rusia. Nu, sursa e un general, un înalt ofiţer din Comisariatul Apărării.

— Un renegat? zise Hitler. Un trădător?

— Din contră, răspunse Canaris. Un general loial care rămâne loial. Avem o sursă care este, să spunem, apropiată generalului.

— Sursa asta e de încredere?

— Sursa asta, zise Canaris, este cea mai de încredere dintre

toate. Nu o profesionistă, ci o persoană civilă. O persoană simplă, care nu ştie nimic despre spionaj.

— O secretară atunci, făcu Halder.

— De fapt, e fiica lui.

Schmundt ridică privirea de pe document.

— Armata sovietică e distrusă de când s-au făcut epurări, zise el. Dar se reînarmează – şi repede.

— În doi ani, spuse Canaris, vor fi din nou puternici.

— Cât de repede putem ataca? îl întrebă Hitler pe Schmundt.

Adjutantul său îşi îngădui un zâmbet victorios.

— După ce va trece iarna. Primăvara devreme, anul viitor. Cu siguranţă în iunie vom fi pregătiţi.

Hitler se ridică şi ceilalţi îi urmară cu repeziciune.

— Soarta însăşi ne-a oferit o oportunitate, proclamă el. Dar trebuie să ne mişcăm repede. Nu am creat această armată minunată doar ca să o las să putrezească. Războiul nu se va sfârşi de la sine. Vreau ca planurile preliminare pentru un război-fulger împotriva Uniunii Sovietice să fie alcătuite imediat.

26. Moscova, noiembrie 1940.

Locaţia livrării îl nelinişte a pe Metcalfe. Era prea expusă, prea la vedere; exista o singură cale de a ajunge la ea şi probabil nici o posibilitate de scăpare. El nu ar fi ales un asemenea loc, dar Amos Hilliard deţinea controlul în acest caz.

Exista însă un avantaj. Metcalfe putea supraveghea traficul pietonal, putea să-i urmărească pe cei ce intrau şi ieşeau din magazinul de pantofi de damă, din magazinul de carne de pe strada Puşkin şi din clădirea dintre ele, putea vedea pe oricine părea să zăbovească prea mult timp în zonă. Îmbrăcat în costumul lui ţărănesc, cu *telogreika* sa şi un sac mare în spate plin cu diverse unelte, trecea uşor drept muncitor; nu atrăgea atenţia.

Privi cu atenţie multă vreme, lăsându-şi gândurile să se îndrepte spre Lana. Până acum lucrurile decurseseră conform planului, iar frica ei iniţială părea să fi dispărut. Îi dăduse lui von Schussler primul pachet de documente, spunându-i că le selectase la întâmplare din servieta tatălui său şi din biroul lui de acasă. Nu însemnau nimic pentru ea, zisese; erau doar numere, de neînţeles şi teribil de plictisitoare. Dar el nu le găsise deloc plictisitoare, spusese Lana. Fusese cât se poate de încântat, mai încântat decât îl văzuse vreodată.

Von Schussler îi explicase procedura, fiind convins că el conducea această operaţiune. Va duce hârtiile la Ambasada Germaniei, unde după fiecare coală se va face o fotocopie, apoi îi va înapoia imediat originalele. Era important, subliniase, ca tatăl ei să nu observe lipsa nici unui document, aşa că trebuia să respecte o procedură foarte strictă. Trebuia să ia hârtiile numai noaptea, după ce tatăl ei se culca şi să-l sune pe von Schussler pentru a-l anunţa că era în posesia lor. Apoi urmau să se întâlnească în apartamentul lui, să-i dea documentele şi el le va duce imediat la ambasadă pentru a le fotocopia. Se va întoarce imediat la apartament pentru a-i înapoia originalele, iar ea se va înapoia acasă şi le va pune la locul lor înainte de a se trezi tatălui ei în dimineaţa următoare. Fireşte, existau mulţi factori care puteau modifica planul. În cele mai multe seri, Svetlana avea spectacol la Balşoi, aşa că nu putea fura nici un document. Dar în

serile libere era important ca ea să rămână acasă la ea ca să vadă dacă tatăl său mai adusese documente noi acasă.

Von Schussler căuta, de asemenea, să o asigure pe Lana că ceea ce făcea era un lucru bun. Lana îşi amintise asigurările lui cu un umor amar.

— Cu cât ţările noastre ştiu mai multe una despre alta, zisese el, cu atât mai mult va dura această pace dintre noi. Faci un lucru minunat nu doar pentru ţara mea, dar şi pentru a ta.

După o oră de privit şi contemplat, Metcalfe era aproape sigur că nu exista nici un fel de supraveghere. Păşi repede către intrarea nepăzită a blocului de locuinţe dintre cele două magazine. Micul hol era întunecos şi pustiu, iar radiatorul verde era prins în zid aşa cum spusese Hilliard. Căută în pate – şi degetele lui atinseră ceva. Trase afară un plic gros, verde, culoarea fiind un camuflaj perfect. Acesta conţinea, Ha, al doilea set de documente, pregătit de experţii lui Corky fi trimis prin curierul diplomatic. Îl îndesă în *telogreika* a rănească şi ieşi afară cât de repede putu fără să atragă atenţia. La doar două străzi distanţă era locul de semnalizare unde trebuia să indice cu un creion roşu că ridicase pachetul în siguranţă.

Dar în timp ce ieşea din clădire, o mişcare bruscă, vizavi, îi atrase privirea. Metcalfe se întoarse să se uite şi văzu o faţă cunoscută. Încremeni.

Nu putea fi prins acum. Nu cu documentele asupra lui. Asta ar fi însemnat încarcerarea imediată, urmată de execuţie, fără nici un proces. Investigaţia ar fi dus la Lana; şi ea ar fi fost executată.

Inima îi bătea nebuneşte, începu să asude. Consecinţele ar fi fost de neconceput! Se întoarse la stânga şi o luă la fugă în josul străzii Puşkin. Văzu în geamul unei vitrine că blondul alerga după el. Metcalfe se opri brusc, o luă în direcţie opusă, se întoarse din nou la stânga, făcând zigzaguri nebuneşti prin piaţă. Bărbatul blond îl urma, făcând aceleaşi mişcări aiuritoare ca şi Metcalfe, fără să-i pese de pietonii din calea sa.

NKVD-istul venea după el. Nu mai era o simplă problemă de supraveghere; acum încerca făţiş să-l prindă pe Metcalfe.

Dumnezeule mare, nu! Asta nu se putea întâmplă.

Schimbând direcţia încă o dată, Metcalfe o apucă pe o alee îngustă dintre două clădiri vechi de cărămidă şubredă şi alergă cât putea de repede.

Nu-l păcălise pe blond; o luase după Metcalfe pe alee, dar, ciudat, încetinise ritmul. Obosise deja NKVD-istul? Cum era posibil? Metcalfe se uită înapoi peste umăr şi văzu pe faţa blondului un zâmbet larg ce lăsa să i se vadă dinţii murdari. *De ce*?

Imediat în faţa lui, aleea făcea o cotitură la dreapta; Metcalfe mări viteza, practic sărind spre colţul acela, apoi înţelese.

Era o fundătură.

Aleea în formă de J nu ajungea în strada următoare. Se termina chiar aici.

Era prins în capcană.

Rămase nemişcat, se întoarse, îl văzu pe bărbatul blond înaintând încet către el cu pistolul scos.

— *Stoi*! ţipă blondul cu o voce adâncă, răsunătoare. Stai! Mâinile sus, te rog. Bărbatul blond trecuse la engleză.

Era la vreo sută de metri de el, prea departe ca să tragă cu precizie – oare *ar fi tras*? Nu părea probabil. Nu îţi urmăreai prada atâta timp pentru a o ucide. Voia să pună întrebări, voia un interogatoriu complet. Metcalfe era sigur de asta.

Cu o mişcare fulgerătoare, Metcalfe scoase arma pe care i-o dăduse Hilliard şi o îndreptă către NKVD-ist, dar omul zâmbi.

— Nu e o idee bună, tovarăşe Metcalfe. Nu are sens să fugi.

— O, da?

— Ăsta nu e oraşul tău. Cunosc aceste străzi mult mai bine decât tine. Întotdeauna e important să ştii ce nu ştii.

— O să ţin minte asta.

— Situaţia va fi mult mai uşoară dacă vei coopera. Vom discuta.

— Pe ce motiv mă arestezi? întrebă Metcalfe. Pentru delictul de a fi străin în Moscova?

— Ştim mult mai multe despre tine decât crezi, răspunse bărbatul.

Metcalfe se uită disperat în jur, la zidurile de cărămidă care mărgineau curtea în care se înfundase aleea. Nu exista ieşire de incendiu. Nu putea escalada zidurile lipsite de puncte de sprijin sau de proeminenţe de care să se apuce, aşa cum ar fi putut să facă în Paris.

Şi totuşi a fi prins cu documentele false era de neconceput.

Trebuia să le arunce, dar *unde*? Nu era *nici un* loc, la dracu', nici un loc de unde bărbatul blond nu le putea lua.

Zări o veche ţeava de scurgere de cupru care cobora pe zidul de piatră. Nu părea solidă, dar era tot ceea ce avea la îndemână.

— Bine, zise Metcalfe, cu arma încă întinsă. Opreşte-te chiar acolo şi poate ajungem la o înţelegere.

Bărbatul se opri, dar cu arma în poziţie de tragere, ţinută cu amândouă mâinile. Încuviinţă.

Deodată, Metcalfe trase, puţin peste umărul rusului. Agentul se ghemui, trăgând şi el instinctiv, dar ratându-l pe Metcalfe cu patru metri. Ratându-l *intenţionat*.

O fracţiune de secundă mai târziu, profitând de moment, Metcalfe îşi îndesă arma la cingătoarea pantalonilor, apoi sări către ţeava de scurgere, apucându-se cu mâinile de ea şi escaladând-o iute.

— Dacă ştii ceva despre mine, ţipă el, ştii că nu o să fiu prins.

Ţeava de cupru era într-adevăr şubredă şi când se prinse de ea se depărta de zidul de cărămidă, rămânând ataşată doar în vârf şi în câteva puncte. Sprijinindu-şi picioarele pe cărămidă, Metcalfe se trase în sus pe ţeava până ajunse la două treimi din înălţimea clădirii cu două niveluri.

De o parte şi de alta, gloanţele ricoşau din cărămizi în timp ce NKVD-istul trăgea focuri de avertisment.

— Nu ai unde să te duci! strigă rusul. Următoarea împuşcătură te va schilodi. *Te* va lovi, dacă nu te opreşti şi nu cobori!

Metcalfe continuă să urce. Îl auzi pe rus scoţând un încărcător gol, al cărui metal zdrăngăni pe sol şi apoi reîncărcând arma. Profitând de pauză, Metcalfe ajunse în vârful clădirii, se apucă de cornişă, dar aceasta îi rămase în mâini, mortarul vechi sfărâmându-se ca o coajă de plăcintă. Apucă de rigola de cupru, care părea mai sigură şi se folosi de ea pentru a se trage pe acoperişul plat exact în timp ce o altă salvă exploda în parapet. Acum rusul trăgea *în* el! Nu mai erau focuri de avertisment.

Acoperişul avea cam şase metri lăţime. O îngrămădeală de smoală, moloz şi ţevi de ventilaţie ce se iţeau ici-colo. Fugi la marginea opusă şi alunecă pe suprafaţa îngheţată, ajungând doar la un metru de margine. Dedesubt era o stradă îngustă, întretăiată de linii de tramvai; o scară de incendiu pe partea asta fu o privelişte bine venită. Din spatele lui auzea paşii NKVD-istului care se retrăgea. Evident, rusul dedusese singura cale de scăpare a lui Metcalfe şi fugea pe alee şi apoi în jurul clădirii către strada care o intersecta. Dar de ce era singur agentul?

Aceşti oameni operau de obicei în echipă şi o echipă l-ar fi prins cu uşurinţă pe Metcalfe! Era recunoscător, dar uimit în acelaşi timp că acest NKVD-ist, de departe cel mai bun dintre cei care aveau sarcina să-l urmărească, era un lup singuratic. Apoi înţelese: NKVD-istul nu opera singur. Era pur şi simplu înaintea echipei sale. Ceilalţi aveau să i se alăture.

Sări în vârful scării de incendiu ruginite şi o coborî în rapel de-a lungul treptelor; în câteva secunde fu pe stradă şi fugi printre liniile de tramvai. La o sută de metri, strada îngustă dădea într-o arteră mai largă. Căută cu disperare cea mai bună cale exact în momentul în care auzi paşi alergând în spatele lui.

Chiar înaintea lui era intrarea într-un pasaj subteran. Era o trecere pietonală pe sub stradă, o apariţie recentă în Moscova, determinată de înmulţirea automobilelor. Sări treptele două câte două, precipitându-se prin mulţime, apoi văzu intrarea la metrou.

Nu luase niciodată metroul – nu exista la ultima lui vizită – dar ştia că dacă semăna câtuşi de puţin cu cel din Paris, îi va oferi un labirint de tuneluri întretăiate care îi vor permite să scape de urmăritor. Era un risc, dar totul era un risc în momentul acela şi nimic nu se compara cu riscul de a fi prins cu documentele false asupra lui. În timp ce gonea spre bariere prin intrarea ornamentată cu ziduri de marmură, căută coşuri de gunoi în care să arunce documentele; nu se vedea nici unul.

Era o coadă lungă în faţa cabinei de lângă barieră; o altă coadă, mişcându-se mai rapid, aştepta să treacă de ele. Se cumpărau fise? Nu avea idee dacă la intrare era nevoie de fise, sau de monede, sau de altceva şi nu avea timp să afle. Văzu două femei, ambele în uniformă de ofiţer şi decise să rişte. Alergând pe lângă cozi, sări peste crucea barierei; înapoia lui se auziră strigăte şi sunetul ascuţit al unui fluier. Nu se îndoia că şi NKVD-istul era aproape în urma lui, dar nu avea timp să se uite înapoi.

Alergă pe lângă coloane de marmură, ziduri de mozaic, candelabre de cristal; frumuseţea era uluitoare, neaşteptată. Stalin numise metroul „Palatele poporului” şi Metcalfe îşi dădea seama de ce. Intră într-un pasaj din care se bulucea afară o mulţime de oameni. O scară rulantă care urca; îşi făcu loc în sus cu forţa, mergând în sens opus, ignorând protestele furioase ale călătorilor, coborând în grabă pe treptele de oţel îngrozitor de abrupte şi rapide. Aglomeraţia îi îngreuna mişcările, dar nu se

mai putea întoarce – agentul NKVD îl urma îndeaproape. Se aruncă înainte, ciocnindu-se de masa de oameni care se grăbea, alergând pe scara rulantă; dar înainta încet, *prea* încet.

Paşii alergând şi fluierăturile îl avertizară că urmăritorii se aflau în spatele său. Erau mai mulţi acum; NKVD-istului blond i se alăturaseră alţii. Încercând cu disperare să avanseze prin mulţimea imposibil de densă, observă balustrada de ambele părţi, la abia doi paşi distanţă. Putea să sară pe ele şi să alunece în jos? Dar calea era obstrucţionată de nişte lămpi cilindrice, ornamentale, plasate la fiecare metru, care iluminau tunelul întunecat.

Nu avea de ales. Sări în sus pe bara de oţel, prăbuşindu-se apoi pe un tub de sticlă şi spărgându-l. Se auziră ţipete din toate părţile. Bara era abruptă; imposibil să te ţii în picioare pe ea. Se lăsă să alunece în jos, spărgând lampă după lampă, până reuşi în cele din urmă să se apuce de tavanul jos, boltit şi se târî în josul scării rulante.

În sfârşit sări pe podea, trecând foarte aproape pe lângă un agent de securitate în uniformă albastră care şedea, un hăndrălău care sări într-o parte şi începu să urle la el să se oprească. Metcalfe îşi continuă drumul, acum aproape indiferent la nebunia pe care o provocase.

Trenul din care se scursese mulţimea era încă acolo. O secvenţă de patru sunete se auzi dintr-un difuzor – semnalul de plecare. Alergă spre el, azvârlindu-se în primul vagon pe care îl întâlni chiar în momentul în care trenul se punea în mişcare.

Se prăbuşi pe podea, ignorând expresiile şocate ale pasagerilor. Un bătrân şi un copil mic, probabil nepotul său, se dădură înapoi, bătrânul înconjurând copilul cu braţele.

Dar reuşise. Trenul începu să se mişte repede. Probabil că NKVD-istul rămăsese în staţie. Totuşi, trebuia să presupună că existau proceduri de urgenţă prestabilite. Erau desigur legături telefonice între staţii sau poate comunicaţii radio; agentul NKVD avea cu siguranţă acces la toate resursele disponibile; probabil că telefonase înainte pentru a aranja ca alţii să îl aştepte la staţia următoare.

Dar când se ridică, văzu că nu scăpase deloc de blond.

Era acolo, în compartimentai vecin şi încerca să forţeze uşa dintre vagoane, care se deschidea numai în caz de urgenţă. Dumnezeule! Nenorocitul era parcă lipit de el! Metcalfe îl văzu

întorcându-se şi fugind spre capătul opus al vagonului pentru a chema un oficial – un conductor poate, sau un *miliţian*. Era unul în compartimentul vecin? Sau cu un compartiment mai încolo?

Deodată, cu un scârţâit de frâne, trenul se opri în mijlocul tunelului. De ambele părţi se înălţau zidurile negre.

NKVD-istul îi convinsese cumva pe oficiali să oprească trenul. Sau trăsese pur şi simplu maneta semnalului de alarmă?

Dar Metcalfe nu intenţiona să le facă viaţa uşoară. Alergă la uşi, îşi strecură degetele între ele şi încercă să le deschidă. Dar erau înţepenite. Mecanismul era proiectat să ţină uşile închise între staţii; părea că nu există nici o soluţie de a le clinti, oricât de tare ar fi încercat. Băieţelul, care îl privea din poala bunicului său, începu să plângă. Un bărbat începu să ţipe la el, dând nebuneşte din mâini.

Încercă ferestrele şi fu mai norocos de astă dată. Se deschiseră; putea să se strecoare printr-una până jos. Se urcă pe un scaun de piele şi privi în întuneric. Sub el era un gol de aproape un metru. Se apucă de mânerele montate în tavan şi se folosi de ele pentru a se ridica, apoi îşi azvârli picioarele prin fereastra deschisă. Ateriza, după o cădere mai lungă decât se aşteptase, pe balast.

Dar se afla în afara trenului. Şi acum… acum ce va face?

Ţipetele continuară tot mai puternice în vreme ce el se strecura pe lângă zid tunelului. Singura sursă de lumină erau lămpile cu neon din metrou, dar era suficient pentru a ilumina nişele regula plasate la un metru în interiorul zidului, probabil folosite de muncitori pentru a se proteja de trenurile în mers.

Îşi aminti de lanterna din sacul de la spate şi o scoase. O aprinse şi deodată se auzi o explozie. Metcalfe se avântă în întuneric, în timp ce un noian de gloanţe se înfigeau în zid la doar câţiva centimetri, iar sunetul reverbera în tot tunelul. Se întoarse şi îl văzu pe NKVD-istul blond trăgând din vagonul de lângă el cu Tokarev-ul scos pe fereastră. Evident, acum îl voia mort. Nu îl va lăsa să scape.

Nu era spaţiu suficient pentru a evita gloanţele. Între trenul oprit şi zidul de cărămidă erau cam cincizeci de centimetri. Metcalfe putea doar să se întindă pe balast. Dar focurile continuau, sigur, ritmic. Metcalfe scoase pistolul de la cingătoare şi, sprijinindu-şi mâna stânga cu dreapta, începu să tragă. Trase două focuri, dar blondul se făcu nevăzut în compartiment.

Se auzi un alt zgomot. Trenul pornise din nou. Metcalfe sări din calea roţilor şi se lipi cu spatele de peretele tunelului. Simţea curentul de aer; se trase înapoi în timp ce trenul care accelera trecea la câţiva centimetri de faţa ui. Nu se putea mişca. Lipit de peretele tunelului era vulnerabil, o ţintă nemişcată. Ridică arma, o strânse bine în mâna dreaptă şi, mişcându-se într-un spaţiu de doar câţiva centimetri, încercă să ţintească vagonul care tocmai trecea prin dreptul lui. Dar nu reuşi să poziţioneze arma la timp. Văzu ochii cenuşii ai agentului, văzu pistolul aţintit asupra feţei lui prin geamul unei ferestre, la un metru distanţă. Ăsta este sfârşitul, îşi spuse în acea fracţiune de secundă; nu mă pot mişca, nu mă pot apăra. Dar nu pot lăsa să se întâmple asta! Se lăsă brusc să alunece pe zidul de cărămidă, cu umerii strânşi, încercând să nu se aplece spre tren. Totul se întâmplă cam pe durata unei secunde: îl văzu pe blond zâmbind, închizându-şi ochi, trăgând; văzu lumina orbitoare alb-portocalie şi în timp ce aluneca, simţi durerea cumplită provocată de glonţul care îi trecea prin umăr.

Într-o secundă se sfârşi totul. Trenul trecuse şi el rămăsese ghemuit la pământ, pe şine. Duse mâna la răni şi simţi sângele lipicios prin haina groasă, ţărănească. Părea; a îi străpunsese umărul, rana era largă, sângele curgea din abundenţă, dar nu era grav. Important era că trăia. Pipăi pachetul de documente din haină; foşnetul celofanului îi spuse că erau încă la locul lor.

Trebuia să scape cumva, dar cum? Distanţa dintre staţiile de metrou din Moscova putea fi de până la doi kilometri; în ciuda durerii, putea merge pe jos până la staţia următoare dacă trebuia, dar ştia că ar fi o greşeală. Agentul îl văzuse pe Metcalfe atins de glonţ, dar putea presupune că nu murise. Unui agent care părea atât de viclean şi serios ca el nu-i stătea în fire să se pripească Omul putea foarte bine să coboare la staţia următoare pentru a-l aştepta pe Metcalfe să apară, sau să organizeze o operaţiune de căutare prin tuneluri. Pentru asta era suficient să întrerupă temporar circulaţia, dar era sigur că NKVD-ul avea această autoritate. Nu, ar fi fost periculos pentru Metcalfe să se ducă la staţia următoare sau la precedenta, căci cu siguranţă fuseseră plasaţi oameni peste tot.

Şi totuşi, nu putea rămâne nici aici. Trebuia să existe o altă ieşire. Merse înainte pe marginea îngustă, atent la sunetul îndepărtat care ar fi anunţat venirea unui tren, luminând cu

lanterna pereţii şi tavanul tunelului, căutând o gură de aerisire, ceva, *orice*. Tunelul coti la dreapta, apoi văzu că şinele se bifurcau. Nu, asta nu era tocmai corect. Când se apropie, observă că era o nouă secţiune de şine, alăturată, care deriva din linia principală, un macaz încă nepus în funcţiune. Făcu ocolul curbei şi văzu că al doilea set de şine ducea la un alt tunel, dar acesta era încă în construcţie. Pereţii erau doar parţial acoperiţi cu cărămidă, cu pământul încă vizibil în anumite zone, întărit cu grinzi.

Era într-adevăr promiţător. Era de presupus că un tunel în construcţie conducea la o intrare folosită de muncitori, poate un puţ prin care coborau ei. Intră în tunelul neterminat şi fu asaltat imediat de o miasmă sulfuroasă. Pesemne că în apropiere se afla un canal de scurgere. Văzu câteva sticle de votcă aruncate pe jos. Nu se putea să fi fost lăsate de muncitori; erau oare dovezi că în tuneluri locuiau vagabonzi care se refugiau aici? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci într-adevăr mai exista o ieşire.

Merse cam o jumătate de oră, încetinind ritmul din cauza durerii din umăr. Pierderea de sânge îl slăbise. Rana trebuia tratată, dar unde? Evident, a se duce la un spital sovietic era o imposibilitate, date fiind întrebările care i s-ar pune, fişele ce ar trebui completate. Roger fusese antrenat pentru a da prim-ajutor – dar Roger, îşi aminti cu un fior de suferinţă, era mort. Rămânea doar Lana. Când îi va duce documentele, poate va găsi ea un medic.

Înaintând, observă că tunelul părea mai finisat. Era evident că se construia din afară spre interior. Acum pereţii erau complet acoperiţi cu cărămidă, şinele aşezate. Ordinea lucrărilor îl nedumerea, dar, la urma urmelor, multe lucruri îl nedumereau aici.

Tunelul se sfârşi brusc în dreptul unor uşi grele de oţel. Suprafaţa era plată, netedă, fără un mâner sau o clanţă, fără nici o posibilitate de a le deschide cu forţa. Era evident o măsură de securitate, menită să ţină afară intruşii; se puteau deschide doar cu chei potrivite. Examina uşile cinci minute bune, dar nu era nici o speranţă. Nu se arăta nici o ieşire.

Frustrat, epuizat şi chinuit de dureri, se întoarse şi se îndreptă spre locul de unde venise. Acum era mai prins în capcană ca niciodată, singura ieşire fiind tunelul principal, ceea ce însemna să se îndrepte spre una din staţiile unde era aşteptat. De n-ar fi

fost rănit, probabil că ar fi aşteptat ca agenţii să plece, ascuns în intrândurile tunelului ore, poate zile. Dar continua să piardă sânge şi nu mai putea îndura frigul încă mult timp.

Avea nevoie de un plan, la dracu', dar care?

O secundă i se păru că aude voci şi se opri să asculte. Da, se *auzeau* voci. De unde?

Era încă la sute de metri de tunelul principal. Asta însemna că o echipă de căutare pornise spre el, blocându-l în tunelul fără ieşire?

Dar nu! Vocile nu se auzeau din faţă; veneau de undeva din *dreapta*. Cum era posibil? La dreapta lui nu era decât cărămidă şi zid şi…

Şi alte uşi de oţel: o trapă de acces, de fapt, încastrată în zidul de cărămidă. Nu o observase când trecuse pe acolo prima dată din cauză că trapa era aproape de pământ, aparent camuflată de vopseaua de culoarea cărămizilor din jur, ascunsă de grinzi. Metcalfe îngenunche în faţa plăcii de oţel şi îşi lipi urechea de ea.

Se auzeau voci, dar nu ţipete, nu ordine lătrate; nu ritmul unei expediţii de căutare. Era murmurul scăzut al unei conversaţii. Ce era de cealaltă parte a acestei trape? Poate că o ieşire, se gândi Metcalfe; în orice caz, era singura lui posibilitate.

Observă că trapa nu era de fapt vopsită, cei acoperită de rugină. Era de fier, cu o clanţă şi un zăvor într-o parte; părea veche, mult mai veche decât cărămida din juriul ei. Răsuci cu grijă zăvorul, apoi deschise încet trapa. Se auzi un scârţâit şi el se opri. După un timp continuă, silenţios de data asta, până se deschise destul ca să poată vedea înăuntru. Simţi un val de aer cald.

Iar ceea ce văzu îl uimi.

Un foc lumina ceea ce părea o sală enormă şi complicată, cu pereţii şi pardoseala din marmură verde. Deschizătura prin care se uita el era la vreo trei metri deasupra podelei; o scară de fier ducea până jos. Încăperea avea câteva sute de metri pătraţi, cu tavanul la aproape şase metri înălţime. La capătul opus se afla o estradă. În spatele ei, încastrată în zid, era o nişă înaltă în care era expus un bust de marmură albă al lui Stalin. Un mic foc ardea în mijlocul camerei. În jurul lui se încălzeau trei bărbaţi pricăjiţi, îmbrăcaţi ponosit. Pe podea erau întinse pături.

Vagabonzi? Ce făceau acolo? Şi ce era sală asta mare, impozantă?

Unul dintre ei privi în sus, arătă spre el şi strigă:

— Serioja!

Deodată, Metcalfe simţi o izbitură în gât venind din spate. Se întoarse şi îl văzu pe cel care îl ataca, un bărbat cu barbă şi ochi fioroşi, în mână cu o rangă. Se aruncă cu toată greutatea asupra agresorului, trântindu-l la pământ, smulgându-i concomitent ranga din mână şi izbindu-l cu fruntea de podea. Îşi propti genunchiul în abdomenul bărbatului, lăsându-l fără aer.

— Cine eşti? întrebă Metcalfe. Ce dracu', nu pari a fi un NKVD-ist.

Bărbatul cu barbă gemu.

— NKVD? Eu nu sunt un nenorocit de cekist, ca tine! Sau eşti un blestemat de poliţai?

Auzi scrâşnetul de paşi pe treptele de fier ale scării; se întoarse şi îl văzu pe unul dintre vagabonzii pricăjiţi din sala de marmură ameninţându-l cu un revolver mic, antic, un Galand din secolul XIX.

— Dă-te de pe el, cekistule, sau îţi zbor creierii! Mugi vagabondul.

Metcalfe scoase pistolul Smith and Wesson şi ţinti nonşalant, continuând să-l ţină pe primul bărbat.

— Pune muscheta aia veche jos, zise el, până nu-ţi scoţi un ochi.

Vagabondul de pe scara de fier continua să ţintă pistolul întins spre el cu mâna tremurând.

— Dă-i drumul lui Serioja! ţipă.

— Îi dau drumul lui Serioja, tu pui jucăria aia jos şi vorbim. Acum am nevoie de ajutorul vostru. Dacă aş fi fost cekist aş avea un Tokarev, nu un Smith and Wesson. Nu vezi că am sânge pe umăr?

Metcalfe văzu ezitarea resemnată a vagabondului. Continuă:

— Încerc să mă *ascund* de nenorociţii de *miliţieni* şi mi se pare că mai aveţi loc acolo înăuntru pentru încă unul.

— Dar *cine* eşti?

Câteva minute mai târziu, Metcalfe şedea în jurul focului, împreună cu cei patru vagabonzi. Cel pe care îl chema Serioja avea o vânătaie urâtă în frunte.

Metcalfe îşi scosese pufoaica şi îşi tampona rana de glonţ cu o bucată murdară dintr-un cearşaf, dată de bărbatul care-l ameninţase cu revolverul antic şi care părea să fie liderul acestui

grup pestriţ. Metcalfe le spuse că venea din Ucraina; le înşiră o poveste despre o tentativă de jaf sfârşită prost, o fugă de poliţia moscovită din care cauză ajunsese în metrou, în tuneluri.

— Şi voi? întrebă. De când staţi, oameni buni, aici? Şi ce *e* locul ăsta, oricum?

— E un adăpost antiaerian, zise primul bărbat, care se prezentă drept Arkadi.

Metcalfe îl privi sceptic.

— Cu toată marmura asta?

— De ce să sufere conducătorii?

Arkadi îşi aprinse o ţigară. Îi oferi una lui Metcalfe, care refuză.

— Face parte din complexul Metro-2, spuse. *Speuztunnel*.

— Trenul special pentru uzul de urgenţă al conducerii partidului, încuviinţă Metcalfe. Auzise zvonuri, văzuse rapoarte vagi de spionaj din Moscova despre un sistem secret ce metrou construit pentru a-i duce în siguranţă pe liderii de la Kremlin într-un oraş subteran sigur, aflat la şaptezeci şi cinci de kilometri distanţă.

— În această societate, fără diferenţe de clasă, unii sunt mai egali decât alţii. Zâmbetul lui Arkadi era sinistru.

— Există mai multe adăposturi antiaeriene aici, jos? Arkadi şi ceilalţi bărbaţi râseră.

— E o minune că toate clădirile astea înalte care se construiesc nu se afundă în pământ, cu toate săpăturile care se fac, spuse un bărbat cu barbă căruntă şi alură profesorală, îmbrăcat într-un palton negru ponosit. Sunt poate douăsprezece niveluri sub pământ, la mare distanţă sub tunelurile de metrou, uneori la sute de metri adâncime. O reţea enormă de buncăre şi tuneluri secrete pentru Stalin şi clica lui. Şi toate astea construite cu munca sclavilor!

— Credeam că totul e făcut de voluntari din Comsomol, spuse altul cu o voce seacă.

Alte râsete.

— Voluntarii din Comsomol au fost doar pentru fotografiile din ziare, spuse profesorul. De fapt, tunelurile au fost săpate în pământul îngheţat, cu lopeţi şi târnăcoape, de deţinuţi.

— Haida-de, ţarii au săpat sub oraş timp de secole, spuse Arkadi. Ivan cel Groaznic a pus să i se sape o cameră de tortură subterană la mare adâncime sub Kremlin, după aceea i-a omorât pe cei ce au săpat-o pentru ca existenţa ei să rămână secretă.

Tatăl său avea chiar nepreţuita sa bibliotecă, colecţia lui de manuscrise medievale evreieşti şi bizantine îngropată undeva pe aici, într-un sarcofag în stil egiptean, pentru a o păstra în siguranţă şi nu a fost găsită niciodată.

— Faimoasa Bibliotecă Pierdută a lui Ivan cel Groaznic, aşa i se zice, spuse profesorul. Din cauză că Ivan cel Groaznic a descoperit-o, apoi a ascuns-o din nou. Iar despre Ivan cel Groaznic al nostru, Stalin, ce să mai vorbim? Se spune că există uriaşe gropi comune la mare adâncime sub Moscova. La urma urmelor, milioanele de ruşi pe care i-a executat trebuia puşi undeva.

— Dar adăposturile antiaeriene pe care le-a construit Stalin? întrebă Metcalfe. Acum cât timp a pus să le construiască?

— A început în 1929, răspunse Arkadi. Şi continuă să le construiască.

— Stalin se aşteaptă la un atac asupra Moscovei?

— Desigur.

— Dar tratatul ăsta cu Germania nazistă...?

— Stalin se aşteaptă întotdeauna la un război! Se aşteaptă întotdeauna să fie atacat! Vorbeşte despre încercuirea capitalistă, despre duşmanii care ar sugruma copilul sovietic din leagăn.

— Aşa că dacă nemţii atacă...

— Va fi pregătit, răspunse Arkadi. Să ştii asta despre Stalin. E pregătit tot timpul pentru război. Nu are niciodată încredere în aliaţii săi. Are încredere doar în el însuşi. Dar de ce pui asemenea întrebări? Ce fel de hoţ eşti tu de te interesează războaiele şi atacurile?

Metcalfe pară întrebarea cu o întrebare:

— Şi voi cine sunteţi? Iertaţi-mă că o spun, dar nu sunteţi... vorbiţi prea elevat pentru a fi...

— Golani? Vagabonzi? zise Arkadi. Dar suntem golani, după cum vezi. În societatea asta, noi nu putem avea slujbe; nu putem locui în apartamente. Suntem fugari.

— Fugind de ce?

— De NKVD. Toţi patru – şi cu siguranţă mai sunt zeci ca noi care se ascund în adăposturi subterane ca ăsta – ne ascundem de cei care ne persecută. Poliţia secretă.

— Aţi scăpat de ei?

— Am scăpat înainte de a pune mâna pe noi. Am fost chemaţi

la Lubianka sau am fost avertizaţi că veneau să ne aresteze.

— Pentru ce?

— Pentru *ce*? îl îngână Serioja, cel rănit. Era prima dată când vorbea de când îl atacase pe Metcalfe. Acum arestează oameni la întâmplare. Arestează fără nici un motiv sau pentru cel mai neînsemnat motiv. Spui că eşti din Ucraina? Acolo e altfel?

— Nu, nu, zise Metcalfe în grabă. E la fel. Dar am nevoie de ajutorul vostru. Am nevoie să ies de aici fără să fiu prins. Trebuie să existe o cale! Şi eu fug de NKVD.

— Şi tu eşti refugiat politic? întrebă profesorul. Un fugar?

— În unele privinţe, răspunse Metcalfe vag. Apoi făcu o pauză şi se răzgândi. Da. Şi eu sunt fugar.

27

Curtea de ciment era micuţă şi pustie, la fel ca şi clădirea părăginită din jurul ei, aflată într-un cartier muncitoresc din sud-vestul Moscovei. Vântul purta prin curte ziare; erau grămezi de gunoi peste tot. Nimeni nu făcea curăţenie. Abia dacă se uita cineva vreodată acolo. Până şi cuvântul „curte” era prea mult pentru această insignifiantă întindere de ciment, în centrul căreia era o gură de canal turnată în fier.

Nimeni nu văzu grilajul deschizându-se; nimeni nu-l văzu ridicându-se; şi nimeni nu văzu silueta solitară care ieşi repede de acolo, după ce urcase abil scara de fier care venea din canalele de scurgere de dedesubt. Bărbatul puse la loc grilajul şi într-un minut dispăru.

Nu-l văzu nimeni ieşind; nu-l văzu nimeni dispărând pe străzile cartierului de muncitori săraci.

Aproximativ o oră şi jumătate mai târziu, un camion vechi încărcat cu lemne de foc trase într-o altă curte dintr-o zonă mult mai prezentabilă a Moscovei. Era un camion hodorogit GAZ-42, care scuipa fum; hurui zgomotos, trăgând lângă trapa de aprovizionare din spatele unei clădiri arătoase de piatră de pe strada Petrovka.

Şoferul şi ajutorul său coborâră din cabina camionului şi începură să arunce prin deschizătură lemne de foc tăiate, care aterizau cu zgomot într-o magazie din subsolul clădirii. Livrarea de lemn de foc nu fusese programată, dar în toiul acestei grele ierni moscovite era greu de presupus că ar trezi suspiciuni. După ce din camion fusese descărcată o cantitate suficientă de lemn, al doilea bărbat, pasagerul-ajutor, intră în subsolul clădirii şi începu să aşeze lemnele. Şoferul veni la intrarea subsolului şi îşi drese vocea; atunci pasagerul îi strecură un sul de ruble, mult peste preţul lemnului de foc, dar destul pentru a-i recompensa şoferului deranjul de a fi făcut oprirea neprogramată.

Dacă s-ar fi uitat cineva – deşi nu o făcea nimeni – ar fi fost uimit să-l vadă pe şofer sărind în camion şi plecând, lăsându-şi ajutorul încă trudind în subsol. Două minute mai târziu, Metcalfe părăsi subsolul şi urcă câteva rânduri de trepte spre uşa

familiară, capitonată cu piele, unde apăsă butonul soneriei şi aşteptă. Pulsul i se acceleră, aşa cum părea să se întâmple ori de câte ori venea la apartamentul Lanei. Ajunsese aici fără a fi observat mulţumită lui Serioja, omul pe care-l ţintuise la pământ în tunelul metroului şi al prietenului său şofer de camion. Dar a veni la acest apartament era un risc. De asemenea, era o încălcare a acordului de a nu mai veni niciodată acolo. Auzi zăvorul greu, iar când uşa se deschise nu fu surprins să vadă faţa îmbătrânită a menajerei, care îl întrebă în ruseşte:

— Pe cine căutaţi?

— Pe Lana, vă rog. Eu sunt Stiva, îi răspunse Metcalfe în i aceeaşi limbă.

Ochii aproape închişi ai bătrânei părură să-l recunoască, dar nu dădu nici un semn de familiaritate. Închise uşa şi dispăru în adâncurile apartamentului.

Un minut mai târziu, uşa se deschise din nou şi de data asta apăru Lana. În ochii ei străluci un amestec de frică şi furie şi un sentiment mai blând – tandreţe?

— Intră, intră! şopti ea.

De cum închise uşa în urma lui, ea zise:

— De ce, Stiva? De ce eşti aici? Mi-ai promis…

— Am fost împuşcat, zise el încet. Tânăra femeie, şocată, făcu ochii mari, dar el continuă pe un ton calm: E o rană minoră, dar trebuie tratată. S-a infectat deja şi se va înrăutăţi curând.

Într-adevăr, rana zvâcnea din ce în ce mai tare, limitându-i oarecum mobilitatea. Nici nu se punea problema să caute un medic şi apoi nici nu era necesar. Îl va îngriji Lana.

— Împuşcat! Stiva, cum?

— O să-ţi explic. Nimic pentru care să-ţi faci griji. Ea clătină din cap neîncrezătoare.

— Împuşcat! repetă. Ei bine, dragul meu, va trebui să lucrăm repede. Tata vine de obicei de la lucru cam în patruzeci şi cinci de minute. Îi spuse menajerei să-şi ia liber pentru restul zilei. Apoi îl conduse printr-o cameră mobilată confortabil, plină de cărţi, cu un splendid covor de Turkmenistan din secolul XIII pe podea; una dintre puţinele moşteniri de familie rămase, spuse ea. Intră în bucătărie şi o să am eu grijă de rana ta.

Bucătăria era mică şi mirosea a kerosen. Puse un ceainic cu apă pe plită şi, aşteptând să fiarbă, îi rupse *telogreika* împuţită, apoi scoase uşurel cămaşa, lipită de sângele uscat. El se trase

puţin înapoi când Lana îl atinse.

— Nu arată bine, comentă ea.

Făcu un ceai tare, pe care îl servi în pahare; pentru a-l îndulci, îi oferi o farfurie pe care se aflau bucăţi gelatinoase de bomboane dulci.

— Uite, bea asta în timp ce eu aduc trusa de prim ajutor. Ţi-e foame, dragul meu?

— Sunt hămesit.

— Am nişte piroşti umplute cu carne, o supă de varză, un pic de peşte sărat. E bine?

— Perfect.

O privi umblând de colo-colo ca să pună supă de varză într-un vas pe plită, ca să ia nişte mâncare din plase de pânză atârnate în exteriorul unei ferestre ce dădea într-o gură de aerisire. Era o altă latură a Lanei pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci; era o postură casnică, domestică, atât de diferită de diva distantă, de frumoasa dansatoare. Părea ciudat şi în acelaşi timp minunat.

— Apartamentul ăsta trebuie să ţi se pară îngrozitor de mic, spuse ea.

— Deloc. E minunat.

— Mi-ai spus cum ai fost crescut tu. Bogăţie, case multe, servitori. Locul acesta n-are cu ce să te atragă.

— E călduros şi confortabil.

— Noi suntem norocoşi să avem propriul nostru apartament. Suntem doar noi doi, tata şi cu mine. Autorităţile oraşului ne puteau instala într-unul din acele apartamente comune îngrozitoare. Ne-am temut că asta se va întâmplă după ce a murit mama. Dar din cauza dosarului său militar – din cauză că tata e un erou – ne acordă acest privilegiu. Avem o sobă cu gaz şi un încălzitor de apă cu gaze în baie – nu trebuie să mergem la băile publice ca majoritatea prietenilor mei.

— El e un erou al Uniunii Sovietice, nu?

— De două ori. A primit şi Ordinul Victoriei.

— A fost unul dintre marii generali? întreabă Metcalfe şi luă o lingură de supă care era fierbinte şi delicioasă.

— Da. Nu cel mai vestit, nu ca mareşalul Jukov sau ca prietenul său Tuhacevski. Dar a servit sub Tuhacevski, a ajutat la luarea Siberiei de la Kolceak. A ajutat la înfrângerea generalului Denikin în Crimeea, în 1920.

Metcalfe se uită la o fotografie a tatălui Lanei şi se pomeni vorbind:

— Ştii, am prieteni în Moscova – prieteni vechi, bine plasaţi în diverse ministere, oameni care îmi spun unele lucruri. Şi mi-au spus că NKVD-ul are ceea ce ei numesc *Kniga smerti* – Carte a morţii. Un fel de listă de persoane programate să fie executate…

— Şi tatăl meu e pe ea, îl întrerupse Lana.

— N-am ştiut dacă să-ţi spun, cum să-ţi spun.

— Şi crezi că eu nu ştiu? Ochii ei luciră de mânie. Crezi că eu nu mă *aştept* la asta – că *el* nu se aşteaptă la asta? Toţi oamenii de rangul lui, toţi generalii, toţi au ajuns să aştepte bătaia în uşă. Dacă nu acum, atunci mâine. Dacă nu mâine, atunci săptămâna viitoare sau luna viitoare.

— Dar şantajul lui von Schussler…

— Timpul lui va veni atunci când va veni. Nu trebuie să grăbesc eu momentul. Dar el s-a resemnat, Stiva. Aşteaptă bătaia în uşă. Când va veni, în sfârşit, cred că de fapt se va simţi uşurat. În fiecare dimineaţă îmi iau rămas-bun de la el pentru ultima dată. Începu să cureţe rana, apoi o tampona cu vată şi iod. Ei bine, nu cred că are nevoie de copci – slavă Domnului, pentru că eu de-abia îmi cos ciorapii! Nu mi-aş dori să-ţi cos pielea, dragul meu. Ştii, e de-a dreptul ironic, nu?

— Cum aşa?

— Sau poate e doar o coincidenţă. Nu pot să mă abţin să nu mă gândesc din nou la Tristan şi Isolda. Dragul meu, îţi aminteşti, o rană l-a împins pe Tristan în braţele Isoldei. Iar ea a trebuit să-l vindece.

Metcalfe scrâşni din dinţi când ea apăsă rana. Apoi spuse:

— Isolda era o vindecătoare magică, exact ca tine. Luă o înghiţitură din ceaiul tare. Din nefericire, aşa cum îmi aduc aminte, rana lui a fost mortală, nu?

— De două ori a fost rănit, Stiva. Prima dată într-o luptă cu logodnicul Isoldei, pe care l-a omorât, dar rana nu i se mai vindeca. Numai Isolda, vindecătoarea magică, putea să-l salveze, aşa că el a căutat-o. Iar atunci când ea şi-a dat seama că Tristan îi ucisese logodnicul, a încercat să se răzbune – dar apoi ochii lor s-au întâlnit şi ei i-a căzut arma din mână.

— Exact ca în viaţă, hm? ricana Metcalfe sarcastic. Apoi Tristan a fost rănit din nou, în alt duel, dar de această dată Isolda nu l-a mai putut salva şi au murit împreună, împreună pentru

totdeauna. În lumea baletului şi a operei, cred că asta se numeşte final fericit.

— Desigur! Pentru că nu mai pot fi separaţi, prostuţule! Iubirea lor e acum nemuritoare.

— Dacă ăsta e final fericit, atunci sunt curios să ştiu cum e tragedia, zise el, muşcând din piroşcă. Delicioasă!

— Mulţumesc. Tragedia e ceea ce trăim în viaţa de zi cu zi, aici, spuse Lana. Tragedia e un lucru obişnuit în Rusia.

Metcalfe clătină din cap şi zâmbi.

— Ce vrei să spui?

Ea clipi repede într-un gest deliberat teatral, de falsă naivitate.

— Nu *vreau* să spun ceva, Tristan. Adică, Stephen. Numai că adevărata rană a lui Tristan e mai adâncă, în interiorul lui – e propriul lui sentiment de vină. *Asta* era rana care nu se vindeca.

— Acum sunt *sigur* că încerci să-mi spui ceva, zise Metcalfe. Tonul era glumeţ, dar simţi o împunsătură care nu avea nimic de-a face cu rana lui.

— În Rusia, vinovăţia şi nevinovăţia sunt la fel de împletite ca şi loialitatea şi trădarea. Există cei vinovaţi şi cei capabili să se simtă vinovaţi – şi nu sunt acelaşi lucru.

Metcalfe îi aruncă o privire încărcată de curiozitate şi înghiţi greu. Existau în ea adâncimi, îşi dădu seama, pe care abia începea să le întrezărească.

Lana zâmbi reţinut, trist.

— Se spune că sufletul omenesc e o pădure întunecată. Unele sunt mai întunecate decât altele.

— Sună atât de rusesc, spuse Metcalfe. Tragic până la capăt.

— Iar vouă, americanilor, vă place să hotărâţi voi înşivă. Sunteţi întotdeauna convinşi că orice aţi face va fi bine.

— În timp ce voi, ruşii tragici, păreţi să credeţi că nimic bun nu va rezulta niciodată din nimic.

— Nu, zise ea dur. Tot ce ştiu sigur e că nimic nu merge conform unui plan. *Nimic*.

— Să sperăm că te înşeli în privinţa asta.

— Mai ai documente pentru mine, da? zise ea, observând pachetul sigilat cu documente din buzunarul de la pufoaica lui, care era întoarsă pe dos pe masa din bucătărie.

— Ultimul set, spuse Metcalfe.

— Ultimul? N-o să se întrebe de ce a secat izvorul?

— S-ar putea. Poate ar trebui să nu i le dai pe toate o dată.

— Da. E mai credibil aşa. Dar ce-i voi spune când se va termina?

— Îţi exprimi uimirea. Spui că nu ai nici o idee de ce nu le mai aduce acasă, dar nu poţi să-l întrebi, desigur. Presupui că securitatea a fost întărită şi nu mai are voie să scoată documente secrete din birou.

Ea încuviinţă.

— Va trebui să devin o mincinoasă mai bună decât sunt.

— Uneori e o însuşire necesară. Oribil, dar adevărat.

— O veche zicală rusească spune că dacă te lupţi prea mult timp cu un dragon vei deveni şi tu unul.

— O veche zicală americană spune că orice prost poate spune adevărul; e nevoie de talent ca să minţi bine.

Ea ieşi din bucătărie clătinând din cap.

— Trebuie să mă pregătesc să plec la teatru. Metcalfe scoase briceagul şi deschise ambalajul de celofan. Nu era nici un bilet de la Corky. Răsfoi hârtiile, trecând repede peste ele, întrebându-se dacă Lana se uita măcar peste documentele pe care le transmitea. Era mult mai inteligentă şi mai cu picioarele pe pământ decât o crezuse el.

Şi dacă le citea cu atenţie? Ce ar vedea? Metcalfe o asigurase că toate notele şi comunicatele secrete erau bucăţi dintr-un puzzle care aveau să le arate naziştilor cât de slabă – şi deci cât de *docilă* – era Rusia. Avea să vadă în documente ceea ce i se *spusese* să vadă, nu?

Era oare destul de abilă politic pentru a vedea că de fapt se comunica mesajul opus: că Rusia era lipsită de apărare şi ca urmare, o ţintă pentru invazia germană? Îşi făcea griji în privinţa asta – şi totuşi ea nu spusese nimic care să indice că se simţea indusă în eroare. Corky îl trimisese să joace un joc riscant, riscant pe mai multe niveluri.

Parcurse repede documentele şi apoi ceva îi atrase atenţia. Era o pagină ce părea acoperită de fleacuri, coloane fără sens de litere şi numere. Un cod, sesiză imediat. Se uită mai atent, văzu grupul de cinci cifre şi identificatorul ce începea transmisia şi recunoscu codul.

Era un anumit cifru sovietic, codul SUVOROV, numit după marele general din secolul al XVIII-lea. Metcalfe mai ştia şi că era un cod pe care nemţii îl spărseseră. Trupe finlandeze descoperiseră o carte de coduri rusească, scorojită, în Consulatul

rus din Petsamo şi le-o dăduseră naziştilor. Britanicii, din analiza transmisiunilor germane, confirmaseră că naziştii spărseseră într-adevăr codul. Armata rusă, în orice caz, nu avea nici o idee.

Metcalfe înţelese imediat de ce atât de multe dintre documentele WOLFSFALLE erau în cod SUVOROV. Era o lovitură de maestru a la Corky. Documentele criptate vor fi automat mai interesante şi cumva mai credibile pentru nazişti, codul dând impresia seriozităţii conţinutului lor.

Dar, Metcalfe nu putea citi cele mai multe dintre documente. Le memora însă pe acelea scrise normal şi îşi dădu repede seama că acest lot avea ceva diferit. Ultimul set înfăţişase o Armată Roşie surprinzător de slabă şi vulnerabilă, dar care încerca să-şi refacă forţele.

Al doilea set „dezvăluia” *motivul* reînarmării. *Detaliile* plănuitei reînarmări sovietice erau aici, iar acestea spuneau o poveste alarmantă, cu amănunte şocante.

Erau ordine de producere imediată a zeci de mii de tancuri de ultimă oră, mult mai grele şi mai puternice decât orice aveau nemţii, mai grele chiar decât Panzerele. Tancuri de mare viteză, capabile să se deplaseze cu o sută de kilometri pee oră – şi, după detalii, nu erau proiectate să opereze pe teren accidentat ci pe drumurile bune ale Germaniei şi ale Europei de Vest. Douăzeci şi cinci de mii de asemenea tancuri trebuia terminate până în luna iunie a anului următor.

Erau ordine – ordine *contrafăcute*, inventate de echipa hui Corky – pentru dezvoltarea celui mai avansat sistem de arme ofensive, incluzând avioane, rachete şi bombe. Ordine pentru producerea multor de avioane de transport pentru desant aerian. Acestea nu erau arme destinate să apere Rusia die un posibil atac. Erau arme *ofensive*, care, de asemenea, trebuia să fie gata până în luna iunie a anului următor. Ordinele subliniau acest termen limită.

Mai mult. Memorandumuri urgente, ultrasecrete, între doi generali importanţi ai Armatei Roşii, generalul A. M. Vasilevski şi Jukov, se refereau la ceva numit Operaţiunea *Groza* – Trăsnet. Operaţiunea *Groza*, citi el, îi fusese prezentată lui Stalin şi celorlalţi membri ai Biroului Politic în septembrie, în urmă cu câteva luni, în condiţii de maximă securitate.

Memorandum după memorandum, document după document, Metcalfe puse cap la cap detaliile acestei închipuite „Operaţiuni

Groza”, exact aşa cum ştia că va face serviciul de spionaj german. La începutul lui iulie următor, potrivit planului, Armata Roşie avea să deţină douăzeci şi patru de mii din noile sale tancuri la frontiera vestică.

Frontiera cu Germania nazistă.

În următoarele câteva luni urma să se desfăşoare o masivă, dar secretă masare de trupe ale Armatei Roşii la frontiera vestică a Rusiei. Alte ordine vizau antrenarea unor trupe de asalt aerian – aproape *un milion* de paraşutişti, pregătiţi să atace Germania în spatele frontului inamic.

Operaţiunea *Groza* nu era un set de planuri pentru apărarea Rusiei. Era un plan detaliat pentru un război ofensiv împotriva Germaniei naziste.

Şi un atac iminent împotriva Germaniei naziste era fixat pentru luna iulie 1942.

Stalin dezvăluise toate acestea într-un discurs secret în faţa unor înalţi ofiţeri, abia cu o săptămână în urmă. Potrivit acestor documente, copii ale discursului circulaseră printre generalii de la vârf ai Armatei Roşii.

Metcalfe trebuia să-şi impună să-şi reamintească cum că aceste documente erau false.

O copie a acestui discurs fictiv al lui Stalin era inclusă printre documentele WOLFSFALLE şi avea un ton atât de autentic, încât Metcalfe se întrebă dacă era posibil să fie adevărat. Discursul suna astfel:

Tovarăşi!

Operaţiunea Groza *a fost aprobată*. *Planul nostru de război e gata*. *În optsprezece luni*, *în vara anului 1942*, *lovitura noastră fulgerătoare asupra fasciştilor va începe*. *Dar va fi doar lovitura de deschidere*, *tovarăşi*, *un pas înainte pentru răsturnarea capitalismului în Europa şi victoria comunismului sub conducerea Uniunii Sovietice*!

Cercurile conducătoare capitaliste din toate ţările Europei, *ca urmare a războiului lor de distrugere reciprocă*, *vor deveni slabe şi incapabile să facă faţă înălţării glorioase a socialismului în Europa şi în lume*. *Este datoria noastră de onoare să eliberăm popoarele lumii*!

Metcalfe citea cu uimire amestecată cu mânie crescândă. Era cea mai deplină nebunie, dar în acelaşi timp strălucită. Era făcută doar din cuvinte, în întregime inventată şi în acelaşi timp,

în întregime plauzibilă.

Şi mai erau dovezi, dacă mai era nevoie de aşa ceva, ale înşelăciunii lui Corky. Nu doar asupra lui Hitler – ci asupra lui Metcalfe. *Aceste documente vor alcătui un tablou*, spusese Corky.

Ce fel de tablou?

Tabloul unui urs, *Stephen*. *Dar un urs îmblânzit*. *Un pui de urs căruia i s-au tăiat ghearele*.

Corky îl minţise în legătură cu natura documentelor false, exact aşa cum minţise în legătură cu motivul real pentru care îl trimisese pe Metcalfe la Moscova. Bătrânul maestru de spionaj îi spusese că misiunea lui era aceea de a-l evalua pe von Schussler în vederea unei eventuale recrutări, dar se dovedea a fi cu totul diferită: era aceea de a o folosi pe Lana pentru a-i pasa lui von Schussler aceste documente inventate. Şi apoi Corky îl înşelase, viclean, încă o dată, ascunzând adevăratul mesaj al documentelor WOLFSFALLE. Nu înfăţişau nicidecum un pui de urs îmblânzit. Făceau portretul unei puteri militare care se reînarma rapid, care plănuia un atac masiv, secret, împotriva Germaniei naziste.

Câteva seturi de documente perfect falsificate treceau de la fiica unui general al Armatei Roşii la un diplomat nazist ambiţios. Era tot ce trebuia pentru a-i împinge pe nazişti să lanseze un atac împotriva Uniunii Sovietice – un atac care va constitui cu siguranţă sfârşitul Germaniei naziste.

Indignarea lui Metcalfe se transformă repede în îngrijorare: dacă Lana ar citi aceste documente, nu şi-ar da seama că nu a fost cinstit cu ea? Credea că îi dă documente prin care ar asigura Germania că Rusia doreşte pacea. Şi totuşi acestea demonstrau contrariul. Indicau că Moscova intenţiona să atace mai întâi Germania.

Ce va face – dacă le va citi? Va refuza să i le dea lui von Schussler?

Ei bine, exista acest risc. Acum nu mai avea de ales. Corky îl manipulase, iar el trebuia să o manipuleze pe ea. Putea doar să spere că nu va avea timp să le citească şi că nu va avea intenţia să o facă.

Spera că, pur şi simplu, le va da germanilor.

— Stiva! strigă ea.

Purta un body negru şi un halat larg, alb peste el; era

machiată, cu rujul proaspăt aplicat.

— Arăţi minunat, spuse el.

— Şi tu eşti prostuţ, zise ea cu o mişcare teatrală a capului.

— Nu doar că arăţi minunat, *eşti* minunată. Eşti o femeie remarcabilă.

— Te rog, se răsfaţă ea. Îmi acorzi mai multă importanţă decât merit. Se întinse după pachetul de documente.

— Ai grijă cum le manevrezi, spuse Metcalfe. Cât mai puţin cu putinţă.

— De ce?

De ce, se gândi el. *Pentru că dacă nu umbli cu ele*, *poate că n-o să te uiţi la ele*. *Şi dacă nu te uiţi la ele*, *atunci poate n-o să vezi cum eşti minţită*. *Nu*, *nu „minţită” – cum te mint* eu. *Cum te manipulez*, *te trădez*.

Dar răspunse:

— Se pare că vrăjitorii care au falsificat aceste documente au reuşit cumva să pună şi amprente pe ele. Amprente care aparţin liderilor militari sovietici. Aşa că dacă naziştii fac o verificare, o analiză, aceste hârtii vor părea perfect autentice. Metcalfe inventase totul, dar suna plauzibil. Minciunile erau convingătoare, dar îl durea să i le spună ei.

— A, zise ea. Ce inteligent.

— Lana, ascultă. Ai fost uimitor de curajoasă. Ceea ce ai făcut… ştiu cât de greu a fost. Dar orice lucru are un motiv. Depind atâtea de ceea ce ai făcut. Atârnă atâta în balanţă.

— Aceste hârtii atât de pline de cifre şi cuvinte misterioase… ai crede că nimeni nu le poate citi.

— Da.

— Şi totuşi fiecare conţine ceva puternic. Ca antidotul pe care îl prepară fecioarele Isoldei, nu? râse ea.

— Nu chiar, zise el confuz.

— Vrei să spui că aceste hârtii nu sunt menite să producă o dragoste adâncă şi de durată între iubitul nostru lider şi conducătorii celui de-al Treilea Reich? Nu vor produce o afecţiune pentru Rusia ce va intoxica inimile lui Ribbentrop şi Heydrich, Himmler şi Hitler?

Metcalfe se uită curios la ea şi înghiţi greu. Da, existau în ea adâncimi, îşi dădu seama, pe care abia începea să le zărească.

— Spuneai că nu ştii nimic despre aceste lucruri. Dar se pare că ştii mai mult decât nimic, *dusia* mea.

— Mulţumesc, dragule. Şi tu – amândoi ştim ceva mai mult decât nimic. Dar nu un poet englez avertiza împotriva a ceea ce numea el „a cunoaşte puţin”? Uneori mă-ntreb dacă ceva mai mult decât nimic nu este mai periculos decât nimic. Dar atunci aş fi în pericol, nu? De vreme ce ştiu aproape nimic. Zâmbetul ei era misterios. Vino, dragul meu. Acum eu vreau să-ţi arăt ceva.

— Îmi place cum sună asta, replică Metcalfe. O urmă în camera de zi şi fu surprins să vadă un pom de Crăciun împodobit cu ornamente făcute în casă şi fructe. Un pom de Crăciun? Remarcă el. Nu e ceva împotriva legii, în acest paradis lipsit de Dumnezeu? Nu a interzis Stalin Crăciunul?

Ea zâmbi şi ridică din umeri.

— Nu e un pom de Crăciun, e o *iolka*. Pur şi simplu punem o stea roşie în vârf şi atunci nu se mai numeşte pom de Crăciun. Împodobirea brazilor e un obicei păgân, oricum. Creştinii doar l-au preluat. Nu avem nici Moş Crăciun; avem Moş Gerilă.

— Şi asta? întrebă el, arătând spre o cutie de lemn sculptat de pe o masă.

Era căptuşită cu postav verde şi conţinea două pistoale de duel cu lucrătură elaborată, perfect identice, aşezate în suporturi. Intarsiile de nuc erau decorate cu sculpturi înfăţişând frunze de acant; ţevile de oţel octogonale erau gravate cu imaginile unui foc.

— Astea trebuie să fie vechi de un secol, zise el.

— Mai vechi. Sunt comoara cea mai de preţ a tatălui meu – pistoale de duel despre care se spune că au fost folosite de Puşkin.

— Extraordinar!

— Vezi tu, conducătorii noştri ne spun că ei creează omul sovietic, că suntem cu toţii noi, curăţaţi de istorie, curăţaţi de tradiţiile învechite şi rele şi de păcatele strămoşilor. Dar sunt încă aici, aceste rădăcini de familie. Încă ne mai leagă. Mici lucruri ce se transmit din generaţie în generaţie. Ele ne dau un simţământ al identităţii, aceste lucruri… care e cuvântul, unul aşa de frumos? Un cuvânt poetic. Sună ca ceva conţinut în respiraţie, în aer…

Metcalfe râse.

— „Moşteniri de familie”?

— Da, exact.

— Dacă există poezie în cuvântul ăsta, tu o pui acolo.

— „Moştenire de familie”, zise ea încet, blând, de parcă cuvântul însuşi ar fi fost un vechi obiect fragil. Tatăl meu are nişte lucruri din astea – *moşteniri de familie*, propriile lui comori secrete cu care se mândreşte. Mici comori pe care le-a preţuit nu din cauză că sunt valoroase, ci fiindcă atâţia strămoşi de-ai lui au avut grijă să i le transmită. Cum ar fi cutia muzicală Paleh. Arătă către o cutie neagră lăcuită, cu capacul împodobit cu imaginea unei păsări de foc frumoase, multicolore. Sau această icoană din secolul XV a Schimbării la Faţă. Era un panou de lemn pictat, măsurând poate cincisprezece pe zece centimetri, în care era înfăţişat Iisus în haine strălucitoare, transformat într-o apariţie spirituală radioasă în prezenţa a doi discipoli.

— Şi într-o zi toate astea vor fi ale tale. Ea spuse, dusă pe gânduri:

— Nimic din ceea ce e valoros nu e vreodată cu adevărat al tău. Sunt la tine doar în păstrare.

— Dar nu văd nici un lucru de-al tău, Lana. Trebuie să primeşti multe daruri de la mulţii tăi admiratori. Unde le ţii?

— Pentru asta sunt făcute bunicile. Bunici care locuiesc departe de aici. Bunici care locuiesc în Iaşkino.

— Unde e Iaşkino?

— Un mic sat în bazinul Kuzneţk. La multe ore cu trenul de aici. Ei îşi spun „provinciali pursânge” şi asta e o laudă, nu o scuză.

— Când vine vorba despre ruşi, uneori e greu să faci diferenţa. Dar cel puţin ai un loc sigur pentru propriile tale moşteniri de familie viitoare.

— Pari să-ţi imaginezi peştera lui Aladin. Comoara mea constă într-un anumit dar, de la un anumit admirator – deşi rămâne o comoară de nepreţuit.

— Iar începi… Spune-mi, Lana, asta e o laudă sau o scuză?

— Are vreo importanţă?

— Doar că încep să fiu gelos.

— Nu fi. Darul iubirii tale e ceea ce contează mai mult decât orice pentru mine. Îl trase aproape de ea. Stiva al meu, încă de când ne-am întâlnit prima oară… ceea ce mi-ai dat tu contează pentru mine mai mult decât îţi dai seama. Mai mult decât îţi vei da vreodată seama.

— Lana, eu…

Telefonul sună brusc. Ea păru speriată. Îl lăsă să sune de

câteva ori înainte de a se hotărî să răspundă.

— Alo? Da, sunt Lana. Palidă. Ascultă, bâiguind nişte silabe din când în când. După câteva secunde, îi mulţumi celui care sunase şi închise.

— Era prietenul meu Ilia, costumierul, spuse ea. Era tulburată, aproape speriată. A întrebuinţat un fel de cod pe care îl folosim noi doi pentru a vorbi la telefon. Ilia zice că supraveghetorul meu, Kundrov, a fost la Balşoi azi şi a pus multe întrebări despre mine. Şi despre prietenul meu, americanul.

— Continuă.

— Dar au mai fost şi alţii. De la NKVD. Toţii caută. Folosesc cuvântul „spion”.

— Da, zise Metcalfe nervos. Toţi americanii sunt spioni.

— Nu, de data asta e altfel. S-au dat ordine să fii găsit şi dacă vei fi găsit, să fii arestat.

— Ameninţări, încercă Metcalfe să o liniştească – doar ameninţări.

— De ce, Stiva? Ştiu despre astea… despre toate astea. Cu un gest al mâinii arătă documentele pe care le lua cu ea pentru întâlnirea cu von Schussler de mai târziu.

— Nu, nu ştiu.

— Nu m-ai înşela, Stiva. Ai face-o? El o îmbrăţişa, incapabil să continue să mintă.

— Trebuie să plec, zise el. Tatăl tău urmează să sosească din clipă în clipă.

28

Ted?

— Da?

— Îmi recunoşti vocea? urmă o pauză lungă.

— Da?

— Îmi recunoşti vocea? Urmă o pauză lungă.

— Da, cred că da. La dracu', omule, ce se întâmplă? Vocea lui Ted Bishop suna diferit – înfundată, tensionată. Era vocea unui om înspăimântat. Metcalfe suna dintr-o cabină telefonică de la câteva străzi de apartamentul tatălui Lanei de pe Petrovka. Jurnalistul britanic lucra la Metropol; de altfel era aproape întotdeauna acolo.

— Mai târziu, zise Metcalfe repede. Am nevoie de ajutorul tău.

— *Mie-mi* spui. Pe-aici viermuiesc băieţii veseli.

— Am nevoie să înşfaci nişte lucruri din camera mea. Poţi să intri, nu? Cunoşti personalul de acolo de ani de zile; cineva îţi poate deschide.

— Că mă cunosc de ani de zile nu înseamnă că mă plac. Familiaritatea aduce cu sine dispreţul şi toate astea. Dar o să văd ce pot face.

— Mulţumesc. Lasă-mă să te sun peste câteva ore ca să-ţi dau un loc de întâlnire.

— Că veni vorba de telefoane, ai primit o grămadă de mesaje urgente de la cineva – mi le-au dat până şi mie, în restaurant, în caz că te întâlnesc. Cineva pe nume „Domnul Jenkins"? Tipu' pare disperat.

— Domnul Jenkins – ăsta era Hilliard. Am înţeles, zise Metcalfe. Mulţumesc.

— În regulă... ăă, ascultă... fă-ţi un serviciu şi nu te întoarce aici. Înţelegi ce zic?

Metcalfe închise şi îl sună imediat pe Hilliard la Ambasada Statelor Unite. Se prezentă drept domnul Roberts, dar, înainte de a apuca să spună că îşi pierduse paşaportul, fu întrerupt.

— Iisuse Hristoase, unde dracu' *ai fost*? zise Hilliard pe o voce joasă, tremurătoare – frică şi furie. Ce *dracu'* ai pus la cale? Ai fost „ars", ştii, nu?

— Da.

— Vor sânge, omule. Trebuie să ieşi dracului din Dodge,

înţelegi? Amos Hilliard, omul din Midwest, folosea o veche expresie din Vest, dar Metcalfe înţelese. Eşti sancţionat acum, continuă Hilliard. Ai fost scos din joc.

Metcalfe îngheţă. Trebuia să iasă din Moscova, din Uniunea Sovietică, imediat. Nu-l aştepta decât fie arestarea, fie uciderea. Corky transmisese ordinul să fie scos din ţară imediat.

— O să am nevoie de sprijin.

Asta însemna acte false, vize, bilete de avion. Documente pe care doar Corky i le putea furniza.

— Evident. Bunul Dumnezeu a dat, dar El vrea să te mişti repede. Cum ar fi ieri. Înţeles?

— Înţeles. Modul lui Hilliard de a se referi la Corcoran ar fi putut fi, în alte circumstanţe, amuzant. Acum nu era.

— Şi în ceea ce mă priveşte, simt o poftă nebună de *satsivi.* Într-o jumătate de oră sau cam aşa ceva. Cu asta, Hilliard închise.

Metcalfe ieşi iute din cabina telefonică.

*

Violonistul îl văzu pe bărbatul micuţ, cu chelie şi cu ochelari cu lentile groase ieşind pe intrarea principală a Ambasadei americane. Ştia că bărbatul era un funcţionar minor al ambasadei, un al treilea secretar. De asemenea, după informaţiile care îi fuseseră furnizate, era un agent al spionajului american.

În timp ce îl urmărea pe american, vântul îşi schimbă direcţia şi prinse o mireasmă de Barbasol. Bărbatul se bărbierise proaspăt, folosind o cremă de ras americană.

Da. Omul acesta îl va conduce la ţintă. Era sigur de asta.

Arma cântărea greu sub haina de la costumul lui Amos Hilliard. Nu era obişnuit să poarte armă, îi displăcea senzaţia; şi ura ceea ce era pe cale să facă. Dar trebuia făcut. Corky fusese categoric în privinţa asta. Mesajul codificat nu lăsa loc de interpretare.

Metcalfe e un risc pentru misiune, *aşadar un risc pentru soarta lumii libere*. *E o necesitate tristă*, *dar trebuie să fie eliminat*.

Tânărul agent îndeplinise ceea ce i se ordonase să facă. Dar fusese descoperit. Moscova viermuia de blestemaţi de agenţi NKVD şi GRU care erau pe punctul de a-l înşfacă pe tip. Aveau să-l prindă; era doar o problemă de timp. Corky nu ar avea nici o

posibilitate de a-l scoate pe Metcalfe la timp. Şi o dată prins, l-ar interoga cum numai ruşii ştiu să o facă, iar Metcalfe ar ceda; nu exista nici o îndoială în privinţa asta. Întreaga operaţiune ar fi expusă şi Corky nu ar – nu ar vrea – să lase să se întâmple aşa ceva. Miza era prea mare şi nimeni nu trebuia să o pericliteze.

În momente ca acesta Hilliard se întreba dacă era cu adevărat croit pentru această slujbă. Ceea ce avea de făcut era pe drept cuvânt cea mai rea parte a misiunii. Într-un fel îi plăcea Metcalfe, dar nu ăsta era principalul. Ştia că Metcalfe era unul dintre băieţii buni, una dintre şepcile albe. Tipul nu era un trădător. Dar Corky dăduse ordinul, iar Hilliard nu avea de ales. Avea o treabă de făcut.

*

Metcalfe ajunse la restaurantul Aragvi cu şapte minute înainte. „într-o jumătate de oră sau cam aşa ceva” însemna exact treizeci de minute; Hilliard era pe atât de exact în limbaj pe cât era de punctual. Nu mai era coada obişnuită din faţa restaurantului, pentru că nu era încă ora cinei; asta îi uşura lui Metcalfe sarcina de a observa venirile şi plecările. În timp ce supraveghea intrarea din faţă şi cea laterală din punctul său de observaţie de pe treptele Poştei Centrale de pe strada Gorki, îşi aminti că îi promisese lui Ted Bishop să-l sune pentru a-i da un loc de întâlnire. Dar putea să aştepte până după această întâlnire. Durerea din umăr îi mai trecuse, deşi încă mai simţea rana zvâcnind.

Amos Hilliard intră la Aragvi pe scările din spate, unde ştia că nu va fi observat şi îşi croi drum prin pasajul întunecat către toaleta bărbaţilor.

Fu surprins şi enervat să descopere că era cineva acolo. Un bărbat stătea în picioare la chiuvetă, spălându-se de zor pe mâini cu apă şi săpun. Ei bine, nu conta. Hilliard avea să aştepte. După ce tipul va pleca, va scoate pistolul Smith and Wesson şi va înşuruba amortizorul în ţeava special modificată, ghintuită. Va verifica de două ori pentru a se asigura că revolverul e armat.

Stephen Metcalfe va sosi, aşteptându-se să primească documente false şi instrucţiuni despre cum să părăsească Rusia pe ascuns. Ultimul lucru la care s-ar aştepta ar fi ca Amos Hilliard să scoată revolverul şi să-i tragă câteva gloanţe în cap.

Hilliard ura că trebuia să facă asta, dar chiar nu avea de ales.

Ezită, uitându-se la omul care continua să se spele pe mâini cu o meticulozitate remarcabilă, obţinând o spumă despre care Hilliard era convins că nu provenea de la săpunul sovietic de rahat.

Era ceva neliniştitor de familiar în legătură cu bărbatul cu faţa inexpresivă, cu trăsături aristocratice şi degete lungi, delicate. Se întrebă dacă nu cumva mai văzuse chipul omului înainte. De curând, gândi el. Era posibil? Dar nu. Era doar din cauza nervozităţii lui.

Apoi omul de la chiuvetă ridică privirea şi ochii lor se întâlniră, iar Amos Hilliard simţi un fior brusc, inexplicabil.

Cu exact un minut înainte de ora de întâlnire stabilită, Metcalfe traversă strada Gorki şi se îndreptă către intrarea de serviciu a restaurantului. Era descuiată, fireşte, dată fiind frecvenţa livrărilor de mâncare şi alte provizii; reuşi să intre neobservat şi să traverseze restaurantul spre toaleta bărbaţilor unde întâlnise pe Hilliard cu doar câteva zile în urmă.

Părea să nu fie nimeni înăuntru şi el ezită un moment, şovăind să încuie uşa aşa cum făcuse Hilliard ultima dată. Decise că era mai bine să nu o încuie. Hilliard întârzia. Neliniştit, făcu câţiva paşi prin încăpere, verificând closetele şi în ultimul dintre ele îl văzu pe Hilliard.

Pantofii şi pantalonii lui Hilliard, mai exact. Pantalonii de tweed şi ghetele de piele maro ale diplomatului erau inconfundabile; fără îndoială îi aparţineau lui Amos Hilliard şi nu unui rus.

Ciudat, se gândi. De ce era Hilliard pe budă mai degrabă decât să aştepte aici, lângă chiuvete, aşa cum făcuse ultima dată?

— Amos! Strigă, dar nu primi nici un răspuns. Amos, zise încă o dată, mai îngrijorat.

Împinse uşa closetalui care se răsuci uşor şi se deschise.

Iisuse Hristoase! Ceea ce văzu îi provocă o senzaţie de vomă, îl ului, îl făcu să se prăbuşească la podea. Nu, nu *din nou*! Amos Hilliard şedea pe closet, cu capul răsturnat pe spate, cu ochii injectaţi holbându-se la tavan; o secreţie încărcată de sânge îi curgea pe gură şi pe nas. Beregata îi fusese aproape secţionată chiar sub laringe. Urma inciziei, o tăietură de grosimea unei lame, era stacojie şi pronunţată; semn că arma fusese un fel de sârmă subţire, puternică. Diplomatul fusese strangulat, i se tăiase gâtul exact la fel ca lui Scoop Martin şi celor de la baza din

Paris.

Nu! Hilliard fusese ucis de curând, în urmă cu câteva minute – nu putea să se afle aici de multă vreme. Cinci minute? Şi mai puţin poate?

Metcalfe atinse faţa vânătă a lui Hilliard. Avea temperatura normală a corpului.

Ucigaşul trebuia să se afle în apropiere.

Metcalfe se repezi la uşă, apoi ezită. Criminalul putea să-l aştepte de cealaltă parte a uşii, restaurantul pustiu oferindu-i adăpost, dându-i posibilitatea de a sta acolo, gata să lovească.

Metcalfe izbi cu piciorul în uşă, făcând-o să se deschidă. Se trase înapoi, se ghemui pe o parte, urmărind să vadă dacă vreo siluetă sărea din întuneric, cu laţul în mână. Nu apăru nimeni. Dintr-un salt ajunse în hol, răsucindu-şi corpul dintr-o parte în alta, gata să acţioneze la nevoite. Dar nu era nimeni acolo. Şi totuşi ucigaşul nu putea să fi plecat de mai mult de un minut sau două.

Alergă pe cele mai apropiate scări, sărind câte două şi chiar trei trepte o dată, gata să dea peste un chelner care ducea o tavă. Metcalfe îi aruncă o privire chelnerului mic, în uniformă, măsurându-l repede, eliminându-l ca posibil ucigaş.

O pală de aer rece pe culoar îi spuse că se deschisese ieşirea spre stradă, cu câteva secunde în urmă. Cineva fie intrase, fie ieşise, deşi nu aceasta era calea pe care Metcalfe intrase în restaurant. *Ucigaşul.* În orice caz era posibil. Plecase pe uşa asta?

Neobservat, crăpă uşa de oţel, având grijă să nu scoată nici un sunet. Dacă ucigaşul plecase pe aici şi se plimba – ca să nu trezească bănuielile celor de pe stradă – nu alerga, aşa că nu putea să se afle departe. Trebuia să fie vizibil. Dacă exista măcar posibilitatea elementului-surpriză, Metcalfe voia să o păstreze. Se strecură prin deschizătura îngustă, închizând uşor uşa în urma lui, mulţumit că nu făcuse nici un zgomot.

Se afla în spatele clădirii. Din containere de gunoi uriaşe, de oţel, se revărsau resturi alimentare urât mirositoare. Se uită înjur, dar acolo nu se afla nimeni.

Oricine era cel care îl ucisese pe Amos Hilliard dispăruse fără urmă.

Metcalfe ştia că trebuie să plece imediat, dar unde? Nu putea să se întoarcă la Metropol. NKVD ştia că era implicat în activităţi

clandestine. Trebuia să iasă dracului din Moscova cât mai curând cu putinţă. Dar asta era mult mai uşor de zis decât de făcut. Din acest stat totalitar, unde toată lumea era supravegheată şi graniţele erau puternic păzite, era la fel de greu de ieşit pe cât era de greu de intrat. Printre actele sale de la Metropol se aflaseră câteva seturi de paşapoarte false şi alte acte de identitate contrafăcute, dar fără îndoială acum erau proprietatea NKVD-ului. De departe, cel mai prudent şi cel mai logic mod de a acţiona era să-l contacteze pe Corky şi să-l pună să organizeze retragerea pe care o menţionase Hilliard. Pentru a o face bine era nevoie de coordonare, de negocieri la cel mai înalt nivel. Iar Corky era expert în organizarea unor astfel de acţiuni. O asemenea treabă se făcea de către un singur agent, cu excepţia urgenţelor celor mai cumplite.

Voia s-o ia pe Lana cu el. Dată fiind implicarea ei nu mai era în siguranţă aici. Îşi promisese sieşi că o va proteja; trebuia să o scoată de acolo.

Pentru a pune planul în aplicare, trebuia contactat Corky, iar în momentul acela cea mai bună metodă de a ajunge la Corky părea să fie prin Ted Bishop. Până la urmă, Metcalfe nu putea să dea un telefon internaţional decât de la hotel, ceea ce ieşea din discuţie. În Moscova nu se putea da un telefon peste hotare de la o cabină telefonică. Amos Hilliard era mort. El nu avea transmiţător.

Rămânea doar Ted Bishop. Bishop, fiind corespondent străin, era firesc să dea frecvent telefoane la mare distanţă, poate chiar zilnic, din camera lui de hotel sau de la Poşta Centrală. Aşadar, Bishop putea suna în locul lui la unul din numerele de urgenţă din Londra sau New York. Spunând doar câteva cuvinte aparent fără sens, Bishop putea să-l alerteze pe Corky fără să ştie ce face sau cu cine vorbeşte.

Şi mai existau şi alte modalităţi ca Bishop să-l poată ajuta dacă dintr-un motiv sau altul n-ar fi reuşit să dea un telefon. Transmisia radio BBC pe care Metcalfe o asculta la Paris îi dădu ideea. Mesaje codificate, sub formă de felicitări personale, se transmiteau în timpul fiecărui calup de ştiri de seară la BBC – mesaje care alertau agenţii din teren, înţelesul lor adevărat rămânând nedesluşit pentru toţi ceilalţi ascultători. De ce n-ar folosi aşa transmisiunile de ştiri? Metcalfe se hotărî. Schiţă în gând planul unei transmisiuni care suna inocent, pe care Bishop

putea să o trimită ziarului la care lucra, *Manchester Guardian*. Va fi, de exemplu, un comentariu al unui concert, al unei reprezentaţii – poate chiar al baletului. Dar anumite fraze de urgenţă conţinute în transmisia de altfel nesemnificativă – limbaj codificat formulat de Corky, care ar trece uşor de cenzorii sovietici – ar ajunge la Corky, i-ar atrage atenţia şi l-ar avertiza asupra a ceea ce se întâmplă şi a ceea ce trebuia făcut. Fireşte, metoda nu va fi aşa de rapidă ca un apel telefonic de urgenţă la un număr prestabilit din Londra sau Washington, care era metoda preferată.

Desigur, Metcalfe nu putea fi sincer cu Ted Bishop, nu putea să-i spună jurnalistului cine era cu adevărat şi ce făcea de fapt în Moscova. Va inventa o minciună plauzibilă cum că autorităţile sovietice se pregăteau să-l aresteze pentru că era un om de afaceri bogat, aceasta făcând parte din campania lor, în plină desfăşurare, de a-i discredita pe capitaliştii străini ca spioni. Asta era tot ce trebuia să i se spună lui Ted Bishop. Dată fiind înclinaţia aparent antisovietică a britanicului, probabil că era suficient.

La urma urmei, gândi Metcalfe, minţise pe cineva mult mai important pentru el, cineva la care ţinea – nu, E *care o iubea* – cu adevărat. Începea să mintă mult prea uşor.

Totuşi, jurnalistul englez rămânea un semn de întrebare pentru Metcalfe, simpatiile lui fiind neclare. În momentul acela, trebuia să presupună că nu putea avea încredere în nimeni. Trebuia să fie extrem de precaut cu Bishop.

Liniştit, mergând normal, Metcalfe ocoli spre partea opusă a restaurantului Aragvi fără să fie văzut de poliţie. Găsi o cabină telefonică la câteva străzi distanţă, în faţa intrării unui dispensar dărăpănat, Clinica Centrală nr. 22 din Moscova. Clinica era întunecată, închisă; nu se afla nimeni prin preajmă. Sună la Metropol şi ceru cu Ted Bishop.

La numărul 7 de pe strada Gorki era masiva, impozanta clădire a Poştei Centrale, terminată în 1929 în măreţul stil sovietic. Interiorul era la fel de impunător: era proiectată să ofere senzaţia solidităţii unei bănci centrale, sau cel puţin a unei importante clădiri guvernamentale, ceea ce şi era de fapt. Aici moscoviţii aşteptau la cozi lungi ca să trimită telegrame rudelor şi prietenilor din colţuri îndepărtate ale Uniunii Sovietice, să

expedieze colete sau să cumpere timbre poştale, să dea telefoane internaţionale din cabine înăbuşitoare. Cu toate acestea, în ciuda plafoanelor extraordinar de înalte, a coloanelor şi a granitului, în ciuda imensei embleme cu secera şi ciocanul de pe perete, păstra aspectul mohorât al tuturor clădirilor oficiale sovietice. Metcalfe stătea în umbra unui intrând, aşteptându-l pe Ted Bishop.

Privea un bărbat între două vârste care telefona dintr-o cabină şi observă cât de atent erau monitorizate apelurile telefonice. Trebuia să prezinţi fie un paşaport, fie o carte de identitate, să completezi un formular, să plăteşti în avans, după care nu era nici o îndoială că cineva îţi asculta convorbirea. Se gândi, dar respinse imediat această idee, să sune chiar el la unul din numerele de urgenţă ale lui Corky. Actele lui de identitate ruseşti false nu i-ar fi asigurat posibilitatea să dea un telefon internaţional; pentru asta trebuia fie să-şi folosească propria identitate, ceea ce era mult prea riscant acum, fie paşaportul pe numele Daniel Eigen, despre care, de asemenea, era de presupus că era compromis. Nu, trebuia să sune Ted Bishop în locul lui. Putea să o facă fără a atrage mai mult atenţia decât era necesar.

În sfârşit, exact la timp, jurnalistul plinuţ intră pe uşile masive cărând geanta de piele a lui Metcalfe şi privind înjur neliniştit. Metcalfe se trase înapoi, privind, aşteptând să se asigure că nu îl urmărise nimeni pe Bishop înăuntru. Cât timp jurnalistul merse până în centrul rotondei, aruncând priviri furişe înjur, Metcalfe rămase în ascunzătoarea slab luminată, supraveghind uşile principale pentru a se asigura că nu urmăreau alţii acţiunile reporterului. Alţii care să îl urmărească pe Bishop – sau care lucrau *cu* el.

Metcalfe lăsă să se mai scurgă un minut. Bishop începu să se plimbe de colo-colo, cu o încruntare iritată. În sfârşit, când părea că Bishop se pregăteşte să plece, Metcalfe apăru agale din alcovul lui ascuns. Dar Bishop, care nu-l văzuse pe Metcalfe, părea să semnalizeze cuiva, mişcând încet un deget arătător ridicat. Metcalfe îngheţă, rămase pe loc, privi.

Da, cu siguranţă Bishop făcea semn cuiva. Dar cui?

Şi apoi Metcalfe văzu.

În capătul opus al holului, lângă un rând lung de ferestre ce arătau ca nişte ghişee de bancă, se deschise o uşă şi ieşi un

bărbat blond.

Un bărbat blond cu ochi cenuşii. Agentul NKVD se apropie de Ted Bishop şi – Metcalfe auzi – începu să vorbească repede în rusă.

Metcalfe îşi simţi măruntaiele îngheţând. *O*, *Doamne*! *Ted Bishop nu era curat*!

Cu o repeziciune care îl făcu să îi vină rău, înţelese: nesătula, joviala curiozitate jurnalistică, întrebările scormonitoare. Gargara antisovietică ce ascundea simpatii mai ascunse. Scena beţiei din camera lui, când Bishop se repezise în baie să vomite. Aceea trebuie să fi fost o înşelătorie, un pretext de a trece în revistă lucrurile lui Metcalfe, printre care se aflau anumite instrumente de spionaj, crema şi pasta de ras goale în interior, multe acte false de identitate. Bishop trebuie să le fi cercetat câtă vreme întârziase în baie, prefăcându-se că îi e rău şi aşa aflase adevărul despre Metcalfe. Poate îl informase NKVD-ul, după ce agenţii îi răscoliseră camera. Poate îl urmărea în folosul NKVD-ului.

Orice era posibil. Reporterul era în Moscova de ani de zile, tolerat de autorităţi. Trebuie să se fi încheiat târguri, să fi făcut compromisuri. Sau şi mai rău. Străinii erau uneori recrutaţi de NKVD; Ted Bishop era unul dintre ei.

Cunoaşte-ţi toate ieşirile, zicea Corky. Dar Metcalfe nu avusese timp să o facă. Lipsa de timp îl făcuse să omită tocmai precauţiile de securitate care îi erau atât de necesare.

Mergând repede de-a lungul holului, rămânând în umbră până la uşile principale, Metcalfe aşteptă până se apropie un cuplu care se certa zgomotos şi se strecură printre uşi strâns în urma celor doi.

Apoi mări pasul până când ajunse să alerge pe strada Gorki. Trebuia să o găsească pe Lana la Balşoi şi să o avertizeze.

Asta în cazul în care nu era deja prea târziu.

29

Faţada Teatrului Balşoi era luminată spectaculos, dar în faţă era linişte, ceea ce însemna că spectacolul era în plină desfăşurare. Ocoli până în spatele clădirii până găsi ceea ce părea a fi o intrare a artiştilor. Era încuiată; bătu cu pumnul în uşă până îi deschise un paznic înalt şi deşirat, cu început de chelie şi ochelari cu rame de aur. Purta un combinezon albastru de armată, cu inscripţia „Paza Teatrului Academic de Stat Balşoi”, care se regăsea şi pe şapca albastră militară.

Îngrijorarea paznicului mai scăzu când îl văzu pe bărbatul din faţa lui.

Îmbrăcat într-un halat medical alb, cu un stetoscop în jurul gâtului şi cu o geantă medicală neagră în mână, Metcalfe era un medic sovietic convingător. Deghizarea lui era completată de privirea trufaşă, aproape imperioasă.

Fusese simplu să intre în clinica părăginită. Dispensarul nu era păzit, iar încuietoarea cedase după câteva secunde de lucru cu şperaclul. Găsise repede dulapul de haine şi înşfăcase un halat de rezervă, apoi găsise stetoscopul şi geanta neagră. Cu totul, nu îi luase mai mult de cinci minute.

— Da, domnule doctor?

— Sunt doctorul Cevadze, zise Metcalfe, închipuindu-şi că numele sovietic georgian putea explica uşorul accent. Am fost chemat pentru a da îngrijiri unei dansatoare care evoluează în seara asta.

Paznicul ezită.

— Care?

— De unde dracu’ să ştiu? Una care interpretează un rol principal, sunt sigur, astfel nu m-ar fi scos de la petrecere. Se pare că e o problemă destul de urgentă. O întindere. Acum, te rog să mă conduci imediat în culise.

Paznicul încuviinţă şi deschise uşa mai larg.

— Vă rog, veniţi pe aici. Am să chem pe cineva să vă conducă, tovarăşe doctor.

Un maşinist jerpelit cu mustaţa abia mijită îl conduse pe Metcalfe printr-o serie de coridoare întunecate şi murdare din labirintul culiselor de la Balşoi. Băiatul şopti:

— Urcăm trei etaje, apoi la stânga scenei şi nu mai scoase nici un cuvânt; spectacolul era în desfăşurare. Metcalfe auzi orchestra interpretând muzică de Ceaikovski; recunoscu o temă din actul doi din „Lacul lebedelor”.

În comparaţie cu grandoarea spaţiilor publice ale teatrului, culisele erau surprinzător de murdare. Trecură pe lângă toalete care puţeau, pe coridoare dărăpănate cu bucăţi de parchet lipsă, pe lângă estrade şi scări ruginite. Cu feţele mânjite de machiaj, dansatori în costume de scenă fumau şi bârfeau. Când trecură pe lângă scenă, Metcalfe auzi acordurile prelungi, neliniştitoare ale oboiului şi ale harpei şi acordurile îndelungi ale piesei lui Ceaikovski şi recunoscu frumoasa melodie din actul doi, *pas de deux*. O umbră de lumină albastră sinistră domina întunericul culiselor; Metcalfe se opri şi se pomeni având înaintea ochilor scena şi o secţiune a sălii.

— Aşteaptă, zise, apucându-l pe băiat de umăr. Tânărul se uită la el, uimit că doctorul voia să prindă ceva din reprezentaţie.

Decorul era magic şi strălucitor: un lac luminat de lună, înconjurat de plopi înalţi – iar în centru era Lana. Metcalfe privi, extaziat.

Lana juca rolul lui Odette, regina lebedelor, îmbrăcată într-un mm alb, care îi punea în evidenţă talia minusculă, împodobită cu pene şi paiete; avea părul strâns bine în coc, acoperit cu o cască de pene albe. Era delicată şi vulnerabilă, grozav de asemănătoare cu o pasăre. Dansa cu prinţul Siegfried, iar în jurul lor se învârteau puii de lebădă, care se retraseră apoi în culise lăsându-i singuri pe Odette şi Siegfried. El o ridică graţios, o puse uşor pe podea, iar mâinile lui rămaseră pe trupul ei; ea îl îmbrăţişa, arcuindu-şi gâtul de lebădă spre el şi Metcalfe simţi o împunsătură ridicolă de gelozie. Era un dans şi nimic mai mult; era munca ei, slujba ei, prinţul fiind doar un coleg.

— Bine, zise Metcalfe. Să mergem în cabină. O să o aştept acolo până la pauză.

— Chiar cred că nu ar trebui să vă aflaţi aici, se auzi slab o voce vorbind în engleză cu accent rusesc.

Metcalfe se întoarse, surprins – putea fi taciturnul băiat?

— Apoi văzu cine vorbea. Recunoscu părul blond, ochii cenuşii.

NKVD-istul. Stătea la un metru distanţă, cu un pistol în mână.

— Da, tu eşti, zise agentul NKVD, aproape şoptind. Tânărul maşinist privea terorizat. Pentru un moment nu team recunoscut,

dar eşti plin de surprize. Ei bine, dacă ai venit s-o vezi jucând pe domnişoara Baranova, trebuia să-ţi cumperi un bilet ca toţi ceilalţi. Oaspeţii nu au voie în spatele senei. Vino cu mine, te rog. Metcalfe zâmbi.

— O armă e inutilă, zise, dacă nu vrei să tragi cu ea. Şi mă îndoiesc că vrei să tragi în mijlocul acestui *pas de deux*. Va tulbura concentrarea domnişoarei Baranova şi va distruge plăcerea spectatorilor, nu-i aşa?

Agentul încuviinţă din cap cu o expresie impasibilă.

— Mi-ar plăcea să nu fiu nevoit să trag, dar între a te lăsa să scapi şi a tulbura reprezentaţia – mă tem că nu am de ales.

— Întotdeauna există o opţiune, spuse Metcalfe, dându-se încet înapoi. Simţi greutatea pistolului în buzunarul de la piept, dar asta nu-l linişte: până să-l apuce, rusul va fi apăsat deja pe trăgaci. Ceva din fizionomia NKVD-istului îi spunea lui Metcalfe că rusul nu va ezita să tragă.

— Ţine-ţi mâinile pe lângă corp, ordonă rusul. Metcalfe roti ochii la stânga, cuprinzând decorul, sistemul de scripeţi la care putea ajunge. Mult deasupra lor se legănau pereche de greutăţi de plumb, agăţate de funii legate de cârlige. Duse mâinile la spate şi se dădu înapoi câţiva paşi, ca şi cum ar fi fost speriat.

— Nu trage, zise el, făcând ca vocea să-i tremure pentru a simula frica. Spune-mi doar ce vrei.

Frânghia! Era acolo; putea să o apuce! Scoţând încet cuţitul din buzunarul de la spate şi, fără ca rusul să observe, puse lama ascuţită pe frânghia groasă şi tăie o dată, de două ori.

Agentul NKVD îşi îngădui un zâmbet abia schiţat, mai nalt un rânjet de fapt.

— Prefăcătoria ta nu mă prosteşte. Nu poţi continua să fugi; nu există ieşiri. Îşi sugerez să vii cu mine în linişte.

— Şi *apoi* ce? zise Metcalfe.

În sfârşit, cuţitul tăie toată frânghia, care-i zvâcni din mână.

Greutăţile de plumb se repeziră către bărbatul blond. Rusul auzi şuieratul, se uită în sus şi sări într-o parte chiar în momentul în care greutăţile veneau spre el, ratându-l cu doar câţiva centimetri. Dar se deplasase, nu mai avea poziţie de tragere, arma lui nu-l mai ameninţa pe Metcalfe. Tânărul maşinist scoase un ţipăt uşor şi fugi.

Metcalfe sări, nu într-o parte, ci către blond. Se prăbuşi peste NKVD-ist, ţintuindu-l la podea şi trântindu-i un genunchi în

stomac.

Din sala principală se auzi brusc zgomot de voci puternice. Orchestra se oprise. Era o nebunie! Dar Metcalfe nu putu să se uite să vadă ce se întâmplase. Blondul se zbătea, arcuindu-şi trupul în sus, braţele lui puternice îl încleştară pe Metcalfe, dar nu mai avea suflare. Brusc, ceva îl lovi zdravăn pe Metcalfe în moalele capului, atât de puternic că simţi gust de sânge în gură. Era arma agentului; rusul reuşise să-şi elibereze braţul drept şi-l pocnise cu ea.

Metcalfe icni, apoi îşi înfipse din nou genunchiul în stomacul bărbatului şi mai tare şi îi smulse arma din mână. Îl lovi cu ea în tâmplă cu atâta forţă că la început crezu că l-a omorât.

Trupul agentului se înmuie, mâinile îi căzură pe podea şi dădu ochii peste cap. Era inconştient – dar pentru câtă vreme?

Acum se auzeau ţipete de peste tot. Mai mulţi oameni, membri ai echipei, fugeau spre el să-l prindă. Metcalfe sări în picioare şi văzu că era încolţit!

Sări în dreapta, fugi către o scară de metal şi o escaladă. Ducea la un pod construit din ţevi de metal şi plăci de lemn, exact deasupra scenei. Când ajunse la pod, trase scara în sus, împiedicându-i pe ceilalţi să îl urmărească. Traversă podul în fugă şi pentru prima dată văzu ce se întâmplase când tăiase frânghia şi eliberase greutăţile de plumb. Nu era nici o mirare că se oprise muzica şi că tot teatrul răsuna de voci speriate. Trăsese o cortină neagră şi grea, folosită împotriva focului, întrerupând pe neaşteptate reprezentaţia; publicul crezuse că undeva în teatru izbucnise un incendiu şi mulţi se grăbeau să iasă afară!

Podul ducea la o altă estradă îngustă. Metcalfe alergă pe ea până ajunse la o trapă ce ducea către un fel de uşă de acces din lemn. Ţipetele de dedesubt erau din ce în ce mai puternice, mai înspăimântate. Membrii personalului încercau să îl prindă pe intrusul în halat alb de doctor care trăsese cortina în mijlocul „Lacului lebedelor”. Uşa se deschise. Metcalfe intră şi se cufundă imediat într-un întuneric complet. Orbecăi de-a lungul unui tunel scund şi îngust – un pasaj, probabil. Vocile, strigătele de pe scena de dedesubt se auzeau înăbuşit. Bâjbâi prin pasaj, mergând cu mâinile întinse pentru a se apăra de obstacole nevăzute.

O dâră de lumină pe podea indica o altă uşă; Metcalfe se opri,

pipăi rama, apoi clanţa unei uşi de lemn negeluit. Apăsă clanţa, deschise uşa şi ajunse într-un coridor slab luminat care-i era vag familiar. Da! Şi-l amintea. Mai fusese pe aici când o căutase prima dată pe Lana. Porni grăbit spre lungul şir de cabine. Pe uşa celei de-a treia scria „S.M. Baranova” şi era crăpată câţiva centimetri.

Înăuntru se auzeau voci. Ea era acolo! Îmbrăcată în costumul alb de lebădă, vorbind cu un tânăr membru al personalului cu obrajii ciupiţi de vărsat.

— Nu e nimic, îi spunea bărbatul primei-balerine. E o alarmă falsă – o defecţiune a echipamentului de scenă, cu siguranţă.

— E o nebunie! răspunse Lana. Nu s-a mai întâmplat până acum! Unde e directorul, directorul de scenă? Cineva trebuie să facă un anunţ!

Se uită în sus şi rămase împietrită.

— Stiva! ţipă. Ce…

— Repede, Lana! Ascultă-mă! Se uită de la asistent la Lana, întrebător.

— E în regulă, Stiva. El e Ilia, prietenul meu. Cel care m-a avertizat.

— Nu, îmi pare rău, Lana. Trebuie să vorbim între patru ochi. Făcu un gest către uşă; Ilia încuviinţă, părând tulburat şi părăsi camera.

Ea fugi la Metcalfe şi îl îmbrăţişa. Machiajul ei de scenă era gros, genele pline de rimei, dar asta nu o făcea mai puţin frumoasă.

— De ce eşti aici? Eşti îmbrăcat… te-ai deghizat în doctor ca să intri aici, dar nu trebuia să vii! Stiva, ce se întâmplă?

— Lana, totul e prea riscant! Plec din ţară şi vreau să vii cu mine!

— *Ce*? De ce spui asta?

Îi relată repede despre Ted Bishop, despre agentul NKVD care îl văzuse la locul livrării.

— Ştiu despre mine, m-au văzut ridicând documentele. Ştiu de tine. E mult prea uşor să facă legătura între noi doi şi nu vreau să se întâmple aşa ceva; nu o să *las* să se întâmple aşa ceva!

— Stiva! izbucni Lana. Totul e un risc aici, tot ce fac. Am ales să fac ceea ce am făcut nu fiindcă m-ai obligat tu, ci pentru că am crezut este bine, că binele va rezulta de aici – atât pentru Rusia, cât şi pentru tata. Şi nu, nu *vreau* să merg cu tine,

înţelegi? Acum, te rog, trebuie să pleci.

— Nu vreau să plec fără tine. Lana păru înspăimântată.

— Nu, Stiva, nu pot părăsi Rusia.

— Nu eşti *în siguranţă* aici.

— Nu trăiesc aici pentru că sunt în siguranţă. E casa mea. E în sângele meu.

— Lana...

— *Nu*, Stiva!

Era furios. Ştia că e inutil să se certe cu ea. Metcalfe îşi scoase halatul şi stetoscopul, îndesându-le în geanta neagră.

— Dacă nu vrei să vii cu mine, eu trebuie să ies de aici fără să fiu văzut şi mă tem că prea mulţi oameni mi-au zărit faţa. Vor căuta peste tot. Vor fi aici din clipă în clipă.

— Aşteaptă, zise ea.

Deschise uşa şi ieşi pe coridor. Metcalfe o auzi vorbind cu cineva. Se întoarse după un minut.

— O să te ajute Ilia.

— Ai încredere în el?

— Cu viaţa mea. El ştie toate secretele de aici şi conduce camionul pentru recuzită, aşa că te poate scoate din Moscova.

— Şi unde mă va duce?

— E un depozit în împrejurimile Moscovei unde teatrul ţine decorurile mai mari, recuzita care nu e necesară. Este locul unde se construiesc decorurile. E un paznic acolo, dar poate fi cumpărat uşor – şi ieftin.

Metcalfe încuviinţă.

— Pot să mă ascund acolo?

— Într-o grămadă de locuri. Cel puţin pentru două zile.

— Nu-mi trebuie atât. Am nevoie de un loc în care să am puţină linişte ca să-mi dau seama ce voi face în continuare.

Se auzi o bătaie în uşă şi Ilia intră, aruncând spre Metcalfe o mască mare, o glugă şi o robă neagră.

— E una dintre măştile baronului von Rothbart, spuse el. O rezervă. Nu o foloseşte niciodată.

Metcalfe o luă, impresionat.

— Geniul răului! Vrăjitorul care o ţine prizonieră pe Odette sub chipul unei lebede. Bună idee. E singurul motiv plauzibil ca eu să mă plimb pe aici cu faţa ascunsă.

Ilia zâmbi recunoscător.

— Orice pentru un prieten al Lanei. Apropo, Lana – Grigoriev

vrea să reia spectacolul imediat.

— Stiva, zise Lana, lipindu-se iar de el şi îmbrăţişându-l. Nu e nevoie să-ţi spun că mai degrabă aş vrea să fiu cu tine, aici, decât jos, pe scenă.

— Acolo e locul tău, zise Metcalfe. Pe scenă.

— Nu spune asta!

— Dar aşa e, replică Metcalfe. Acolo eşti adevărată, vie.

— Nu, zise ea. Sunt vie doar lângă tine. Dar astea – arătă cabina şi costumul – şi astea fac parte din mine. Ne vom vedea curând, Stiva al meu. Ilia va avea grijă de tine. Îl sărută pe buze, apoi fugi din cameră.

Holul din faţa şirului de cabine era acum plin de artişti în diverse costume care se grăbeau spre scenă. Cineva bătea din palme şi-i îndemna pe dansatori să se mişte mai repede. Prin acest haos, Ilia şi Metcalfe, care purta complicata mască pe faţă şi roba neagră, putură să se mişte neobservaţi. Pentru toată lumea, Metcalfe trecea drept personajul respectiv, baronul von Rothbart; cel mai mare risc era să apară adevăratul interpret al baronului, dar din fericire nu se întâmplă nimic.

Apoi Metcalfe văzu doi paznici în vălmăşagul de artişti. Cercetau feţele celor care treceau, puneau întrebări urlând. Metcalfe trecu la nici un metru de unul dintre ei, aşteptându-se să fie oprit şi interogat, dar parcă era invizibil. Paznicii nu-i acordară nici o atenţie. Masca pe care o purta nu doar îi ascundea faţa, dar dădea legitimitate prezenţei lui acolo. Era un artist, aşadar nu trebuia oprit.

Riscurile de a se expune părură să scadă când cei doi dădură colţul către o porţiune a coridorului pe care Metcalfe nu o văzuse înainte, spre o scară abruptă de ieşire în spate. Intrară pe casa întunecată a scărilor şi coborâră repede.

Dar de la nivelul de dedesubt urca spre ei un alt paznic, întinse mâna să-i oprească.

Lui Metcalfe i se urcă stomacul în gât.

— Hei, Volodia, strigă Ilia cu jovialitate. Ce dracu’ se întâmplă aici?

Paznicul îl cunoştea pe costumierul Lanei!

— Căutăm un intrus îmbrăcat în haine de doctor, zise paznicul.

— Doctor… N-am văzut, îmi pare rău, răspunse Ilia. Dar dacă prietenul meu nu ajunge pe scenă în treizeci de secunde, am

rămas fără slujbă! Continuă să coboare scările, urmat îndeaproape de Metcalfe.

— O secundă! ţipă gardianul după ei. Ilia se întoarse. Metcalfe îngheţă.

— Ai promis că-mi faci rost de două bilete pentru reprezentaţia din weekend-ul ăsta, zise paznicul. Unde sunt?

— Mai lasă-mă un pic, spuse Ilia. Hai, baroane, trebuie să ne grăbim. O luă în jos pe trepte, urmat de Metcalfe.

Ajunşi la baza casei scărilor, Ilia îl conduse prin alt labirint de pasaje până ajunseră la o trapă de oţel. Orbecăi, reuşind să o clintească şi să o deschidă.

— Intrarea menajeriei, zise el.

— Menajerie?

— Cai, urşi, câteodată chiar elefanţi, când montăm „Aida”. Crede-mă, animalele astea jegoase nu folosesc intrarea de scenă. Nu când se balegă peste tot.

Metcalfe îşi scoase masca. Merseră repede printr-un tunel lung care mirosea puternic a excremente de animale, cu podeaua de ciment acoperită cu paie. Dădea într-un doc de încărcare acoperit unde erau parcate câteva dubite, pe fiecare dintre ele fiind inscripţionate cuvintele „Teatrul Academic de Stat Balşoi”. Ilia fugi spre nişte uşi duble şi le deschise. De afară se auzi vuietul traficului. Apoi intră în cabina unei dubite. Metcalfe o luă prin spatele maşinii, deschise uşile şi se caţără înăuntru. Compartimentul era încărcat cu decoruri uriaşe de pânză pictată, dar reuşi să se strecoare printre ele şi să închidă uşa după el. Motorul hurui slab, apoi porni. Ilia acceleră de mai multe ori, apoi vehiculul se puse în mişcare.

Metcalfe se lăsă să cadă pe podeaua de oţel ruginit care vibra când şoferul accelera. Mirosul de combustibil parţial ars era oribil.

Se lăsă pe spate, pregătindu-se pentru lunga călătorie către suburbiile oraşului. Deşi era complet întuneric, în minte îi rămăsese imaginea strălucitoare a Lanei. Se gândea cum trecuse peste avertismentul lui, cum îl sărutase şi apoi fugise. Curajul, impetuozitatea ei. Pasiunea ei.

Şi la cum refuzase oferta lui de a o scoate din ţară. Era foarte dezamăgit, dar în acelaşi timp înţelegea. Nu putea să-şi părăsească tatăl, ţara natală. Nici măcar pentru Stiva al ei. Legăturile ei cu Rusia erau mai strânse; era amarul adevăr.

Brusc camioneta rămase pe loc, cu motorul oprit. Nu trecuseră nici cinci minute de când plecaseră de la Balşoi. Ce se întâmplase – fusese Ilia oprit? Motorul nu murise; fusese oprit şi nu din cauza unui semafor. Ascultă, încercând să prindă vreun semnal, voci. Dar nu se auzea nimic.

Se ridică şi se ascunse în spatele unuia dintre decorurile de pânză pentru cazul în care dubita ar fi percheziţionată. Stând între două decoruri, aşteptă.

Apoi uşile dubitei se deschiseră şi interiorul fu inundat de o stranie lumină galbenă. Metcalfe stătea perfect nemişcat, sperând ca o eventuală inspecţie să fie scurtă, superficială. Oricine ar fi văzut decoruri de la Balşoi ar fi fost satisfăcut, după care ar fi închis uşa dubitei şi ei ar fi putut să-şi reia drumul în siguranţă.

De ce? Se întreba. *De ce fuseseră opriţi*?

— E acolo, în spate! Strigă o voce. Vocea lui Ilia; Metcalfe o recunoscu.

Alte câteva voci, urmate de paşii răsunători ai cuiva care urca în maşină. Metcalfe îngheţă. Auzi din nou vocea care trebuia să fie a lui Ilia:

— Credeţi-mă, e acolo.

Dar nu se putea să fie Ilia! *Şi dacă era*, *cu cine vorbea*?

Decorul de pânză fu sfâşiat, expunându-l pe Metcalfe. Doi oameni îl luminau cu lanternele. Doi oameni în uniformă. Uniforme de la Balşoi? Erau paznici?

Nu. Recunoscu uniformele, emblema cu şarpele încolăcit şi pumnalul de pe epoleţi. Dar nu avea sens!

Cei doi îl înşfăcară şi îl scoaseră afară. Metcalfe îşi dădu seama imediat că nu avea rost să se lupte; dubita era înconjurată de ofiţeri în uniformă. Ilia, fumând, vorbea cu câţiva dintre ei; atitudinea lui relaxată indica faptul că nu fusese oprit cu forţa. Nu fusese tras pe dreapta. Erau oameni pe care îi cunoştea, sau cel puţin oameni în preajma cărora se simţea confortabil, oameni cu care *coopera*.

Dubita era într-o curte, o zonă pe care o recunoscu doar după fotografii. Un loc pe care sperase să nu-l vadă niciodată personal.

Îi puseră cătuşe la mâini; îl îmbrânciră înainte, înconjurat de o falangă de oameni în uniformă.

— Ilia! strigă Metcalfe. Rezolvă neînţelegerea asta.

Dar Ilia se urca deja pe locul şoferului din dubită. Aruncă

ţigara pe suprafaţa de beton, apoi îi salută prietenos cu mâna pe bărbaţi înainte de a porni motorul şi a pleca.

Gardienii îl împinseră şi îl târâră pe Metcalfe spre o intrare arcuită ale cărei cărămizi galbene erau îngrozitor de familiare.

Era în sediul NKVD.

În Lubianka.

30

Să-i spui coşmar – ar fi lipsit de acurateţe: coşmarele conţin întotdeauna o frântură de indiciu cum că nu sunt decât vise, că poţi să te trezeşti şi te vei trezi pentru a te elibera de oroare. Metcalfe ştia că nu era un coşmar. Era realitate, realitatea *lui* şi lucrul cel mai înspăimântător în legătură cu ea era că nu avea nici o scăpare. În ultimul an de când lucra pentru organizaţia lui Alfred Corcoran, mai trecuse prin destule situaţii înspăimântătoare. Fusese la un pas de a fi descoperit, prins sau arestat în numeroase ocazii. Fusese împuşcat, aproape omorât. Şi fusese martorul unor crime, al uciderii unor oameni la care ţinea foarte mult.

Dar toate erau nesemnificative acum.

Era într-o celulă din cumplita închisoare Lubianka; altă lume, din care evadarea era imposibilă, unde însuşirile care îl scoseseră basma curată din atâtea situaţii dificile nu-i mai erau de nici un folos. Nu avea nici o idee de când se afla în această celulă: să fi trecut zece ore? Douăzeci? Nu avea cum să ţină socoteala timpului, nu era răsărit sau apus de soare, program, regularitate.

Era într-o celulă strimtă din subteran, îngheţată. Stătea întins pe un pat de fier a cărui saltea nu avea mai mult de cinci centimetri grosime şi emana duhoarea a nenumăraţi prizonieri dinaintea [ui. Exista o pătură de lână gri împuţită, nu mai lungă de un metru, care îi acoperea picioarele până la genunchi şi nu mare lucru în rest.

Metcalfe trecuse de limita epuizării, dar nu putea dormi: în celulă era o lumină orbitoare, care nu se stingea niciodată şi obloane de metal care lăsau să pătrundă lumină electrică de undeva de afară. Nu voiau să doarmă; epuizarea, fizică şi mentală, era obiectivul lor. La fiecare jumătate de minut, discul de metal ce acoperea vizorul de pe uşă se deschidea şi un ochi privea înăuntru. Ori de câte ori îşi trăgea pătura scurtă peste faţă, un paznic deschidea vizorul şi urla la el să-şi descopere faţa. Oricând se întorcea către perete, un paznic lătra la el să revină cu faţa spre uşă.

În celulă era aşa de frig că îşi vedea răsuflarea. Nu se putea

opri din tremurat. Fusese silit să se dezbrace, hainele îi fuseseră luate şi sfâşiate cu lame de ras, toţi nasturii de metal îi fuseseră luaţi, ca şi cureaua. Îi controlaseră trupul. I se ordonase să facă un duş, dar nu i se dăduse prosop să se şteargă. Trebuise să-şi pună hainele distruse înapoi pe corpul ud, apoi fusese dus în marş de-a curmezişul unei curţi către altă parte a clădirii, unde i se luaseră amprentele şi fusese fotografiat din faţă şi din profil.

Ştia destul de multe despre Lubianka, dar nu erau decât elemente seci din cărţi informative, rapoarte de spionaj şi bârfe ocazionale spuse în şoaptă. Ştia că cea mai veche clădire din complexul Lubianka fusese odată, înainte de Revoluţie, sediul Companiei de Asigurări Panruseşti. Ştia că CEKA, prima încarnare a poliţiei secrete ruseşti, o transformase în birouri, camere de interogatoriu şi celule de închisoare.

Ştia că era o fabrică a morţii, că erau executaţi prizonieri importanţi în beciul din strada Dzerjinski nr. 1, cea mai secretă dintre clădirile conexe ale Lubiankăi. I se spusese că atunci când un prizonier era pe cale să fie executat era dus într-o cameră din beci în care, pe podea, era întinsă o muşama şi i se administra un glonţ în ceafă cu un pistol automat Tokarev cu opt focuri, fie imediat ce intra în cameră, fie în timp ce stătea cu faţa la zid. Cei care îndeplineau execuţiile erau plătiţi bine, de obicei bărbaţi şi în cele mai multe cazuri analfabeţi şi se spunea că munca lor avea un preţ: alcoolismul şi suicidul erau foarte răspândite printre oamenii puşi să-i execute pe deţinuţi.

Imediat după aceea, trupul era luat pentru a fi pus într-o groapă comună. Venea o femeie şi ştergea pe jos. Moartea era constatată de un doctor angajat al NKVD, certificatul de deces fiind ultima bucată de hârtie care se punea la dosarul unei victime. Dacă victima nu era o persoană cunoscută, rudelor li se spunea întotdeauna că cel executat fusese condamnat la zece ani de închisoare fără drept de corespondenţă şi ăsta era ultimul lucru pe care îl aflau vreodată.

Ştia toate acestea, dar erau mult mai multe pe care *nu* le ştia. Fusese trădat de cineva – sau pur şi simplu NKVD hotărâse că era timpul să-l aducă acolo? Fusese văzut la locul livrării; i se percheziţionase camera de hotel; i se găsise transmiţătorul. Existau o duzină de motive să-l aresteze.

Dar de ce tocmai prietenul Lanei, costumierul şi colegul ei, Ilia – un bărbat în care ea părea să aibă încredere, care o avertizase

că o căutau agenţii – fusese cel care îl adusese aici?

Era posibil, desigur, ca Ilia să fie un informator, un mic colaborator al NKVD ca atâţia alţi sovietici. Poliţia secretă avea întotdeauna la mână pe cineva – o ameninţare la adresa unui membru al familiei sau descoperirea unei mici nereguli – ori pur şi simplu oferea o plată regulată simbolică. Nu era necesar un mare efort pentru a coopta pe cineva. NKVD îl bănuia pe Metcalfe, ştia că o vizitează frecvent pe Lana; era logic ca ei să-l angajeze sau să-l ameninţe pe omul de încredere al Lanei, să-i ordone lui Ilia să-l predea.

Dar era posibil… exista cea mai mică posibilitate ca Lana să-l fi trădat?

Ar fi făcut orice ca să-şi apere tatăl. Dacă s-ar fi exercitat presiuni asupra ei – presiuni puternice, de neîndurat – era atât de deplasat să-şi imagineze că ea ar fi cedat, că ar fi făcut jocul NKVD-ului?

Apoi îşi spuse: *De ce ar fi de neconceput ca Lana să te fi înşelat… când tu însuţi ai înşelat-o?*

Nu ştia ce să creadă. Era atât de extenuat că nu mai putea gândi limpede.

Se auzi un clinchet metalic şi uşa celulei se deschise. Metcalfe se ridică şi îşi făcu curaj pregătindu-se pentru orice i se putea întâmplă. Intrară trei gardieni în uniformă, doi dintre ei cu armele în poziţie de tragere.

— Ridică-te, zise gardianul şef.

Metcalfe se ridică în picioare, privindu-i cu grijă pe cei trei. Nu numai că era depăşit numeric, dar şi dacă reuşea să le smulgă o armă, să o pună în capul unuia dintre ei şi să ia un ostatic, ştia că nu ar ieşi niciodată de acolo. Trebuia să coopereze până se ivea vreo oportunitate.

— Cât e ceasul? întrebă.

— Mâinile la spate! ţipă acelaşi paznic.

Fu escortat printr-un coridor întunecat până la o uşă de fier cu un grilaj în centru care se dovedi a fi un mic lift primitiv. Fu împins cu faţa în peretele liftului. Uşa pocni, închizându-se şi liftul începu să urce.

Grilajul se deschise într-un coridor lung, cu o mochetă orientală pe podeaua de parchet şi pereţii vopsiţi în verde deschis. Singura lumină venea de la globurile albe de sticlă ce erau atârnau în tavan.

— Uită-te numai înaintea ta, ordonă gardianul şef. Mâinile la spate.

Metcalfe mergea, un gardian de fiecare parte şi unul în spate. Cu coada ochiului văzu că treceau pe lângă un lung şir de birouri, unele din ele cu uşile deschise, în care lucrau bărbaţi şi femei. La fiecare aproximativ douăzeci de paşi era un alt gardian în uniformă.

Auzi bătaia repetată de metal pe metal, apoi văzu că unul dintre gardienii ce staţionau bătea cu cheia în catarama curelei. Un fel de semnal.

Brusc fu împins spre perete, într-o nişă de mărimea unei cabine telefonice. Trecea cineva important sau cel puţin o persoană pe care nu voiau să o vadă el.

În sfârşit, ajunseră la o uşă mare de stejar lăcuită în negru. Gardianul şef bătu; după câteva secunde fu deschisă de un bărbat mic şi cărunt, cu o faţă palidă ca o stafie. Era un fel de secretar, iar încăperea în care lucra era anticamera superiorului său. Pe biroul lui erau o maşină de scris şi câteva telefoane. Se semnară hârtiile, conducătorul primind o copie. Metcalfe privi în tăcere, nevrând să-şi trădeze neliniştea în legătură cu locul în care era dus. Secretarul bătu la o uşă interioară, apoi ridică o trapă montată în ea.

— Prizonierul 08, zise el.

— Intră, răspunse o voce.

Secretarul deschise uşa şi se dădu înapoi în timp ce Metcalfe era escortat înăuntru de gardianul şef; ceilalţi rămaseră în urmă, înţepeniţi în poziţie de drepţi.

Acesta era biroul spaţios al cuiva cu grad mare. Pe podea era un covor mare oriental, mobila închisă la culoare şi masivă. Un birou acoperit cu postav verde era plin de teancuri de dosare şi o mulţime de telefoane. În spatele lui şedea un bărbat suplu, cu înfăţişare delicată, cu fruntea înaltă şi bombată, cu capul chel şi cu ochelari rotunzi fără ramă, care îi măreau grotesc ochii. Uniforma gri era călcată şi apretată. Fără să se mişte din spatele biroului întinse o mână ca de păianjen, făcând un gest rapid. Gardianul se întoarse pe călcâie şi părăsi camera.

Omul cu ochelari cu lentile groase se aplecă peste birou, căutând prin hârtii câteva minute, de parcă Metcalfe n-ar fi fost acolo. Scoase un dosar gros, apoi se uită la Metcalfe fără să zică nimic.

Metcalfe recunoscu îndelung onorata tehnică de interogatoriu: tăcerea trebuia să îl facă pe subiectul fără experienţă să nu se simtă la largul lui, să devină neliniştit. Dar Metcalfe nu era lipsit de experienţă. Era hotărât să tacă atât timp cât cel care urma să-l interogheze refuza să vorbească.

După vreo cinci minute, omul zâmbi şi zise, într-o engleză perfectă cu accent britanic:

— Preferi să vorbim în engleză? Apoi spuse în rusă: Sau în rusă? Înţeleg că vorbeşti fluent limba noastră.

Metcalfe clipi. Engleza putea să-i ofere un avantaj, se gândi. Poate că îl va lipsi pe omul NKVD-ului de uşurinţa de a exprima o nuanţă, o subtilitate pe care numai un vorbitor nativ al unei limbi o posedă. Răspunse în engleză:

— Nu are nici o importanţă pentru mine. Atâta timp cât putem vorbi liber şi deschis. Aveţi autoritatea, tovarăşe…? Mă tem că mi-a scăpat numele dumneavoastră.

— Nu l-am – cum spuneţi voi, americanii – „aruncat”. Poţi să-mi spui Rubaşov. Şi „domnule”, nu „tovarăşe” – la urma urmei, nu suntem tovarăşi, domnule Metcalfe. Ia loc, te rog.

Metcalfe se aşeză pe una dintre cele două mari canapele de piele care se aflau aproape de biroul lui Rubaşov. Acesta rămase în picioare. În spatele lui atârnau trei portrete înrămate, al lui Lenin, al lui Stalin şi al lui „Felix de Fier” Dzerjinski, infamul fondator al CEKA. Capul lui Rubaşov părea flancat de portrete, de parcă ar fi fost unul dintre ele.

— Vrei un pahar de ceai, domnule Metcalfe? Metcalfe refuză clătinând din cap.

— Este un ceai într-adevăr minunat. Preşedintele nostru pune să fie adus din Georgia. Ar trebui să guşti puţin, domnule Metcalfe. Ai nevoie de puteri.

— Mulţumesc, dar nu.

— Mi s-a spus că nu ai mâncat mâncarea ce ţi-a fost dată. Îmi pare rău să aud asta.

— O, asta era mâncare? Îşi aminti farfuria de tinichea cu o ciorbă apoasă de maţe ce-i fusese azvârlită, împreună cu un codru rânced de pâine neagră. Cu cât timp în urmă fusese? Cât timp trecuse de când fusese aruncat în celulă?

— Ei bine, asta nu e exact o staţiune la Marea Neagră, deşi nu există nici o restricţie în legătură cu durata şederii tale, hmm? Rubaşov se ridică de la birou şi se postă în faţa lui Metcalfe cu

mâinile încrucişate la piept. Cizmele lui înalte de piele neagră erau lustruite oglindă. Deci, eşti un agent foarte priceput. Nu mulţi pot scăpa de agenţii noştri aşa cum ai făcut-o tu. Sunt foarte impresionat.

O negare rapidă era, desigur, răspunsul pe care îl voia omul, dar Metcalfe nu spuse nimic.

— Sper că înţelegi situaţia în care te afli.

— Absolut.

— Mă bucur să aud asta.

— Înţeleg că am fost răpit şi încarcerat ilegal de membri ai poliţiei secrete sovietice. Înţeleg că s-a făcut o mare eroare care va avea repercusiuni cu mult peste ceea ce vă puteţi imagina.

Rubaşov clătină din cap încet, trist.

— Nu, domnule Metcalfe. Nu e nici o eroare. Toate „repercusiunile”, cum vă place dumneavoastră să spuneţi, au fost luate în considerare. Suntem o naţiune tolerantă, dar nu tolerăm spionajul îndreptat împotriva noastră.

— Da, zise Metcalfe calm. „Spionaj” e cuvântul de care vă place să faceţi uz ori de câte ori cineva decide că un vizitator străin e indezirabil, nu-i aşa? Cuiva, să spunem în Comisariatul pentru Comerţ Exterior, nu-i plac termenii unei afaceri care a fost perfectată cu firma familiei mele şi…

— *Nu*, domnule. Te rog să nu-mi iroseşti timpul cu bazaconiile dumitale. Îndreptă degetul ca o plantă agăţătoare către teancurile de dosare de pe biroul său. Astea toate sunt cazuri în care eu sunt procuror-anchetator. Vezi, am mult de lucru şi nu am destule ore într-o zi ca să o fac. Deci, aşa cum se spune, să trecem direct la oile noastre. Merse ţanţoş până la biroul lui, ridică o coală de hârtie şi i-o dădu lui Metcalfe. Anchetatorul putea a tutun de pipă şi transpiraţie acră. Mărturisirea dumitale, domnule Metcalfe. Semneaz-o *şi* putem să spunem că ne-am terminat treaba.

Metcalfe se uită la hârtie şi văzu că nu scria nimic pe *ea*. Se uită în sus cu un zâmbet şiret.

— Pur şi simplu semnează jos, domnule Metcalfe. Vom completa noi detaliile mai târziu.

Metcalfe zâmbi.

— Păreţi un om inteligent, domnule Rubaşov. Nu din topor, ca oricine o fi fost acela care a luat decizia să aresteze un important industriaş american a cărui familie are prieteni la Casa Albă. Nu

un om care vrea să fie responsabil pentru un incident diplomatic care e pe cale să scape de sub control.

— Amabilele dumneavoastră cuvinte îmi încălzesc inima, zise anchetatorul, sprijinindu-se de birou. Dar diplomaţia nu e grija mea. Nu e portofoliul meu. Slujba mea e să anchetez pur şi simplu delicte, apoi să decid pedepsele şi să am grijă să fie executate. Ştim mult mai multe despre tine decât îţi poţi imagina. Agenţii noştri ţi-au supravegheat activităţile de la sosirea în Moscova. Rubaşov ridică dosarul gros. Multe, multe detalii. Şi nu sunt activităţile unui om al cărui scop aici are cu adevărat legătură cu afacerile.

Metcalfe înclină capul pe o parte şi arcui o sprinceană.

— Sunt bărbat, domnule Rubaşov. Nu sunt imun la farmecele fetelor dumneavoastră din Rusia.

— Cum spuneam, domnule Metcalfe, te rog, nu-mi irosi timpul. Acum, venirile şi plecările tale din Moscova mă intrigă. Pari să te descurci uşor şi pe suprafeţe mari.

— Cunosc bine oraşul.

— Ai fost văzut ridicând documente de pe strada Puşkin. Negi că ai fost acolo?

— Ridicând documente?

— Avem fotografii, domnule Metcalfe.

Fotografii cu ce? se întrebă. Cu el luând pachetul din spatele radiatorului? Cu el strecurându-şi pachetul în haină? Fără să ştie cât au văzut, nu avea multe de recunoscut.

— Aş fi curios să văd aceste fotografii.

— Sunt sigur.

— Umblu cu documente cât e ziua de lungă. Toată această hârţogărie e sursa existenţei mele.

— Înţeleg. Şi e ceva obişnuit pentru tine să fugi când eşti abordat de agenţi NKVD?

— Eu cred că e o idee bună pentru *oricine* să fugă atunci când vede un agent NKVD apropiindu-se, dumneavoastră nu? Nu asta e reputaţia de care sunteţi mândri – că băgaţi frica până şi în inimile nevinovaţilor?

— Da, zise rusul cu un uşor chicotit. Chiar mai mult şi în ale vinovaţilor. Zâmbetul amabil dispăru. Ştiţi, sunt sigur că e un delict ca un civil să poarte o armă în Moscova.

— Port armă pentru protecţie, zise Metcalfe ridicând din umeri. Există elemente criminale aici, aşa cum ştiţi. Iar noi, oamenii de

afaceri străini şi prosperi, suntem uşor de recunoscut.

— Asta nu e o problemă obişnuită, domnule Metcalfe. Numai pentru asta şi ai în faţă un termen mai degrabă lung de încarcerare. Şi crede-mă, nu vrei să stai într-o închisoare sovietică. Se întoarse şi rămase în faţa portretelor lui Stalin, Lenin şi Dzerjinski, ca şi cum s-ar fi inspirat de la ei. Fără să se întoarcă, zise: Domnule Metcalfe, sunt oameni în această organizaţie – oameni mult mai sus-puşi decât mine – care doresc să te vadă executat. Avem dovezi, mult mai multe dovezi decât ţi-ai putea închipui, ale activităţilor tale de spionaj. Avem destule dovezi pentru a te trimite în gulag pentru tot restul vieţii.

— Nu ştiam că voi aveţi nevoie de dovezi pentru a deporta oamenii.

Ochii lui Rubaşov, măriţi de lentilele ca nişte lupe, priviră fix.

— Ţi-e frică de moarte, domnule Metcalfe?

— Da, răspunse Metcalfe. Dar dacă aş trăi în Moscova, nu mi-ar fi. În orice caz, dacă aveţi într-adevăr destule informaţii dintr-acestea fabricate pentru a mă deporta, atunci de ce vorbiţi cu mine?

— Pentru că vreau să vă ofer o alternativă. Să fac un târg, să spunem.

— Un târg?

— Da, domnule Metcalfe. Dacă-mi dai informaţiile de care am nevoie – confirmarea unor variate aspecte legate de organizaţia pentru care lucrezi, a obiectivelor, numelor şi aşa mai departe – ei bine, s-ar putea să te pomeneşti în tren spre casă.

— Aş vrea să vă pot ajuta. Dar nu am nimic să vă spun. Îmi pare rău.

Rubaşov îşi încleşta mâinile.

— Ei bine, zise. Şi mie îmi pare rău. Se duse la birou şi apăsă un buton. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Metcalfe. Poate că vei fi mai înclinat să vorbeşti liber la următoarea noastră întâlnire.

Uşa se deschise şi cei trei gardieni năvăliră înăuntru de parcă erau aşteptaţi să intre în scenă.

Fu condus imediat în altă parte a clădirii, unde coridorul era complet alb şi luminat orbitor. Un gardian apăsă un buton aflat pe uşa unei încăperi pe care scria Camera de Interogatoriu Numărul Trei. Soldaţii NKVD înarmaţi dinăuntru deschiseră uşa

către o încăpere în întregime albă, cu gresie strălucitoare pe jos, pe pereţi şi chiar pe tavan. Metcalfe văzu că îl aşteptau cinci paznici cu bastoane de cauciuc. Uşa fu închisă.

Nu spuse nimic, fiindcă ştia ce urmează.

Cei cinci oameni se aruncară asupra lui, agitând bastoanele. Era de parcă ar fi fost lovit, tare, în stomac şi în rinichi, numai că de zece ori mai rău; văzu stele verzi. Se luptă atât cât să-şi protejeze organele vitale de loviturile brutale. Dar nu era suficient. Se prăbuşi la podea, cu vederea înceţoşată.

Bătaia continua; din fericire leşină, durerea depăşindu-i rezistenţa.

Aruncară apă rece pe el, ceea ce îl trezi din leşin şi îl readuse în starea de durere insuportabilă, cruntă. Apoi loviturile reîncepură. Scuipa sânge pe podea. Îi ieşi sângele pe ochi, scurgându-i-se pe obraji. Vederea nu îi mai era înceţoşată; acum era segmentată în mod ciudat, ca un proiector de film a cărui rolă sărea din angrenaje. Izbucniri de lumină alternau cu un câmp vizual maroniu. Se întrebă dacă va muri acolo, în această cameră placată cu gresie strălucitoare, cu un certificat de deces eliberat de vreun doctor sovietic anonim, corpul fiindu-i aruncat într-o groapă comună. Chiar şi în delirul său – o aiurare nebunească, fragmentată, care atenua durerea insuportabilă a loviturilor de baston – se gândea la Lana. Îşi făcea griji pentru ea, se întreba dacă era în siguranţă, dacă o aduseseră şi pe ea la interogatoriu. Dacă va continua să fie în siguranţă sau dacă, în scurt timp, va fi şi ea adusă în camera albă, iar sângele îi va ţâşni din cap, din nas, din ochi.

Imaginea Lanei îndurând cele prin care trecea el îl făcu să acţioneze. Nu putea permite aşa ceva. *Dacă ceva stă în puterea mea*, îşi ordonă sieşi, *trebuie să folosesc acel ceva pentru a o proteja*, *pentru a o ţine departe de acest loc de coşmar*. *Dacă mor aici*, *nu o protejez*.

Trebuie să trăiesc. *Trebuie să rămân în viaţă cumva*.

Trebuie să vorbesc.

Ridică o mână schilodită, cu arătătorul îndoit.

— Aşteptaţi, gemu. Vreau…

Gardienii se opriră la un semnal al omului care părea să fie şeful. Îl priviră, aşteptând.

— Duceţi-mă la Rubaşov, hârâi. Vreau să vorbesc.

*

Înainte de a-l duce în biroul lui Rubaşov, îşi dădură osteneala să-l cureţe. Nu se făcea să-l lase să-i picure sângele pe covorul anchetatorului şef. Fu dezbrăcat, împins sub un duş, apoi i se dădu să îmbrace o uniformă gri. Abia putea să-şi ridice braţele, atât de tare îl împungea durerea din coaste.

Dar se părea că Rubaşov nu se grăbea să-l vadă. Metcalfe recunoscu şi această tactică. Fu ţinut în picioare în faţa biroului anchetatorului un timp care i se păru o veşnicie; îşi dorea să stea jos; trebuia să facă un efort să rămână în picioare. Metcalfe ştia că bătaia din camera de interogatoriu era doar un preludiu pentru alte tehnici. Adesea prizonierul era silit să stea în picioare lângă un perete timp de mai multe zile fără să doarmă. Curând, prizonierul îşi dorea moartea. Numai doi gardieni îl însoţiră de data asta, o recunoaştere implicită a faptului că era prea slăbit, prea extenuat pentru a mai fi considerat o ameninţare.

În sfârşit, fu dus înăuntru. Asistentul palid, cadaveric dispăruse, probabil îşi terminase ziua de lucru şi fusese înlocuit de un alt tânăr care arăta şi mai extenuat. Se semnară iar hârtii, apoi se deschise uşa interioară şi Metcalfe fu băgat înăuntru.

Ori de câte ori violonistul vorbea cu Reinhard Heydrich, era chinuitor de conştient de privilegiul de a avea un asemenea mentor. Heydrich nu era doar un virtuoz al viorii, ci şi un strateg strălucit. Faptul că îl alesese personal pe Kleist pentru această misiune era un semn de recunoaştere a talentelor asasinului.

Aşadar, nu voia să-l dezamăgească pe Heydrich. Trecu direct la subiect de îndată ce conexiunea telefonică bruiată fu efectuată şi Heydrich răspunse.

— Până acum nu am reuşit să aflu ce pune la cale americanul, zise. Reaminti repede – căci Heydrich nu avea prea multă răbdare cu detaliile inutile – cum asociatul britanic al americanului refuzase să vorbească chiar şi supus la durităţi extreme şi fusese necesar să fie ucis. Relată cum diplomatul Amos Hilliard, care îl condusese pe Kleist la o întâlnire programată cu americanul, îl recunoscuse, din nefericire – poate dintr-una din broşurile cu fotografii ale lui Corcoran – şi trebuise de asemenea să fie eliminat. După care, fireşte, cu un cadavru la faţa locului, Kleist fusese nevoit să bată rapid în retragere.

— Ai acţionat aşa cum trebuia, îl reasigură Heydrich. Diplomatul ţi-ar fi spulberat acoperirea. Mai mult, fiecare

membru al reţelei de care poţi să ne scapi e un câştig pentru Germania.

Violonistul zâmbi, aruncând o privire în jurul camerei de comunicaţii a ambasadei.

— Asta ridică întrebarea, domnule, dacă nu cumva e timpul să-l eliminăm şi pe american. Kleist nu îndrăzni să sugereze uriaşa frustrare pe care o simţea fiindcă nu i se permisese să-l termine pe american o dată pentru totdeauna.

— Da, răspunse Heydrich rapid. Cred că e într-adevăr timpul să închidem acest cerc de spioni. Dar chiar acum a sosit un raport cum că americanul a fost dus la Lubianka pentru interogatoriu. E aproape sigur că acolo va muri – ruşii pot face treaba în locul nostru.

— Alt pescar a prins peştele, spuse Kleist dezamăgit. Şi dacă ei nu duc sarcina la bun sfârşit?

— Atunci îţi revine ţie. Şi nu am nici o îndoială că o să reuşeşti.

De astă dată, Rubaşov şedea la biroul său enorm, cu capul aproape ascuns de turnurile de dosare. Părea să scrie ceva; după câteva minute termină, puse stiloul pe masă şi privi în sus.

— Aveaţi ceva de spus, domnule Metcalfe?

— Da, zise Metcalfe.

— Bine. Ştiam că eşti un om rezonabil.

— M-aţi silit să fac asta.

Rubaşov se holbă cu ochii lui de peşte.

— Noi o considerăm putere de convingere şi, într-adevăr, este una dintre multele metode de convingere pe care le folosim.

Metcalfe simţi sânge în gură şi îl scuipă pe covor. Prin ochii lui Rubaşov trecu un fulger de mânie.

— O ruşine. Vedeţi, ar fi fost mai bine – mult, mult mai bine – să nu auziţi ceea ce sunt pe cale să vă spun. *Când te confrunţi cu autoritatea*, *trebuie să apelezi întotdeauna la o autoritate mai puternică*. *Dacă nu înveţi nimic altceva de la mine*, *învaţă asta*. *Alfred Corcoran*.

Sprâncenele lui Rubaşov se arcuiră deasupra ochelarilor fără rame.

— De asta nu mă îndoiesc, domnule Metcalfe, zise blând anchetatorul. Ai prefera să nu-mi spui adevărul. Dar dă-mi voie să te asigur că faci ceea ce trebuie. E dificil, e drept, dar eşti un om curajos.

— Mă înţelegi greşit, Rubaşov. Ceea ce îţi voi spune o să-ţi doreşti să nu fi auzit niciodată. Vezi, nu e uşor pentru un om de afaceri ca mine să opereze în Rusia. Trebuie să mă acomodez – să mă *introduc* la cele mai înalte niveluri, să zicem. Trebuie făcute *aranjamente* în cel mai mare secret, discreţia trebuie scrupulos păstrată. Metcalfe ridică greu mâinile, întoarse palmele în sus într-un gest ce voia să desemneze încăperea. Staţi în acest loc frumos şi sunteţi binecuvântat că nu cunoaşteţi maşinaţiile de la cel mai înalt nivel – de la nivelul Biroului Politic – şi aşa şi trebuie să fie. Problemele de stat de la cel mai înalt nivel sunt întotdeauna treburile *bărbaţilor* de stat, Rubaşov. Şi oamenii de stat sunt doar *oameni* în cele din urmă. Sunt fiinţe umane. Fiinţe umane care au dorinţe. Fiinţe umane lacome, avare – care au dorinţe şi nevoi pe care, în acest paradis al muncitorilor, trebuie întotdeauna să le păstreze pentru sine. Dorinţe şi nevoi de care trebuie să aibă grijă oameni discreţi şi cu relaţii bune. Şi aici apare Metcalfe Industries.

Rubaşov se holba fără să clipească, fără nici o reacţie.

— Şi vei înţelege cu siguranţă că orice fel de... servicii pe care compania mea le-a făcut în beneficiul unor oficiali de foarte mare importanţă din ţara ta trebuie să rămână absolut secrete. Aşa că nu îţi voi vorbi despre aparatele electrocasnice pe care le-am trimis la o casă din Tbilisi şi la una din Abhazia – case care aparţin mamei şefului tău, Lavrenti Pavlovici. Folosi numele şi patronimul lui Beria, ceea ce implica familiaritate; era un fapt puţin cunoscut că Beria îi dăruise mamei lui două case în Georgia sovietică şi le dotase scump. Dar Rubaşov trebuia să ştie. Metcalfe nu se îndoia de asta.

Rubaşov clătină încet din cap, reacţionând enigmatic. Metcalfe continuă:

— Când vine vorba despre el însuşi, desigur, Lavrenti Pavlovici al vostru e mult mai extravagant. Nu vei auzi niciodată de la mine despre minunatul Tintoretto din secolul XV care atârnă pe peretele sufrageriei din casa de pe strada Kacealova. Puţini, dacă existau vremii, puteau spune unde locuia Beria; dar Metcalfe, care fusese informat, fu în stare să-şi amintească acest detaliu. Mă îndoiesc oarecum că ai fost vreodată invitat la Lavrenti Pavlovici acasă, la cină şi chiar dacă ai fost, bănuiesc că nici măcar nu ai apreciat minunăţia acelei mici comori. Preşedintele NKVD-ului este un om rafinat cu gusturi deosebite; tu eşti doar

un *mujik*. Şi nu vei auzi niciodată de pe aceste buze cum Lavrenti Pavlovici a strâns bani pentru această achiziţie vânzând obiecte de artă şi icoane bisericeşti ruseşti peste hotare – o tranzacţie încheiată cu maximă discreţie de Metcalfe Industries.

Anchetatorul nu mai clătina din cap. Pălise vizibil.

— Domnule Metcalfe, începu, dar Metcalfe îl întrerupse.

— Te rog, întreabă-l pe Beria despre asta. Ridică receptorul chiar acum şi sună-l. Întreabă-l, de asemenea şi despre icoanele care au fost mutate din biserica Iisus Mântuitorul din Moscova. Te rog, sună-l. Întreabă-l.

Rubaşov întinse tentaculele mâinii lui drepte către mulţimea de telefoane şi ridică receptorul unuia alb.

Metcalfe se rezemă de canapea şi zâmbi.

— Spune-mi ceva, domnule Rubaşov. Tu ai decis să mă arestezi? Sau executai ordine de mai sus?

Rubaşov ţinea receptorul în dreptul feţei. Un zâmbet palid, nervos îi jucă pe buze, dar nu răspunse. Nici nu formă numărul.

— Acum îmi este clar că fie conspiri împotriva lui Beria, fie eşti folosit ca un instrument, ca o unealtă de către inamicii lui din această organizaţie. Care dintre ele?

— Insolenţa ta nu va fi tolerată! explodă Rubaşov, cu receptorul încă la ureche. Furia lui – furie neajutorată, i se păru lui Metcalfe – era un semn bun.

Metcalfe continuă ca şi cum Rubaşov nu ar fi spus nimic:

— Desigur, îmi dau seama că îţi imaginezi că mă poţi face să dispar pur şi simplu şi o dată cu asta şi problemele tale. Ei bine, mă tem că mă subestimezi. Avocaţii familiei mele din New York deţin nişte documente extrem de dăunătoare pe care le vor face publice dacă nu-i contactez într-o anumită perioadă. Va ieşi un scandal monstruos. Numele oamenilor din Moscova cu care Metcalfe Industries a făcut afaceri în secret de-a lungul anilor, oameni mai sus plasaţi decât preşedintele Beria – ei bine, acestea nu sunt nume la a căror pătare ai vrea să participi. În special numele unui anumit om pe care nimeni n-ar vrea să-l supere. Metcalfe întoarse capul şi se uită ţintă la portretul lui Stalin de pe perete.

Rubaşov îi urmări privirea şi o expresie de groază inconfundabilă trecu peste chipul lui. Era o expresie pe care Metcalfe nu o mai văzuse pe faţa unui ofiţer NKVD de grad superior.

— Ar fi echivalent cu a-ţi semna propria sentinţă, continuă Metcalfe. Ridică din umeri. Nu că una sau alta din opţiuni ar avea vreo importanţă pentru mine. La urma urmelor, m-ai silit să vorbesc, nu?

Rubaşov apăsă pe butonul de pe partea laterală a biroului său şi chemă gardienii.

Berlin.

Când amiralul Wilhelm Canaris terminase informarea, bărbaţii din jurul mesei de conferinţe rămaseră ca trăsniţi. Se întâlniră în sala principală a noii cancelarii, care fusese construită, după instrucţiunile Fuhrerului, de arhitectul lui preferat, Albert Speer. Afară, viscolul mugea.

Într-o nişă, deasupra lor se afla un bust în marmură al lui Bismarck. Nici unul dintre cei prezenţi, nici măcar Hitler, nu ştia că de fapt era o replică a bustului original care stătuse în vechea Cancelarie ani de zile. Originalul fusese scăpat cu prilejul mutării în noul sediu şi se crăpase gâtul. Speer îi comandase în secret sculptorului să facă o copie identică şi pentru a i se da patina timpului, fusese cufundată în ceai. Arhitectul considera distrugerea accidentală a originalului drept un semn rău.

Bărbaţii din jurul mesei erau toţi oamenii de vârf ai Reichului. Erau cu toţii acolo ca să dezbată câştigurile plănuitei invazii a Uniunii Sovietice, dar discuţia trena. Exista o opoziţie importantă. Bărbaţi ca mareşalii Friedrich von Paulus şi Wilhelm Keitel, împreună cu generalul Alfried Jodl, susţinuseră toţi că forţele lor erau mult prea răsfirate pe alte teatre de război.

Vechile argumente fuseseră reluate în discuţie. Nu trebuia să se lase târâţi în această mocirlă. În schimb, trebuia să neutralizeze Rusia, să o ţină departe, să se asigure că nu se amestecă.

Dar informaţiile de la Moscova schimbaseră totul.

Atmosfera din cameră era incendiară.

Operaţiunea *Groza* modificase totul. Stalin plănuia în secret să îi atace. Trebuia să se mişte primii.

Prima obiecţie veni de la conducătorul serviciului de securitate al Reichului, generalul SS Reinhard Heydrich.

— Cum putem fi siguri că informaţiile acestea nu sunt plantate? întrebă el.

Amiralul Canaris îl privi pe şeful securităţii, un bărbat înalt, cu înfăţişare sinistră, nas lung şi ascuţit şi ochi de reptilă. Îl cunoştea bine pe Heydrich. Se întâlneau în societate. Heydrich, un violonist talentat, interpreta adesea muzică de cameră la familia Canaris, împreună cu doamna Canaris, de asemenea violonistă. Canaris ştia că bărbatul mai tânăr era un barbar

fanatic, în care nu puteai avea încredere. A ridica o asemenea obiecţie era în natura lui Heydrich. Voia să demonstreze în faţa Fuhrerului măiestria lui în probleme de spionaj.

— Oamenii mei au examinat documentele în detaliu şi te-aş invita să-i pui pe ai tăi să facă acelaşi lucru, răspunse Canaris sec. Vei descoperi că sunt autentice.

— Pur şi simplu mă întreb de ce NKVD nu a descoperit încă această scurgere, insistă Heydrich.

Mareşalul von Paulus zise:

— Dar nu am văzut nici o altă dovadă că Stalin plănuieşte un asemenea atac. Nu am văzut mobilizări, nici deplasări de trupe. De ce ne-ar face ruşii plăcerea de a ne ataca?

— Pentru că Stalin vrea să cucerească toată Europa, zise Jodl. A fost dorinţa lui întotdeauna. Dar asta nu se va întâmplă. Nu cred că mai există vreo îndoială dacă să lansăm sau nu *Praventiv-Angriff* – atacul nostru preventiv – asupra Rusiei. Cu optzeci sau o sută de divizii, vom înfrânge Rusia în două până la şase săptămâni.

31

Străzile erau întunecate, acoperite cu un strat proaspăt de zăpadă, traficul de noapte era scăzut, sunetele înăbuşite. Privind un ceas de stradă, Metcalfe văzu că era ora unu dimineaţa. Chiar în faţa lui se afla digul Krimskaia şi apoi impozantul pod Krimski, înălţându-se deasupra râului Moscova, cel mai lung pod suspendat din Europa, construit abia în urmă cu doi ani.

Apropiindu-se, Metcalfe văzu o siluetă singuratică stând la mijlocul podului, pe artera pietonală. O siluetă feminină îmbrăcată într-un palton şi cu o eşarfă pe cap. Era Lana; nu avea nici o îndoială. Inima începu să-i bată cu putere. Grăbi pasul prin aerul îngheţat al nopţii, dar nu putea alerga, încă nu; picioarele şi toracele îl dureau cumplit. Ravagiile ciomăgelii abia începeau să descrească. Vântul sufla prin hainele lui mizerabile, zdrenţuite.

Anchetatorul şef Rubaşov ordonase eliberarea lui imediată şi distrugerea tuturor actelor. Toate bunurile îi fuseseră înapoiate, cu excepţia armei. Dar Metcalfe nu avea sentimentul victoriei; nu simţea decât un gol şi o senzaţie de amorţeală.

Râul Moscova era nemişcat, iar luna plină se reflecta în milioane de fragmente pe suprafaţa lui. Razele ei străluceau pe lanţurile de argint şi barele de fier ale podului. Maşinile sau camioanele care treceau peste pod îl făceau să vibreze.

Părea că nu mai ajunge; ea părea atât de departe, iar el abia îşi putea mişca picioarele. Lana stătea cu spatele la el, privind peste ape, pierdută în gânduri. Cu aproximativ o oră înainte, el telefonase la Balşoi de la o cabină telefonică. Când îi auzise vocea, ea îşi pierduse răsuflarea, apoi ţipase:

— Iubitul meu, dragul meu, unde ai fost? Schimbaseră succint câteva cuvinte, folosind fraze criptice, stabilind un loc de întâlnire fără a dezvălui detalii.

Îi era ruşine că, într-un moment de slăbiciune, o bănuise de complicitate la arestarea lui. Pur şi simplu era imposibil. Dacă ea l-ar fi trădat, atunci cum ar mai fi putut el să creadă în mecanismele imuabile ale lumii? Cum ar fi putut să creadă în legea gravitaţiei, în existenţa Soarelui şi a Lunii?

Ea se întoarse, îl văzu târându-se pe pod şi alergă spre el.

Când se apropie destul cât să-i vadă faţa, ţipă, apoi îşi aruncă braţele în jurul lui.

El gemu.

— Hei, cu grijă.

— Ce ţi-au făcut? Slăbi îmbrăţişarea, atingându-i blând corpul străbătut de dureri. Îl sărută şi mult timp el rămase pierdut în braţele ei; îi mirosi parfumul, îi simţi căldura răsuflării. Era ciudat, dar se simţea *în siguranţă*, deşi ştia că nu era deloc sigur să se afle cu iubita lui în Moscova. Faţa ta, spuse ea cu trupul scuturat de suspine. Stiva, te-au bătut!

— Ei îi zic metodă de convingere. Mi-au spus că Lubianka nu e o staţiune balneară şi am aflat că aveau dreptate. Dar ar fi putut să fie mult mai rău. Şi am fost norocos – am supravieţuit.

— Lubianka *era*! Nu ştiam unde ai dispărut – l-am întrebat pe Ilia şi mi-a spus că aţi fost opriţi, că poliţia a percheziţionat duba şi te-a găsit, că ai fost arestat. Mi-a spus că n-a putut să-i oprească, nu ştia ce să facă. Părea atât de înspăimântat; mi-a părut atât de rău pentru el. Prieteni de-ai mei s-au dus la poliţie şi au cerut să afle ce s-a întâmplat cu tine. Dar poliţia a pretins că nu ştie despre ce este vorba. După trei zile, o prietenă de-a mea s-a dus la închisoarea Lefortovo, unde i s-a spus că nu au nici un prizonier cu numele tău. Dar aici toată lumea minte; n-am ştiut, n-am putut afla adevărul. Ai lipsit cinci zile! Am crezut că ai fost deportat sau executat!

— Prietenul tău e un *stukaci*, zise Metcalfe, folosind cuvântul pentru informator.

Ea făcu ochii mari şi un timp nu putu să vorbească.

— Nu am bănuit niciodată, altfel nu l-aş fi lăsat să se apropie de tine, Stiva, crede-mă!

— Te cred.

— Atâtea întrebări de-a lungul anilor, atâtea detalii insignifiante, ciudate. Acum încep să aibă sens. Lucruri pe care le-am ignorat. Câteodată vinde tichete pe afară, ilegal, deşi nu pare niciodată să-şi facă prea multe griji din cauza asta. Am trecut cu vederea atâtea lucruri aparent fără importanţă, când ar fi trebuit să le iau drept indicii!

— Nu aveai de unde să ştii. De când lucrează pentru tine?

— De câteva luni lucrează pe post de costumier şi asistent personal, deşi ne cunoaştem de ani de zile. Întotdeauna a fost foarte prietenos. Cu patru sau cinci luni în urmă a început să

petreacă mai mult timp înjurai meu, ajutându-mă, făcându-mi servicii. Într-o zi a spus că vrea să fie detaşat ca asistent al meu în timpul reprezentaţiilor, dacă m-ar interesa şi eu…

— Asta a fost după ce ţi-ai început relaţia cu von Schussler?

— Ei bine, da, chiar după, dar… Da, desigur, nu se poate să fi fost o coincidenţă. Autorităţile voiau să mă supravegheze îndeaproape şi mi l-au plantat pe Ilia.

— Von Schussler e un diplomat german, o importantă potenţială sursă de informaţii, iar tu eşti o artistă renumită la nivel naţional. Riscurile şi potenţialul erau prea mari ca NKVD să nu desemneze pe cineva.

— Dar Kundrov…

— El e GRU, informaţii militare – o agenţie rivală. Fiecare agenţie a vrut să aibă propria sursă; fiecare lucrează într-un mod diferit, NKVD mai acoperit. Dar, Lana, ascultă-mă. Trebuie să te întreb încă o dată şi vreau să te gândeşti serios la asta, pentru că ştiu că e o hotărâre importantă. Vreau să vii cu mine.

— Nu, Stiva. Nu pot să fac asta – am mai discutat. Nu o voi face niciodată. Nu îmi voi părăsi tatăl, nu voi părăsi Rusia. Nu pot! Trebuie să înţelegi!

— Lana, nu vei fi niciodată în siguranţă aici.

— Asta e casa mea, acest cămin îngrozitor pe care îl iubesc.

— Dacă nu vii cu mine acum, nu te vor lăsa niciodată să pleci.

— Nu, Stiva. Nu e adevărat. În doar câteva zile mă trimit împreună cu trupa mea la Berlin într-o misiune de prietenie. Dăm o reprezentaţie pentru vârfurile conducerii naziste. Vom avea voie întotdeauna să călătorim în afara ţării.

— Şi vei fi tot prizonieră. Berlinul nu e mai puţin închisoare decât Moscova, Lana.

Se auzi clinchetul metalic, sunetul inconfundabil al tragerii piedicii unei arme. Metcalfe se întoarse spre locul de unde se auzea. Chiar şi în întuneric, ochii cenuşii şi părul blond erau oribil de familiare, la fel ca şi expresia de triumf a NKVD-istului cu arma îndreptată spre Metcalfe. Se apropiase neobservat, sunetul paşilor fiind acoperit de zgomotul traficului care se rostogolea pe pod, iar cei doi îndrăgostiţi nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Metcalfe duse instinctiv mâna după propria armă, apoi îşi dădu seama că-i fusese confiscată în Lubianka.

— Mâinile sus, zise NKVD-istul. Amândoi. Metcalfe zâmbi.

— Eşti în afara rezervaţiei. Sau nu s-a obosit nimeni să te informeze? Poate ai vrea să vorbeşti cu superiorii tăi înainte să te faci de râs. Rubaşov, de exemplu…

— Linişte! mugi securistul. Poate că minciunile tale despre Beria l-au intimidat pe un carierist laş şi slab ca Rubaşov, dar din fericire eu raportez direct la biroul lui Beria. Mâinile sus, *acum*!

Metcalfe şi Lana se conformară.

— Aşadar *chiar vrei* să te faci de râs, spuse Metcalfe. Insişti şi insişti, transformând situaţia într-o misiune personală, refuzând să accepţi greşeala pe care o faci. Pari să uiţi că nu eşti decât un agent de stradă de nivel inferior. Nu ştii nimic despre lucruri care sunt mult mai sus decât nivelul tău. Acum nu îţi distrugi doar propria carieră cu încăpăţânarea ta. Ci viaţa.

Rusul imită sunetul unui scuipat, indicând deriziune şi ostilitate.

— Minţi creativ şi curajos – dar neglijent. Eu am fost cel care ţi-a găsit transmiţătorul. Îngropat în pădurile din sud-vestul Moscovei, lângă casa de vacanţă a Ambasadei americane.

Pe chipul lui Metcalfe se putea citi numai scepticism amuzat, sec, dar în realitate mintea îi era tarată la maxim. Rubaşov nu menţionase nici un transmiţător! Dacă ar fi ştiut, l-ar fi menţionat; de ce nu o făcuse?

— Da, reluă agentul cu ochi cenuşii. Un mic detaliu pe care l-am omis din raportul meu către Rubaşov. O rezervă pentru a fi folosită mai târziu – nu am avut niciodată încredere în porcul ăla pupător de cururi. Dar transmiţătorul a fost examinat de secţia noastră tehnică specială şi eu am văzut rezultatele. Construit de serviciul secret britanic pentru comunicaţiile agenţilor din teren. Nu tipul de comunicaţii de care are nevoie orice om de afaceri. Mută arma vreo câţiva centimetri, îndreptând-o spre pieptul Lanei. Dar extrem de folositoare pentru a transmite informaţii militare obţinute de la fiica unui general al Armatei Roşii.

— Nu, nu e adevărat! suspină Lana. E o minciună! Nu conspir împotriva guvernului!

— Depărtaţi-vă unul de celălalt! De data asta, singurul mod în care oricare dintre voi va părăsi Lubianka va fi într-o cutie din lemn de pin, spuse NKVD-istul.

— Ea e a mea, se auzi o altă voce. Metcalfe se întoarse şi îl văzu pe agentul GRU cu păr roşu apropiindu-se din direcţia opusă.

— Kundrov! ţipă Lana. Părea chiar uşurată să-l vadă pe supraveghetorul ei din GRU. Tu mă urmăreşti, mă *cunoşti* – monstrul ăsta azvârle cu tot felul de acuzaţii nebuneşti!

— Da, răspunse Kundrov calm, adresându-i-se agentului NKVD. O cunosc pe femeie. Mi-a fost repartizată. Cunoşti procedura, Ivanov. Această arestare este responsabilitatea GRU, ca agenţie de origine.

Blondul de la NKVD îşi mută pistolul înapoi asupra lui Metcalfe, cu aceeaşi expresie glacială.

— Tu o vei lua pe femeie în custodie, răspunse el. Eu îl iau pe spionul american.

Kundrov scosese şi el un pistol şi îl ţinea îndreptat către Lana şi Metcalfe.

— E mai eficient să-i arestezi tu pe amândoi odată, zise el rece. Atâta timp cât meritele sunt menţionate aşa cum trebuie în documentele de raport.

— De acord, zise Ivanov, NKVD-istul. Meritele vor fi împărţite, arestarea va fi fost făcută prin acord mutual. La urma urmelor, va fi nevoie de resursele ambelor organisme de stat pentru a investiga această conspiraţie. Un spion american e responsabilitatea principală a NKVD, dar scurgerea de informaţii militare vitale e o problemă de spionaj militar.

— Aşteaptă, trânti Kundrov. Americanul ăsta e prea viclean, e un mincinos prea bun. În cazul lui ar trebui să folosim procedura legală.

Celălalt rus se uită la Kundrov şi pe faţă îi apăru un zâmbet de înţelegere.

— Da, ai dreptate.

— Regulile noastre specifică procedura care trebuie urmată atunci când un deţinut încearcă să scape.

— Nu! ţipă Lana, dându-şi seama ce spunea Kundrov.

— Da, zâmbi NKVD-istul. Americanul a continuat să încerce să scape de arestare, aşa cum a făcut-o în repetate rânduri.

Faţa lui Kundrov exprima o hotărâre absolută când armă Tokarev-ul, avea privirea unui om care va face ceea ce trebuia să facă fără să mai stea pe gânduri. Steaua de pe minerul de bachelită sclipi în lumina lunii.

— Să-l terminăm acum pe scandalagiul ăsta, zise încet, apăsând pe trăgaci.

Lana ţipă exact în acelaşi timp în care Metcalfe se aruncă spre

ea, trântind-o pe suprafaţa de oţel a podului, în afara liniei de tragere a agentului GRU.

Se auziră două explozii provenind de la arma lui Kundrov, două focuri trase rapid, dar ratate, *amândouă rataseră ţinta*! Întins deasupra Lanei, protejând-o cu trupul său, Metcalfe privea fără să înţeleagă cum agentul NKVD se răstoarnă brusc pe spate către bara de oţel a podului, iar corpul său fără viaţă plonja peste parapet. Se auzi un plescăit când atinse suprafaţa apei! Kundrov îşi împuşcase tovarăşul din NKVD!

Ambele gloanţe se înfipseseră în pieptul celuilalt bărbat! Cum era posibil?

Metcalfe se uita ţintă la Kundrov şi înţelese în momentul acela din expresia agentului GRU: *nu era un accident*! Nu ratase deloc. Îl ţintise pe Ivanov!

— Nu am avut de ales, zise Kundrov, băgând pistolul la loc în portarma. Raportul lui te-ar fi terminat, Svetlana. Şi pe tine şi pe tatăl tău.

Ţipetele Lanei se transformaseră în suspine slabe. Se uita ţintă la supraveghetorul ei.

— Nu *înţeleg*, şopti.

— Un act de ucidere poate fi un act de bunătate, zise el. Pleacă – acum! Trebuie să pleci de aici imediat, Svetlana Mihailovna, înainte ca situaţia să devină şi mai complicată. Repede. Împuşcăturile îi vor atrage pe alţii. Du-te acasă. Era tandreţe în vocea agentului GRU, tandreţe şi în acelaşi timp fermitate.

Metcalfe se ridică încet în picioare şi Lana făcu acelaşi lucru.

— Dar Stiva – Stiva al meu, ce o să faci cu…

— El trebuie să plece din Rusia, spuse Kundrov. Sunt prea mulţi cei ce vor să pună mâna pe el, iar acum nu mai există cale de întoarcere. Acum, du-te. Fugi! Nu poţi rămâne aici!

Lana se uită tulburată la Metcalfe.

— Da, zise Metcalfe. Trebuie să pleci, *dusia*. Te rog. O luă în braţe, o strânse şi o sărută apăsat pe buze. Apoi se trase înapoi. O să ne vedem din nou. Doar că nu aici, în Moscova. Fugi, draga mea. Fugi.

Încă înmărmurit, Metcalfe stătea pe locul pasagerului din berlina M-1 a agentului GRU. Cu gura lui dură şi cu nasul puternic, Kundrov părea aroganţa însăşi în timp ce manevra

vehiculul pe străzile metropolei. Dar vocea îi trăda manierele: era ceva de om cult şi chiar blând în persoana lui.

— E posibil ca nimeni să nu fi văzut trupul lui Ivanov căzând în râul Moscova, zise el, dar mă îndoiesc. Putem doar să sperăm că oricine a asistat o să ia cea mai bună atitudine pentru un sovietic, adică o să-şi ţină gura. Frica de autorităţi, frica de consecinţe nedorite – de obicei aceste lucruri îi conving pe oameni să-şi vadă de treaba lor.

— De ce? îl întrerupse Metcalfe. Kundrov ştia ce voia să spună.

— De ce am făcut ceea ce am făcut? Poate pentru că ţin la domnişoara Baranova mai mult decât ar trebui.

— Puteai să te târguieşti cu Ivanov să-i dea drumul.

— Ei nu o fac niciodată. De-aia le spunem „spărgătorul de nuci”. O dată ce te au în mână, nu fac decât să te strângă tot mai tare.

— La fel faci şi tu. Şi poporul tău. Nu e o explicaţie suficientă.

— Care e expresia americană, nu căuta calul de dar la dinţi? Ăsta e un cal de dar.

— Mai există o expresie, rămasă de la Virgiliu: „Fereşte-te de grecii care îţi fac daruri”.

— Dar tu nu eşti troian, iar eu nu sunt grec. Crezi că eu sunt duşmanul pentru că lucrez în GRU.

— Asta e realitatea.

— Realitatea aşa cum o vezi tu, poate. Ca un american cu învestiţii la Moscova, e natural să vezi lucrurile numai în alb şi negru.

— Numeşte-mă cum vrei. Tu ştii mai bine. Metcalfe observă că parcau lângă gara Leningrad.

— Chiar ştiu mai bine şi nu e timp să ne certăm. Îţi imaginezi cumva că noi, cei care lucrăm în spionajul sovietic, suntem orbi la ce se întâmplă în jurul nostru? Că vedem mai puţine decât voi, cei din afară? O asemenea aroganţă mă amuză – voi sunteţi orbii. Noi, cei care lucrăm în interiorul inimii negre a sistemului, ştim adevărul mai bine decât oricine altcineva. Înţelegem cum funcţionează lucrurile. Ştii, eu nu am iluzii. Ştiu că sunt doar un şurub în marea ghilotină. Mama îmi spunea o veche maximă rusească: „Soarta cere carne şi sânge. Şi ce cere cel mai des? Carne şi sânge.” Asta nu trebuie uitat niciodată. Poate într-o zi îţi voi spune povestea mea. Dar acum nu e timp.

Kundrov opri motorul şi se întoarse să-l privească pe Metcalfe.

Ochii lui luciră la fel de înspăimântător ca şi părul său roşu.

— Când mă voi întoarce la sediul GRU, voi redacta un raport în care voi declara că te-am împuşcat şi rănit în timp ce încercai să fugi. Se va subînţelege că, atunci când e vorba despre străini, o ucidere făţişă e considerată ultima soluţie. Deci eşti undeva, în libertate. Pot întârzia înaintarea raportului timp de câteva ore, dar după aceea numele tău va trece pe lista de atenţie a santinelelor de frontieră. Dacă aş face mai mult, m-aş pune pe mine în mare pericol.

— Ceea ce ai făcut e deja destul de mult, spuse Metcalfe. Kundrov se uită la ceas.

— Vei cumpăra un bilet pentru trenul de Leningrad. Când ajungi în Leningrad, te va aştepta un cuplu de ţărani care arată foarte obişnuit şi care te vor întreba doar dacă eşti vărul Ruslan. O să-i saluţi strângându-le mâinile şi ei te vor conduce la camionul lor. Nu vor vrea să vorbească cu tine, iar tu le vei respecta reticenţa.

— Cine sunt ei?

— Fac parte din rezistenţă. Oameni de treabă care lucrează la o fermă colectivă, care au propriile lor motive pentru a face ceea ce fac.

— Ce fac, de fapt?

— Din când în când fac pe intermediarii într-un lanţ de contrabandişti – contrabandişti nu de bunuri, ci de încărcături umane. Oameni care trebuie să scape repede şi sigur din Uniunea Sovietică. Te vor duce într-un sat foarte aproape de graniţă, unde te vor prelua alţii. Te rog să înţelegi: îşi riscă propriile vieţi pentru a o salva pe a ta. Tratează-i bine, dă dovadă de discreţie deplină şi fă ceea ce spun ei. Nu le face necazuri.

— Îi *cunoşti* pe aceşti oameni?

— Ştiu *despre* ei. Cu multă vreme în urmă am dat peste aceşti oameni, am aflat despre activităţile lor şi a trebuit să fac o alegere. Să mai adaug încă nişte cadavre la mormanul de milioane deja existente – sau să-i trec cu vederea, să-i las să plece, să las oamenii curajoşi să continue să facă fapte curajoase.

— Să lupte cu sistemul pe care tu îl aperi, îl aţâţă Metcalfe.

— Eu nu apăr sistemul, i-o întoarse Kundrov. Se găsesc puţini eroi în Uniunea Sovietică şi din ce în ce mai puţini pe zi ce trece. Avem nevoie de mai mulţi, nu de mai puţini. Acum trebuie să

pleci, repede, sau pierzi trenul. Şi atunci nu te mai scapă nimic.

Moscova, august 1991.

Ambasadorul Stephen Metcalfe era îngrozit de această întâlnire, mai îngrozit decât fusese vreodată în viaţa lui de vreo întâlnire. Atinse pistolul ascuns în buzunarul hainei, simţind oţelul rece cu degetele. Îşi aminti cuvintele vechiului său prieten rus: *Numai tu te poţi apropia de el*. *E mai bine păzit decât mine*. *Numai tu poţi ajunge la el*.

Alături de vechiul său prieten şi flancat de paznici, Metcalfe mergea pe coridorul întunecat şi tăcut. Erau în interiorul Kremlinului, în epicentrul puterii sovietice, un loc în care Metcalfe fusese de nu mai ştia câte ori. Dar erau multe clădiri în fortăreaţa împrejmuită de ziduri numită Kremlin, iar aici Metcalfe nu mai fusese. Această clădire, care găzduia prezidiul Sovietului Suprem, era plasată în colţul de nord-est al complexului Kremlin. În această clădire neoclasică, cu coloane, fusese arestat Lavrenti Beria, şeful poliţiei secrete sovietice, în 1953, după ce încercase o lovitură de stat în urma morţii lui Stalin.

Se potriveşte, gândi Metcalfe cu amărăciune. *Aici*, *chiar în această clădire*, *se află omul pe care mai toată Moscova îl consideră cel mai puternic om din Uniunea Sovietică*, *mai puternic chiar şi decât Gorbaciov – sau*, *mai degrabă*, *mai puternic decât* era *Gorbaciov*.

Un om tăcut, modest, pe nume Stepan Menilov. Un bărbat pe care Metcalfe nu îl întâlnise niciodată, ci doar auzise de el. Menilov era forţa din spatele tronului, un funcţionar de carieră care mânuia pârghiile puterii şi despre care cei mai mulţi oameni nici măcar nu ştiau că există. În orice caz, făcea mai mult decât să mânuiască pârghiile puterii; se spunea că le foloseşte pentru a cânta ca la o mare orgă de biserică. În regatul său din umbră, mânuia bagheta, orchestrând complexul amestec de instrumente cu siguranţa unui virtuoz. El era Dirijorul.

Menilov era Secretarul Comitetului Central al Partidului Comunist Sovietic şi vicepreşedintele atotputernicului Consiliu de Apărare – un corp ce superviza KGB-ul, Ministerul de Externe, Ministerul Apărării şi Ministerul de Interne. Preşedinte era Gorbaciov – dar acum acesta nu era disponibil, fiind prizonier în somptuoasa sa vilă de pe litoralul Crimeii.

Acum era la conducere Stepan Menilov.

Vechiul prieten al lui Metcalfe îl informase asupra lui Menilov. Avea cincizeci şi şapte de ani, era conservator şi expert în armament şi fusese crescut de străbunica sa, apoi de un unchi, într-un sătuc din bazinul Kuzneţk; urcase rapid scara sistemului sovietic, devenise Secretarul Comitetului Central răspunzător de complexul militar-industrial; primise Premiul Lenin pentru servicii credincioase aduse ţării sale.

Dar lucrul pentru care nu fusese pregătit Metcalfe, când se deschise uşa de la biroul lui Menilov şi acesta apăru în carne şi oase, era înfăţişarea sa. Era înalt, slab şi extraordinar de arătos – nicidecum aşa cum s-ar fi aşteptat cineva să arate un regizor din culise. Se mişca neobişnuit de graţios şi strânse ferm mâna lui Metcalfe. Îl rugă pe general să rămână în anticameră. Avea de vorbit doar cu americanul.

În timp ce se aşeza la biroul mare, din mahon sculptat al Dirijorului, Metcalfe se pomeni, nefiresc pentru el, fără cuvinte. La vedere, aşezată pe birou, era cutia neagră în care se aflau codurile nucleare sovietice.

— Ei, ei, ei, spuse Stepan Menilov. Legendarul Stephen Metcalfe. Un emisar al Casei Albe, mai presus de reproşuri, mai presus de partizanate politice. Aducând un mesaj, nu mă îndoiesc, din Biroul Oval. Un mesaj care mai târziu poate fi dezavuat, la nevoie. O conversaţie ce poate fi negată, într-adevăr, e chiar inteligent – arată un nivel de subtilitate de care nu vă credeam în stare pe voi, americanii. Întinse mâinile, rezemându-se de speteaza fotoliului. Cu toate acestea, voi asculta ce aveţi de spus. Dar mai întâi, vă avertizez: nu voi face mai mult decât să ascult.

— Nici nu cer mai mult. Dar nu sunt aici în numele Casei Albe. Misiunea mea nu este în nici un fel oficială. Pur şi simplu vreau să vorbesc foarte deschis şi în cea mai mare confidenţialitate, cu singurul om care poate opri toată nebunia asta.

— Nebunie? zise Menilov răstit. Ceea ce vedeţi azi în Moscova e un *sfârşit* al nebuniei, finalmente.

— Un sfârşit al reformei, vreţi să spuneţi. Un sfârşit al remarcabilelor schimbări pe care le propunea Gorbaciov.

— Prea multă schimbare e periculoasă. Aduce doar haos.

— Într-adevăr, schimbarea poate fi periculoasă, spuse Metcalfe. Dar în cazul măreţei dumneavoastră naţiuni, de

departe cel mai periculos lucru ar fi să *nu* schimbaţi. Eu am trăit zilele lui Stalin; am văzut teroarea. Niciodată nu mai trebuie îngăduit să se întoarcă acele zile.

— Domnule ambasador Metcalfe, sunteţi un om mare în propria dumneavoastră ţară. Sunteţi un stâlp al sistemului american şi acesta e singurul motiv pentru care am acceptat să vă întâlnesc. Dar *nu puteţi* presupune că trebuie să ne spuneţi cum să avem grijă de propriile noastre treburi.

— De acord. Dar vă pot spune care vor fi consecinţele acestei lovituri de stat pe care o conduceţi dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră.

Stepan Menilov îşi arcui sprâncenele în acea expresie ciudată de scepticism şi sfidare atât de familiară lui Metcalfe.

— E o ameninţare, domnule ambasador?

— Deloc. E o predicţie, un avertisment. Vorbim despre o întoarcere la cursa înarmărilor care v-a falimentat deja ţara. De moartea a sute de mii dintre compatrioţii dumneavoastră în războaie civile adiacente din întreaga lume. Poate chiar un cataclism nuclear. Vă pot garanta că Washingtonul va face tot ce îi va sta în putinţă pentru a vă reduce la tăcere.

— Chiar aşa, spuse Dirijorul rece.

— Chiar aşa. Veţi fi izolaţi. Comerţul, de care aveţi atâta nevoie, se va duce la fund. Vânzările de grâne vor înceta. Poporul dumneavoastră va suferi de foame, iar neliniştea care va rezulta va arunca Rusia într-o viitoare pe care nu v-o puteţi imagina. Am vorbit de curând cu consilierul pe probleme de securitate naţională al preşedintelui, aşa că, deşi nu sunt aici într-o misiune oficială, am autoritatea de a vorbi, vă asigur de asta.

Dirijorul se aplecă înainte şi îşi sprijini palmele pe birou.

— Dacă America crede că poate exploata un moment de derută în conducerea sovietică pentru a ne *ameninţa*, face o gravă eroare. În chiar clipa când veţi face orice mişcare împotriva noastră, nu vom *ezita* să folosim tot ceea ce ne stă la dispoziţie – fiecare armă din arsenalul nostru.

— Mă înţelegeţi greşit, îl întrerupse Metcalfe.

— *Nu*, domnule. Dumneavoastră mă înţelegeţi greşit pe mine. Nu luaţi tulburările din Moscova drept slăbiciune. Arătă către servieta nucleară. *Nu* suntem slabi şi *nimic* nu ne va opri să ne apărăm interesele!

— Nu mă îndoiesc de asta şi nu avem nici un interes să vă testăm determinarea. Ceea ce sugerez este că nu e prea târziu să vă retrageţi în grabă de pe marginea prăpastiei şi numai dumneavoastră o puteţi face. Propun să-i chemaţi pe ceilalţi membri ai comitetului dumneavoastră de urgenţă şi să le spuneţi că vă retrageţi sprijinul. Fără dumneavoastră, planurile lor se vor prăbuşi.

— Şi *apoi* ce, domnule ambasador Metcalfe? Să ne întoarcem în haos?

— Nu vă puteţi întoarce niciodată. Acum totul s-a schimbat. Dar puteţi ajuta la schimbări adevărate, pacifiste. Ascultaţi-mă, la naiba: nu puteţi sta pe un tron de baionete.

Omul cunoscut sub numele de Dirijorul râse.

— Spuneţi că îmi cunoaşteţi ţara. Dar ceea ce păreţi a *nu* şti e că cel mai periculos lucru în Rusia e haosul. Dezordinea e cea mai mare ameninţare a bunăstării noastre.

— Vă va trebui un curaj enorm să daţi înapoi, insistă Metcalfe. Dar dacă o faceţi, puteţi conta pe sprijinul nostru. Veţi fi protejat – vă pot promite asta. Vă dau cuvântul meu de onoare.

— Cuvântul dumneavoastră! pufni Menilov. De ce v-aş crede? Nu însemnăm nimic unul pentru celălalt – suntem ca două submarine ce trec unul pe lângă celălalt prin ocean.

— Aşa s-ar părea. Şi totuşi nici unul dintre noi nu face parte dintre cei care au încredere în aparenţe. Să vă spun o poveste.

— Cred că nu aţi făcut nimic altceva de când aţi venit aici *decât* să-mi spuneţi poveşti. Şi le-am auzit pe toate, domnule ambasador. Le-am auzit pe toate.

— Cu tot respectul, spuse Metcalfe, pe aceasta nu aţi auzit-o.

32. Berna, Elveţia, noiembrie 1940.

Capitala elveţiană, mult mai tăcută şi mai puţin cosmopolită decât surorile ei mai bine cunoscute, Geneva şi Zurich, a fost construită pe un promontoriu abrupt de stâncă, o fortăreaţă geologică naturală înconjurată pe trei părţi de un şanţ de apărare care este râul Aare. Cea mai veche parte a oraşului, Altstadt, era un labirint de străzi pavate, cu arcade înguste. Chiar lângă Casinoplatz, în Altstadt, era Herrengasse. La numărul 23 se afla ultima dintr-un şir de case din secolul XIV, reşedinţa unui bătrân orăşean a cărui curte din spate cobora în terase acoperite cu vii până la malurile râului Aare. Deasupra orizontului se vedeau munţii Bernese Oberland.

Aici îşi stabilise reşedinţa Alfred Corcoran. Era noua lui bază de operaţiuni, acum, că spionajul pe timp de război trecea la un alt nivel al activităţii. Călătoria lui Metcalfe peste graniţa finlandeză fusese istovitoare. Aşa cum promisese Kundrov, fusese aşteptat la gara din Leningrad de un cuplu în vârstă, apoi fusese lăsat în pădurile de la marginea oraşului. Acolo, douăzeci de minute mai târziu, trăsese un camion, şoferul cerând un preţ imens încă înainte de a opri motorul. Camionul era încărcat cu douăsprezece tancuri de apă fierbinte cu destinaţia Helsinki; comerţul continua chiar şi în timp de război. Unul dintre tancuri fusese inteligent modificat; cu găuri în vârf şi la bază pentru ca aerul să poată pătrunde, iar partea de sus fusese tăiată cu un bomfaier. Îi amintise lui Metcalfe mult prea mult de un sicriu. Totuşi, punându-şi viaţa în mâinile unui om pe care nu-l văzuse în viaţa lui şi pe care nu avea să-l revadă niciodată, Metcalfe intrase în tancul gol de oţel şi capacul fusese sudat.

Inspecţia de la frontiera sovieto-finlandeză fusese una de rutină. La scurtă vreme după aceea, camionul se opri şi şoferul îi ceru o sută de ruble în plus pentru a-l scoate de acolo – „pentru deranjul meu”, insistase.

Metcalfe plătise.

Foarte puţine zboruri plecau de pe aeroportul Malmi din Helsinki, către Berna, Elveţia, dar un om de afaceri bogat, cu relaţii bune, care era dispus să plătească preţul cuvenit, putea încheia întotdeauna un târg.

Acum, pe Herrengasse în cartierul Altstadt din Berna, urmând instrucţiunile lui Corky, Metcalfe se apropie de intrarea din spate a unei case ascunse de viţă de vie.

Vizitatorii, aşa cum observă, puteau intra şi pleca nevăzuţi.

Sună şi aşteptă temător. Trecuseră abia câteva zile de când se întâlnise ultima dată cu Corky, la Paris, dar parcă erau ani de atunci. Plecase la Moscova în chip de Daniel Eigen, într-adevăr – acoperirea care devenise adevărata lui identitate: playboyul trivial, cu afaceri personale, lipsit de griji în toiul nenorocirilor războiului. Dar Daniel Eigen nu mai exista. Nu doar fiindcă acoperirea era spulberată. Ci fiindcă personajul nu se mai potrivea. Uciderea unui prieten apropiat, trădarea unei iubite – toate astea nu puteau decât să schimbe un om.

De asemenea, se schimbase atitudinea sa faţă de bătrânul său mentor. Urmase ordinele, o târâse pe Lana în jocul lui Corky, o înşelase. Făcuse ceea ce i se spusese să facă. Dar nu mai putea să execute ordinele lui Corcoran fără să gândească, orbeşte.

Uşa se deschise. Menajera, era o femeie corpolentă cu părul strâns în coadă, o elveţiancă după cum arăta, îl conduse înăuntru. Îi cern să-i spună numele, încuviinţă dând din cap, apoi îl conduse într-o cameră de zi aerisită, spaţioasă, cu ferestre înalte şi două şemineuri mari. Într-unui ardea focul; în faţa lui stătea Corky, într-un şezlong. Se întoarse când intră Metcalfe.

Corcoran arăta şi mai palid şi mai slăbit decât cu câteva săptămâni în urmă. Îl îmbătrâniseră atât de mult stresul războiului şi al Operaţiunii WOLFSFALLE? Faptul că îşi pierduse agenţii de teren, „bijuteriile coroanei”, cum le spunea el? Zvonurile despre sănătatea lui păreau să aibă o bază reală: Corky arăta într-adevăr bolnav şi părea că starea lui se deteriorase grav în numai câteva săptămâni.

— Stephen Abernathy Metcalfe, anunţă Corky cu vocea ridicată, hodorogită, totuşi fermă. Nu încetezi niciodată să mă uimeşti. Pe faţa bătrânului flutura un zâmbet când se ridică. Pe o scrumieră de lângă el ardea o ţigară, iar miorul de fum făcea rotocoale în aer.

— Ar trebui să o iau ca pe o laudă? răspunse Metcalfe apropiindu-se şi strângând mâna lui Corcoran. Sau reproş. Mirosul de Pep-O-Mint Lifesavers izvora din costumul de tweed al lui Corky la fel de puternic ca şi fumul de ţigară.

Corky stătu un timp pe gânduri.

— Amândouă, cred. Nu eram sigur că vei ajunge aici.

— N-a fost uşor să aranjez un zbor care să mă scoată din Helsinki, trebuie să recunosc. Se aşeză pe un scaun acoperit cu brocart de cealaltă parte a şemineului.

— O, asta a fost cea mai mică dintre grijile mele. Mă refeream la Moscova. Mult prea multe au luat-o razna.

Corky se întorsese către foc şi îl aţâţa cu un vătrai. Focul avea ceva primitiv, elementar, care-l relaxa pe Metcalfe. Bătrânul maestru de spionaj era un adept loial al gesturilor teatrale, al punerilor în scenă; Metcalfe nu se îndoia deloc că această casă fusese aleasă de Corky pentru şemineurile ei, pentru arhitectura medievală ca de biserică şi pentru amenajările confortabile, ca şi pentru amplasamentul ei pe o stradă pavată din Altstadt – dar şi pentru utilitatea ei în a-i face pe vizitatori să se simtă confortabil, înclinaţi să-şi mărturisească toate păcatele părintelui-confesor.

— Şi chiar mai multe lucruri au mers exact cum ai plănuit, spuse Metcalfe, simţind că îi creşte furia. Nu că te-ai deranjat vreodată să-mi spui care era planul.

— Stephen, începu Corky, pe un ton de avertisment.

— Chiar a fost necesar să mă minţi în legătură cu motivul pentru care voiai să mă duc la Moscova? Şi apoi să minţi în legătură cu documentele pe care voiai ca Lana să i le paseze lui von Schussler? Sau poate că minciuna e a doua ta natură. Nu te poţi abţine.

— Ştiu că trebuie să-ţi fi fost greu, zise Corcoran foarte încet, uitându-se fix la foc. Ceea ce fusese între voi doi – s-a aprins din nou, nu? Lucrul care a făcut ca totul să fie aşa de dificil pentru tine a fost exact ceea ce mă asigura că ea va face ce-i vei cere. Vrei să ştii de ce te-am minţit? De asta, Stephen. Exact de asta.

— Nu are nici o logică. Corcoran oftă.

— Dacă ai fi ştiut că urma să o foloseşti în acest fel, nu ai fi putut niciodată s-o recâştigi. Numai autenticitatea putea aprinde flacăra iubirii. Stephen, te-am minţit eu pe tine ca să nu trebuiască s-o minţi tu pe ea. Cel puţin, nu la început.

Metcalfe tăcu un minut, năucit. Nu ştia ce să spună. Trebuia să se elibereze de mânia care îl împiedica să gândească clar.

— Stephen, tu nu ştii nici jumătate din cele ce se petrec. Situaţia e mult mai periculoasă decât îţi dai *tu* seama.

— Mi-e greu să cred asta, Corky. Eu am fost acolo. Am fost în nenorocita de *Lubianka*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ştiu.

— *Ştii*? Cum dracu'…? Nu-mi spune că ai o sursă în NKVD!

Corky îi întinse lui Metcalfe un vraf de hârtii. Metcalfe examina ceea ce părea să fie o interceptare de spionaj. Citi repede, derutat. Era un raport detaliat asupra interogatoriului luat lui Metcalfe în Lubianka, inclusiv o transcriere parţială a schimbului său de replici cu anchetatorul NKVD.

— Ce… ce dracu' e asta, Corky? Ai o sursă în Lubianka?

— Mi-ar plăcea. Avem o sursă la ştergerea unu.

— Ce înseamnă asta, „la ştergerea unu"?

— Vorbesc oarecum în doi peri. În ultima vreme am reuşit să interceptăm transmisii ale unor agenţi *Abwehr*. Ceea ce ţii în mâini e o transcriere a uneia dintre acele intercepţii.

— Adică *Abwehr-ul* are un plasament în Lubianka? Corky încuviinţă.

— Şi se pare că unul bun.

— *Iisuse*! Metcalfe se întoarse brusc şi se uită la Corky. Aşadar, ei ştiu despre legătura noastră cu Lana?

— Evident că nu. Nimic mai mult decât că *tu* te cunoşti întâmplător cu ea. Nu ştiu despre „afacerile" tale cu ea. *Asta* urma să iasă la iveală, aproape sigur. Documentele WOLFSFALLE au suscitat îndoieli serioase, dar nu din acest motiv.

— Ce vrei să spui cu „au suscitat îndoieli serioase"?

— Operaţiunea e pe muchie de cuţit, Stephen. Corcoran trase lung din ţigară şi privi focul. Problema de a ataca sau nu Rusia i-a dezbinat serios pe generalii lui Hitler. Sunt unii care au vrut asta întotdeauna, deşi sunt o minoritate de fanatici. Un mare segment a fost atras de partea ideii de documentele WOLFSFALLE. Grăbesc o invazie chiar în luna mai a anului viitor – înainte ca Armata Roşie să poată lovi prima. Dar sunt alţii în înaltul Comandament nazist care văd orice încercare de a invada Rusia curată demenţă. Aceştia sunt generalii rezonabili, cei care încearcă să ţină în frâu nebunia lui Hitler. Le amintesc colegilor lor de nefericita încercare a lui Napoleon de a invada Rusia în 1812.

— Dar dacă Stalin plănuieşte să-i atace primul, aşa cum le spun documentele noastre, cum pot justifica faptul că stau cu mâinile în sân?

— Îşi justifică expectativa aruncând îndoiala asupra documentelor înseşi. E o reacţie naturală.

— Aruncând îndoiala? S-a dovedit că documentele sunt false?

Corcoran clătină încet din cap.

— Nu am nici un indiciu în privinţa asta. Documentele sunt contrafaceri de prima mână, trebuie să admit. Nimeni din conducerea nazistă, cel puţin din câte ştim noi, nu are motive să creadă că hârtiile au fost făcute de americani. Dar ei spun că nu e imposibil să fie măsluite la Moscova, de ruşi.

— N-are nici o logică! În ce scop? Ca să-i facă pe nazişti să-i invadeze?

— Nu uita, sunt elemente în conducerea sovietică a căror ură faţă de Stalin e aşa de intensă încât se roagă pentru o invazie nazistă – văd în Hitler salvarea lor. Aceste elemente sunt deosebit de puternice în cadrul Armatei Roşii.

— Şi-ar distruge propria ţară pentru a-l elimina pe Stalin? E o nebunie!

— Problema, Stephen, e că există motive puternice de îndoială în privinţa autenticităţii documentelor WOLFSFALLE. Mai ales dacă se *doreşte* asta, dacă potenţiala invazie a Rusiei e văzută ca o încurcătură nedorită, ceea ce ar fi cu siguranţă. Aşa că se ridică întrebări. Anumiţi lideri militari germani susţin că dacă NKVD e aşa de bun, cum de nu au prins-o pe această femeie, această fiică de general care-i pasează documente strict secrete lui von Schussler?

— Dar atâta vreme cât documentele par autentice…

— Îndoielile continuă, răspunse Corky cu o voce dură. Şi aceste îndoieli, combinate cu argumentele logistice destul de raţionale care nu susţin un atac fulger împotriva Rusiei, încep să câştige teren. În caz că nu se face altceva – ceva care să confirme autenticitatea documentelor – planul nostru e sortit pieirii.

— Dar ce altceva e *posibil*?

— Sursa trebuie să nu poată fi pusă la îndoială, zise Corky după o pauză.

— Sursa…? Sursa e fiica unui general al Armatei Roşii – un general despre care naziştii ştiu că e un conspirator secret împotriva lui Stalin!

— Un conspirator secret împotriva lui Stalin, îl îngână Corky sarcastic, care din întâmplare nu a fost prins şi judecat?

— E avantajul pe care îl are von Schussler asupra Lanei! El are dovada.

— Lumea spionajului, fiule, e o junglă de oglinzi. Învaţă asta acum, până nu e prea târziu. Oglinzi care reflectă alte oglinzi.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— În aprilie 1937, Stalin a primit un dosar de la Praga în care se aflau dovezi că şeful său de Stat-Major, mareşalul Tuhacevski, împreună cu alţi generali de vârf, complotaseră cu înaltul Comandament german să dea o lovitură de stat împotriva lui, a lui Stalin.

— Evident. Asta a fost baza proceselor pentru trădare, a masivelor epurări ce au urmat.

— Da. Treizeci şi cinci de mii de ofiţeri de armată împuşcaţi. Întreaga conducere a Armatei Roşii şi asta în zorii războiului. Mai degrabă convenabil pentru nazişti, nu?

— *Convenabil...?*

— Îţi dai seama, cu siguranţă, că nu suntem singurii care putem falsifica documente, Stephen. Şeful spionajului lui Hitler, Reinhard Heydrich, e un oponent redutabil. Un om cu adevărat sclipitor. Ştia cât de paranoic e Stalin, cu câtă bunăvoinţă ar crede că propriii săi oameni complotează împotriva lui.

— Vrei să spui că dovezile împotriva lui Tuhacevski au fost *falsificate*?

— Heydrich i-a înrolat pe doi dintre adjuncţii săi, Alfred Naujocks şi doctor Hermann Behrends, într-o ingenioasă operaţiune de înşelăciune. I-a pus pe experţii lui din SD să falsifice treizeci şi două de documente – corespondenţa lui Tuhacevski cu vârfurile Wehrmachtului. În care cerea ajutorul lor împotriva lui Stalin.

— Doamne *Dumnezeule*! bâigui Metcalfe. Falsificate?

— Heydrich a plantat bine documentele. Doctor Behrends a dus documentele la Praga şi le-a vândut – le-a *vândut*, ia seama, pe milioane de dolari agenţilor sovietici de acolo.

— Adică Tuhacevski a fost victima unei înscenări? Asta vrei să spui?

— Revoluţia, ca şi Saturn, îşi devorează pe rând copiii. Ceea ce vreau să spun e că Heydrich ştie adevărul, pentru că el a fabricat minciuna care l-a făcut pe Stalin să-şi decapiteze propria armată. El ştie că Tuhacevski nu e vinovat şi ştie că nici generalul Baranov nu e conspirator.

Aşadar, von Schussler o avea la mână pe Lana printr-o minciună! Ar fi vrut atât de mult să-i poată spune Lanei adevărul.

Dar euforia lui dispăru repede când îşi dădu seama de implicaţiile revelaţiei sale.

— Aşadar, integritatea tatălui Lanei rămâne îndoielnică, spuse el.

— Totul rămâne îndoielnic. Corky expiră două fuioare de fum alb. Inclusiv soarta Operaţiunii WOLFSFALLE. În afara de cazul în care suntem dispuşi să ne „ardem” propriul agent. Un sacrificiu care va salva operaţiunea – şi, dacă îndrăznesc să spun, va salva lumea în acelaşi timp.

De pe faţa lui Metcalfe se scurse tot sângele.

— Nu înţeleg.

— Mă tem că înţelegi, zise Corky cu voce joasă, abia auzit. Continua să scurme în foc, evitând să întâlnească privirea lui Metcalfe.

— Spune-mi pe litere, zise Metcalfe furios. Sunt greu de cap.

— Eşti oricum numai nu greu de cap, Stephen, dar se pare că vrei să mă auzi spunând cuvintele cu voce tare. Dacă asta trebuie să fac, o voi face. Svetlana Baranova trebuie să fie prinsă de NKVD. Trebuie să fie arestată. E singurul mod de a-i convinge pe nazişti că documentele pe care le-a transmis sunt adevărate.

Metcalfe sări în sus şi se proţăpi în faţa lui Corky. Cu degetul arătător îndreptat spre faţa mentorului său, răcni:

— Scopul scuză mijloacele, nu, Corky? Asta e? Dacă o fiinţă umană stă în drum, devine un impediment şi nu eziţi să o arunci lupilor, nu? Fie ea şi o femeie care a acţionat atât de curajos în interesul nostru, care şi-a pus propria viaţă în pericol…

— Scuteşte-mă de morala ta de director de şcoală. Vorbesc despre supravieţuirea Europei, a Statelor Unite – în supravieţuirea democraţiei pe această planetă. Nu am nevoie de nici o lecţie de etică operaţională de la tine. Ochii aproape închişi ai lui Corcoran erau de un calm înfiorător.

— *Etică operaţională*? *Aşa* o numeşti tu? Dezgustai şi fără cuvinte, Metcalfe se întoarse la fotoliu şi se prăbuşi I el. Privi fix flăcările. E o nebunie să o lăsăm să fie arestată!

— Da, bine, aşa cum spunea Lord Lyttleton: „Dragostea păstrează speranţa acolo unde raţiunea ar dispera”, nu? Focul de răşinoase părea să adâncească ridurile de pe faţa bătrânului.

— Ce ştii tu despre dragoste?

— Sunt spion, Stephen. Ce ştiu eu este despre disperare.

— Cum stai cu raţiunea?

— Şi despre aceea. Ştiu despre raţiuni de a dispera, mai ales. Crede-mă, înţeleg că femeia e nepreţuită. Dar ştii ce? Pacea mondială – ei bine şi *aceea* e nepreţuită. A salva lumea de maşinăria fascistă? O adevărată comoară. A opri cel de-al Treilea Reich să înghită civilizaţia? Asta mai zic şi eu un pahar de apă rece.

— Opreşte-te, zise Metcalfe dur.

— Mi-ai luat vorba din gură. Ochii lui Corcoran erau ficşi.

— Nu te schimbi niciodată, nu-i aşa, Corky? Corcoran înclină puţin capul.

— Îmi dau seama însă că tu te-ai schimbat. Metcalfe ridică din umeri.

— Da? Poate lumea s-a schimbat.

— Stephen, Stephen, de ce nu înţelegi încă? Lumea nu s-a schimbat. Lumea nu s-a schimbat deloc. Şi nu se va schimba – nu până nu o schimbăm noi.

Metcalfe îşi cuprinse faţa în palme. Mintea lui căuta febril o soluţie. Trebuia să existe una! După o secundă întoarse privirea de la foc şi pe faţa lui se citi resemnarea.

— Ce intenţionezi? întrebă fără nici o inflexiune în voce.

— Mâine după-amiază, trupa principală a Teatrului Balşoi soseşte în Berlin – o delegaţie de prietenie trimisă de Moscova. Vor avea spectacol la Opera de Stat. Probabil vor scoate de la naftalină montarea lor veche şi perimată a „Lacului lebedelor”, pentru germanii aceia care oricum nu fac nici o diferenţă.

— Lana va fi acolo.

— Ca şi amantul ei nazist, von Schussler. O mică permisie pentru a vizita vechiul cămin al familiei, sunt sigur. Un indiciu bine plasat NKVD-ului e tot ce trebuie. NKVD-ul o va aresta, iar nemţii vor fi martori la asta. Şi lumea va fi în afara primejdiei. Îmi pare nespus de rău, Stephen.

— Iar ea va spune adevărul NKVD-ului.

— Oare? spuse Corky fără interes. În momentul ăsta, chiar nu mai are nici o importanţă. Poate să protesteze cât vrea, dar o dată ce înaltul Comandament nazist află că a fost arestată, Operaţiunea WOLFSFALLE va fi salvată.

— Ai vrea tu să fie atât de simplu, zise Metcalfe, controlându-şi cu grijă vocea. E prea riscant să o „ardem” pe Lana. Nu ştiu ce îţi spun sursele tale, dar o cunosc pe femeie şi am petrecut mult timp cu ea în ultima vreme. Întâmplător, ştiu că are o slăbiciune

pentru von Schussler.

Noutatea îl năuci pe Corky.

— Nu m-ai făcut niciodată să cred aşa ceva!

— Poate crezi că înţelegi inima unei femei mai bine decât mine. Tot ce ştiu eu e ceea ce simt. Cred că ei îi e oarecum milă de neamţ – s-ar putea chiar să aibă sentimente mai profunde.

— Însemnând *ce*, mai exact?

— Însemnând că există un pericol real ca Lana să compromită întreaga misiune – să-i sufle lui von Schussler că a fost victima unei înscenări. Doar de atât e nevoie şi toate eforturile noastre vor fi egale cu zero.

— *Nu* putem lăsa să se întâmple asta, cârâi Corcoran.

— Într-adevăr. Voi face tot ce îmi stă în putinţă să ţin situaţia sub control. Ştiu cum să o controlez pe ea. Se uită la Corcoran cu o hotărâre înspăimântătoare. Era crucial ca Corky să creadă ceea ce spunea el în momentul acela. Mult prea multe depindeau de asta.

— Ce sugerezi?

— Trimite-mă la Berlin şi voi…

— Vei redresa marioneta.

— Ceva în genul ăsta.

Corcoran îl privi atent pe Metcalfe câteva secunde.

— Vrei să-ţi iei adio de la ea, nu-i aşa?

— Dă-mi voie să fac asta, cedă Metcalfe. Şi promit că o să mă străduiesc.

— Aici nu e vorba să te străduieşti, Stephen. Ci să asiguri un rezultat.

— Înţeleg, zise Metcalfe. Lasă totul în seama mea. Privirea fixă a lui Corcoran era ca o radiografie; părea că încearcă să intre în sufletul lui Metcalfe. La sfârşit zise:

— Chip Nolan stă la Bellevue Palace. El poate să-ţi aranjeze toate hârtiile de care ai nevoie.

Alfred Corcoran şedea privind fix în foc şi fumând. Fusese surprins şi, pentru a fi sincer, ceva mai mult decât deranjat să descopere că Stephen Metcalfe trăia încă. Amos Hilliard fusese ucis înainte de a reuşi să elimine riscul de securitate care era Metcalfe.

Dar Corcoran se mândrea că este un om foarte pragmatic. Crezuse întotdeauna că operaţiunile încununate de succes impun

o improvizaţie constantă. Aşa să fie. Felul în care Metcalfe o evalua pe balerina rusoaică era probabil corect. Lasă-l să se ducă la Berlin şi să se asigure că Operaţiunea WOLFSFALLE îşi urmează cursul. Poate era mai bine ca lucrurile să se desfăşoare aşa.

Menajera lui elveţiană intră în încăpere cu o tavă de argint şi îi turnă o ceaşcă de ceai.

— Vă mulţumesc, doamnă Schibli, spuse. Era atât de prevăzător în legătură cu aranjamentele pe care le avea în Berna încât îl rugase pe Chip Nolan să facă o verificare de rutină şi asupra acestei biete menajere. Totuşi, trebuia să fie tot timpul foarte atent întinse mâna după telefon, formă numărul de la Bellevue Palace şi ceru camera lui Chip Nolan.

Bellevue Palace era aşezat deasupra râului Aare, pe Kochergasse, cu o panoramă largă, minunată. Apartamentul lui Nolan nu era mai puţin spaţios sau minunat, iar Metcalfe nu ezită să-i comunice impresia omului de la FBI.

— J. Edgar Hoover trebuie să vă dea o diurnă frumuşică, îl înţepă Metcalfe pe bărbatul mic şi ciufulit.

Chip îl privi cu curiozitate, ochii lui căprui părând să se întunece.

— Domnul Hoover înţelege importanţa extinderii activităţii de spionaj a Biroului în toată lumea… James. Aşa te cheamă, nu? James?

Metcalfe fu contrariat preţ de o secundă, dar apoi îşi aminti că omul de la FBI nu era complet informat, că sacra compartimentare dicta ca el să nu afle adevăratele identităţi ale oamenilor lui Corky.

— Destul de aproape, spuse Metcalfe.

— Ceva de băut, zise Nolan, îndreptându-se către bar. Whisky? Gin? Sau preferi *vodka* după vizita ta în Maica Rusia, eh?

Metcalfe aruncă o privire şi văzu zâmbetul viclean de pe faţa omului de la FBI.

— Nimic pentru mine, mulţumesc. Nolan îşi turnă un scotch cu gheaţă.

— Ai mai fost pe-acolo înainte, nu?

— În Rusia, vrei să spui? Metcalfe ridică din umeri. De două ori.

— Aşa e, îmi amintesc acum. Vorbeşti ruseşte, nu?

— Puţin.
— Îţi place?
— Ce să-mi placă? Rusia?
— Utopia socialistă. Cum a zis tipu’ ăla, „am fost în viitor şi funcţiona”?
— Dacă ăla e viitorul, spuse Metcalfe, am încurcat-o cu toţii.
Nolan chicoti, parcă uşurat.
— Poţi să mai spui asta o dată. Dar după felul în care vorbeşte Corky câteodată despre ruşi, ai crede că e cam moale cu ei.
— Cred că pur şi simplu în momentul ăsta se teme mai tare de nazişti.
— Ei bine, această presupusă frică a transformat prea mulţi patrioţi americani în Roşii.
— Nici un om care a văzut cu adevărat Rusia lui Stalin – vreau să spun, care a văzut-o *cu adevărat*, a văzut ce face sistemul din fiinţele umane – nu ajunge un comunist.
— Bravo, zise Nolan amabil, închinând paharul spre Metcalfe. Spune-le *asta* prietenilor tăi din Registrul Social.
— Cum ar fi?
— Băieţii lui Corky. Am cunoscut o grămadă dintre ei până acum şi nu pare să-i intereseze decât Hitler, naziştii, fascismul... Ca şi cum nu s-ar gândi ce se poate întâmplă dacă Tătuca Iosif îşi face jocul. Dacă ia Kremlinul puterea, e al dracu’ de sigur că nu va mai exista nici un Registru Social, crede-mă. Băieţii ăia de lume o să planteze ridichi în Novosibirsk. Puse paharul jos. În regulă, trebuie să ajungi la Berlin, înţeleg, dar vechea ta acoperire din Paris a fost spulberată, nu-i aşa?
— Presupun că da. În orice caz, nu o să-mi asum nici un risc.
— Berlin, hm? Joci cu băieţii mari acum.
— Ce te face să spui asta?
— Crezi că NKVD-ul e dur, stai să muşti un pic de Gestapo.
— I-am văzut la Paris.
— Parisul era grădiniţa, James. Parisul e nimic. În Berlin, Gestapo-ul conduce. Îţi spun eu, va trebui să-ţi păzeşti pielea pe acolo. Nu te duci să regulezi dame.
Metcalfe ridică din umeri.
— Misiunea mea e destul de clară.
— Adică?
— Misiunea mea?
— Nu pot să te ajut dacă nu-mi dai detalii.

— Aminteşte-ţi regula sacră a lui Corky.

— Compartimentarea te poate ucide, James. Uită-te câţi dintre băieţii lui Corky au muşcat deja ţarina în ultima lună. Numai pentru că i-a ţinut izolaţi, fără legături. Vin şi plec din Berlin tot timpul – te pot ajuta acolo. Metcalfe clătină din cap.

— Mulţumesc pentru ofertă, dar am nevoie doar de act de acoperire.

— Cum vrei. Nolan descuie un dulap şi scoase o mapă de piele. Am zis întotdeauna că e mai bine să te ascunzi vedere. În regulă, eşti un bancher american cu afaceri Basel. William Quilligan.

Îi întinse lui Metcalfe un paşaport american uzat Metcalfe îl deschise, găsi propria lui fotografie înăuntru câteva pagini de ştampile indicând vreo câţiva ani de călător transatlantice, cele mai multe între New York şi Elveţia.

— Bank for International Settlements este un fel de consorţiu internaţional care face o grămadă de afaceri cu nemţii. Reichsbank e cel mai mare client al băncii tale. Faceţi o grămadă de operaţiuni pe Q. T. cu Germania nazistă transporturi de aur şi treburi de-astea.

— Vrei să spui că banca spală bani pentru Germania nazistă?

Nolan îi aruncă o privire ageră lui Metcalfe.

— Toate operaţiunile sunt legale, efectuate conform legii elveţiene a neutralităţii. Hei, preşedintele băncii e un om de la Harvard ca şi tine.

— Eu sunt de la Yale, de fapt.

— Yale, Harvard, ce-o fi. Oricum, tipu’ se duce destul de des la Berlin ca să se întâlnească cu preşedintele Reichstagului, dar nu poate ajunge de data asta, aşa că tu eşti de fapt un curier primit ca o persoană de vază. Livrezi cu mâna ta nişte instrumente financiare care trebuie semnate şi înapoiate ţie personal.

— Orice mă duce la Berlin.

— Mda, ei bine, eu îţi sugerez să faci ce-oi avea de făcut şi să nu dai de dracu’. Nu mai e o aventură à la Errol Flynn.

O oră şi jumătate mai târziu, Metcalfe se afla într-un tren care-l ducea de la Berna la Basel, în drum spre Germania nazistă.

33

Străzile Berlinului răsunau de tropăitul cizmelor cu ţinte ale soldaţilor ce mărşăluiau în formaţie; de asemenea, peste tot erau ofiţeri SS în uniforme negre, nişte soldaţi din trupele speciale în haine de camuflaj maro, pe ici pe colo membri ai Tineretului Hitlerist în uniformele lor albastru închis şi cizme înalte. Când Metcalfe trecuse ultima dată prin Berlin, cu aproximativ zece ani în urmă, era un oraş vesel, care răsuna de râsete. Acum berlinezii erau posaci şi lipsiţi de orice expresie, bine îmbrăcaţi în paltoane raglan, dar parcă incolori. Femeile, odinioară aşa de frumoase, deveniseră şi ele anoste cu ciorapii lor de bumbac şi pantofii cu tocuri joase, răpit fiindu-le machiajul care nu era pe placul naziştilor.

Impresia generală fu una de întuneric. Nu era doar vremea de obicei mohorâtă a Berlinului şi zilele scurte din această perioadă a anului. Nu, era dispoziţia sumbră combinată cu *Verdunklung*, camuflajul. Ajunsese în gara întunecată cu două ore întârziere şi luase un taxi vechi, hodorogit, condus de un şofer la fel de bătrân, către hotelul Adlon de pe Unter den Linden. Strada era luminată doar de semaforul de la intersecţia dintre Unter den Linden şi strada Wilhelm şi de clipirile ocazionale ale lanternelor purtate de pietoni, care le ţineau îndreptate în jos, aprinzându-le şi stingându-le. Interioarele tramvaielor şi autobuzelor care treceau erau învăluite într-o sinistră lumină albastră, făcându-i pe pasagerii lor să arate ca nişte stafii. Puţinele maşini care circulau aveau farurile camuflate. Chiar şi Adlon, care altădată răspândea o lumină strălucitoare şi primitoare, avea draperii întunecate în dreptul intrării, ascunzând holul luminat dinăuntru.

Oraşul îşi schimbase faţa de când naziştii preluaseră puterea şi cu greu se putea spune că arăta mai bine. Ministerului Forţelor Aeriene al lui Goring de pe Wilhelmstrasse, Ministerul Propagandei al lui Joseph Goebbels erau simboluri pentru arhitectura nazistă cenuşie, monumentală şi înfricoşătoare. Un număr de imense *Flakturmen*, turnuri antiaeriene de beton, fuseseră construite în jurul oraşului. Berlinul era un oraş în stare de asediu, aflat în război cu tot restul lumii, iar cetăţenii lui nu păreau să împărtăşească entuziasmul războinic al conducătorilor

lor.

Metcalfe fu surprins când recepţionerul hotelului îi înmână un teanc de cupoane de raţii de mâncare cu care putea cumpăra atâtea sau atâtea grame de unt, pâine ori carne. Funcţionarul îi spuse că nu puteai mânca în restaurante fără ele şi nu conta dacă te invita altcineva la prânz sau la cină. Nu se putea mânca în Berlin fără cupoane de raţie.

Aranja cu şeful de protocol al hotelului să obţină bilete la reprezentaţia specială a Teatrului Balşoi din seara aceea, la Opera de Stat care se afla chiar la ieşirea de pe Unter den Linden. În timp ce despacheta în camera sa de hotel, sună telefonul. Era un oficial de la Reichsbank care îl contacta exact aşa cum spusese Chip Nolan că va face.

Se întâlniră în holul hotelului. Era un bărbat obez între două vârste, cu sprâncenele pensate şi un cap chel strălucitor. Se numea Emst Gerlach. Purta un costum gri bine croit; pe rever avea o insignă mare, albă, pe care era gravată o svastică roşie. Era un ofiţer de nivel mediu din Reichsbank, deşi se purta cu o anumită aroganţă care părea să sugereze că îl considera pe Metcalfe – William Quilligan – un lacheu care îi fusese pus în cârcă şi căruia trebuia să-i ofere distracţii.

— Aţi mai fost în Berlin, domnule Quilligan? întrebă Gerlach în timp ce şedeau pe scaunele de la bar.

Metcalfe trebui să se gândească puţin.

— Nu, e prima dată când vin aici.

— Ei bine, nu e cea mai potrivită perioadă pentru o vizită. E o perioadă de mari greutăţi pentru poporul german, aşa cum poate aţi remarcat. Dar sub conducerea Fuhrerului nostru şi cu ajutorul instituţiilor financiare, cum ar fi banca dumneavoastră, vom trece peste greutăţi. Deci, bem ceva?

— Eu vreau doar o ceaşcă de cafea.

— Nu vă recomand asta, domnule Quilligan. În vremurile astea cafeaua este *ersatz*. Bobul naţional-socialist de cafea, aşa cum i se spune – ei bine, sloganul folosit în reclame, ştiţi, ne spune că e „sănătos, îţi dă putere, e gustos şi nu-l poţi deosebi de cel adevărat”. Ceea ce nu spun reclamele e că e o porcărie de nebăut. Ce ziceţi de un păhărel bun de coniac german de calitate?

— Ar fi plăcut. Metcalfe împinse un plic mare de hârtie de Manila peste masă, către bancher.

Voia să termine treaba cât mai repede cu putinţă ca să poată porni spre Opera de Stat. Erau lucruri mult mai importante de făcut decât să stea acolo şi să-l asculte pe acest nazist de doi bani bătând câmpii.

— Toate instrumentele financiare sunt acolo, zise Metcalfe, împreună cu instrucţiuni complexe. Trebuie validate şi să mi le înapoiaţi cât de curând puteţi dumneavoastră.

Gerlach păru uşor surprins de impertinenţa lui Metcalfe. Se presupunea că afacerile trebuie făcute numai după ce se trece peste politeţurile de rigoare. A intra în probleme de afaceri atât de repede era oarecum o bădărănie. Dar neamţul îşi reveni repede. Schimbă abil discuţia, începând să peroreze stufos şi cu un oarecare sentiment de superioritate despre dificultăţile de a face afaceri în vremurile de război.

— Numai banca dumneavoastră şi Banca Naţională a Elveţiei, zise, au rămas prieteni statornici ai Germaniei. Şi vă asigur că nu vom uita acest lucru atunci când războiul se va termina.

Metcalfe ştia despre ce vorbea Gerlach: de fiecare dată când Germania nazistă invadase o ţară – de la Polonia şi Cehoslovacia la Norvegia, Danemarca şi Ţările de Jos – îi prădase trezoreria, rechiziţionase rezerva de aur. Singurele bănci străine care au vrut să ia parte la această hoţie au fost Bank International Settlements şi Banca Naţională a Elveţiei. Drept urmare, germanii aveau mii de tone de aur furat depozitate în Berna şi Basel. BIS plătea chiar dividende Germaniei pentru aurul furat şi vindea o parte din aurul rechiziţionat pentru a cumpăra valută străină cu care să subvenţioneze maşinăria de război nazistă. Valoarea pe care o reprezenta BIS pentru Germania era că instituţia cu sediul în Basel nu putea fi închisă nicicum. Prada naziştilor era în siguranţă în Elveţia. Nu putea fi confiscată.

Era scandalos şi Metcalfe asculta cu o enervare crescândă cum oficialul grăbit şi palavragiu vorbea despre reprogramarea plăţii dobânzilor la termene mai favorabile pentru Reichsbank, despre scrisori de credit şi chitanţe de depozit şi aur stanţat din Londra care să fie transferate la Basel, despre tranzacţii în mărci de aur elveţiene. Dar Metcalfe îşi jucă rolul, ascultă răbdător, notă instrucţiunile domnului Gerlach şi promise să le comunice imediat la Basel.

— Lăsaţi-mă să vă invit la cină în seara asta, zise Gerlach. Deşi trebuie să vă avertizez că azi e *Eintopftag*, zi cu un singur

fel de mâncare. Din nefericire, asta înseamnă că toate restaurantele, chiar Horcher, cel mai bun restaurant din Berlin, trebuie să servească o friptură îngrozitoare. Dar dacă vreţi să vă confruntaţi cu această insultă culinară…

— Sună încântător, spuse Metcalfe, dar îmi pare rău să vă spun că am alte planuri în această seară. Mă duc la balet.

— A, la Balşoi. Da, într-adevăr. Ruşii îşi trimit fetele drăguţe să danseze pentru noi, sperând să ne câştige simpatia. Zâmbi fioros. Lasă-i pe ruşi să ne distreze. Va veni şi timpul lor. Prin urmare, e în regulă. Într-o altă seară va fi mai bine. Dacă nu aveţi nici un aranjament pentru prânz sau cină mâine, vă voi duce la Horcher sau Savarin, unde putem lua o cină cu homari şi alte delicatese neraţionalizate.

— Minunat, răspunse Metcalfe. De-abia aştept.

Treizeci de minute mai târziu, după ce scăpase de odiosul bancher nazist, Metcalfe intra în Opera de Stat. Una dintre marile opere ale lumii, fusese construită în secolul XVIII, în timpul lui Frederic cel Mare, în stil clasic prusac, deşi se dorise să semene cu un templu corintic. Era una dintre capodoperele de arhitectură dintr-un şir de minuni printre care se numărau muzeele Pergamon, Altes şi Biblioteca de Stat, terminând cu Poarta Brandenburg.

Interiorul era în stil rococo timpuriu, cu intrarea strălucitoare placată cu marmură albă şi neagră. Spectatorii erau nu mai puţin strălucitori şi vizibil diferiţi de berlinezii de pe stradă. Deşi ţinuta de seară era descurajată oficial, amatorii de operă erau totuşi îmbrăcaţi în fineţuri, bărbaţii în costume sau uniforme, femeile în rochii de bal şi ciorapi de mătase, cu feţe şi bijuterii radioase. În jur plutea parfum franţuzesc, *Je Reviens* şi *L ’air du Temps*. Tot ce era franţuzesc şi se găsea atât de rar în Paris, aici era din abundenţă: răsfăţurile războiului.

Metcalfe trebuia să reuşească să o contacteze pe Lana în seara asta. Nu ştia nimic despre condiţiile de securitate de aici, despre cât de păzită urma să fie trupa de la Balşoi. Trebuia cumva să-i dea de ştire Lanei. Kundrov, supraveghetorul ei, era posibil să se afle aici; el ar putea fi cel mai bun intermediar. Poate Kundrov era în public; era de presupus, de fapt. Trebuia să cerceteze publicul, să-l caute pe Kundrov – dacă nu-l găsea Kundrov pe el mai întâi.

— Domnule Quilligan!

O voce impunătoare, pe care o recunoscu imediat. Se întoarse şi îl văzu pe Ernst Gerlach, oficialul de la Reichsbank şi Metcalfe înţelese imediat. Gerlach trebuie să fi fost însărcinat cu supravegherea lui „William Quilligan”. Naziştii erau exact la fel de suspicioşi în privinţa vizitatorilor străini ca şi ruşii. O dată ce „Quilligan” refuzase invitaţia la cină a lui Gerlach, el alesese probabil – sau i se ordonase – să se ducă la Opera de Stat pentru a continua supravegherea. Era făţişă, ca orice supraveghere făcută de poliţiile de stat, iar Metcalfe nu intenţiona să-i facă viaţa uşoară bancherului.

Gerlach se apropiase atât de tare de el că îi putea simţi aroma ca de săpun a digestivului Underberg din respiraţie.

— Ce surpriză, domnule Gerlach! Nu mi-aţi spus că aveţi bilete la balet!

Gerlach păru mai puţin impozant când se chinui să găsească o explicaţie plauzibilă.

— Ah, ei bine, plăcerea de a privi trupă de la Balşoi este, mă tem, o slabă consolare în schimbul companiei dumneavoastră mult mai plăcute, zise Gerlach, părând stânjenit.

— Sunteţi prea drăguţ, dar totuşi, nu aveam nici cea mai vagă idee…

— Daniel! Daniel Eigen! o voce feminină.

Brusc, Metcalfe simţi o împunsătură. Daniel Eigen – numele lui de acoperire din Paris. Oh, Doamne, n-ar fi trebuit să fie surprins, dacă ţinea seama de afluxul de nazişti dintre Berlin şi Paris, că cineva care îl cunoştea drept playboy-ul argentinian din Paris se afla acolo!

Metcalfe nu se întoarse să se uite, deşi vocea era prea puternică şi exuberantă ca să o ignore. Şi i se adresa lui direct.

— Aşa cum spune Fuhrerul nostru, uneori chiar şi cele mai complicate planuri trebuie adaptate realităţilor curente, zise Gerlach ţeapăn, încercând să-şi recapete demnitatea.

Acum Metcalfe trebuia să se despartă de bancher cât mai repede cu putinţă. Femeia care îl cunoştea sub numele de Daniel Eigen se apropia mişcându-se uimitor de agil prin mulţime şi era la doar câţiva paşi distanţă. Nu mai putea fi ignorată; nu se *lăsa* ignorată. O văzu cu coada ochiului şi o recunoscu imediat. O frumuseţe uşor trecută, drapată în hermină, sora soţiei unui oficial nazist. Îşi aminti numele. Eva Hauptmann. O femeie cu

care se împrietenise şi se culcase în timp ce ea se afla la Paris cu sora ei şi cu importantul său cumnat. Cumnatul fusese rechemat în Berlin, luându-şi menajeria cu el, inclusiv pe Eva Hauptmann. Metcalfe presupusese că nu o va mai vedea niciodată.

Oh, *Doamne*! Femeia parfumată din abundenţă întinse i mână încărcată de bijuterii şi îl băni pe umăr. Nu mai putea să o ignore. Se întoarse şi îi aruncă o privire goală. Era cu o prietenă, o altă nemţoaică cu care fusese la Paris. Prietena zâmbea timid, dar ochii îi străluceau lacom şi Metcalfe nu putu decât să presupună că Eva Hauptmann îi şoptise excitata totul despre omul de afaceri argentinian cu care se împrietenise în Paris şi ce să vezi, iată-l!

Metcalfe păru bulversat şi se întoarse către Gerlach.

— Ei bine, ce plăcut să dau din nou de dumneavoastră, zise el. Trebuie să ne ocupăm locurile.

— Daniel Eigen! Se încruntă femeia drapată în hermină, tăindu-i calea. Cum… cum îndr*ăzneşti?*

Gerlach se holba perplex, dar şi uşor amuzat.

— Femeia aceasta vorbeşte cu *dumneavoastră*, domnule… Quilligan.

Nu putea să o ignore pe femeie; era prea insistentă, prea directă. Se uită la ea mijind ochii şi cu o expresie flegmatică.

— Nu, mă tem că mă confundaţi cu altcineva.

— Ce? Bâigui femeia. Vă *confund*? Poate vă confund cu un domn bine crescut, nu? Domnule Eigen, *nimeni* nu o tratează pe Eva Hauptmann ca pe o *târfă* de rând!

— Doamnă, spuse Metcalfe cu fermitate, vă înşelaţi. Acum, dacă-mi permiteţi, vă rog să mă scuzaţi.

Dădu din cap şi se întoarse către bancherul care privea stupefiat scena.

— Cred că de vină e faţa asta comună a mea, spuse. Mi se întâmplă asta alarmant de des. Ei bine, vă rog să mă scuzaţi, cred că ar trebui să folosesc toaleta. Primul act e destul de lung.

Metcalfe se întoarse sprinten şi îşi făcu loc prin mulţime ca şi cum s-ar fi grăbit spre toaleta bărbaţilor. Din spatele său o auzi pe femeia furioasă ţipând:

— Şi îţi mai spui *bărbaţi.*

De fapt, ochise o ieşire apropiată ce dădea în stradă; trebuia să părăsească pe dată locul acela. Gerlach nu dăduse crezare protestelor lui Metcalfe şi, cu siguranţă, nici Eva Hauptmann.

Bineînţeles, problema era Gerlach; va raporta suspiciunea că William Quilligan nu era cine afirma că este. Cu o singură întâlnire neaşteptată, acoperirea lui Metcalfe fusese dezvăluită.

Trebuia să plece imediat. Se va întoarce mai târziu, după începerea spectacolului şi-l va căuta pe Kundrov. Uşa se deschidea în afară, probabil o intrare lăturalnică a teatrului. O împinse şi păşi afară, în aerul rece al nopţii, cuprins de un sentiment de uşurare.

Auzi zgomotul doar cu o jumătate de secundă înainte de a simţi oţelul rece şi dur apăsat pe tâmpla stânga.

— *Stoi*!

Un rus. *Stai*. Auzi, *simţi* trăgaciul mişcându-se, gata să tragă.

— Nu te mişca, continuă rusul. Priveşte drept înainte, nu te uita într-o parte.

— Ce-i asta? Întrebă Metcalfe.

— *Nu* vorbi, Metcalfe! Şuieră rusul. Sau Eigen. Oricare ţi-e numele, *spion*. Drept în faţa ta e o maşină. Vei coborî uşurel aceste trepte până la maşină. Înţelegi?

Metcalfe nu replică. Privi drept înainte. Rusul îi ştia numele. Era de la NKVD, măcar de asta era convins.

— *Răspunde*! ordonă rusul. Nu da din cap.

— Da, înţeleg.

— Bine. Mişcă-te încet. Voi ţine pistolul lipit de tâmplă. Cea mai uşoară presiune asupra trăgaciului şi se va descărca. O mişcare bruscă şi creierii tăi se vor împrăştia pe jos. Mă înţelegi?

— Da, spuse Metcalfe. Adrenalina îi inundă corpul; privi fix înainte la sedanul negru parcat la colţ, poate la douăzeci şi cinci de paşi distanţă. Îşi cântări opţiunile; părea să nu existe nici o soluţie, nici o ieşire. Rusul nu făcea ameninţări gratuite: o presiune cât de mică asupra degetului său de pe trăgaci putea face ca arma să se descarce.

— Pune-ţi mâinile în faţă. Pe burtă. Ţine-le unite! *Acum*! Metcalfe se conformă. Coborî uşurel treptele Operei de Stat, privind tot timpul drept înainte. Nu putea vedea mai nimic lateral, cu excepţia unei umbre întunecate, o mână ţinând un pistol.

Poate că, atunci când va ajunge la maşină, va putea să apuce mâna rusului şi să-i smulgă arma. Sau poate când rusul se va urca la volan, dacă nu insista ca Metcalfe să conducă maşina, ceea ce i-ar fi putut oferi alte ocazii. Poate. Trebuia să se supună

şi să spere că mai târziu i se va ivi o altă şansă de a scăpa… sau de a-şi negocia eliberarea. Ce voiau? Să-l chestioneze, să-l inte*rogheze?*

Sau să-l răpească, să-l ducă înapoi la Moscova? Înapoi la Lubianka, de data asta pentru totdeauna? Continuă să meargă, simţind ţeava pistolului apăsându-i dureros tâmpla. Auzea târşâitul pantofilor rusului. De data asta nu mai exista scăpare. O scrâşnet pe pavaj.

Un pantof. Deodată se auzi un alt sunet: zgomotul unui pistol căzut pe trotuar. Nu mai avea pistolul la tâmplă! Îndrăzni să se uite înapoi şi îl văzu pe răpitorul său prăvălit la pământ, cu capul dat pe spate şi spume la gură. Rusul, cu ochii daţi peste cap scoase un sunet ciudat, între gargară şi înec, în timp ce spuma i se scurgea de pe buze.

Agresorul său murea în faţa ochilor lui, dar cum?

Metcalfe se întoarse brusc, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai se întâmplase.

Iar ceea ce văzu explica totul.

Chip Nolan.

Omul de la FBI stătea acolo, cu o seringă în mâna dreaptă. Ţinea în sus acul hipodermic.

— Salutare, bătrâne Mickey Finn, zise el. Hidrat de clor. Injectat în gât, lucrează repede – şi e mortal. Nenorocitul ăsta de comunist nu se va mai trezi. Niciodată.

— Dumnezeule! răsuflă Metcalfe uşurat. Slavă Domnului că ai fost aici! Doamne, ce e cu tine în Berlin?

Nolan zâmbi subţire.

— Compartimentarea, îţi aminteşti? Nu ţi-am spus eu să ai grijă de tine?

— M-ai avertizat despre Gestapo. Dar n-ai spus nimic despre NKVD.

— N-am crezut că ai nevoie de avertisment în ceea ce-i priveşte pe ticăloşii ăştia. Deşi ai văzut cu ochii tăi de ce sunt în stare. Sunt nişte ticăloşi bolnavi. Nu mă deranjează să vărs sânge rusesc pe sol german. Lovi trupul neînsufleţit al NKVD-istului. Omul era mort, ţeapăn, cu faţa cenuşie.

— Îţi rămân dator, omule, spuse Metcalfe. Eram terminat. Chip înclină modest din cap.

— Fereşte-te doar de necazuri, James, zise el, băgând seringa în buzunar şi luând-o din loc. Vocea de-abia i se auzi, acoperită

de huruitul puternic al camioanelor militare ce cărau armament şi materiale în josul străzii Unter den Linden către Poarta Brandenburg.

Metcalfe se uită o clipă în jurul său pentru a se orienta, încă uimit şi ameţit de uşurare. Se grăbi către o latură a clădirii Operei de Stat, hotărât să lase o distanţă cât mai mare cu putinţă între el şi cadavrul rusului.

O siluetă stătea în picioare pe trepte, exact în locul în care rusul se strecurase în spatele lui şi-i pusese arma la cap. Metcalfe scoase propria armă.

Apoi îl recunoscu pe bărbat. Era Kundrov, cu un zâmbet misterios zugrăvit pe faţă. Când Metcalfe se apropie, Kundrov spuse:

— Cine era?

— Tipul cu arma? Mi-am închipuit că ştii – era unul din conaţionalii tăi.

— Nu, nu *spărgătorul de nuci*.

— E unul dintre ai mei.

— Mi se pare cunoscut. Am mai văzut faţa asta undeva. Ei bine, dacă nu ajungea el acolo, ar fi trebuit să ucid al doilea *spărgătorul de nuci* pe săptămâna asta. Nu e bine pentru reputaţia mea. NKVD preferă să-şi reducă singur lista de angajaţi.

— Preferă să facă ei înşişi execuţiile.

— Corect. Eşti aici pentru a o revedea pe Lana. Nu ai putut să stai departe de ea. Chiar dacă asta o pune în pericol.

— Nu e vorba de asta. Am nevoie de ajutorul tău. Rusul îşi aprinse o ţigară – o marcă germană, observă Metcalfe.

— Ai avea destulă încredere în mine pentru a-mi cere ajutorul? zise Kundrov, exalând două fuioare de fum pe nările dilatate.

— Mi-ai salvat viaţa. Şi pe a Lanei.

— Domnişoara Baranova e un caz complet aparte.

— Sunt destul de conştient de asta. Mă întreb dacă îţi dai seama că de fapt eşti îndrăgostit de ea.

— Ştii proverbul rus, sunt sigur: dragostea e afurisită. Te poţi îndrăgosti de un ţap.

— Lana nu e ţap.

Rusul se eschiva; lasă-l să o facă, se gândi Metcalfe. Sinceritatea nu era întotdeauna cea mai bună politică.

— Fără îndoială că nu. E o femeie remarcabilă.

— O expresie pe care eu am folosit-o de mai multe ori în legătură cu ea.

— Sunt supraveghetorul ei, Metcalfe. Nimic mai mult. Nu a. M ce face dacă apropierea mea de ea mi-a îngreunat misiunea, dar nu am nici un fel de iluzii în privinţa ei. Întotdeauna a văzut în mine temnicerul ei – mai decent, mai civilizat poate decât era normal – cu toate acestea un temnicer.

— Nu e o femeie pe care să o poţi ţine în colivie.

— Sau care să-ţi aparţină, contră Kundrov. Ajutorul de care ai nevoie… trebuie să fie pentru domnişoara Baranova.

— Aşa este.

— Voi face orice ca s-o ajut, cred că ştii.

— De asta mă aflu aici.

Kundrov încuviinţă din cap şi mai trase adânc un fum din ţigară.

— E un obicei prost, dar cu atât mai plăcut când ţigara e germană şi nu rusească. Până şi fasciştii fac ţigări mai bune ca ale noastre.

— Poţi judeca o ţară după lucruri mai importante decât ţigările pe care le face.

— Adevărat. Cu siguranţă, în ziua de azi între Germania şi Rusia sunt mai multe asemănări decât deosebiri.

Metcalfe ridică o sprinceană.

— Sunt surprins să te aud spunând asta.

— Ţi-am spus în Moscova. Cunoşti sistemul pe dinafară. Eu îi cunosc relele pe care tu nici măcar nu le bănuieşti. De ceea nu mă surprinde că vrei s-o ajut pe domnişoara Baranova să treacă în cealaltă tabără.

Metcalfe nu putu să-şi ascundă uimirea.

— Dar nu cred că vrea să facă asta, spuse Kundrov. O leagă prea multe de Rusia. În anumite feluri, femeia *poate fi* ţinută în colivie.

— Ţi-a vorbit despre asta?

— Niciodată. Nu e nevoie.

— O înţelegi.

— Înţeleg forţa care trage în ambele direcţii.

— Înţelegi dorinţa de a scăpa din Uniunea Sovietică?

— Dacă o înţeleg? Simt această dorinţă eu însumi. Ar fi chiar o condiţie.

— O *condiţie*? Pentru *ce*?

— Pentru a te ajuta, pentru a o ajuta pe domnişoara Baranova. Ar fi preţul meu.

— *Tu* vrei să trădezi? *Asta* vrei să spui?

— Deţin informaţii, o grămadă de informaţii despre GRU, despre spionajul sovietic, informaţii care ar fi extrem de preţioase pentru guvernul american. Pentru oricine ar fi cei pentru care lucrezi. Vă pot fi extraordinar de folositor.

Metcalfe era înmărmurit. Dar nu era nimic în expresia lui Kundrov care să sugereze o înşelătorie, o încercare de a-l testa pe Metcalfe. Kundrov vorbea foarte serios.

— De ce? De ce ai *vrea*?

— Mă întrebi serios? Kundrov aruncă chiştocul pe jos şi scoase o altă ţigară, aprinzând-o cu o mică brichetă de alamă. Mâna îi era nesigură; bărbatul nu se simţea la largul lui. Tu, care ai văzut ce a făcut marele nostru tiran uneia dintre cele mai minunate ţări din lume, tu mă întrebi de ce vreau să plec? Tu, care ai fost martor nemijlocit al terorii, al paranoiei, al necinstei, al cruzimii? Îţi întorc întrebarea: de ce nu înţelegi nevoia de a scăpa dintr-o asemenea închisoare?

— Dar tu eşti unul dintre temniceri!

— Uneori nici chiar temnicerii nu se află acolo de bunăvoie, zise Kundrov blând, aproape în şoaptă. Când aveam douăzeci şi ceva de ani, tata a fost ridicat. A fost încarcerat. Nu mă întreba de ce; ar trebui să ştii deja că adeseori nu există nici un motiv. Dar m-am dus să-l caut, am întrebat la fiecare birou din Moscova până am ajuns la sediul GRU din Piaţa Arbatskia. Iar acolo eu însumi am fost încarcerat, bătut şi torturat. Arătă către o cicatrice albă aproape ştearsă care-i trecea pe lângă colţul gurii. Expresia de dispreţ pe care Metcalfe o observase pe faţa lui Kundrov nu era dispreţ, ci o deformaţie a gurii, o cicatrice îngustă. În final am fost eliberat cu condiţia ca eu însumi să mă duc să lucrez pentru GRU. Încuviinţă dând din cap văzând expresia de neîncredere a lui Metcalfe. Da, destul de mulţi dintre noi am fost „recrutaţi” în felul ăsta.

— Şi tatăl tău?

— A murit în închisoare, zise Kundrov scurt. Ei spun că a suferit un atac de cord. Nu am aflat niciodată adevărul.

— Doamne, şopti Metcalfe. Presupusese multă vreme că slujitorii privilegiaţi ai sistemului sovietic erau scutiţi de cruzimile lui. Dar, fireşte, nimeni nu scăpa nescărmănat.

— Nu e nevoie să-ţi spun poveşti despre prieteni şi colegi de-ai mei din GRU şi ce s-a întâmplat cu ei. E numit un nou preşedinte GRU; îşi aduce în serviciu propriii lachei, îşi promovează propriii oameni, iar ei la rândul lor azvârl cu acuzaţii împotriva duşmanilor lor, care sunt apoi epuraţi. E un ciclu nesfârşit de cruditate arbitrară, o boală. Ştii vechiul simbol gnostic al şarpelui care îşi înghite propria coadă – care în acelaşi timp îşi dă viaţă sieşi, deşi se autodevorează? Aceasta este tirania statului. Revoluţia se devorează pe sine însăşi. Revoluţia rusă i-a dat naştere lui Lenin, monstrul pe care toată lumea îl consideră un salvator, iar el a creat gulagul, lagărele-închisori – şi la rândul lui a dat naştere unui alt fel de monstru, Stalin. Iar acesta la rândul lui va da naştere unui alt fel de monstru şi ciclul va continua *ad infinitum*. Iar maşinăria terorii de care se slujeşte Stalin pentru a rămâne la putere se autodevorează, devorează poporul rus în timp ce dă naştere unui ciclu infinit de teroare. Maşinăria se hrăneşte cu oamenii pe care îi devorează; e canibală cu semenii ei. Spui că eu sunt unul dintre temniceri. Eu îţi spun acum ca şi în Moscova, nu sunt decât un şurub al ghilotinei.

— Dar m-ai ajutat să scap. Cunoşti reţeaua subterană de partizani care scot oameni pe ascuns din Uniunea Sovietică – ai fi putut să fugi oricând ai fi vrut!

— O, aşa crezi tu? Din nefericire, nu. Când scapă un rus obişnuit, conducătorii ridică din umeri; nu le pasă. Când scapă unul dintre temniceri, nimic nu-i poate opri să-l prindă. Există plutoane NKVD care au misiunea de a asasina pe oricine dintre ai lor încearcă să fugă. Fără un angajator – fără protecţie din partea unui guvern vestic – aş fi mort în câteva zile. Aşa cum tocmai spuneam, le pot fi de mare ajutor celor în slujba cărora lucrezi.

Metcalfe tăcu îndelung. Nu era o înşelătorie; Kundrov vorbea extrem de serios. Ura lui faţă de Rusia stalinistă era veritabilă; era ceva la care cu siguranţă se gândise mult şi cu grijă timp de ani de zile. În final, vorbi:

— La Moscova poţi fi de mare ajutor poporului tău.

— Numai dacă supravieţuiesc, răspunse Kundrov cu un zâmbet sardonic. Dar în cazul meu e doar o chestiune de timp până când îmi primesc şi eu glonţul în ceafă.

— Uită-te cât timp ai rezistat, cum te-ai ridicat prin sistem.

— Am abilitatea cameleonică de a le părea loial tiranilor pentru care lucrez. E un mecanism de supravieţuire.

— E o însuşire care te va ajuta.

— E o însuşire care distruge sufletul, Metcalfe.

— Poate, dacă serveşte numai scopului de a supravieţui. Dar dacă urmăreşte un alt scop, poate că nu.

— Acum e rândul meu să te întreb *ce vrei să spui*.

— Nu înţelegi? Ce se întâmplă cu Rusia dacă toţi cei ca tine pleacă? Ce se întâmplă cu *lumea*? Oamenii ca tine pot schimba sistemul din interior – pot împiedica Rusia lui Stalin să distrugă planeta!

— Ţi-am spus, Metcalfe, eu sunt doar un şurub din ghilotină.

— Poate că acum eşti un funcţionar minor, dar în cinci, zece ani s-ar putea să fii unul dintre conducători. Unul dintre oamenii care modelează direcţia statului.

— Dacă supravieţuiesc. Dacă nu sunt împuşcat.

— Nimeni nu ştie mai bine ca tine cum să supravieţuiască în interiorul sistemului. Iar Iosif Stalin nu poate dura la infinit, deşi uneori se pare că aşa va fi. La un moment dat, va muri…

— Şi un alt Stalin îi va lua locul.

— Un alt conducător îi va lua locul. Că va fi un alt Stalin sau un reformator – cine poate spune? Poate cineva ca tine. Poate tu! Ceea ce vreau să spun e că, dacă fugi – dacă vii în America, sau în Marea Britanie, sau în oricare zonă a lumii libere care va rămâne liberă când se va termina nenorocitul ăsta de război – vei fi încă un emigrant rus printre sutele de mii. Dar dacă rămâi în Moscova – dacă-ţi păstrezi părerile personale pentru tine, dacă lucrezi în interiorul sistemului – există o şansă! O şansă ca tu să faci diferenţa, o şansă ca tu să schimbi istoria! O posibilitate ca tu să împiedici angrenajul terorii să distrugă planeta. Lumea are nevoie de oameni ca tine în Moscova – oameni buni, onorabili, *întregi la cap*, la naiba! Mai ţii minte ce mi-ai spus la Moscova? Spuneai că eroii sunt rari – că e nevoie de mai mulţi, nu de mai puţini!

Kundrov se întorsese şi stătea cu faţa la clădirea Operei de Stat. Tăcu mult timp, încât Metcalfe crezu că nu îl mai ascultă, dar în cele din urmă se întoarse şi Metcalfe văzu că se schimbase ceva pe faţa rusului. Expresia superioară, aproape dispreţuitoare dispăruse, înlocuită de o nebănuită vulnerabilitate, de o privire hăituită.

— Am de ales? întrebă el. Metcalfe încuviinţă.

— Nu ţi-aş refuza cererea.

— Nu asta vreau să spun. Mă tem că de fapt *nu am* de ales. A fugi ar fi, pentru mine, o fantezie prostească.

Metcalfe înţelese ce voia să spună rusul. Ascultase în tot acest răstimp; se hotărâse.

— Spune-mi ce vrei să fac pentru domnişoara Baranova, spuse Kundrov.

34

Ernst Gerlach era un angajat loial şi devotat al Reichsbank, dar nu avea încredere în poliţiştii autoritari, *Schutzpolitzei* şi *Kripo* şi Gestapo, cărora le plăcea să ridice oameni de aceeaşi orientare sexuală ca a lui şi să-i trimită în lagăre de concentrare. Fusese cruţat până în momentul acela poate fiindcă era un lucrător apreciat, chiar de neînlocuit, sau fiindcă avea protectori în poziţii înalte, sau din ambele motive – sau poate era pur şi simplu noroc chior. În orice caz, nu-i plăcea să-şi forţeze norocul. Îşi încalcă obiceiurile pentru a evita să atragă atenţia ticăloşilor scrupuloşi.

Cu toate acestea, ceea ce se întâmplase nu era bine – şi era genul de necaz care putea să se întoarcă şi să-l muşte de fund dacă nu era grijuliu. Femeia aceea, care părea o nemţoaică perfect respectabilă, chiar dacă oarecum cam strident îmbrăcată şi excesiv de machiată, îl strigase pe domnul Quilligan pe un alt nume. Îi spusese „Daniel Eigen”. Quilligan negase, spusese că era o greşeală, dar după aceea o ştersese ca din puşcă. Comportamentul lui era suspect.

Gerlach îşi dădu seama că nu avusese încă şansa să examineze documentele pe care i le prezentase domnul Quilligan. Dacă asta era vreo fraudă bancară? Şi mai exact – şi ăsta putea fi un prilej de îngrijorare – dacă acest american care îşi spunea William Quilligan era de fapt un agent care lua parte la o operaţiune împotriva Reichsbank? Americanii şi britanicii încercau tot timpul să acapareze posesiunile externe ale Germaniei; dacă Quilligan încerca să obţină semnături, numere de cont, toate informaţiile necesare pentru a-şi însuşi fonduri Reichsbank?

Erau nenumăraţi agenţi Gestapo şi *Schutzpolitzei* la operă în seara aceea. Dar decise că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-l sune pe unul dintre superiorii săi din minister. Localiza o cabină telefonică lângă garderoba din josul scărilor. Evident, era o oră prea înaintată pentru a suna la birou; îl sună pe şeful său direct acasă, dar nu răspunse nimeni. Îl sună pe şeful şefului său, Klausener, care era cu doar un rang sub director şi avea destul de mult de-a face cu Bank International

Settlements. Îl găsi pe Klausener la o cină şi întreruperea îl enervează teribil.

— N-am auzit niciodată de nici un neisprăvit pi numele Quilligan! strigă Klausener. De ce dracu' mă deranjezi pe mine? Sună la Basel, sună la poliţie, *Hosenscheisser*!

După ce Klausener închise, Gerlach bombăni în sinea lui: „*Ach*! *Verdammter Schweinhund*!" Ce dobitoc! Nu putea suna la Basel, unde era prea târziu şi pe lângă asta a da un telefon internaţional era destul de complicat pe atunci.

În cele din urmă se duse la unul dintre ofiţerii SS în uniformă neagră care se prefăcea că pierd vremea în faţa intrării holului. I se strânse stomacul când se apropie, dar îşi aminti că, în costum gri şi cravată, arăta absolut respectabil.

SS-istul era îmbrăcat în negru din cap până în picioare: tunică neagră, nasturi negri de piele, cravată neagră, pantaloni negri şi cizme înalte negre de piele. Pe antebraţul drept erau literele SD, încastrate într-un romb argintiu. Cele trei bare de argint cusute pe epoleţi, ca şi insigna de pe guler, indicau gradul de *Sturmbannfuhrer* SS.

— Scuzaţi deranjul, domnule *Sturmbannfuhrer*, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Doamna Eva Hauptmann observă că prietena ei cea mai bună, Mitzi-Molly Kruger, o trata cu o oarecare superioritate. Loja în care stăteau, care aparţinea familiei Hauptmann, părea pustie fără soţii lor. Poate de asta era mai atentă la Mitzi-Molly Kruger decât ar fi fost în mod normal. Superioritatea ei o irita, dar cel mai rău era că nu putea spune nimic. Ştia ce credea Mitzi-Molly – o cunoştea pe femeie de destulă vreme, de când terminase şcoala la Hanovra. Lui Mitzi-Molly îi plăcuse că Eva fusese umilită. Era oricum geloasă pe Eva tot timpul – pe frumuseţea Evei, până şi pe soţul pe care şi-l alesese – aşa că nu puţin trebuie să-i fi plăcut să-şi vadă prietena pusă într-o situaţie atât de stânjenitoare. Fustangiul aia se prefăcuse că nu o cunoaşte! Nu avea cum să o fi uitat în Paris avuseseră o aventură scurtă, dar pătimaşă, iar Eva Hauptmann era o vulpiţă în pat; bărbaţii n-o uitau.

Nu, Daniel Eigen nu o uitase, desigur, dar de ce se prefăcuse că nu o cunoaşte?

Poate că era aici cu o altă femeie – asta putea fi o explicaţie –

deşi nu-l văzuse vorbind cu vreuna. Vorbea cu un individ cu aspect plictisitor şi nu era nici o femeie prin preajmă.

Eva începu să se gândească cum să-i spună lui Mitzi-Molly despre reputaţia îndoielnică a lui Daniel Eigen. Eigen, avea să-i explice lui Mitzi-Molly, trebuie să se fi simţit jenat să o întâlnească având în vedere cât de înfocată fusese relaţia lor; cu siguranţă era încă îndrăgostit de ea şi fără nici o îndoială venise la spectacol cu o altă femeie. De aceea se purtase atât de ciudat!

Când era gata să se întoarcă spre Mitzi-Molly şi întâmplător, atât de întâmplător, să-i spună câteva cuvinte despre Daniel Eigen, uşa lojei se deschise. Femeia se întoarse şi văzu un ofiţer SS în uniformă neagră stând în prag.

SS-iştii îi provocau întotdeauna o stare de disconfort, deşi soţul ei avea o funcţie înaltă în Reich. Erau aroganţi, beţi de putere şi chiar nu-şi cunoşteau lungul nasului. Auzise prea multe poveşti despre oameni din familii sus-puse, oameni de societate, cu relaţii, care fuseseră ridicaţi şi duşi la sediul SS din Prinz-Albrechtstrasse, fără să se mai întoarcă niciodată.

SS-istul arătă nepoliticos spre ea şi începu să vorbească fără măcar să se prezinte.

— Vreţi să veniţi cu mine, vă rog? zise el.

— Poftim! răspunse Eva cu cea mai demnă voce de care era în stare.

— Trebuie să clarificăm ceva.

— Baletul trebuie să înceapă, zise Eva. Orice doriţi poate aştepta până mai târziu.

— E o problemă extrem de urgentă, spuse SS-istul. Aţi salutat un bărbat în hol – un american.

— Nu e american, e argentinian. Ce e cu el?

Serviciul de securitate al Germaniei naziste, *Reichssicherheitshauptamt*, era împărţit în şapte departamente distincte. Unul dintre ele, Departamental VI – însărcinat cu spionajul străin şi contraspionajul – era atât de mare, încât avea propriul său sediu, o clădire modernă cu patru etaje pe Berkaerstrasse 32, colţ cu Hohenzollerndamm.

La mai puţin de o oră după ce *SS Sturmbannfuhrer* Rudolf Dietrich dădu un telefon urgent de la o cabină specială telefonică a SS-ului de pe Unter den Linten, în faţa operei, un oficial din

conducere bătu la uşa şefului Departamentului VI şi întră în biroul de pe colţ. Ambii bărbaţi munceau până târziu, dar şeful departamentului, *SS Oberfuhrer* Walter Rapp.

— La 32 de ani, cel mai tânăr şef de departament din tot SS-ul.

— Părea să nu-şi părăsească niciodată biroul. Rapp se mândrea cu atenţia pe care o acorda fie şi celui mai mic detaliu. Citea fiecare raport de spionaj, verifica orice cheltuială mai însemnată, îşi coordona propriii agenţi. Se spunea despre el că are o ureche în fiecare perete.

Subordonatul, *SS Standartenfurer-ul* Herman Ehlers, vorbea repede, căci ştia că superiorul său nu e prea răbdător cu întreruperile. Ehlers nu vorbise mai mult de un minut sau două, când Rapp îl întrerupse.

— Americanul ăsta – dacă a fost demascat de SD-ul din Paris, de ce se afla la Moscova?

— Am verificat dosarele cu fişe eu însumi şi nu ştiu mai mult decât nişte fărâme de informaţii, domnule. Ştiu că a ucis câţiva oameni de-ai noştri în Paris după ce reţeaua lui a fost eliminată.

— Numele lui adevărat?

— Stephen Metcalfe. Lucrează pentru o reţea americană de spionaj înfiinţată de un maestru de spionaj pe nume Corcoran.

— Numele lui Corcoran îmi e cunoscut. Rapp se ridică, atent la subordonat. Am propriile mele fire în reţeaua lui Corcoran. Ce *ştii* despre ce făcea la Moscova?

— Foarte puţine. Dar am aici rezumatul raportului de agent trimis de omul nostru din Lubianka. Metcalfe a fost reţinut de NKVD şi supus unei îndelungate serii de interogatorii.

— Şi?

— Interogatoriile nu au fost încununate de succes. Metcalfe a fost eliberat.

— De ce?

— Nu pot citi decât printre rânduri. Se pare că l-a manipulat pe anchetatorul său, făcându-l să creadă că lucrează pentru Beria.

— E adevărat? Era adevărat?

— Mai mult ca sigur e o minciună coaptă de el, deşi Beria nu a fost întrebat personal. Nimeni nu îndrăzneşte. Problema e că acest caz e unul care îl interesează personal pe generalul Heydrich, o problemă de maximă prioritate.

— *Heydrich*? De unde ştii asta?

— Agentul SD care a fost însărcinat să-l elimine pe Metcalfe este un favorit de-al generalului, coleg violonist şi un ticălos fără milă…

— Kleist, cu siguranţă. Nu poate fi altcineva. Şi Metcalfe e încă în viaţă?

— Heydrich a vrut ca americanul să fie cercetat, urmărit, să i se investigheze afacerile din Moscova. Dar acum, cu siguranţă, Heydrich vrea ca americanul să fie înlăturat.

Oberfuhrer Rapp se gândi un moment.

— Cheamă-l aici. Dacă ceea ce aud despre Kleist e corect, va fi mai mult decât fericit să-şi ducă la îndeplinire misiunea. Are Metcalfe vreo legătură cunoscută aici, vreo cunoştinţă?

— Există un bancher. Un poponar pe nume Gerlach.

— O legătură sexuală?

— Nu. Gerlach e cel care a raportat bănuielile lui în legătură cu Metcalfe. Americanul a sosit în Berlin mai devreme în cursul zilei de azi sub acoperirea unui bancher al BIS din Elveţia. S-a întâlnit cu Gerlach acum câteva ore.

— Unde stă?

— La Adlon. I-am percheziţionat deja camera. Au fost plasaţi agenţi Gestapo sub acoperire la hotel, care-l aşteaptă să se întoarcă.

Rapp mormăi, satisfăcut de munca rapidă a lui Ehlers.

— Se va mai întâlni cu Gerlach?

— Probabil. Gerlach va coopera, desigur.

— Alte contacte cunoscute? Ehlers ezită un moment.

— Am efectuat o verificare dublă, detaliată, spuse el cu mândrie abia ascunsă şi numele lui Metcalfe a ieşit la iveală în alt dosar. Se pare că un diplomat neînsemnat al Ministerului de Externe stabilit în Moscova, pe nume von Schlusser, a înaintat un raport de rutină de contact cu un străin. S-a întâlnit şi a avut o scurtă conversaţie cu Metcalfe. Von Schlusser a fost de asemenea interogat de Kleist la Moscova.

— Da? Ştiu de von Schussler – cel puţin, de castelul von Schussler.

— Aşadar e un om bogat.

— Extrem de bogat. E în Moscova, spui?

— De fapt, e în vacanţă pentru câteva zile aici, în Berlin.

— O coincidenţă *foarte* interesantă. Poate că nu are nici o

legătură, dar e un fir care trebuie explorat. Aş vrea să-l contactezi pe Kleist ăsta şi să-l trimiţi la reşedinţa lui von Schussler imediat.

— Da, domnule.

— Trebuie să acoperim toate posibilităţile. E de la sine înţeles că o problemă de maximă importanţă pentru generalul Heydrich e de maximă importanţă şi pentru noi. Americanul nu va părăsi Berlinul. Pur şi simplu nu îl va părăsi.

35

Castelul von Schussler era cuibărit în pădurile dese şi întunecate de pini aflate la treizeci de kilometri nord-vest de Berlin. Avea o panoramă largă de pe un vârf de munte; cu fortificaţiile sale şi cu turnurile conice de piatră veche, acoperişul abrupt de piatră roşie şi zidurile vechi din piatră albă, îşi păstra înfăţişarea de castel-fortăreaţă din secolul XIV Cu secole în urmă, bărbaţii din familia von Schussler fuseseră Cavaleri Liberi ai Imperiului, un statut mai înalt decât orice alt titlu nobiliar, deşi titlul de *Graf* conte, îi fusese acordat unuia dintre iluştrii predecesori ai lui Rudolf von Schussler la începutul secolului XIX. Proprietatea aparţinea familiei de secole şi, deşi nu mai servise drept veritabilă fortăreaţă din vremea evului mediu, avea fortificaţiile intacte.

Kundrov îi spusese lui Metcalfe unde se afla proprietatea familiei von Schussler. În timp ce rusul făcea aranjamentele preliminare, Metcalfe cumpărase maşina unui german cu înfăţişare jerpelită, la câteva străzi de Unter den Linden. Neamţul îşi parca rablagitul Opel Olympia când Metcalfe se apropiase şi, în cea mai bună germană de care era în stare, îi oferise aproape o mie de mărci germane, mult mai mult decât valora vehiculul. În zilele acelea banii erau puţini în Berlin; omul păruse surprins de generozitatea ofertei şi se grăbise să predea cheile. Numai pe când urca pe versantul muntos către castelul von Schussler îşi dădu Metcalfe seama de ce se grăbise să-şi vândă Opelul. Nu numai că maşina era subalimentată, dar avea şi tot soiul de probleme la transmisie; tremura şi se zgâlţâia în aşa hal încât Metcalfe se temu că nu va ajunge la castel.

Pe drum reuşi să cumpere un binoclu Zeiss, precum şi nişte haine tiroleze, din lână vopsită în verde şi gri. Când ajunse la castel – parcând Opelul în pădure, ca să nu fie văzut – avea înfăţişarea unui individ căruia îi place să observe păsările. Era seară deja, oricum o oră nepotrivită pentru o asemenea îndeletnicire. Dar acoperirea asta era mai bună decât nimic şi dacă nu va zăbovi prea mult va avea timp să facă o scurtă recunoaştere. Dacă reuşea să intre în castel fără să fie observat ar putea să găsească un loc în care să se ascundă şi apoi s-ar

întâlni cu Lana mai târziu, în cursul serii.

Dar după ce încercui proprietatea îşi dădu seama că obstacolele erau cu adevărat formidabile. Zidurile de piatră erau înalte şi netede, iar înăuntru cutreierau câini ciobăneşti germani antrenaţi pentru pază. A trăi într-o fortăreaţă era probabil mai mult o chestiune de stil decât de necesitate. Era modul germanilor bogaţi, o etalare simbolică, dar practică în vremuri de război. La un moment dat, Metcalfe încercă să escaladeze zidul, ceea ce întărită câinii care îl mirosiseră probabil. Decât să-i alerteze pe cei ce aveau grijă de castel – von Schussler era încă la operă, dar avea desigur angajaţi care locuiau acolo – Metcalfe se lăsă înapoi pe pământ şi se întoarse repede la maşină. Dar văzuse destul cât să-şi dea seama că era aproape imposibil să pătrundă în curte. Porţile intrării principale erau masive, înalte, de fier şi alţi ciobăneşti germani şi chiar dobermani mârâiseră ameninţător la apropierea lui. Nu puteau intra decât vehiculele autorizate. Nu departe de clădirea principală a reşedinţei, într-un adăpost pentru maşini, era parcat un splendid Daimler saloon. Evident îi aparţinea stăpânului casei. Privind de după un stejar gros, văzu un bărbat ieşind pe o laterală a castelului, îmbrăcat în livrea de şofer. Omul se opri un moment, părând să observe mârâitul câinilor.

Tensiunea lui Metcalfe spori. Şoferul îşi dăduse seama că ceva nu era în regulă. Dacă se apropia să cerceteze, Metcalfe avea să fie nevoit să alerge prin pădure ca să nu îl vadă. Dar aşteptă să vadă ce va face şoferul.

Omul în uniformă scoase un mic fluier de argint şi suflă. Imediat, câinii se opriră din mârâit. Metcalfe oftă de uşurare. Şoferul bănuise probabil că mârâitul câinilor fusese provocat de vreun animal.

Câteva minute mai târziu, Metcalfe se întorcea la Berlin, conducând pe Unter den Linden către operă şi parcă în spatele clădirii. Nu trebui să aştepte mult până când Daimler-ul lui von Schussler – alb cu ornamente negre, cu radiatorul proeminent, cu interiorul în piele crem şi lemn de nuc – trase lângă intrarea actorilor. După câteva minute, şoferul în livrea – acelaşi pe care îl văzuse potolind câinii de la castel – coborî din maşină. Îşi aprinse o ţigară. Rezemându-se de clădire, fuma placid în aşteptarea patronului său şi a prietenei lui.

Kundrov, a cărui ocupaţie era să ştie unde se afla Lana în orice

moment, îi spusese lui Metcalfe că şoferul dusese mai devreme bagajele lui von Schussler şi ale Lanei la castel. Kundrov mai spusese că von Schussler era în interiorul clădirii operei, lângă culise, în braţe cu câţiva căţeluşi. Auzindu-l, Metcalfe fu jenat să simtă o împunsătură de gelozie. Era ridicol, fireşte; ea îl detesta pe bărbat. Totuşi...

Se uită la ceas. Reprezentaţia trebuia să se apropie de sfârşit. Lana va ieşi, probabil împreună cu von Schussler şi amândoi vor urca în Daimler. Ar fi fost bine dacă Metcalfe ar fi reuşit să-i prindă privirea, să-i permită să-l vadă fără să fie văzut şi de von Schussler. Trebuia să-i trimită un bilet, să aranjeze cumva o întâlnire. Luase în calcul, apoi respinsese ideea de a-i da şoferului un bilet pentru ea – şoferul lucra pentru von Schussler şi, loial neamţului, i-ar da biletul patronului său. Nu, singurul mod de a-i transmite un mesaj Lanei, în siguranţă, era să i-l înmâneze chiar el când ea va ieşi din teatru.

Numai dacă nu... Numai dacă nu existau alte căi. Un mesager putea să fugă spre ea şi să-i dea un buchet de flori cu un bilet înăuntru. Da. Asta putea să funcţioneze. Se uită înjur şi observă că şoferul se îndrepta către intrarea actorilor. De ce? Pentru a-l întâmpina pe von Schussler acolo? Metcalfe nu văzuse pe nimeni ieşind; văzuse şoferul ceva ce îi scăpase lui Metcalfe? Apoi îl auzi pe şofer vorbind cu paznicul de la intrarea actorilor. O frântură de germană pluti către el; „die Toilette”.

Metcalfe se uită la Daimler-ul nepăzit şi luă o decizie rapidă.

Era o idee, poate una nebunească... dar, dacă funcţiona, va rezolva problema întâlnirii lui cu Lana.

Se repezi către partea din spate a Daimler-ului, deschise încuietoarea portbagajului şi trase capacul în sus. Portbagajul spaţios era gol, mochetat şi deosebit de curat. Nu erau bagaje de vreme ce Lana şi von Schussler le trimiseseră înainte. Mai era doar o pătură.

Se uită înjur... nu se vedea nimeni.

Dacă voia să o facă, trebuia să se mişte repede... acum*!*

Intră în portbagaj şi închise capacul. Încuietoarea pocni şi Metcalfe rămase în întuneric. Se rostogoli către o latură a compartimentului, dibui după pătură şi o trase peste el.

Dacă totul mergea bine... dacă*... portbag*ajul nu va fi deschis, vor ajunge la castel unde von Schussler, Lana şi şoferul vor coborî, iar el va putea ieşi din portbagaj după ce se va asigura că

nu este nimeni prin preajmă. Era o manevră îndrăzneaţă şi riscantă şi totuşi era cel mai bun mijloc de a ajunge la ea.

Dacă totul va merge bine. *Dacă* portbagajul nu va fi deschis.

Şi dacă ar fi deschis? Avea o armă, pe care i-o dăduse Chip şi o va folosi dacă va fi nevoit.

Pipăi prin bezna din interiorul portbagajului, se târî până ajunse la partea de sus şi căută dispozitivul de deschidere.

Dar nu găsi nimic.

Numai oţel emailat neted.

Îl cuprinse panica. Cum dracu' va ieşi de acolo? *Era încuiat înăuntru*!

Începu să simtă mirosul de gaze de eşapament care umpleau spaţiul în care era înghesuit. Putea leşina sau chiar muri inhalând aceste gaze.

Trecu furios mâinile peste interiorul portbagajului, căutând disperat un levier, o clanţă, orice. Dar nu era nimic – nimic în afară de oţel neted.

Fir-ar să fie!

Era prins în capcană!

Violonistul parcă maşina pe aleea circulară şi merse încet către castel, observând arhitectura medievală cu o privire scrutătoare. Era impresionantă, asta era sigur, dar văzuse lucruri mai frumoase.

Ştirea că prada lui se afla în Berlin – oraşul de reşedinţă al lui Kleist!

— Era o invitaţie, o provocare irezistibilă. Violonistului nu-i plăcea să lase lucrurile neterminate.

Apăsă soneria şi uşa uriaşă de lemn fu deschisă de un servitor cadaveric, cu părul cărunt.

— *Herr Kleist*? *Darf ich Sie bitten*, *năhrer zu treten*? Majordomul şef, căruia i se spusese deja să-l aştepte pe SD-ist, îl invită să intre cu formula folosită pentru a te adresa unui comerciant. Era o jignire deliberată, dar Kleist o ignoră.

— Stăpânul tău e aici? întrebă el.

— Nu, domnule, aşa cum i-am spus şefului dumneavoastră…

— Nu e şeful meu. Când se întoarce von Schussler?

— *Graf* von Schussler nu se va întoarce în următoarele două ore. E în Berlin, la operă.

— Aţi primit vreun musafir?

— Nu.

— Soţia şi copiii lui von Schussler sunt în reşedinţă?

— Nu, răspunse majordomul ofensat. Sunt în vacanţă în munţi.

Violonistul făcu o mică pauză, inspiră mirosul rânced, mucegăit al vechiului castel, mirosul pietrei vechi combinat cu putregaiul materiei organice în descompunere. Peste toate astea, plutea mirosul lichidelor de curăţat, al soluţiei de lustruit argintăria şi al lacului de mobilă, dar şi o vagă undă de parfum feminin. Singurele mirosuri masculine erau cel de *hausdiener* şi cel de amoniac şi transpiraţie caracteristic unui muncitor, nu lui von Schussler. Mirosurile feminine nu erau puternice, deci familia într-adevăr nu se afla în castel şi nu fusese acolo de câteva zile.

Câteva minute mai târziu se întoarse descurajat la maşina lui. Era o pistă oarbă. Poate că americanul va încerca să-l contacteze pe von Schussler mai târziu, sau mâine. Era posibil, desigur.

Apoi, în timp ce deschidea uşa de la maşină, o pală de vânt aduse o urmă de miros care-i atrase atenţia. Foarte vag.

Nările îi fremătară. Cineva fusese aici în decursul ultimelor câteva ore. Cineva care purta haine de lână şi încălţăminte din piele, proaspăt cumpărate dintr-un magazin. Nu prea mulţi berlinezi aveau haine noi. Fiecare purta ce avea. Întoarse capul să prindă o altă adiere a aromei. Masculină, de asta era sigur. Şi nu provenea de la un neamţ; nu era acel miros de bere, orz şi cartof pe care îl emanau majoritatea bărbaţilor germani. Detecta o notă secundară de săpun – nu un săpun aromat, nu exact săpun deodorant, dar ceva curat, străin.

Da, acum era sigur de asta. Era un american. Care purta haine de lână – de lână pâslită, mai exact – noi-nouţe şi cizme de piele noi-nouţe. Mirosul de îmbrăcăminte alpină, poate tiroleză. Purtată de un american.

Închise cu grijă uşa maşinii şi se întoarse la castel.

Servitorul nu fu mulţumit să-l revadă.

— Nu aţi avut musafiri, zise Kleist cu subînţeles.

— M-aţi mai întrebat şi v-am spus: nici unul.

Kleist încuviinţă din cap.

— Văd că aveţi câini de pază. A existat vreo neregulă în decursul acestei seri?

— Nu… ei bine, da, cred că a existat, dar asta nu înseamnă neapărat că…

— Aţi avut un musafir. Cineva care a vizitat cel puţin zona

curţii. Destul de recent. Şi se va întoarce.

Oberfuhrer Walter Rapp, şeful Departamentului VI din *Reichssicherheitshauptamt*, se uita fix la Hermann Ehlers.

— Kleist e sigur că Metcalfe a fost acolo? îl întrebă pe bărbatul mai tânăr.

— Aşa zice el.

— Servitorii zic tot aşa?

— Se pare că nu.

— Atunci el pe ce se bazează?

— „Dovezi de urmă”, cum zice el. Dar spune că e absolut sigur.

— „Dovezi de urmă”, îngână Rapp, întinzând mâna după telefon. Ei bine, un lucru sigur e că nu ducem lipsă de agenţi Gestapo, spuse el. Vreau să fie trimisă o echipă la castel imediat.

Daimler-ul se mişcă.

Cu două minute în urmă auzise voci în apropiere, una dintre ele fiind a Lanei. Tresărise când o auzise; îi reducea oarecum panica pe care o simţea fiind închis în portbagaj.

Pe urmă se auzi zgomotul unei portiere deschizându-se, apoi închizându-se; se îmbărbăta pentru ceea ce putea să urmeze: portbagajul. Era aproape amuzant să se întrebe care dintre situaţii ar fi fost mai rea: să rămână închis o bucată de vreme sau să fie descoperit de şofer. În cazul celei de-a doua variante, nu avea de ales: trebuia să sară la şofer şi să-l ţintească la pământ; dar asta însemna necazuri.

Vehiculul acceleră cu un tors mecanic prelung. Lana şi von Schussler şedeau la distanţă, în compartimentul pentru pasageri. Vorbeau, dar nu putea desluşi decât un murmur. Se gândi la ceea ce avea să-i spună, la ceea ce avea să-i *ceară* şi se întrebă cum va reacţiona. Era o femeie curajoasă şi pragmatică, dar putea fi imprevizibilă. Ceea ce era pe cale să-i sugereze era o schemă atât de îndrăzneaţă încât părea ridicolă.

Ca şi periculoasă.

Dar era singurul mod de a salva atât operaţiunea WOLFSFALLE, cât şi pe Lana.

Motorul Daimler-ului trecu într-o treaptă de viteză mai mică, semn că urca un deal. Se apropiau de castel; trebuie să fi ajuns la bucata abruptă de şosea dinaintea porţilor domeniului. Apoi

maşina încetini: probabil ajunsese la intrare şi aştepta să i se deschidă. Acum auzi alte voci, strigăte venind din apropiere. Păreau să fie nişte oameni la poartă; Metcalfe se întrebă ce se petrecea. Dar după un moment maşina îşi reluă drumul, mai încet. Imediat se opri şi se deschise o uşă. Auzi vocea neplăcută a lui von Schussler, apoi vocea melodioasă, senzuală a Lanei. Le auzi paşii pe prag, apoi uşa trântindu-se.

Dar motorul nu fu oprit. Maşina continuă să meargă într-un ritm lent, parcurse o scurtă distanţă înainte de a se opri, de data asta definitiv. Intrase maşina într-un garaj?

Aşteptă în tăcere, în întuneric. Se auzi un fluierat slab, fără linie melodică, apoi portierele se deschiseră şi se închiseră la loc. Se făcea curăţenie? Câteva minute mai târziu, auzi târşâitul pantofilor şoferului pe pavaj, auzi clinchetul cheilor maşinii care erau agăţate într-un cârlig, apoi se făcu linişte.

Aşteptă.

Cinci, zece minute – nu putea ţine socoteala timpului. Voia să se asigure că şoferul nu a rămas prin apropiere înainte de a se mişca şi a încerca să descopere cum să iasă din carcera de oţel.

În sfârşit, trecuse destul timp. Pipăi capacul portbagajului, cu răbdare, dar tot nu găsi nici un mâner sau vreo clanţă cu care să deschidă pe dinăuntru. Erau cabluri şi fire îndesate în colţuri, dar nici unul din ele nu deschidea portbagajul.

Sentimental de panică reveni în forţă. Bătăile inimii îi bubuiau în piept; respira greu; avea gura uscată.

Trebuia să existe o ieşire de acolo, la dracu'!

Se gândi la Lana, care stătuse la doar un metru distanţă, atât de aproape că ar fi putut s-o atingă. Şi apoi îi veni o idee.

Atât de aproape că ar fi, *putut s-o atingă*.

Pipăi în jurul lui până găsi un mic compartiment în care se găsea o cutie de scule pentru urgenţe. O deschise. Înăuntru erau şurubelniţe, un manometru pentru măsurarea presiunii cauciucurilor, patente şi cricuri. Folosind şurubelniţa curbată, ridică mocheta răsucind-o înapoi până dezveli placa de oţel. Aşa cum se aştepta, simţi câteva şuruburi care fixau un panou detaşabil; lucrând repede, reuşi în cele din urmă să dea la o parte dreptunghiul de oţel şi ajunse la mecanismul banchetei din spate. Întinzând mâna printre arcuri şi traverse, reuşi să slăbească destul şuruburile pentru a împinge bancheta înainte.

La douăzeci de minute după ce începuse operaţiunea era pe

bancheta din spate a Daimler-ului, în sfârşit eliberat din portbagaj.

Maşina fusese parcată într-un fel de remiză, nu într-un garaj închis. Era o structură rudimentară de cărămidă, deschisă la un capăt, lăsând să intre lumina lunii. Ieşi repede pe portiera din spate. Lumina interioară de control sclipi scurt, apoi se stinse, dar numai timp de o secundă sau două. Era cineva prin preajmă care ar fi putut să vadă lumina aprinzându-se? Îşi aminti de vocile care întâmpinaseră maşina când intra pe proprietate. Privind afară prin capătul deschis al remizei, putea să vadă gardul înalt de fier la vreo şaizeci de metri distanţă, în josul dealului. Chiar după gard se vedeau nişte siluete de bărbaţi care se mişcau. Paznici? Auzi trosnet de cizme pe pietriş, schelălăitul nerăbdător al câinilor ce se zbăteau în lese şi lătratul gutural al altor câini – ciobăneştii germani şi dobermanii Pincheri pe care îi văzuse mai devreme, cutreierând fără odihnă dincoace de gard.

Un chibrit scăpărat pentru a aprinde o ţigară îi dezvălui că nu era vorba de paznici. După uniformele lor îşi dădu seama imediat că erau de la Gestapo. Un detaşament de paznici de la Gestapo patrula în faţa porţilor principale.

De ce?

Nu fuseseră aici mai devreme. Von Schussler, un funcţionar minor din Ministerul Afacerilor Externe, nu merita genul de protecţie acordat unui oficial de rang înalt al Reichului. De ce erau aici? Gândurile lui Metcalfe se învârtejeau. Von Schussler abia sosise în oraş, însoţit de Lana. Ştia *Sicherheitsdienst* că şi Metcalfe era acolo? Ştiau de legătura lui cu Lana – şi bănuiau că el ar putea veni aici ca să o întâlnească?

Era posibil – totul era posibil – dar nu părea verosimil. Gestapoul era aici să urmărească pe cineva care fie intra în castel, fie ieşea. Care dintre ele?

Îşi dădu seama însă că nu percheziţionau proprietatea; asta însemna că aşteptau să sosească cineva.

Eu, se gândi. *Ar fi posibil*?

Trebuia să intre în castel fără să fie văzut de oamenii Gestapoului. Clădirea principală era la vreo treizeci de metri distanţă, iar cărarea care ducea la ea era mai mult sau mai puţin expusă. Se vedeau lumini în câteva camere de la etajul superior. O cameră era scăldată într-o lumină roz şi ştiu că aceea trebuia să fie a Lanei: uneori îi plăcea să acopere lampa din dormitor cu

o eşarfă de mătase roşie, îşi aminti el.

Agenţii Gestapo căutau pe cineva care sosea, nu pe cineva din interior; dacă se mişca tăcut prin întuneric…

Dar câinii? Păreau să fie adunaţi în preajma porţilor, arătându-şi colţii spre câinii Gestapoului. Probabil fuseseră dresaţi să păzească proprietatea de intruşi *din afara*, nu *din interiorul* porţilor.

Păşi în afara remizei. Urmărind un gard pitic de tisă care mărginea aleea circulară, se lăsă la pământ şi se târî pe mâini şi pe genunchi de-a lungul pajiştii. Când gardul se termină, se târî pe burtă prin iarbă. În scurt timp ajunse la castel. Se îndreptă către spatele clădirii, căutând o intrare de serviciu.

O găsi fără probleme: o uşă îngustă din placaj, care nu era încuiată. Castelul era bine păzit, înconjurat cum era de ziduri şi porţi, apărat de câini în căutare de pradă, încât nu era necesar să fie încuiată uşa servitorilor. O deschise uşor, cu grijă, atent la orice scârţâit.

Nu auzi duduitul labelor pe pământ decât prea târziu. Se auzi un lătrat brusc, îngrozitor, adânc şi gutural. Într-o secundă, corpul unui doberman se prăvăli peste el, înfigând colţii în haina lui de lână, sfâşiind sălbatic materialul într-o încercare furioasă de a-l muşca de partea de sus a braţului. Un fior de durere îi zvâcni prin braţ când colţii câinelui ajunseră la piele.

Metcalfe lovi bestia cu piciorul, arcuindu-şi corpul pentru a slăbi strânsoarea fălcilor monstruoase. Uşa era pe jumătate deschisă; sări în hol şi trânti repetat uşa în botul câinelui până când, cu un schelălăit furios, animalul îi dădu drumul la mână.

Se avântă în holul întunecat. Departe, o dâră de lumină apăru pe sub o uşă. Trebuia să plece de acolo înainte ca un servitor, trezit de atacul câinelui, să iasă pe coridor. Erau mai multe uşi, dar nu avea idee unde duc. Încercă prima clanţă, apoi pe a doua. A treia se deschise. Se pomeni într-o casă a scărilor îngustă. Închise uşa după el şi coborî scările către un subsol umed.

În ciuda întunericului văzu că era înconjurat de sute de sticle de vin, Rhinehessen şi Mosel. Era în pivniţa de vinuri a lui von Schussler. Se ascunse într-un intrând şi aşteptă.

Cum nimeni nu coborî în următoarele câteva minute, îşi spuse că era în siguranţă. Se uită la ceas: era ora douăsprezece şi douăzeci de minute după miezul nopţii. Va mai aştepta încă o oră acolo, până când atât Lana şi von Schussler, ca şi servitorii se

vor fi culcat. Era prea riscant să se ducă să caute printr-o casă necunoscută.

Dar timpul trecea. Dacă Kundrov reuşise să pună la punct partea lui, nu rămâneau mai mult de şase ore.

Pentru tot ce trebuia făcut, nu era timp suficient.

36

O oră mai târziu, Metcalfe se furişă fără zgomot prin culoarele întunecate de la ultimul etaj al castelului.

Planul clădirii era tipic castelelor medievale germane. Parterul era pentru servitori; la primul etaj era o capelă şi un hol mare cu o uriaşă sală de mese; la etajul al doilea se aflau apartamentele. Totuşi, fiecare etaj era împărţit în mai multe aripi. Era evident că una dintre aripi, cea cu piei de urs pe jos şi cu trofee de vânătoare pe pereţi, îi aparţinea lui Robert von Schussler. Metcalfe o parcurse încet, trecu pe lângă ceea ce părea a fi dormitorul stăpânului. La capătul holului era biroul său: aruncă o privire în camera plină de cărţi şi mobilă grea.

O altă aripă aparţinea copiilor. Şi mai exista totuşi una, ce părea evident mai puţin folosită, cea pentru oaspeţi.

Aici trebuia să fie Lana.

Tot ceea ce Metcalfe ştia sau notase despre von Schussler îi spunea că el şi Lana vor dormi separat aici, pe domeniul familiei. De fapt, era posibil ca Lana să insiste asupra acestui fapt.

O fărâmă de lumină se putea zări pe sub o uşă de nuc foarte frumos lăcuită. Nuanţa roşiatică a luminii îl făcu să creadă că aceasta era camera Lanei. Era înăuntru, cu veioza, acoperită cu eşarfă, aprinsă; poate că citea.

Dar oare chiar era singură?

În faţa uşii se afla tava lăsată de valet, cu un şervet de pânză mototolit, un pahar de cristal, o cană de argint cu apă şi doar un pahar de şampanie, gol. Câte unul din fiecare, observă el.

Era aici şi singură.

Răsuci minerul şi deschise uşa încet.

Îi auzi vocea:

— Rudi? Tu eşti?

Metcalfe nu-i răspunse până nu intră în cameră şi închise uşa în urma lui. Încăperea era lambrisată cu lemn somptuos sculptat, un tavan casetat, draperii grele brodate. Lana stătea în mijlocul unui pat imens cu baldachin, înconjurată de perne, arătând la fel de strălucitoare ca atunci când o văzuse prima dată pe scenă. În neglijeul ei de mătase de culoarea caisei, cu părul negru ca smoala căzându-i în cascade în jurul gâtului ca de lebădă, era

minunată. Chipul i se lumină; gâfâi, deschise larg braţele când ce el alergă spre ea.

— Stiva, *zolotoi*! strigă ea. Credeam că n-o să te mai văd vreodată!

— Nu scapi aşa uşor de mine, îi replică Metcalfe, apoi o sărută, îndelung, cu pasiune.

Când se retrase, ea continuă:

— Cum ai intrat aici? Cum ai ajuns la Berlin? Coborî vocea şi şopti: *De ce* eşti aici?

— Am auzit că în seara asta dansezi. Ştii că nu ratez nici un spectacol de-al tău când sunt în oraş.

— Nu, spuse ea, scuturând din cap. Are legătură cu documentele. E grav – văd asta în ochii tăi, Stiva. Insistă, speriată: Ce s-a întâmplat? E vreo *problemă*?

Metcalfe nu voia să o mintă; o minţise deja prea mult.

— *Dai rucenku*, spuse el, luându-i mâna moale, parfumată între ale sale. Se aşeză pe pat lângă ea şi începu să vorbească încet: Nu eşti în siguranţă în Moscova. Vreau să pleci de acolo.

— Să fug! Ochii i se măriseră, scânteietori.

— Poate că asta e ultima ta şansă. E foarte puţin probabil să-ţi mai dea vreodată drumul din ţară.

— Stiva, *golubcik*, ţi-am mai spus. Rusia este *rodina* mea. Este ţara mea. Este ceea ce *sunt*.

— A fost *întotdeauna rodina* ta. A făcut *întotdeauna* parte din ceea ce eşti. Asta nu se va schimba. Dar cel puţin vei fi în viaţă şi liberă!

— Libertate…, rosti ea cu amărăciune. Metcalfe o întrerupse brusc:

— Nu, Lana. Ascultă-mă. Nu ştii ce-i aia libertate. Nimeni care s-a născut şi a crescut în închisoare nu poate înţelege ce este închisoarea.

— „Pereţii de piatră nu fac o închisoare”, cită ea. „Nici barele de fier o cuşcă, dacă am libertatea de a iubi.”

— Dar *nu* ai libertatea de a iubi, Lana. Nici măcar atât!

— Tatăl meu…

— Şi asta-i o minciună, Lana.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu a existat nici un complot. Erau numai „probe” fabricate, plantate de nazişti pentru a distruge armata sovietică. SS ştia cât de obsedat e Stalin de trădători, aşa că au falsificat

corespondenţele ce implicau conducătorii de vârf ai Armatei Roşii.

— Imposibil!

— Nimic nu-i imposibil, Lana; nimic dincolo de imaginaţia bolnavă. Poate că tatăl tău îl urăşte pe Stalin, asemeni oricărui om normal, dar n-a complotat niciodată împotriva lui.

— *Ştii* asta?

— Ştiu. Zâmbi trist.

— Ar fi plăcut să mă gândesc că acum e în siguranţă.

— Nu, zise Metcalfe. Timpul lui e limitat.

— Îşi aminteşti pistoalele de duel ale tatălui meu?

— Cele care i-au aparţinut cândva lui Puşkin.

— Da. Ei bine, odată mi-a spus că în perioada în care se practica duelul, erau probabil vreo sută de mii de oameni care deţineau astfel de pistoale. Şi totuşi, câte dueluri s-au purtat în toţi aceşti ani? Poate o mie. A deţine o pereche de pistoale de duel şi a le etala ostentativ, spunea el, avea scopul de a-i preveni pe potenţialii tăi duşmani să nu te atace pentru că eşti pregătit să lupţi.

— Tatăl tău este pregătit să lupte?

— Da, este pregătit – dar să moară, şopti ea. Metcalfe încuviinţă.

— Maşinăria terorii stârneşte un om nevinovat împotriva altuia, nu-i aşa? Plasează un informator în orice clădire, nimeni nu ştie cine informează, cine raportează „lipsa de loialitate”, aşa că nimeni nu are încredere în nimeni. Nimeni nu are încredere în vecinul lui, în prietenul lui şi nici chiar în iubitul său.

— Dar eu am încredere în tine, şopti ea. Lacrimi îi şiroiau pe obraji.

Metcalfe nu ştia ce să-i răspundă. El, care o minţise, o manipulase, nu-i merita încrederea şi asta îl durea îngrozitor. *Încrederea* ei îl durea acum. Generozitatea ei. Îi dădură lacrimile: lacrimi fierbinţi, arzătoare, de frustrare, furie, compasiune.

— N-ar trebui să ai încredere nici în mine, spuse el, cu ochii închişi.

— Asta ai ajuns să crezi? Asta ţi-a făcut lumea? Lumea ta liberă… te-a făcut şi pe tine să nu ai încredere în nimeni! Atunci cu ce e lumea ta „liberă” mai bună decât închisoarea mea, cu gratiile ei de aur?

— Lana, *milaia*, ascultă-mă. Ascultă-mă cu atenţie. Vreau să

ştii adevărul. Nu-mi pasă ce o să crezi despre mine după aceea… nu, nu e adevărat! Îmi pasă *ce* crezi despre mine! Dar ar trebui să ştii adevărul, chiar dacă distrug totul, chiar dacă nu vei mai dori să mă vezi. Nu mai pot trăi cu această minciună pe conştiinţă. Meriţi mai mult, mult mai mult.

Nu îl mai privea. Şedea lângă el pe pat, părând să se cufunde în sine. Încă o mai ţinea de mână. Metcalfe simţi înlăuntrul lui o răceală de gheaţă. Era pustiul din interiorul unui bărbat care se simţea singur şi speriat, un copil rătăcit.

— Vreau să-ţi povestesc despre operaţiunea în care te-am implicat, spuse el. *De ce oare spun asta*? se întrebă el. *De ce fac asta*? Venise aici doar cu intenţia de a o convinge să plece din Rusia, să participe la o ultimă operaţiune de o îndrăzneală ce-ţi tăia răsuflarea, care ar fi salvat-o atât pe ea, cât şi operaţiunea WOLFSFALLE. Dar acum… ceva din sinea lui îi impunea: nevoia acută, obligaţia de a-i spune adevărul femeii fără de care nu ar fi vrut să trăiască. Documentele pe care ţi le-am dat. Cele despre care ţi-am spus că-l vor convinge pe Hitler şi pe oamenii săi că intenţiile Rusiei sunt paşnice…

— Ştiu, spuse ea. Deschisese ochii, dar privea fix în podea. Părea foarte obosită. Ştiu adevărul, *dorogoi* Stiva. Ştiu ce conţineau acele hârtii.

— Le-ai citit!

— Bineînţeles că le-am citit. Mă subestimezi, *milenki*. O Rusie care nu constituie nici o ameninţare ar fi o invitaţie special tipărită pentru Hitler să o invadeze. Bărbaţii asemeni lui Hitler – şi lui Stalin – dispreţuiesc slăbiciunea. Nu-i linişteşte. Îi provoacă. Dacă Hitler ar fi considerat că Rusia e slabă şi-ar fi trimis armatele spre Moscova şi Leningrad, ne-ar fi cucerit cu mult timp în urmă. Nu, singurul lucru care îl determină pe Hitler să nu declare război Rusiei este teama sa că Rusia e un adversar prea puternic, ştiu asta.

Era şocat. Voia să o privească în ochi, dar ea continuă să privească fix, reluând:

— Dar vrei ca Hitler şi Stalin să intre în război. Acesta-i adevăratul obiectiv. Documentele tale îi vorbesc lui Hitler despre planurile lui Stalin de a ataca *mai întâi* Germania. Oamenii lui Hitler, dacă au încredere în aceste documente, nu vor avea de ales şi vor lansa un atac. Se întoarse, îi luă faţa în ambele mâini.

— Doamne sfinte, răsuflă el. Ai ştiut tot timpul.

— Şi sunt de acord, Stivuşka. Cred că e periculos şi îndrăzneţ, dar şi genial. Este singura speranţă. Dacă Hitler ne atacă, crezându-ne slabi, îşi sapă singur groapa. Da, Stiva, am ştiut de la început.

— Eşti o femeie frumoasă, cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dar eşti şi cea mai remarcabilă femeie pe care-am cunoscut-o.

— Atunci spune-mi ceva, zise ea solemn. Şi trebuie să-mi spui adevărul: NKVD crede că vând secretele armatei sovietice? De asta ai venit aici, să mă previi?

— Nu. Încă nu. Dar e doar o chestiune de timp până ce NKVD va începe să te suspecteze. Abwehr serviciul secret de informaţii german, are un pion la Lubianka. Există scurgeri în ambele direcţii.

— Un pion?

— Un spion. Cineva care lucrează pentru ei, îi informează, le raportează.

— Un spion printre spioni! Încuviinţă.

— Germanii au început să bănuiască faptul că documentele le-au parvenit prea uşor. Se întreabă dacă nu e o momeală sovietică.

— Şi crezi că omul lor din Lubianka va pune întrebări în legătură cu mine.

— Posibil. Există întotdeauna riscul unei scurgeri, în orice operaţiune care implică mai mult de două persoane.

— Dar nu asta e principala ta grijă. Eşti îngrijorat că operaţiunea va pica.

— Cât de nemilos trebuie să crezi că sunt!

— Nu sunt un copil, îl şfichiui ea, întorcându-se brusc spre el cu ochii larg deschişi. Avea o expresie sălbatică. Credeam că ţi-ai dat seama de asta până acum; amândoi ştim ce e important. Amândoi ştim că destinul lumii libere este mai important decât viaţa unei balerine.

Cuvintele ei îi dădeau fiori.

— Poate că vreau prea multe, replică el blând, dar vreau să te protejez şi să salvez operaţiunea asta.

— Cum e posibil?

— Kundrov.

— Kundrov? Ce vrei să spui?

— Dacă avem aprobarea ta, Lana, Kundrov va raporta despre

tine superiorilor săi.

— Să *raporteze*? spuse ea. Nu înţeleg.

— Va raporta suspiciunea că tu, fiica unui general sovietic, ai înmânat documente militare diplomatului german de care eşti îndrăgostită. Va pica în Moscova ca un trăsnet; va isca proteste la cele mai înalte niveluri. GRU va face apel la NKVD în această problemă şi se vor da pe dată ordine.

Încuviinţă, înţelegând şi chipul i se umbri.

— Când voi fi arestată, nemţii vor afla asta prin intermediul spionului lor din Lubianka. Atunci oamenii lui Hitler îşi vor da seama că nu este vorba de nici o momeală sovietică. Se vor convinge că documentele sunt autentice. Se cutremură; tonul ei era obişnuit, dar nu-şi putea ascunde tensiunea, frica. Incontestabil, merită, să execuţi o balerină dacă asta înseamnă sfârşitul lui Hitler.

Metcalfe o apucă cu ambele mâini şi îi trase capul spre el.

— Nu! Nu vreau să te sacrific!

— M-aş sacrifica singură, replică Lana sec.

— Ascultă-mă! Nu vei fi arestată. Ştii cum funcţionează treburile astea. NKVD nu te va aresta pe teritoriu german, îţi vor spune că trebuie să te întorci imediat acasă. O urgenţă, îţi vor spune ei. Probabil ceva în legătură cu tatăl tău. Vor folosi un pretext, un vicleşug. Te vor sui în primul tren ce pleacă din Berlin şi de îndată ce vei ajunge în Moscova, *acolo* te vor aresta.

— Da, da, aprobă ea. Într-adevăr, aşa vor proceda.

— Dar nu te vei sui în acel tren! Vei fugi! Vor crede că ţi s-a şoptit, că ţi-ai dat seama singură şi că ai ales fuga. Ai ales viaţa nu execuţia – e cât se poate de plauzibil.

— Şi cum se va petrece asta?

— Nu trebuie decât să-mi spui, Lana şi voi suna în Elveţia.

Serviciul britanic de Operaţiuni Speciale şi RAF operează cu o serie de avioane mici, uşoare – Lysander – care sunt utilizate pentru a paraşuta agenţi în teritoriul ocupat de nazişti. Şi, ocazional, să ridice oameni.

— Zboară în spaţiul aerian german!

— Cunosc potenţialul şi programul nazist de apărare împotriva avioanelor. Zboară destul de jos pentru ca apărarea nazistă să n-aibă timp să reacţioneze. Avioanele au mai făcut alte zeci de zboruri asemănătoare. Dar întreaga operaţiune necesită o foarte bună coordonare. De îndată ce cerem un avion, trebuie să fim

gata să-l aşteptăm, semnalizând la un punct de întâlnire în afara Berlinului. Dacă nu se derulează totul conform coordonatelor, avionul nici măcar nu va ateriza. Va survola terenul şi se va întoarce la baza aeriană Tempford din Bedfordshire. Şi atunci fereastra se va închide.

— Fereastra!

— De îndată ce Kundrov va trimite raportul despre tine la Moscova, vom avea doar o şansă de a te sui în avion. Dacă o ratăm, NKVD-ul va pune mâna pe tine. Şi nu vreau să se întâmple aşa ceva!

— Şi Kundrov?

— Am discutat deja despre asta. El îşi pregăteşte finalul. Eu nu trebuie decât să-l sun pe Beria şi, de îndată ce avionul va fi gata de plecare, Kundrov va raporta la Moscova. Autorităţile din Moscova vor coordona arestarea ta prin agenţii NKVD prezenţi aici. Maşinăria va fi pusă în mişcare. De neoprit. Atunci nu va mai fi cale de întoarcere.

— Ai încredere în el?

— Aceeaşi întrebare mi-a pus-o şi el mie. Ţi-a salvat viaţa şi pe a mea. Metcalfe îşi aminti cererea lui Kundrov de a trece de partea lui. Am şi alte motive să am încredere în el. Dar, Lana… depinde de tine.

— Da.

— Vreau să te gândeşti bine la asta. Este teribil de riscant, dar cred că este şi mai riscant pentru tine să te întorci la Moscova, unde e doar o chestiune de timp până te vor aresta.

— Stiva, am spus da.

— Îţi dai seama că e posibil ca lucrurile să meargă prost?

— Ţi-am spus: nu sunt un copil. Nimic nu e garantat în viaţă. Nimic din viaţa *noastră* nu e sigur. Nu mai e. A-l părăsi pe tata este ceva sfâşietor, dragul meu. Dar i-am spus la revedere pentru ultima oară, aşa cum fac în fiecare dimineaţă. Aşa că sunt de acord.

Amândoi tăcură vreme de un minut, două.

— Trebuie să dau două telefoane. Unul lui Kundrov. Scoase o bucată de hârtie pe care mâzgălise numărul unei cabine telefonice din centrul Berlinului. Celălalt în Elveţia. Von Schussler este diplomat, ceea ce înseamnă că Ministerul de Externe îi oferă tipul de linie telefonică cu acces internaţional pe care puţini nemţi o au.

— Există un telefon în biroul lui. A dat un telefon la ambasada din Moscova la scurt timp de la sosirea noastră aici.

Se uită la ceas şi îşi dădu seama că făcuse gestul foarte des în seara aceea.

— E în regulă. Avem cinci ore, chiar mai puţin. Dacă totul se derulează conform planului, de îndată ce-l voi suna pe Kundrov, el va suna la Moscova. Apoi totul se va desfăşura foarte repede. Kundrov va avea grijă să se întâmple aşa. Vei fi sunată, foarte probabil într-o oră, de cineva de la NKVD, numai că va pretinde a fi cineva bine plasat în administraţia teatrului Balşoi, cineva de care n-ai auzit vreodată. Ţi se va spune că tatăl tău s-a îmbolnăvit grav, că e nevoie urgentă e tine la Moscova, ca protector legal al tatălui tău. Ţi se vor da instrucţiuni să te duci la Ostbahnhof Berlin ca să te sui în trenul Bruxelles – Moscova, care pleacă din Bruxelles la 9.30 şi face o scurtă oprire la Berlin la 4.02 dimineaţa.

— Şi apoi?

— Apoi Kundrov va sosi la palat şi te va conduce la locul e întâlnire. Este vorba de un studio cinematografic abandonat în afara Berlinului, folosit ca oraş fals pentru a păcăli forţele aliate şi a îndepărta raidurilor aeriene asupra Berlinului, acolo există un teren destul de întins pentru a permite aterizarea unui avion mic. Se pare că este cea mai sigură locaţie, la şaizeci de kilometri distanţă de Berlin. Acum, pentru ca acest plan să aibă o şansă de reuşită, avionul nu poate intra în spaţiul german decât *după* ce vei primit telefonul de la NKVD, dar cu mult înainte de a fi aşteptată la Ostbahnhof. Dosarele vor fi cercetate amănunţit mai târziu, după aceea. Torul trebuie să pară plauzibil. Trebuie să dai impresia că ai primit un telefon, că erai bănuitoare şi că ai discutat cu manipulatorii tăi…

— „Manipulatorii” mei?

— Oamenii pentru care lucrezi. Scuze. Acestea sunt cuvintele folosite în lumea mea, nu a ta.

— Dar de unde ştii că vei putea face aranjamentele atât de repede?

— Cei pe care-i cunosc au o enormă influenţă. Dacă se dovedeşte că nu poate fi aranjat un zbor rapid, îl vom amâna până când se va găsi unul. Kundrov nu va face raportul către Moscova până ce nu va fi sigur că putem găsi un avion.

Ea făcu o pauză, părând să se gândească la ceva.

— Dar dacă avionul este doborât de forţele aeriene germane – sau vânat, iar NKVD-ul îşi face deja planuri să pună mâna pe mine?

— Nu vreau să gândesc aşa, Lana, spuse Metcalfe după o scurtă pauză.

— Întotdeauna trebuie să fii pregătit pentru ce-i mai rău.

— Uneori nu ai de ales. Nu poţi decât să speri.

— Asta-i o atitudine obişnuită când vorbeşti despre soarta vieţii altcuiva. Sau chiar despre soarta lumii.

— Nu e nimic neobişnuit aici – sunt american, sunt optimist.

— Iar eu sunt rusoaică şi prin urmare pesimistă. Numai unul dintre noi poate avea dreptate.

— Dar în curând, draga mea şi tu vei fi americancă. Ascultă, timpul se scurge repede şi noi stăm la discuţii. Trebuie să ne mişcăm rapid. Trebuie să fugim. Dacă totul merge bine, mâine, pe vremea asta, draga mea, amândoi vom fi undeva unde ne vom putea opri din fugă.

37

Metcalfe stătea lângă uşă, aceeaşi prin care intrase în castel, pândind să vadă dacă nu era vreun câine prin preajmă.

Nu era nici unul; probabil se întorseseră la posturile lor obişnuite de-a lungul porţilor şi gardurilor de piatră ale proprietăţii. De asemenea, patrula Gestapoului, nereuşind să-l prindă pe Metcalfe, plecase, probabil trimisă într-o altă misiune. Se zori spre remiză unde, fără să fie nevoit să aprindă lumina, găsi cheia Daimler-ului în cârligul ei.

Maşina porni silenţios. Ieşi din remiză, apoi o luă pe alee către porţile principale de fier care erau încuiate. Opri. Câţiva ciobăneşti germani şi dobermani bântuiau prin întuneric, privind spre Daimler cu ochii lor galbeni. Unii mârâiră slab, în chip de avertisment. Evident, nu erau siguri ce trebuia să facă de vreme ce recunoşteau automobilul, dar nu şi şoferul. Dar de îndată ce Metcalfe ar fi ieşit din maşină să deschidă sau să descuie porţile, chiar presupunând că ar putea să o facă, animalele l-ar fi mirosit, l-ar fi identificat ca intrus şi s-ar fi năpustit asupra lui. Dacă s-ar apăra cu arma, zgomotul i-ar trezi pe servitori şi poate şi pe von Schussler.

Câinii începură să dea târcoale maşinii, scheunând încet, mârâind. Păreau curioşi, intrigaţi de acest şofer ciudat în maşina cunoscută. Acum erau cinci-şase, toţi atenţi, toţi holbându-se cu o intensitate feroce.

Era ca la zaruri. În orice moment, un câine putea începe să latre, apoi s-ar porni toţi şi i-ar trezi pe servitorii lui von Schussler. Pentru a deschide poarta *trebuia* să iasă din maşină. Se părea că nu există alternativă, iar timpul trecea. Programul era fixat – irevocabil. Nu avea timp de irosit!

O strălucire argintie îi atrase privirea.

Într-un mic compartiment al bordului era un tub subţire, metalic – un fluier.

Un fluier pentru câini.

Îşi aminti că îl văzuse pe şofer folosindu-l pentru a potoli câinii. Ducându-l la buze, suflă tare. Produse un sunet slab, pe o frecvenţă pe care doar câinii o puteau percepe.

Mârâiturile încetară brusc. Câinii se retraseră la o distanţă bună de maşină, apoi se aşezară supuşi.

Deschise portiera, strângând fluierul într-o mână în caz că ar avea nevoie de el. Coborî, merse până la poartă şi constată uşurat să vadă cheia mare de fier în broască. Nu ar fi fost complicat să descuie cu şperaclul, dar aşa câştigase cinci minute.

Şi avea nevoie de fiecare minut.

Ghidându-se după harta Berlinului pe care i-o dăduse Chip Nolan, conducea cât de rapid putea fără să atragă atenţia celor de la Orpo – *Ordnungspolitzei*.

În timp ce conducea, repetă în minte aranjamentele pe care le făcuse cu Corky şi Kundrov. Imperturbabilul Corky fusese surprins să audă vocea lui Metcalfe pe o linie de legătură directă din Berlin.

— Dumnezeule, băiete, de unde suni, din biroul privat al Fuhrerului? zisese el.

Întâmpină cererea lui Metcalfe cu o lungă tăcere. Metcalfe se aşteptase ca el să ridice o grămadă de obiecţii, dar, spre surprinderea lui, bătrânul nu o făcu. Nici măcar nu se plânse că fusese trezit în mijlocul nopţii. Avu o singură obiecţie:

— Nu e ca şi cum ai chema un taxi, Stephen. Nu am nici o idee care sunt condiţiile de zbor, vizibilitatea.

Bătrânul maestru de spionaj închise telefonul pentru câteva minute şi când reveni spuse:

— Un Lysander va pleca din clipă în clipă de la baza de avioane de vânătoare a RAF de la Tangmere, pe coasta Canalului Mânecii şi va ajunge la ora 3.00 a.m. N-ai idee cât m-am îndatorat ca să pun treaba asta pe roate. Îi preciza locaţia şi îi dădu repede o serie de instrucţiuni.

Imediat ce închise, Metcalfe îl sună pe Kundrov la numărul telefonului cu plată pe care i-l dăduse rusul. Nu vorbiră mai mult de un minut; ambii bărbaţi ştiau ce trebuia făcut.

— Voi suna la Moscova acum, spuse Kundrov. Dar după ce voi da acest telefon, e irevocabil. Nu va mai exista drum de întoarcere.

Acum, în timp ce Metcalfe se apropia de locul stabilit, nu îşi putea stăpâni uimirea. Corky îl pregătise, cu toate acestea era copleşitor.

Părea să fie un vast complex de clădiri dispuse în potcoavă în jurul unui enorm câmp acoperit cu iarbă. În centru era o clădire imensă de beton, asemănătoare unui hangar, cu un acoperiş ondulat de oţel; pe ambele părţi erau clădiri de cărămidă mai mici. Din multele lor coşuri ieşea fum. În jurul clădirilor erau împrăştiate rezervoare de combustibil şi butoaie goale. Părea un fel de amenajare industrială, probabil o uriaşă fabrică de muniţii.

De fapt, era un decor. Deşi clădirea din centru era reală, structurile de pe ambele părţi erau false, ca şi, probabil, butoaiele, rezervoarele şi camioanele.

Era un fost studio de film, un teren imens care fusese expropriat de nazişti şi transformat într-un loc de ţintă care servea ca momeală. În ultimele câteva luni oamenii lui Hitler construiseră rapid zeci de astfel de locuri în Germania – cincisprezece numai în Berlin. Unii susţineau că fuseseră inspiraţi de britanici care, în timpul recentei Bătălii a Angliei, construiseră în zone pustii cinci sute de oraşe fantomă – aeroporturi, baze navale şi militare, ridicate din fier ondulat şi placaj – menite să-i momească pe nazişti să bombardeze aceste instalaţii false mai degrabă decât oraşele reale, înşelătoria strategică fusese un mare succes, făcându-i pe nazişti să irosească timp şi resurse valoroase şi reducând astfel pagubele produse asupra centrelor populate.

Vechiul tactician chinez Sun Tzu spusese: „Toată tehnica războiului se bazează pe diversiune”, iar naziştii luaseră principiul în serios. În Berlin, Lietzensee, lacul dintre barajele Kurfursten şi Kaiser, era un reper folositor pentru bombardierele ce vizau centrul oraşului, aşa că Luftwaffe înşelase radarul inamic acoperind lacul cu enorme plute împădurite care, de sus, aduceau a clădiri rezidenţiale, împodobiseră stâlpii de iluminat pentru a-i face să pară brazi, întinseseră plasă de camuflaj deasupra şoselei Charlottenberger de la Tiergarten la Poarta Brandenburg, acoperită cu bucăţi de material verde pentru a arăta ca o pădure. Plantaseră clădiri guvernamentale false lângă gara Ostkreuz pentru ca avioanele de recunoaştere inamice să creadă că era Wilhelmstrasse.

Dar nici un loc-momeală din toată Germania nu era la fel de complicat ca acesta.

Studiourile Brandenburg fuseseră fondate în 1921, când industria de film germană se afla la apogeul său şi rivaliza cu

Hollywoodul. Staruri legendare ca Marlene Dietrich şi Pola Negri, ca şi producători de film talentaţi ca Fritz Lang şi Emst Lubitsch lucraseră cu toţii aici. La scurt timp după ce al Treilea Reich venise la putere şi preluase controlul asupra industriei filmului, izgonindu-i pe toţi „nonarienii”, studiourile Brandenburg dăduseră faliment. Naziştii şi-au însuşit terenul gigantic care fusese folosit pentru a se turna westernuri şi poveşti biblice. Clădirea de beton din centru era plină cu decoruri şi recuzită care se strânseseră în cele aproape două decenii cât funcţionaseră studiourile Brandenburg. Toate fuseseră părăsite; decorurile în care fuseseră turnate atâtea filme clasice germane se prăfuiau.

Dar experţii în diversiune din Luftwaffe creaseră o serie de clădiri false din cărămidă, transformând întreg perimetrul într-o uimitoare replică a unui complex de fabricat armament. Până şi fumul artificial ce se înălţa din coşuri – fum care era menit să atragă aviaţia inamică – era convingător. Iluzia optică era pur şi simplu nemaipomenită.

Acest perimetru aflat în imediata vecinătate a Berlinului, spre vest, fusese bine ales pentru a induce în eroare avioanele de luptă britanice, întrucât era aproape de locul în care se aflau atât de multe dintre instalaţiile militar-industriale ale Germaniei: uzina Kraftwerk West a companiei Siemens, uzinele AEG, fabricile de echipament pentru radiocomunicaţii Telefunken, dispozitivele de producere a tancurilor Alkett şi fabrica de motoare Maybach. Berlinul era înconjurat de un inel de uzine care fabricau febril componentele maşinii de război naziste.

Fireşte, locul era pustiu, aşa cum erau toate cele care serveau drept momeală. Asta îl făcea să fie unul dintre cele mai sigure din Berlin pentru ca Lana, Kundrov şi Metcalfe să se poată întâlni. Mult mai important, totuşi, era terenul larg, acoperit de zăpadă, cu o suprafaţă de câteva sute de metri pătraţi, care fusese curtea din spate a vechiului studio. Era o suprafaţă destul de mare pentru ca Lysander-ul să poată ateriza şi decola confortabil; micul avion avea nevoie de doar două sute de metri.

Luna în ultimul pătrar strălucea pe cer, ceea ce era un noroc; avea să-i ofere pilotului o iluminare adecvată, gândi Metcalfe. Serviciul de recunoaştere al RAF avea deja fotografii aeriene detaliate ale Berlinului; acest loc-momeală era de fapt bine cunoscut spionajului britanic. La urma urmelor, începând din luna august, RAF efectuase peste patruzeci de raiduri aeriene asupra

Berlinului şi cu fiecare raid îşi îmbunătăţise precizia.

Cu toate acestea, trebuia respectate anumite proceduri pentru a fi siguri că operaţiunea se va desfăşura fără probleme. Corky îl trimisese pe Chip Nolan să-l ajute pe Metcalfe cu aterizarea. Omul de la FBI avea să aducă o mulţime de lucruri necesare, inclusiv lanterne pentru a-i trimite pilotului semnalul prestabilit în cod Morse. Dacă pilotul de pe Lysander. Nu va vedea semnalul codificat, indicându-i că totul era în regulă pentru a ateriza, va trece pur şi simplu pe acolo fără să atingă pământul şi se va întoarce la Londra. Nolan urma să aducă şi trasoare, probabil de la un depozit al rezistenţei antinaziste din Berlin. Corky îi instruise să plaseze pe teren trei trasoare, în formă de L, pentru a marca traseul de aterizare. Pilotul va aşeza monoplanul în dreptul primului trasor, apoi se va întoarce aproximativ o sută cincizeci de metri printre celelalte două. Va ţine motorul pornit – şansele ca Lysnder-ul să se înece şi să nu mai poată fi pornit erau prea mari. Avionul nu va staţiona la sol mai mult de trei minute, presupunând că totul va mergea bine.

Dar această presupunere tindea să devină din ce în ce mai neverosimilă. Pur şi simplu prea multe lucruri puteau merge prost, prea multe variabile umane.

Întregul dispozitiv fals de producere a armamentului era închis cu un gard scund din lanţuri de fier, nu de dragul securităţii, ci pentru aspectul pe care îl oferea privit din aer. Metcalfe conduse Daimler-ul printr-una dintre porţile deschise şi parcă pe un teren cu macadam în faţa clădirii de beton a studioului de sunet.

Trecând în revistă zona pentru a se asigura că nu erau vizitatori neaşteptaţi, coborî din maşină şi se apropie de studio, în interiorul căruia trebuia să se întâlnească cu Chip. Trecu pe lângă una din clădirile false de cărămidă. Chiar şi de la vreo zece metri distanţă, cărămizile vopsite păreau reale. Pe faţada de placaj fuseseră pictate şiruri de ferestre care întăreau iluzia. Structurile fuseseră construite cu pereţi şi acoperişuri, uşi şi ferestre goale, efectul fiind extraordinar de realist.

Se uită la ceas. Chip ar fi trebuit să fie acolo.

Ocoli studioul către intrarea principală, care dădea în terenul deschis. O voce – Nolan, o recunoscu – îl strigă din interiorul clădirii.

Omul de la FBI ţinea în mână un cadru de lemn, stând în faţa unei replici incredibil de realiste a unei străzi din Berlin, un şir

lung de clădiri de cărămidă din secolul XIX, aliniate pe o falsă stradă pavată pe care se aflau stâlpi de iluminat, o cutie poştală şi o cafenea cu măsuţele pe caldarâm. Metcalfe recunoscu pe dată decorul unui film cu Marlene Dietrich.

— Hei, eşti acolo? strigă Metcalfe. Exact la timp. Mă bucur că eşti aici. N-o să fie uşor.

Se uită prin interiorul clădirii, minunându-se. Era la fel de spaţioasă ca o gară europeană, dar împânzită cu decoruri, unele prăbuşite şi stocate de-a valma, multe pur şi simplu abandonate acolo unde se aflaseră, ca şi cum filmarea a zece producţii fusese brusc întreruptă. Un şir de clădiri alcătuia un tablou expresionist, nebunesc – înclinate care încotro, cu ferestrele pictate în unghiuri întâmplătoare, ca acelea ce ar fi putut fi folosite pentru clasicul film mut *Cabinetul doctorului Caligari*. Interiorul unui apartament sofisticat din Manhattan. Un decor miniatural al unei cabane elveţiene pe fundalul unei pante a Alpilor. Vitrina unei brutării, plină cu produse de patiserie din ipsos, cu inscripţia *Konditorei* pictată pe geam cu litere aurite, gotice. Acoperişurile Londrei, aproape în mărime naturală.

Chip zâmbi modest.

— Ei bine, ştii ce spun cei de la Birou. Nici zăpadă, nici ploaie, nici căldură, nici întunecimea nopţii… Nu, aşteaptă puţin – aia e poşta. Privirea lui Nolan era caldă, dar atentă când puse la loc cadrul de lemn.

— Oricum, mă bucur că eşti aici.

— Da? Nolan zâmbi. Principiul ăla al compartimentării şi toate celelalte trebuie respectate. Dar uneori a-ţi ţine colegii în întuneric e cel mai periculos lucru dintre toate.

Metcalfe ridică din umeri.

— S-ar putea.

— Ştii, Biroul mi-a comunicat despre această întâlnire doar acum o oră. Şi problema e că îmi fac mari griji în legătură cu securitatea operaţională a acestui loc. Securitatea noastră pare să fi fost compromisă la un nivel înalt.

— Vrei să spui că abia acum ţi-ai dat seama de asta? După ce Corky a pierdut deja… Metcalfe îşi înghiţi cuvintele. Bătrânul maestru de spionaj era întotdeauna obsedat de împărţirea informaţiilor, chiar şi în interiorul Registrului Social. Ascultă, e ceva ce vrei să-mi spui? Dacă da, spune-mi acum. Se uită la ceas şi încercă să-şi dea seama peste ce bucată de ţară zbura

Lysander-ul chiar în momentul acela. Nervii lui erau întinşi la maximum.

— Mă înţelegi greşit. Cred că tu ai ceva să-mi spui *mie*.

— Adică?

— Cred că sunt o grămadă de lucruri pe care le putem pune cap la cap noi doi dacă ne comparăm notiţele. Dar trebuie ca tu să dai cărţile pe faţă. Pentru început, ce faci în Berlin?

— Cred că ştii. Arătă în jurul lor. O exfiltrare.

— Da, dar *de ce*?

— E complicat şi chiar nu cred că e timp să ne ocupăm de aista acum. Să spunem doar că e vorba despre o achiziţie rusească.

— O achiziţie rusească, bine. Nolan se apropie cu un pas, cu o expresie concentrată. Şi tu te ocupi de această achiziţie rusească.

Metcalfe ridică jenat din umeri.

— Într-un fel.

— Sau ruşii se ocupă *de tine*?

— Ce dracu' vrei să spui?

— Vreau să ştiu ce ţi-au spus, prietene. Nolan vorbea pe un ton neutru.

— Nu te înţeleg. Metcalfe nu se obosi să-şi ascundă uimirea.

Omul de la FBI îl privea fix; Metcalfe cunoştea această privire. Era a unui anchetator profesionist care cunoştea puterea unei tăceri atente.

— Uite care-i treaba, te-am văzut împreună cu prietenul tău din GRU. Kundrov, nu? În faţă la operă. Crezi că nu ştiu că lucrezi cu el?

— *Lucrez* cu el, ai zis? Băiete, da' prost ai priceput-o pe asta! El lucrează cu *noi* – *ne* ajută, riscându-şi pielea destul de tare!

Nolan râse scurt, ironic.

— Ştii povestea cu tipul care găseşte un şarpe cu clopoţei pe un vârf de munte înzăpezit. Şarpele zice: „îngheţ aici, mor de foame aici. Du-mă jos în vale şi promit că n-o să-ţi fac niciodată rău. Eu nu sunt ca ceilalţi." Tipul face întocmai. Cum ajung în vale, şarpele îl muşcă de fund. Tipul zice: „Dar mi-ai promis!" Şarpele îi răspunde „Hei, ştiai ce sunt când m-ai luat de acolo".

— Ei da, mulţumesc pentru legătura cu animalele. Dar dacă nu punem trasoarele exact în poziţia în care trebuie şi zic să facem asta chiar acum…

Vocea lui Nolan îi acoperi protestele.

— Ziceam că nu poţi avea încredere în nimic din ceea ce-ţi spun ei. Totul are un scop, iar scopul e exact manipularea. Semănarea discordiei. Întoarcerea oamenilor împotriva prietenilor lor adevăraţi. Nolan făcu o pauză. Deci ce ţi-a spus el despre mine?

— Ce? uimirea lui Metcalfe fu înlocuită de un val de nerăbdare. Se uită din nou la ceas. N-am vorbit despre tine. De ce am fi făcut-o? O secundă după aceea, îşi aminti că, de fapt, Kundrov îl întrebase de Nolan. *Am văzut faţa asta undeva*. *Poate într-una din broşurile noastre cu chipuri*.

— Fără nici un motiv, zise Nolan sec. Hei, eu sunt doar tipu' cu cererea şi stampila – „Cere şi ţi se va da", nu?

— Dacă îţi închipui că *eu* sunt fisura în securitate – asta e curată *nebunie*!

— Calmează-te, băiete. Nolan continuă să scruteze faţa lui Metcalfe şi, după câteva secunde lungi, îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi tânărului, ca şi cum bănuielile i-ar fi trecut. Trebuia doar să ştiu sigur.

— Ascultă, mă ajuţi sau nu? zise Metcalfe răspicat.

— Şi apoi, întreaga artă a spionajului e să-i pui pe oameni să facă treburile murdare în locul tău fără să-şi dea seama. Ruşii sunt maeştri la asta. Uite care e chestia. În ultimele câteva săptămâni am aflat de cercul ăsta de spionaj. Foarte eficient, foarte ascuns. Operează în toată Europa şi chiar în SUA şi compromite total integritatea politicii externe americane. Un bombardier Stuka în picaj deasupra Washingtonului nu ar putea produce mai multe pagube.

— *Dumnezeule*, Chip, eşti sigur de asta?

— Sigur ca un foc de pistol, prietene. Dar facem progrese împotriva lui. Îl destrămăm. Decapităm ticăloşii unul după altul. Cum aflăm un alt nume, acţionăm. E pur şi simplu prea mult în joc pentru a umbla pe vârfuri. Vorbesc despre o reţea bazată pe celule de americani sus-puşi şi europeni, mulţi dintre ei aparţinând unor familii vechi, cu renume, alţii unor cercuri ale puterii. E o adunătură incredibilă, vorbesc serios.

— Dar dacă sovieticii au înfiinţat acest cerc…

— N-am spus că au făcut-o ei. Nu trebuia să o facă. Îţi aminteşti întrebarea preferată a tovarăşului Lenin: *Cine profită*? Când eşti beneficiarul unui asemenea cerc de spioni, nu

contează cine-l conduce.

— Cum se face că nu a adus Corky niciodată vorba despre asta?

— Poate fiindcă face parte din el. Nolan făcu cu ochiul şi se apropie cu un pas de Metcalfe. La fel ca şi tine. Lui Metcalfe îi zvâcni sângele în urechi.

— Ai vreo idee cât de *nebuneşte* sună ceea ce spui? Nu avem *timp* pentru închipuirile tale paranoice. Şi data viitoare când ai chef să acuzi, îţi sugerez să…

— Ceea ce trebuie să apreciezi e că sunt atent la traficul de semnale. Cunosc modelul. Spionajul rus sparge un cod despre care prietenii mei din *Sicherheitsdienst* credeau că nu poate spart şi deodată GRU îşi trimite omul la Berlin să mă cureţe, următorul lucru pe care îl ştiu e ca tu îl suni pe Corky, care mă contactează sub un pretext de doi bani, cum că să apar la locul-momeală de la Brandenburg cu lanterne şi trasoare. Clătină încet din cap, cu un zâmbet de dezgust. Îmi pare rău, dar nu cred. Nu mai vreau să aud nimic din rahaturile lui Corky. Să fie limpede, *James* – sau ar trebui să-ţi spun *Stephen*?

Metcalfe fu trăsnit. *Prietenii mei din Sicherheitsdienst*. Realiză îngrozitor de repede.

Nolan era trădătorul.

Nolan fusese tot timpul.

— Iisuse Hristoase, ţipă Metcalfe. Tu eşti – tu eşti cel care i-a „ars” pe toţi. Mintea lui era un vârtej.

Arma – un Colt 45 – apăruse cumva în mâna lui Nolan înainte ca Metcalfe să observe. Era îndreptată direct spre fruntea lui.

Telefonul sună strident, supărător.

Lana Baranova, întinsă pe pat, îl privea temându-se de apel, *faptul că ştia* făcându-l şi mai îngrozitor.

După ce sună de trei ori, telefonul fu probabil ridicat de un servitor şi se făcu tăcere. Tremură, continuând să rămână întinsă. Îşi făcuse bagajele şi era pregătită.

Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie în uşa ei.

— Da?

Uşa se deschise încet. Eckbert, unul dintre servitorii lui Rudi, stătea în uşă într-un halat de baie, cu părul nepieptănat. Cu o plecăciune ciudată, zise:

— Doamnă, îmi pare rău să vă deranjez, dar vă caută cineva la

telefon.

— Tipii de la baza din Paris… Naziştii nu puteau să ajungă acolo fără tine… Roger Martin… Amos Hilliard… tu ai fost! Metc*al*fe îşi simţea inima bătând să-i sară din piept.

Faţa roşie a lui Chip strălucea de transpiraţie. Ochii lui cenuşii, apoşi păreau morţi.

— Îmi acorzi mai mult credit decât merit, amice. Eu doar îndrum SD în direcţia potrivită. Le dau nume şi locaţii. Au oameni care fac… curăţenia.

— Curăţenia, repetă Metcalfe. Îi revăzu în minte pe Roger Martin cu gâtul tăiat, pe Amos Hilliard, apoi pe Derek Compton-Jones din Paris şi pe Johnny Betts… Îl cuprinse un val de mânie. Se uită la ţeava armei care era îndreptată spre el. Era ca un ochi negru holbat, înspăimântător. Ridică privirea către ochii lui Chip Nolan, care păreau o altă pereche de găuri goale.

— Lasă arma jos, Chip, spuse el.

— Câteodată, patrioţii trebuie să facă alegeri urâte, zise Nolan. Arma nu se clinti. Lumea nu e un loc frumos. Trebuie să alegi de care parte eşti.

— Să alegi… de care part*e eşt*i? explodă Metcalfe. Şi tu… de care parte eşti? De partea fascişti*lor? A nazi*ştil*or? A lui* Adolf Hi*tler?*

— Sunt de partea realismului, colega. Sunt de partea unei Americi mai puternice. Nu a socialismului moale al statului prosper în care au încercat să transforme America Roosevelt şi noii administratori prosovietici din jurul lui. Vezi tu, Metcalfe, dacă nu ai fi atât de orb la cele ce se întâmplă în jurul tău, ai putea privi în faţă realităţile dure. Sunt mii de comunişti pe statul de plată la Washington şi Roosevelt ştie asta. Ce zice el? El zice: „Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt comunişti”. Cine e consilierul lui cel mai apropiat?

— Harry Hopkins. Pune arma jos, Nolan.

— Corect. Harry Hopkins. Un cunoscut agent sovietic de influenţă. În momentul ăsta *locuieşte* la Casa Albă. Cei mai mulţi dintre consilierii lui Roosevelt sunt membri cu carnet ai Partidului Comunist. Partizani ai lui „Tătuca Iosif al lor”. E bine să-l cunoşti pe Tătuca Iosif, zic tovarăşii. Care a fost primul lucru pe care l-a făcut Roosevelt când s-a instalat în funcţie? A recunoscut Uniunea Sovietică – i-a legitimat pe bandiţii care au furat Rusia,

pe bolşevicii care au declarat deschis că vor să răspândească comunismul în toată blestemata asta de lume. Roosevelt şi acoliţii lui iubitori de Roşii vor să dea lumea pe mâna Imperiului Slav Sovietic. Să stabilească un guvern unic al lumii, condus de la Moscova. Nu înţelegi, nu-i aşa, Metcalfe?

— Înţeleg că tu eşti un *fascist* blestemat, zise Metcalfe încet.

— Ăsta e doar un cuvânt, i-o întoarse Chip. Naţional-socialiştii, naziştii, fasciştii – spune-le cum vrei, nu-mi pasă – mai bine te-ai ruga ca ei să fie valul viitorului. Că eşti sau nu de acord cu Hitler, ar trebui să fii tâmpit să nu vezi cum a luat o ţară putrezită, decăzută, condusă de evrei şi comunişti şi a curăţat-o, a transformat-o într-un blestemat *centru de putere*, cea mai viguroasă şi mai puternică naţiune a Europei.

— Nu este decât o tiranie.

— Nu, amice. O „tiranie” este ceea ce perpetuează hoardele sovietice în Rusia, cu genocidul lor împotriva rasei albe. Spune-mi ceva, Metcalfe: te-au educat părinţii tăi bogaţi din Registrul Social să fii de stânga sau ai fost convertit la Yale?

Metcalfe zâmbi.

— Deci asta e – crezi că sunt comunist.

— Nu, nu eşti comunist, Metcalfe, Ştii ce eşti? Eşti ceea ce Lenin numea un „idiot folositor”. Aşa-i numea pe toţi prosovieticii plini de laude şi lipsiţi de minte şi lingăi de scuipat din democraţiile vestice care par întotdeauna să apere Internaţionala Comunistă, indiferent cât de brutală e ea. Acum voi, idioţii folositori, încercaţi să ne împingeţi în război cu o naţiune care nu ne ameninţă. Astfel încât milioane de băieţi americani pot muri în străinătate pentru a face Europa un loc sigur pentru Tătuca Iosif.

— „Naţiunea care nu ne ameninţă nicicum” – vorbeşti despre Germania nazistă? Al Treilea Reich? Ale cărei tancuri au trecut deja prin Franţa şi Polonia, prin Norvegia şi Danemarca şi Olanda...

— *Lebensraum*. Spune-i spaţiu vital. Cred că nu ai observat când Tătuca Iosif al tău a înşfăcat proprietăţi în stânga şi în dreapta în timp ce noi ne holbam la Hitler, hm? A invadat deja Finlanda şi Lituania, Letonia şi Estonia, bucăţi mari din România, din Polonia... Şi războiul abia a început. Roosevelt şi stăpânii lui bolşevici nu sunt mulţumiţi de felul în care Hitler a învins comunismul în Germania. Germania nazistă e singura frână împotriva bolşevismului pe care o avem. Nu e de mirare că

Roosevelt vrea să ne bage în război. Ăsta e un conflict global titanic, prietene şi America e împinsă de partea rea. Casa Albă şi băieţii cu pantaloni în dungi din Departamentul de Stat, ăştia toţi sunt târfele lu' Tătuca Iosif şi dup-aia Roosevelt l-a pus pe curu' lui de prieten Alfred Corcoran să trimită agenţi în toată lumea ca să lupte împotriva lui Hitler, singurul prieten adevărat pe care îl avem. Tu şi agenţii ca tine, Metcalfe, sunteţi în teren, participând la operaţiuni şi asta vă face să fiţi o ameninţare reală. Pentru că dacă oamenii ca voi nu sunt opriţi, prietenii voştri din Moscova vor circula curând prin Europa ca muştele pe rahat. Metcalfe doar încuviinţă.

— Acum înţeleg totul. De asta m-ai întrebat despre Kundrov. Nu erai sigur dacă spionajul sovietic e pe urmele tale. Te temeai că poate să-ţi distrugă acoperirea.

Nolan ridică din umeri.

— Era un singur fel de a mă asigura. Trebuia să te întâlnesc personal şi să mă uit în ochii ăia de căţeluş cuminte.

— Ceea ce înseamnă că trebuia să fim singuri, continuă Metcalfe, gândind cu voce tare. Nu ţi-ai da niciodată pe faţă gradul şi dosarul. Nu tu. Tu s-ar putea să fii cel mai bine plasat pion al Reichului în serviciul de spionaj al Statelor Unite. Nu trebuia să te expui prea mult.

— Ai dreptate că nu mi-aş permite niciodată să fiu văzut aşa. Nu, dacă aş avea vreo întărire, ar trebui să fie cineva în care am deplină încredere. Cineva cu care am lucrat personal. Discreţia e cea mai importantă, normal. Dar tu ne cunoşti pe noi, oamenii-G. Suntem foarte credincioşi prieteniei. Nu ca băşinosul ăla de Corcoran al tău, cu împuţita lui *compartimentare*. Doamne, ce pămpălău a fost! Un blestemat de pămpălău şi o ameninţare.

— A fost? spuse Metcalfe abia auzit.

— Ah, timpul trecut. Da. Mă tem că prietenii mei i-au făcut o vizită acum câteva ore. Mă tem că nu mai e printre noi. Aud că moşu' a făcut în pantaloni. Păcat de menajeră, doamna Schibli, dar pur şi simplu stătea în drum.

— *Ticălos nenorocit*! urlă Metcalfe.

Nolan luă mâna dreaptă de pe pistol şi făcu un mic semn. Metcalfe auzi o mişcare în spate, ceva ca şuierul unui şarpe care atacă şi ceva tare se strânse brusc în jurul girului său. *Nu putea respira*! Un fel de sârmă i se înfipsese în gât.

— Vă mulţumesc, domnule Kleist, spuse Nolan. Făcu un alt

gest cu mâna şi sârma slăbi brusc strânsoarea.

Metcalfe tuşi. Simţea o durere intensă în locul în care sârma îi tăiase gâtul, ca o dungă de foc.

— Prietenii mei germani mai au câteva întrebări pentru tine, spuse Nolan. Va trebui pur şi simplu să le parcurgem. Acum, să reluăm: ce făceai în Berlin?

— Să te ia dracu', ticălosule! vocea lui Metcalfe era hârâită; sârma îi zgâriase deja laringele.

— După tine, băiete, zise Nolan, făcându-i din nou grotesc cu ochiul. După tine. Ascultă, poţi să uiţi de tot jocul. Nobila sfidare nu dă bine. Evoluezi într-un spectacol care nu se desfăşoară aici. Ai văzut vreodată un viţel care şi-a prins capul într-un gard şi s-a pomenit că se strangulează încet? Cred că nu, nu acolo de unde vii tu. Dar e o privelişte oribilă. E ceva primar în ea – e ca şi cum te-ai îneca puţin câte puţin şi intri în panică şi asta e cel mai rău. E oribil să mori aşa.

La un semn al lui Nolan, sârma din jurul gâtului său se strânse din ce în ce mai tare. Metcalfe simţi că tot sângele i se urcase în cap iar faţa îi deveni stacojie. Dar nu putea scăpa de acolo. Părea că grenade de durere îi erau detonate în craniu.

Eu doar îndrum SD în direcţia potrivită... Au oameni care fac curăţenia.

Era asasinul de la Paris, de la Moscova! Cel care-i omorâse pe Roger Martin şi pe Amos Hilliard, pe bărbaţii de la baza mobilă din Paris...

Vocea lui Nolan era acum îndepărtată, fără inflexiuni.

— Pur şi simplu uită totul, Stephen, zise el aproape tandru. Tot ce ai făcut vreodată şi tot ce n-ai apucat niciodată să faci. Toate femeile cu care te-ai culcat şi toate femeile cu care n-ai apucat să te culci – trebuie pur şi simplu să te desparţi de toate.

Un alt semn cu mâna; brusc, laţul slăbi şi durerea începu să dispară.

— Începi să înţelegi despre ce vorbesc? Crede-mă, urăsc să fac asta. Chiar urăsc. Dar cum zic eu, trebuie să alegi de care parte eşti şi *tu* ai ales-o pe cea greşită. Ne înţelegem acum? Nu? O privire încărcată de supărare. Domnule Kleist, reia încet.

— Aşteaptă! icni Metcalfe.

— Îmi pare rău, Metcalfe. Nu îmi face plăcere treaba asta. Dar trebuie să ne gândim la binele mai mare.

— Ai absolută dreptate, gâfâi Metcalfe. Am *fost* folosit Am fost

o *unealtă*.

Chip îl privi fix, suspicios.

— Iartă-mă, dar nu înghit convertirea asta *pe patul* de moarte.

— Adevărul e că mi-a trecut prin minte de ceva timp, spuse Metcalfe. Îl durea gâtul când vorbea, dar se sili să continue. Cred că nu te poţi minţi pe tine însuţi la nesfârşit. Pur şi simplu n-am ştiut în ce m-a băgat Corky. M-a trimis în Rusia pentru a înrola anumiţi oficiali influenţi din guvern într-un plan de a ataca Germania. Dar ştiai deja asta, nu?

Nolan se uită îndeaproape la faţa lui Metcalfe, părând să încuviinţeze parţial.

— Continuă.

— La asta lucrez aici. Eu... Doamne, Chip, ce dracu' ştiam eu? Eram doar un copil proaspăt ieşit din colegiu, un idealist, voiam să salvez lumea, iar acest bătrân mentor înţelept mă ia sub aripa lui. Iisuse! Am fost *orb*!

Acum Chip păru să ezite. Nu coborî arma, dar Metcalfe văzu cum tensiunea din degetul de pe trăgaci al omului de la FBI slăbea puţin. Momeala era irezistibilă pentru Chip; nu putea să rateze ocazia.

— Spune-mi despre plan, zise Chip.

— Doamne, e strălucit. Vreau să spun, cu adevărat uimitor, zise Metcalfe sincer.

Privi într-o parte, apoi în alta, ca şi cum s-ar fi asigurat că nu e auzit. *Acţiunea e întotdeauna de două ori mai rapidă decât reacţia*, gândea Metcalfe. *Momentul brusc*, *neaşteptat*. *E singura cale*. Şi totuşi, unde era asasinul din spatele lui? Unghiul strânsorii din jurul gâtului său sugera că era aproximativ de înălţimea lui; iar faptul că nu simţea căldura respiraţiei bărbatului dădea de înţeles că era la cel puţin o jumătate de metru distanţă de el – şi, dat fiind mecanismul garoului, probabil la nu *mai mult* de o jumătate de metru distanţă. Metcalfe continuă:

— Tipul ăsta, Kundrov, cu care m-am întâlnit, astăzi mai devreme... Evident că ştii că e de la GRU, nu?

Chip încuviinţă.

Nu ţinteşte acum, gândi Metcalfe. *Ascultă lacom*, *fiind atent la ceea ce spun*; *nu se poate concentra bine asupra a două lucruri*.

— Ei bine, uite care e partea inteligentă. Se aplecă spre Chip cu mişcarea naturală a unui om care destăinuie un secret, dar

simţi o strânsoare de avertisment în jurul gâtului. Brusc, cu viteza fulgerului, întinse mâna dreaptă şi apucă ţeava armei aproape de pavăza trăgaciului, răsucind-o brusc în sus. În acelaşi moment îşi proiectă cotul stâng înapoi, spre plexul solar al celui care îl strangula. O expiraţie puternică din spatele lui îi confirmă reuşita loviturii. Acum se trase din bătaia focului şi se aruncă înainte şi pe diagonală către Chip. Colt-ul explodă asurzitor, răsunând în spaţiul vast, iar glonţul ricoşa din tavanul de oţel ondulat exact când Nolan cădea la podea sub greutatea corpului lui Metcalfe.

Chircit pe podea, la câţiva paşi distanţă, se afla un om cu înfăţişare plăcută, aristocratică, cu trăsături fine.

— *Ticălosule*! urlă Nolan luptându-se cu Metcalfe. Cu o ultimă zvâcnire a mâinii, Metcalfe reuşi să smulgă Colt-ul din mâna lui Chip, dar acesta zbură prin aer şi căzu de podeaua de ciment la vreo douăzeci de metri distanţă. Chip se întoarse să vadă încotro o luase arma şi în momentul acela Metcalfe îşi înfipse genunchiul în vintrele lui.

— *Nazist* blestemat! strigă Metcalfe şi îl lovi încă o dată pe Chip cu genunchiul.

Chip ţipă de durere şi se ghemui.

Metcalfe se întoarse către al doilea bărbat – „domnul Kleist” al lui Nolan – care sărise în picioare şi acum fugea ca un şacal după Colt. Metcalfe trebuia să ajungă acolo înaintea lui. Îşi scoase propria armă şi se precipită după el, căutând cu privirea sugestiva sclipire a metalului. *Unde era*? Arma nu se vedea nicăieri. Şi unde era neamţul? Păreau să fi dispărut amândoi.

Metcalfe privi în jurul lui. Erau prea multe ascunzători, prea multe maşinării grele care puteau masca un asasin înarmat. Iar arma din mâna lui nu îl avantaja cu nimic. Trebuia să iasă de acolo. *Acum*.

Metcalfe o luă la goană spre cel mai apropiat coridor şi ieşi în altă zonă a terenului. Alergă pe o distanţă cam cât jumătate dintr-un teren de fotbal înainte de a nimeri într-un alt studio de sunet închis. Trebuia să-şi facă un plan, să se transforme din pradă în prădător.

Consecinţele eşecului erau prea însemnate. Punctul de întâlnire s-ar transforma într-o ambuscadă, făcând sigură nu doar moartea lui, ci şi a Lanei.

Alunecă la podea lângă un pisc muntos din butaforie,

respirând greu. Probabil cei doi îl căutau, fiecare dintre ei acoperind jumătate din perimetru. Dar îl văzuse vreunul intrând?

Un zgomot slab, apoi unul mai puternic îi oferiră un răspuns. Auzi paşi şi recunoscu imediat mersul şchiopătat al lui Chip.

Trebuia să iasă de acolo neobservat. În semiîntuneric, zări o uşă de lemn la treizeci de metri distanţă. Încet, încet, ajunse până acolo şi răsuci clanţa.

Care se desprinse.

Uşa era un fals! Nu era decât un panou pictat, tocul uşii şi uşa fiind un panou de lemn subţire de un centimetru lipit pe o bucată de cherestea de doi metri şi jumătate pe un metru şi douăzeci de centimetri.

Metcalfe o forţă, dar probabil că era întărită din spate.

Apoi auzi paşi apropiindu-se, îl văzu pe Chip alergând pe coridor spre el, cu Colt-ul în mână. Treizeci de metri, zece metri…

Metcalfe era prins în capcană.

La stânga lui era un coş metalic mare de gunoi de un metru şi jumătate înălţime şi doi metri lungime. Era găurit şi ruginit, dar cele câteva straturi de metal aveau să servească drept scut împotriva gloanţelor Coltului. Chiar în momentul în care Chip se opri şi luă poziţia de tragere, Metcalfe se ascunse în spatele coşului. Se făcu linişte; probabil că Chip îşi schimba poziţia pentru a încerca să ţintească pe lângă obstacolul de oţel.

Metcalfe profită de întârziere pentru a-şi arma pistolul Smith and Wesson şi a se pregăti să tragă.

Deodată se auzi o salvă de focuri de armă şi Metcalfe simţi o muşcătură ca de gheaţă în umărul drept. Un glonţ i se înfipsese chiar sub claviculă. Gâfâi; durerea era grozavă. Cum de se întâmplase asta? Cu sângele cald îmbibându-se în haine, realiză cu groază: adăpostul lui nu era un container de gunoi de metal. Era o pânză întinsă pe un cadru de lemn! Glonţul străpunsese cu uşurinţă câteva straturi de material înainte de a intra în umărul lui.

Se rostogoli pe podeaua de ciment, sperând ca măcar o schimbare a poziţiei să-l apere de o altă salvă. Un alt foc, apoi încă unul pătrunseră prin decor, dar nu îl nimeriră. Metcalfe se târî în genunchi pe podea, servindu-se de decor ca de o cortină care să-l scoată din linia de ochire a lui Chip.

O altă pauză. Chip se apropia, venea mai aproape? De ce nu mai trăgea? La urma urmelor, nu putea fi la mai mult de trei-patru metri distanţă.

Apoi Metcalfe auzi un clinchet metalic pe podea şi recunoscu zgomotul unui încărcător scos din lăcaş. Chip reîncărca arma! Metcalfe sări în picioare şi o luă la fugă pe coridorul alăturat, fără a îndrăzni să se uite înapoi. Ajunse uşor la o distanţă de zece-cincisprezece metri; ştia că putea conta pe lipsa de precizie a armei lui Chip la o distanţă mai mare de şapte metri. Începu să fugă haotic, dintr-o parte în alta, clătinându-se ca un beţiv, dar exista o logică: ştia că o ţintă care se mişcă imprevizibil este dificil de lovit, mai ales că distanţa dintre ei creştea. Privi înapoi şi văzu că Chip îşi reluase poziţia de tragere cu două mâini şi mişca arma înainte şi înapoi, încercând să fixeze ţinta.

Dar dându-şi seama ce făcea Metcalfe, lăsă arma jos şi o luă la goană după el. Metcalfe văzu macheta de trei metri a unui castel o secundă prea târziu – era faimosul castel Neuschwanstein, al lui Ludwing – Regele Nebun. Era prea aproape; nu se putu opri la timp ca să nu se lovească de el. Placajul se sparse în bucăţi, fărâme de tencuială căzură puzderie, iar o turlă zbură. Cu un scârţâit prelung, castelul se aplecă înainte, zdrobindu-se de podea exact în calea lui Chip.

Epava de placaj îl dezechilibra pe Chip, drept care Metcalfe mai câştigă câteva secunde preţioase. Se întoarse elitre el şi trase un foc ţintit cu grijă. Zgomotul ca o tuse metalică fu urmat de un ţipăt gutural. Îl lovise pe Chip!

Mai apăsă o dată pe trăgaci, dar nimic.

Arma era goală.

Duse mâna la buzunar să ia un pumn de gloanţe, dar nu nai erau. Probabil căzuseră la un moment dat. *Nu mai avea muniţie*!

Acum nu mai avea de ales; trebuia să continue să fugă. Metcalfe căută o ieşire şi văzu una la câteva coridoare în faţa lui. O uşă de oţel: era convins că e reală, deşi nu putea să jure.

Un şir lung de cutii de lemn separa acel coridor de următorul. Cutiile erau prea înalte ca să sară peste ele, dar în iţa lor era o masă de lucru suficient de joasă pentru a fi folosită ca punct intermediar de sprijin. Sări pe masă... şi masa se prăbuşi. La dracu’! Era o masă şubredă de plută, alt decor, rămas probabil de la vreo comedie.

Se lovi dureros cu genunchii de podeaua de ciment. Acum

durerea îi cuprinsese tot corpul, de la picioare până la clavicula. Respira greu, abia reuşind să-şi regleze suflul. Îşi simţi cămaşa îmbibată: pierduse mult de sânge.

Un strigăt: vocea lui Chip.

— Am auzit, zise el, respirând de asemenea greu. Fără muniţie. Ghinion, băiete. Ar trebui să fii pregătit întotdeauna. Unele lecţii le înveţi un pic cam târziu, nu?

Metcalfe nu răspunse.

— O să mori azi, Metcalfe. Ai face mai bine să admiţi sta. Dar ia partea bună. Va fi cel mai valoros lucru pe care-l ei face vreodată. Planeta va fi mult mai sigură fără tine.

Când Metcalfe se ridică în picioare, privirea îi fu atrasă de cutie aflată la câţiva centimetri de capul lui. Era plină de arme.

Erau mitraliere antice, unele dintre ele ridicol de depăşite. Câteva MG-34, câteva puşti de asalt MP-34, pistoale automate dP-38, vechi grenade cu mâner, câteva mai mici în formă de u. Erau arme de colecţie false din primul război mondial, folosite în multele filme de război ale studiourilor Brandenburg.

Încet, Metcalfe băgă mâna în cutie şi scoase o armă semiautomată Luger Parabellum de 9 mm, un P-38. Nu putea fi folosită… dar arăta ca una adevărată. Uitându-se la stânga, văzu picioarele lui Chip zbătându-se în timp ce încerca să iasă dintre resturile de placaj. Puse Luger-ul în buzunarul de la haină, apoi fugi pe coridor până ajunse la replica apartamentului din Manhattan în care se afla chiar şi un pian ivoriu şi un candelabru uriaş. Candelabrul era atârnat la mică înălţime deasupra apartamentului, probabil cu intenţia de a fi prins în cadrul camerei de filmat, dar se hâţâna de o frânghie împletită, legată de ceva ce părea să fie un catarg de vas înalt, de fier, iar o altă secţiune a vergelei fiind îndoită înainte, perpendicular. Părea un suport de microfon îndreptat către fundal. Metcalfe împinse catargul de fier şi îl repezi spre Chip care tocmai se ridica în picioare. Îl rată, dar îi tăie calea.

Se aruncă în bariera de cutii de lemn şi câteva dintre ele se desprinseră. Reuşi să se prăvălească prin coridorul următor, apoi fugi către uşa de oţel.

Era *adevărată*, observă cu uşurare.

O deschise, dar nu dădea afară, ci spre o casă a scărilor întunecată care se răsucea în jos, probabil către un subsol, sau în sus… Unde sus? Un acoperiş?

Acoperişul părea o soluţie mai bună decât subsolul, unde putea să se pomenească prins în capcană. Fugi în sus pe scări, făcând tot posibilul pentru a ignora durerea din umăr care creştea întruna şi pe cea surdă din rotule. Curând ajunse la o altă uşă de oţel, o deschise şi se pomeni pe acoperişul clădirii, plat, din smoală şi pietriş. Lumina lunii era puternică, permiţându-i să fugă pe întinderea lui. Când se apropie de margine, îşi dădu seama că distanţa până la pământ trebuia să fie de vreo treizeci de metri: suficient ca să moară sau să se rănească aşa de rău încât să nu mai fie în stare să se mişte. Una dintre clădirile false de cărămidă era totuşi aproape, nu la mai mult de doi metri distanţă. Din cele patru coşuri ale sale se înălţa fum. Dacă sărea din alergare, putea reuşi. Sărise peste despărţituri mai largi între acoperişurile din Paris.

Un zgomot de paşi îl anunţă că Chip îl urmărise până sus şi câteva secunde mai târziu îl văzu năvălind pe uşă.

— Dă-i drumul şi sări, ticălosule! strigă el. Într-un fel sau altul, eşti mort. Nu-mi pasă cum. Avansa deliberat încet, cu arma scoasă.

Metcalfe se dădu înapoi câţiva paşi, o luă la fugă, apoi sări strângând picioarele sub el pentru a amortiza căderea. Reuşi să aterizeze pe acoperişul de piatră al clădirii de cărămidă chiar când Chip striga:

— Mori, nenorocitule!

O secundă mai târziu, Chip trase un foc. Metcalfe văzu că omul de la FBI ţintea atent, calm şi ştiu că glonţul îl va nimeri.

Dar chiar când Chip urla la el, Metcalfe simţi că se prăbuşeşte prin acoperişul de piatră de parcă trecea prin brânză. În cădere, auzi glonţul şuierând atât de aproape, încât simţi mişcarea aerului.

În secunda următoare, Metcalfe se lovi de ceva tare. Podeaua clădirii? Nu, era pământul, solul moale, recent arat. Gemu şi se întrebă dacă nu cumva îşi rupsese un picior. Îşi pipăi ambele picioare şi văzu că total era în regulă. Îl dureau – Doamne, *încă* o durere! – dar erau intacte.

Ştiuse că structura de cărămidă era falsă, dar nu ştiuse cât de fragilă era. Acoperişul trebuie să fi fost un fel de pânză pictată pentru a arăta ca piatra; îl străpunsese, pânza încetinindu-i coborârea atât cât aterizarea să nu-l schilodească.

Metcalfe se uită în jurul lui, minunându-se. „Clădirea” nu era

nimic mai mult decât o cutie spaţioasă, construită din traverse şi grinzi de cherestea de doi metri pe patru, o armătură deasupra căreia era întinsă pânza pictată pe dinafară ca să arate a cărămidă. Cercetă interiorul şi-l trecu un fior când văzu câţiva oameni stând lângă una dintre ferestrele de la nivelul solului. Apoi îşi dădu seama că erau manechine îmbrăcate în haine bărbăteşti, postate lângă ferestre pentru a întruchipa nişte muncitori. Pe jos se aflau patru cutii dreptunghiulare de metal, fiecare conectată printr-o ţeava scurtă la bidoane de ulei înalte, de două sute de litri. Din fiecare drăcie ieşea câte un furtun lung şi gros care ducea la cele patru coşuri false generatoare de fum!

Se foloseau pe câmpul de luptă, în special pe tancuri, alcătuind un ecran de fum pentru a masca trupe, pentru a îngreuna recunoaşterea şi supravegherea. Britanicii foloseau asemenea versiuni rudimentare spre a ascunde uzinele Vauxhall Motors din Luton de bombardierele inamice pe timp de zi. Germanii foloseau mii astfel aparate, mai sofisticate, pentru a ascunde rafinăriile de petrol pe care le ocupaseră la Ploieşti, în România.

Maşinăriile funcţionau cu combustibil diesel care se scurgea din butoaiele de petrol ataşate. Aici, diversiunea fusese dusă mai departe: creaseră iluzia unei fabrici în care se muncea.

Auzi paşi, *două* persoane acum! Cu siguranţă partenerul german al lui Nolan, asasinul SD, auzise zgomotul şi se repezise într-acolo.

Privi înjur şi văzu că era o singură intrare; nu putea ieşi pe acolo de vreme ce urmăritorul – sau urmăritorii – săi o puteau folosi şi ei. Fugi în spatele unui dulap de provizii, chiar când vocea lui Chip răsună:

— Eşti un şobolan încolţit, Metcalfe. Nu ai cum să ieşi de aici. Aruncă arma, ridică mâinile şi putem vorbi.

Să vorbim despre aranjamentele funerare, *poate*, gândi Metcalfe. Unul dintre generatoarele de fum era la îndemână, conectat prin furtunuri atât la butoiul de combustibil, cât şi la coşul de deasupra lui. Întinse mâna şi desprinse brusc furtunul de eliberare a fumului. Imediat un nor de fum alb, uriaş, jos, începu să se scurgă în spaţiul închis.

Dar Chip ajunsese deja de cealaltă parte a dulapului. Metcalfe îl vedea printr-o crăpătură. Omul de la FBI şchiopăta; Chip fusese împuşcat în picior. Dar concentrarea lui nu părea afectată. Se

uita în stânga şi în dreapta, gândindu-se desigur în ce parte să o ia.

Metcalfe nu voia să-i lase avantajul alegerii.

Scoase Luger-ul fals şi sări brusc afară, ţintind faţa lui Chip. Omul se trase înapoi şi ridică şi el arma.

Ceaţa umplea spaţiul, fiind deja la înălţimea genunchilor celor doi bărbaţi.

— Ţi-am spus, Stephen, o să mori azi, spuse Chip.

— După *tine*, ticălosule, răspunse Metcalfe. Mie mi se pare că suntem la egalitate.

Chip privi fix în ochii lui Metcalfe, dar pe faţa lui trecu o umbră de incertitudine. Arma falsă funcţionase. Nu trebuia să tragă cu ea ca să-şi atingă scopul.

Metcalfe continuă să braveze de parcă arma ar fi fost încărcată cu cartuşe de 9 mm.

— Aşadar, care e mişcarea ta, Chip? Cine o să câştige?

— Depinde cine are boaşele mai mari! trânti Chip.

Cu coada ochiului, Metcalfe îl văzu pe asasinul neamţ strecurându-se înăuntru.

— Sau cui îi pasă mai puţin să moară, spuse Metcalfe. Sunt doar un peştişor, nu? Unul dintre mulţii agenţi de teren care încearcă să poarte bătălia. Pe când tu eşti o rotiţă importantă a maşinăriei. Unul dintre cameleonii preferaţi ai nemţilor. Dacă eşti ucis, e o mare pierdere pentru fascişti, nu?

Violonistul păşea tăcut prin ceaţa albă şi groasă. Nu vedea nimic. Cel mai rău era că nu putea mirosi nimic. Fumul înţepător îi ardea delicatele membrane nazale, reducându-i capacitatea olfactivă, arma lui cea mai redutabilă.

Fără ea, era pierdut. Simţea o stare ciudată de dezorientare, la limita panicii. Rătăcea prin ceaţă prudent, cu mâinile întinse în faţă, în mâna stânga strângând coarda de vioară.

I se păru că aude ceva.

Cu viteza unui şarpe cu clopoţei, lovi. Apucând celălalt capăt al corzii de vioară pentru a forma o buclă, se năpusti înainte şi o strânse tare în jurul girului victimei…

Apoi îşi dădu seama că strangula ceva tare, ceva de lemn.

Un manechin.

Violonistul ştia că, lipsit de arma lui olfactivă, era infirm. Dar asta nu îl va opri, jură el, să-şi îndeplinească misiunea.

Fumul le ajunsese deja la umeri. Era o senzaţie de plutire, de parcă ar fi fost scufundaţi într-un nor, doar cu capetele afară. Fumul, mai dens şi mai opac decât orice ceaţă naturală, îl înţepa în ochi pe Metcalfe. Unde era cel de-al doilea bărbat, cel căruia Nolan îi spunea „domnule Kleist”? *Trebuie să fiu atent – nu trebuie să-l las pe celălalt să se strecoare spre mine cât timp sunt angajat în disputa cu Chip*.

— De fapt, nu plănuiesc să fiu ucis. Tu, pe de altă parte… Chip ezită, coborî privirea şi fixă arma din mâna lui Metcalfe. Nu ţi-am dat un Luger, zise.

Metcalfe ridică din umeri.

— Nu eşti singura mea sursă de armament.

— O armă germană, ha?

— Ciudat lucru, zise Metcalfe. Şoarecii par să aibă doar arme şoriceşti.

— E o *vechitură*!

— Iei ceea ce ţi se oferă. Lipsurile din timpul războiului.

— Ăsta e… Iisuse, ăsta e… ăsta e un fals nen*oroc*it! Blestemata de ţeava e astupată*!*

Metcalfe nu mai aşteptă ca Chip să reacţioneze. Se aruncă, prăvălindu-se asupra lui cu toată greutatea şi îl trânti pe spate în noroi, amândoi învăluiţi de fumul dens. Pe Metcalfe îl ardeau ochii în timp ce se lupta cu Chip pentru armă.

Chinuit de durere, forţa lui era considerabil redusă. Chip părea la fel de slăbit, totuşi se opunea cu o forţă redutabilă, urlând de furie. Nu renunţă să strângă arma, chiar dacă Metcalfe o împingea în spate astfel încât era îndreptată spre faţa lui.

— Hei, băiat de la Yale, se va lăsa cu o ţeastă şi oase zdrobite! Gâfâi Chip Nolan cu un zâmbet subţire pe buze, deşi braţul drept îi tremura de efort, iar Metcalfe i-l împingea înapoi. Era un fel de variantă amară de skandenberg.

— Ţeasta şi oasele *tale*!

Arma, strânsă ferm de agentul FBI, se îndreptă mai întâi spre Metcalfe, apoi îndărăt spre Chip, apoi iar înainte şi înapoi, ca o jucărie. Cu o izbucnire de furie, adunându-şi forţele, Chip răsuci arma spre Metcalfe şi începu să apese pe trăgaci. Mâinile îi tremurau spasmodic; arma se zgâlţâia violent. Chip se supraestimase însă, aşa că nu putu să reziste forţei exercitate de Metcalfe. În chiar clipa în care degetul lui Chip apăsă trăgaciul,

încheietura agentului FBI cedă, răsucindu-se înapoi; arma se îndreptă către ochii lui Chip care se lărgiră de groază când el începu să-şi dea seama ce se va întâmplă.

Explozia îl asurzi pe Metcalfe. Imaginea oribilă a părţii craniului sfârtecat îl făcu să leşine. Se prăbuşi epuizat. Era înconjurat complet de ceaţă albă, înecăcioasă; era orbit, imobilizat de durerea din rană şi abia mai respira.

Auzi un zgomot ca târâşul unui şarpe pe nisip.

Instinctiv, întinse o mână la spate. Simţi ceva rece şi metalic care se încolăci brusc în jurul gâtului său, strângându-l cu forţă. Era strangulat – şi cu o ferocitate de zece ori mai mare decât înainte! Se arcui în sus, zvâcnind din corp într-o parte şi în cealaltă, adunând rezerve de forţă pe care nu ştia că le mai are. Urlă, dar nu reuşi să scoată decât un gâlgâit.

Nu se putea folosi de mâna dreaptă, câteva degete fiindu-i blocate între gât şi sârmă sau ce o fi fost. Roti mâna stânga, cu pumnul strâns, până dădu de agresor.

Au oameni care fac curăţenia.

Ăsta era omul care făcea curăţenia.

Asasinul de la *Sicherheitsdienst* era pe cale să-şi îndeplinească misiunea. Ucigaşul dement care-i strangulase pe oamenii din Paris, pe Amos Hilliard şi pe bunul său prieten Roger Martin…

Şi care intenţiona să-l stranguleze pe Metcalfe.

Imagini ale bărbaţilor morţi îi treceau prin faţa ochilor în timp ce sârma de metal îi intra în gât, doar degetele mâinii drepte împiedicând laţul să-i taie carotida şi să străbată ţesuturile delicate. Nu putea vedea nimic, ochii îl înţepau, înecaţi de fumul dens, totul în jurul lui era neclar. Fumul opac îl împiedica să vadă la mai mult de câţiva centimetri în faţa lui! Îşi arcui spatele, rostogolindu-se cu putere, dând cu piciorul în cel ce voia să-l ucidă, lovind cu pumnul în corpul celuilalt bărbat. Dar de data asta omul stătea prea aproape pentru ca loviturile lui să aibă forţă. Sârma se strângea din ce în ce mai tare în jurul gâtului său, oprind circulaţia sângelui, până când Metcalfe se simţi ameţit şi punctuleţe de lumină începură să strălucească în ceaţa albă şi opacă. *Nu putea respira*!

Nu, nu *putea* ceda; nu putea îngădui omului de la *Sicherheitsdienst* să-l lichideze. Exista Lana, întotdeauna Lana. Va sosi din clipă în clipă, într-o maşină condusă de Kundrov şi la câteva minute după aceea va ateriza un avion Lysander britanic,

iar el şi Lana se vor urca în el şi vor zbura la Londra şi de acolo acasă, acasă, în siguranţă. Lana va fi salvată; ea va fi liberă, iar toată munca lor, documentele pe care ea i le dăduse lui von Schussler, vor avea acoperire, vor fi luate în considerare de oficialii nazişti de rang înalt.

Lana va fi în siguranţă, iar maşina de război germană, implicată într-un război pe care nu putea spera să-l câştige, va fi învinsă. Trebuia să se întâmple; se va întâmplă! Totul atârna de sosirea Lanei, de urcarea lor în acel Lysander şi călătoria lor rapidă spre un loc sigur. Soarta a doi oameni atârna de asta; soarta a *milioane* de oameni atârna de asta.

Nu putea fi ucis acum!

Metcalfe îşi arcui din nou spatele, luptându-se cu disperare, apucă cu mâna liberă câteva degete ale criminalului, separând două dintre ele, despărţindu-le de coarda de fier şi trăgând, *trăgându-le* în sens invers. Acum criminalul strângea incredibil de tare sârma în jurul gâtului său şi Metcalfe fu pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Mâna lui dreaptă, blocată şi golită de sânge, nu-i era de folos – deşi în acelaşi timp îl salva, căci, de n-ar fi fost degetele lui acolo, sârma i-ar fi tăiat deja gâtul.

Metcalfe tremura din tot corpul, zvâcnea de extenuare. Nu voia să dea drumul strânsorii în care ţinea degetele criminalului; în cele din urmă reuşi să le tragă înapoi până simţi, *auzi* o trosnitură. Rupsese degetele! Ucigaşul urlă de durere şi furie, iar strânsoarea care îl sufoca slăbi. Metcalfe îşi umplu lacom plămânii cu aer. Picioarele sale se răsuciră, lovind ceva, un obiect tare pe care nu-l putea vedea dar îşi dădu seama că era unul din butoaiele de combustibil de două sute de litri.

Da! *Combustibilul*! Petrolul… petrolul alun*ecos!*

De-ar fi putut să răstoarne butoiul, să verse conţinutul uleios.

Îşi forfecă picioarele înainte, eliberă degetele rupte ale asasinului, se întinse într-o parte chiar dacă laţul îl strângea în continuare… şi apoi lovi cu forţă butoiul. Acesta se înclină, duza se desprinse din deschizătură şi lichidul începu să se scurgă.

Dar nu era ulei de motor, era *benzină*! Prin urmare nici uleioasă; manevra *nu* va funcţiona.

Apoi, deodată, sârma din jurul gâtului se desprinse.

Asasinul ţipă când benzina îi sări în ochi, orbindu-l temporar; ud leoarcă, neamţul făcu un salt înapoi. Metcalfe se eliberă şi se aruncă înainte. Se împiedică de un obiect tare, ascuns în ceaţă.

Unul dintre generatoarele de fum; văzu flacăra albastră de la baza lui încă arzând de la benzina rămasă. Metcalfe răsturnă maşinăria înspre neamţ. Bărbatul se prăbuşi cu zgomot peste picioarele lui.

După care scapără o lumină.

O scăpărare portocalie care, o fracţiune de secundă mai târziu, se transformă într-o minge de foc imensă, strălucitoare. Auzi un muget ca de animal rănit şi văzu sfera de flăcări mişcându-se spre el.

Durerea era îngrozitoare, nemăsurată. Violonistul ştia că va arde de viu. Urla cu fiecare fibră a fiinţei sale, ca şi cum aşa ar fi micşorat insuportabila agonie.

Totuşi, nu era la fel de insuportabilă precum conştiinţa faptului că nu îşi va îndeplini misiunea – că americanul nu va fi ucis.

Ţipă până când corzile vocale cedară, iar flăcările îi devorau trupul. Nu putea să înăbuşe flăcările tăvălindu-se prin noroi. Focul era prea mare, prea nimicitor şi oricum nu se mai putea mişca.

Dar apoi fu mulţumit să constate că îi revenise simţul mirosului. O duhoare copleşitoare, distinctă îi umplu nările. O identifică imediat: era mirosul de carne arsă.

Al propriei sale cărni arzând.

Prin mingea de foc, Metcalfe văzu membrele bărbatului agitându-se. Ţipătul era ascuţit, ciudat de subţire, o chiţăitură penibilă, un zgomot animalic. În următoarele două secunde, mingea de foc încetase să se mişte; mugea, aruncând flăcări, prelingându-se pe cadrul de lemn al structurii momeală care imediat se aprinse şi ea. Metcalfe se întoarse şi o luă la fugă exact în clipa în care întreaga clădire izbucnea în flăcări.

Nu se opri până nu ajunse la pavaj, apoi se prăvăli la pământ. Structura de placaj şi pânză era acum un foc imens care mugea. Simţea căldura chiar la treizeci de metri distanţă.

Ucigaşul era mort.

Ambii ucigaşi erau morţi. Dar unde era *Lana*? Unde era *Kundrov*? Se uită la ceas. Avionul urma să atingă solul din clipă în clipă, iar el nici măcar nu aşezase trasoarele. Dacă pilotul nu vedea nici un trasor, va presupune că întâlnirea fusese ratată şi nu va ateriza.

Când se îndrepta către câmp, scăldat acum în lumina portocalie a structurii în flăcări, auzi scârţâitul de frâne. Se întoarse şi îl văzu pe Kundrov la volanul unui automobil. Uşa se deschise şi Kundrov sări afară.

— *Boje moi*! strigă rusul. Pojar – focul! Alergă mai aproape. Ai… ai fost împuşcat! Ce s-a întâmplat?

— Ea unde e? întrebă Metcalfe.

Kundrov, cu o expresie amărâtă, clătină din cap. Metcalfe îl apucă de umeri.

— Unde e? repetă el. Ochii lui Kundrov erau roşi. Trebuia să o iei de la castel – ce s-a întâmplat? Ce ai *făcut* cu ea?

Kundrov clătină din nou din cap..

— Nu era acolo.

— Cum adică nu era acolo?

— Von Schussler era acolo. Ea plecase.

— *Plecase*? Ce dracu' vrei să spui, cum *plecase*? NKVD a venit mai devreme, *asta* s-a întâmplat? Să te ia *dracu'*, au venit după ea mai *devreme*? Cum s-a putut întâmplă asta?

— Nu! ţipă Kundrov. Ea i-a spus lui von Schussler că trebuie să se întoarcă de urgenţă la Moscova. A cerut să fie dusă fără întârziere la gară.

— Dar asta era *înşelătoria*, a înţeles asta! Kundrov vorbea monoton, ca hipnotizat:

— Von Schussler era foarte agitat, dar a zis că ea a insistat să fie dusă la gară imediat. El a acceptat să-l trimită pe şoferul lui să o ducă la Ostbahnhof. Şoferul a descoperit că Daimler-ul dispăruse – văd unde a ajuns – şi a dus-o cu o altă maşină.

— Au răpit-o?

— Am îndoieli serioase. S-a dus de bunăvoie.

— Dar de ce? ţipă Metcalfe. De ce *a făcut* asta?

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Am probabil un dosar de două mii de file despre această femeie. Observaţiile mele asupra ei au fost mai extinse decât orice supraveghere efectuată vreodată asupra unui cetăţean sovietic. Am urmărit-o îndeaproape timp de ani de zile. Şi cu toate astea nu pot spune că o înţeleg.

Metcalfe privi în sus la cerul luminat de lună. Un vaier slab şi ascuţit, de care devenise vag conştient în ultimul minut, deveni bâzâitul de bondar specifici unui Lysander. Apăru chiar deasupra orizontului.

— Trasoarele! strigă Metcalfe.

— Pentru ce? strigă Kundrov. Fără ea, ce rost are?

— Iisuse Hristoase! Cei doi bărbaţi rămaseră acolo nemişcaţi, holbându-se către cer în timp ce Lysander-ul făcu un mic loop deasupra câmpului. Apoi, într-o clipă, dispăru.

Metcalfe se uită din nou la ceas.

— În mai puţin de o jumătate de oră, trenul opreşte la Obstahnhof. Dacă mergem cu viteză maximă, s-ar putea să ajungem la timp.

Ajunseră la gara construită în stil gotic, ca o catedrală, cu faţada mohorâtă; doar o lumină galbenă străbătea vag prin ferestrele înalte. Gara era pustie; paşii răsunau în timp ce alergau, oprindu-se doar pentru a se uita la orar spre a identifica numărul peronului.

Peronul era gol. Trenul aştepta; prin ferestrele întunecate se vedeau pasageri dormind. În timp ce ei fugeau de-a lungul peronului, răsună un ultim semnal de avertizare.

La capătul îndepărtat al peronului se vedea un mic grup de bărbaţi în costume negre, singurii pasageri care se îmbarcau în tren. Suferinţa îl făcu pe Metcalfe să alerge mai tare decât o făcuse vreodată, văzând doar chipul Lanei dinaintea lui. Dar bărbaţii se urcaseră în tren când ajunse el acolo şi nu văzu nici o femeie printre ei. *Era ea cu adevărat acolo*? *Era deja în tren*?

Unde era? Inima îi bătea nebuneşte, frica îl paraliza.

Unde era ea?

Kundrov îl ajunse din urmă, sufocându-se.

— Bărbaţii ăia erau din NKVD. Recunosc prea bine stilul. Ea trebuie să fie în tren. Ei sunt escorte, supraveghetorii.

Metcalfe încuviinţă. Cercetă vagonul în care urcaseră bărbaţii, mergând încet pe lângă el, uitându-se în fiecare compartiment, disperat, îngrozit.

Lana! strigă încet. Apoi mai tare:

— Lana! Lana!

Cu un şuierat de frâne, trenul se puse în mişcare. Metcalfe fugea pe lângă tren, uitându-se pe fiecare fereastră, strigându-i numele.

— Te rog, Lana! Doamne! Apoi o văzu.

Şedea pe acelaşi rând cu bărbaţii în costume negre, aşezaţi de o parte şi de alta a ei. Privi în sus. Ochii li se întâlniră.

— Lana! strigă el şi vocea lui răsună de-a lungul peronului.

Purta un batic, singurul machiaj de pe faţa ei fiind rujul.

Întoarse capul.

— Lana! ţipă el din nou.

Ea se uită încă o dată în sus şi Metcalfe văzu în ochii ei frumoşi ceva ce-l îngheţă până-n adâncul sufletului. Era o privire pătrunzătoare care spunea: *Ştiu ce fac*.

M-am hotărât. *Retrage-te*.

E viaţa mea, îi spunea expresia ei. *Şi moartea va fi a mea*. *Nu voi fi oprită*.

El strigă din nou, de data asta o întrebare:

— Lana?

Văzu resemnarea şi hotărârea de pe faţa ei. Clătină din cap puţin, apoi se întoarse.

— *Nu*! strigă el, copleşit de durere.

Acum ea privea fix în faţă, cu o expresie de hotărâre amară, oţelită. Pe faţa ei luminoasă se puteau citi groaza, sfidarea şi, curios, liniştea adâncă a unui om care în sfârşit se hotărâse.

38. Moscova, Lubianka.

Omuleţul cu păr cărunt, cu paloare de fantomă, se întoarse şi ieşi din camera de execuţii. Deşi fusese martor la toate execuţiile în numele şefului său, anchetatorul şef Rubaşov, tot le găsea oribile. Şi apoi, tot ce făcea NKVD-ul îi repugna, de aceea a fost bucuros când în urmă cu un an sau doi i s-a oferit ocazia să lucreze un an-doi pentru nemţi. Ar face orice să nimicească maşinăria terorii sovietice. Ştia prea puţin despre nazişti, doar strictul necesar şi nu îl interesa decât că Hitler părea hotărât să învingă statul sovietic demn de dispreţ. Dacă informaţiile pe care le oferise naziştilor în secret ar putea grăbi ziua căderii lui Stalin, se considera chiar un om norocos.

Palidul aghiotant calculă în minte ora exactă a morţii. *Abwehr-ul* va dori să ştie toate detaliile. Vor dori şi toate înregistrările de la interogatoriul femeii. Era o femeie extraordinar de frumoasă, una dintre cele mai talentate balerine din întreaga Rusie şi totuşi şi ea era un agent al Berlinului! Fusese supusă la o tortură cumplită şi în cele din urmă mărturisise că furase documente militare ultrasecrete de la tatăl ei, un general şi le înmânase iubitului ei, un diplomat german.

Pentru omuleţul încărunţit, balerina era o eroină. Fusese un duşman secret al Kremlinului şi un spion al Berlinului, ca şi el. Dar rezistase multor ore de tortură înainte să mărturisească. Se întrebă dacă ar avea şi el curajul de care dăduse dovadă această femeie înainte de a ceda şi a spune tot, aşa cum făcea toată lumea în cele din urmă.

Muşamaua care fusese întinsă pe podeaua camerei de execuţie era pătată cu sângele frumoasei femei, imagine ce-i rămăsese în minte şi avea să-i rămână mereu acolo. Curând corpul va fi luat, iar femeia de serviciu va veni să cureţe. Toate detaliile executării Svetlanei Baranova vor fi îngropate de NKVD pentru ca moartea ei să rămână anonimă.

Dar va avea el grijă ca această femeie curajoasă să nu fi murit degeaba.

În seara aceea, când se va întoarce acasă îşi va întocmi raportul pentru a-l trimite *Abwehr-ului*, le va spune tot ce ştia despre temerarul serviciu al femeii adus naziştilor.

Berlinul trebuia să ştie adevărul. Nu numai că era de datoria lui să raporteze totul, dar simţea că măcar atât putea să facă pentru a onora curajul balerinei.

Berlin.

Amiralul Canaris trebuia să recunoască cum că-i plăcea enorm ceea ce urma să spună. Adresă remarcile chiar lui Reinhard Heydrich, care pusese mereu întrebări despre autenticitatea sursei din Moscova.

— Pionii noştri din Lubianka ne-au confirmat: sursa, care ne-a dat atâtea documente preţioase despre operaţiunea WOLFSFALLE a lui Stalin a fost executată.

— Aşa că scurgerea a fost întreruptă, strigă mareşalul Wilhelm Keitel. E un dezastru!

Canaris privi în ochii de reptilă ai lui Heydrich. Heydrich era un om rău, dar şi genial. Asemeni lui Canaris, înţelegea ce însemna asta. Dar Heydrich nu ar spune ceva. Campania sa de a-l submina pe Canaris şi Abwehr-ului fusese învinsă în momentul ăsta.

— E regretabil, spuse calm Canaris. Un sfârşit foarte nefericit. Într-adevăr, e tragic că această femeie şi-a dat viaţa pentru cauza noastră. Nu era nevoie să rostească ceea ce toată lumea gândea acum: faptul că sursa lor fusese executată dovedea autenticitatea informaţiilor.

Se scurse un lung moment de tăcere după ce declaraţia lui Canaris luă sfârşit. Apoi Hitler se ridică.

— O tânără a plătit preţul suprem pentru ca noi să aflăm adevărul despre trădarea lui Stalin. Să-i onorăm curajul. Invazia Rusiei, pe care acum o numim Operaţiunea Barbarossa, trebuie pusă în mişcare. Acum va începe şi nu va mai fi cale de întoarcere. E cineva, la această masă, de altă părere?

Unii clătinară din cap, dar nimeni nu se opuse.

— Credeţi-mă, continuă Fuhrerul, nu trebuie decât să dăm un picior în uşă şi întreaga structură şubredă se va prăbuşi.

— Ei, ei! spuse Keitel. Strigătul lui fu însoţit de al altor câtorva. Un rânjet larg lumină chipul Fuhrerului.

— Campania noastră împotriva Rusiei va fi un joc de copii.

Ialta, Crimeea sovietică, februarie 1945.

Înfrângerea nazistă era iminentă. Oficial, Berlinul nu se predase, dar toată lumea ştia că era o chestiune de timp, o lună sau două. Avionul preşedintelui Roosevelt ateriza pe o bază americană din Crimeea la câteva minute după căderea nopţii. La bordul avionului se afla şi un tânăr numit Stephen Metcalfe, asistentul preşedintelui.

O dată cu moartea lui Alfred Corcoran, Registrul fusese desfiinţat. Tocmai bine, căci din momentul în care Metcalfe aflase că Lana Baranova fusese executată de NKVD, ştiuse că va trebui să demisioneze. Ştia că îndeplinise ceva măreţ, dar preţul fusese prea greu de suportat. O pusese pe singura femeie pe care o iubise vreodată în drumul răului, iar răul i-o luase.

Metcalfe se întorsese la Washington cu sufletul pustiit, împovărat de vinovăţie. Câteva luni locuise la Hay-Adams şi băuse mult, nu ieşise niciodată, nu se întâlnise cu nimeni niciodată. Viaţa sa luase sfârşit.

În cele din urmă, numeroşii săi prieteni interveniseră, spunându-i că trebuie să-şi găsească o ocupaţie, că trebuie să muncească în continuare. Afacerea familiei mersese perfect şi fără ajutorul lui, iar fratele său, Howard, îl asigurase că nu are nevoie de el. N-ar fi avut niciodată nevoie de bani, dar avea nevoie de un scop.

Într-o zi, Metcalfe primi un mesaj în camera sa de hotel de la un bărbat care fusese cel mai important membru al Registrului lui Corky: preşedintele Franklin Delano Roosevelt. Acesta voia ca Metcalfe să-i facă o vizită la Casa Albă pentru o scurtă discuţie.

Până a doua zi, Roosevelt îl angajase pe Metcalfe ca tânăr asistent la Casa Albă, iar acesta avea din nou un scop în viaţă.

Coloana prezidenţială merse optzeci de mile de la aeroportul din Saki până la palatul de la Livadia, din munţi, care fusese cândva reşedinţa de vară a ţarului. Pe parcursul celor cinci ore de călătorie, drumul fusese înţesat de soldaţi sovietici, fiecare dintre aceştia salutând cu pocnetul specific din cizme în timp ce treceau maşinile.

Dezastrul produs de nazişti pe pământul sovietic, clădirile devastate, dărâmăturile, totul era înfiorător. Când ajunseră la palat era deja seară. Nemţii jefuiseră palatul de tot ce putuseră lua, de la instalaţii sanitare până la mânere, dar ruşii renovaseră clădirile la timp pentru conferinţa celor trei – Stalin, Churchill şi Roosevelt – care sperau să-şi rezolve toate neînţelegerile şi să facă un plan pentru lumea postbelică.

De-abia în a treia seară reuşi Metcalfe să prindă un răgaz ca să se plimbe prin zonă. Era abătut din cauza mersului lucrurilor. Preşedintele era grav bolnav, iar atenţia sa rătăcea, se abătea. Remarcile sale publice erau incoerente. Nu mai avea mult de trăit, deşi puţini ştiau acest lucru. Principalul său consilier, Harry Hopkins, era şi el destul de grav bolnav. Roosevelt avea doar două scopuri aici: să-l convingă pe Stalin să se alăture bătăliei finale a războiului, împotriva Japoniei şi să creeze o organizaţie internaţională pe care o numise Naţiunile Unite.

Orice altceva pălea pe lângă aceste scopuri, ceea ce făcea ca preşedintele să cedeze prea uşor cererilor lui Stalin. Roosevelt îl tratase cu răceală pe Churchill, refuzând să asculte argumentele conducătorului britanic.

Roosevelt insista să se refere la Stalin ca la „Tătuca Iosif”, ceea ce indica naivitatea sa în legătură cu caracterul diabolic al lui Stalin. Metcalfe încerca să-i expună părerile, dar era prea tânăr. Rolul său aici era abia ceva mai mult decât a lua notiţe la toate sesiunile plenare. Nimeni nu l-ar fi ascultat; frustrarea sa creştea văzând cu ochii.

Cel puţin când eram spion, gândi el, *realizam ceva*. *Aici nu sunt decât un birocrat*.

O siluetă subţire şontâcăia în umbră spre el. Vechile lui instincte se declanşară şi îngheţă, simţind că-i creşte adrenalina. Dar se relaxa când văzu că era un bărbat şchiop, sau mai degrabă un bărbat cu un picior de lemn; nici un motiv de alarmă.

— Metcalfe, îi strigă şchiopul, apropiindu-se.

Fu şocat când recunoscu părul roşcat, strălucitor, gura arogantă şi aproape mândră.

— Locotenent Kundrov!

— Acum colonel Kundrov.

— Doamne! Metcalfe îi strânse mâna lui Kundrov. *Şi tu* eşti aici? Ce s-a întâmplat...?

— Stalingrad. Bătălia de la Stalingrad. Sunt un om norocos –

am pierdut doar un picior. Majoritatea colegilor mei şi-au pierdut viaţa. Dar am reuşit. Invadarea Uniunii Sovietice a fost cea mai mare eroare de calcul a lui Hitler.

— De aceea a pierdut războiul, spuse Metcalfe încuviinţând.

— Aveai dreptate. Era, se pare, o sclipire în ochii lui Kundrov.

— Sigur nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Într-adevăr, aceste lucruri nu trebuie rostite. Istoria secretă a războiului nu trebuie niciodată rostită.

Metcalfe ignoră remarca lui Kundrov.

— Am auzit că Rudolf von Schussler a fost executat ca trădător, din ordinul lui Hitler, după bătălia de la Stalingrad.

— Din nefericire.

— Dar ceea ce am considerat întotdeauna o enigmă e de ce Armata Roşie a fost atât de nepregătită. Trebuie că Stalin fusese prevenit că Hitler plănuia să atace.

Expresia lui Kundrov deveni solemnă.

— Mulţi au încercat să-l prevină pe Stalin. Churchill l-a prevenit. Până şi eu am trimis câteva avertismente la Kremlin, chiar lui Stalin, deşi mă îndoiesc că le-a primit vreodată. Dar avertismentele au rămas fără răspuns. Ca şi cum Stalin nu putea să creadă că Hitler l-ar trăda.

— Sau că Hitler ar face ceva atât de neînchipuit de prostesc.

— Nu vom afla niciodată, dar e chiar păcat. Făcu o pauză, înţeleg că acum lucrezi la Casa Albă.

— Trebuie să muncesc.

— Poţi vorbi cu preşedintele?

— Doar de la distanţă. Sunt tânăr, iar preşedintele îi ascultă doar pe consilierii săi cei mai vechi, aşa cum e normal.

— Din nefericire. Înţelegi Rusia mai bine decât bătrânii lui.

— Eşti prea amabil!

— Sunt corect. Ai văzut Moscova aşa cum nici unul dintre ei nu a văzut-o vreodată.

— Poate. Ştii că urăsc guvernul vostru, dar iubesc poporul rus. Kundrov nu replică, dar Metcalfe crezu că ştie ce gândeşte rusul. Nici unul dintre ei nu ar fi menţiona vreodată încercarea lui Kundrov de a trece în cealaltă tabără. Şi era mai bine ca secretul să rămână îngropat.

— Ce coincidenţă, s-a întâmplat ca amândoi să ieşim astă-seară la plimbare, spuse Metcalfe cu o expresie impasibilă.

— Preşedintele tău este pe moarte, spuse Kundrov. Şi Hopkins

este pe moarte. Poate de aceea vând afacerea, cum spuneţi voi, americanii.

— În ce sens? întrebă Metcalfe, alarmat.

— Îl lăsaţi pe Stalin să ia tot ce-şi doreşte din Berlin. Ne daţi Polonia. Kremlinul va controla întreaga Europă de Est ca rezultat al nepăsării voastre de acum, crede-mă pe cuvânt. Iar preşedintele tău nu colaborează cu Churchill, ceea ce-l nemulţumeşte pe englez foarte tare. Şi nu face decât să-l aţâţe pe Stalin.

— De unde ştii de conversaţiile secrete dintre Churchill şi Roosevelt?

— De ce crezi că mă aflu aici? Agenţii noştri secreţi lucrează noaptea pentru a înregistra conversaţiile secrete ale lui Roosevelt, le traduc în rusă şi i le înmânează la micul dejun lui Stalin.

— Aţi pus microfoane în apartamentul lui Roosevelt?

— Nu poţi fi atât de naiv, Metcalfe! Ştii cum lucrăm. Fiecare cuvinţel pe care îl pronunţă preşedintele tău este transmis unei staţii de ascultare din apropiere. Ştiu asta pentru că eu conduc această staţie.

Metcalfe zâmbi.

— Ironia e că nu am puterea să fac ceva în legătură cu cele ce-mi spui. Chiar dacă l-aş avertiza pe Roosevelt, n-aş fi crezut.

— Aşa cum avertismentele mele către Stalin au fost ignorate. Suntem nişte dinţişori dintr-un angrenaj mare, amândoi. Poate că într-o bună zi vom avea puterea de a schimba mersul guvernelor noastre. Până atunci trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă. Şi întotdeauna trebuie să ne amintim binele pe care l-am făcut.

— Şi răul!

Kundrov îi aruncă lui Metcalfe un zâmbet trist, dar nu spuse nimic. Scoase din buzunarul hainei o foaie grosolană de hârtie, împăturită.

— Chiar înainte ca domnişoara Baranova să fie executată de NKVD, i s-a permis să scrie o scrisoare. I-o dădu lui Metcalfe. Era acoperită de scrisul fin al Lanei, deşi în mare parte cerneala făcuse pete.

Kundrov, văzând sprâncenele înălţate ale lui Metcalfe, spuse încet:

— Lacrimile ei au făcut cerneala să curgă. Metcalfe o citi în lumina palidă a lunii; mâinile îi tremurau şi propriile lacrimi i se

prelingeau pe obraji. Când termină, ridică privirea.

— Doamne, spuse el, ce femeie curajoasă!

— Ştia că planul nostru era doar o jumătate de măsură. Era puţin probabil ca nemţii să fie păcăliţi. Era sigură că doar executarea ei i-ar convinge pe oamenii lui Hitler că este un spion autentic.

— Ar fi putut să trăiască! strigă Metcalfe. Ar fi putut să vină cu mine în America…

Nu mai puteau continua. Nu mai putea rosti cuvintele… Kundrov clătină din cap.

— Ştia că Rusia e casa ei şi voia să fie îngropată aici. Te-a iubit grozav, dar ştia că doar dacă făcea acest sacrificiu imens putea să-ţi salveze planul. N-a făcut-o doar pentru Rusia şi pentru libertate, ci pentru tine.

Metcalfe simţi că i se moaie picioarele. Avea senzaţia ca îl părăsesc toate puterile, că se va prăbuşi.

— Trebuie să ne întoarcem la marea sală de festivităţi, spuse Kundrov.

Când intrară, fiecăruia i se dădu un pahar din cel mai fin coniac armenesc. Urma o altă rundă nesfârşită de toasturi.

Kundrov ridică paharul spre al lui Metcalfe şi, apropiindu-se, spuse încet:

— Sacrificiul ei a fost mai mare decât am crezut vreodată. Metcalfe încuviinţă.

— Iar darul ei pentru tine – darul iubirii – a fost mai mare decât îţi poţi închipui vreodată.

— Nu-i adevărat, spuse Metcalfe. Dar Kundrov continuă:

— Poate că într-o bună zi vei afla mai multe despre asta. Dar până atunci, hai să bem pentru această femeie minunată pe care nici unul dintre noi nu o va putea uita vreodată.

Metcalfe ciocni paharul de al lui Kundrov.

— Pentru Lana, spuse el.

Cei doi rămaseră mult timp tăcuţi, îngânduraţi, înainte de a bea.

— Pentru Lana, singura, unica mea iubire, spuse Metcalfe din nou, de data asta pentru sine. Pentru Lana.

Moscova, august 1991.

Ambasadorul Stephen Metcalfe începu să-i spună povestea sa lui Stephen Menilov, povestea unui tânăr om de afaceri american care se îndrăgostise de o frumoasă balerină rusoaică în urmă cu cincizeci de ani.

Menilov îl ascultă cu o expresie de uimire şi plictis, curând înlocuită de o atenţie deosebită. Nu îşi luă ochii de la Metcalfe.

Înainte ca Metcalfe să fi sfârşit, Dirijorul izbucni:

— Ce înşelătorie e şi asta! Nişte tactici inventate de specialiştii tăi americani în operaţiuni psihologice! Ei bine, nu funcţionează.

Cu mâinile tremurânde, Metcalfe scoase pistolul din buzunarul de la piept.

Menilov se holbă la el ca lovit de trăsnet:

— *Boje moi*! şopti el.

Metcalfe simţea un val de tristeţe de fiecare dată când privea pistolul de duel frumos împodobit.

Nu va uita niciodată ziua în care, în beţia nefericită şi cruntă de la hotelul Hay-Adams din Washington, după ce aflase de execuţia Lanei, primise un pachet greu, trimis prin curier de la Ambasada sovietică, care fusese trimis, de la Moscova prin curierul diplomatic. În cutie, bine împachetat în hârtie fină, era un pistol vechi cu pat din lemn de nuc incrustat şi cu un butoiaş pe care erau gravate flăcări. Îl recunoscuse imediat ca fiind unul dintre pistoalele de duel pe care i le arătase Lana. Îi aparţinuseră tatălui ei, îşi aminti el. Un bilet nesemnat – de la Kundrov, era sigur – îl informa că i-l lăsase prin testament printr-o ultimă scrisoare pe care i se permisese să o scrie la Lubianka. Fusese mişcat de acest dar preţios. Ştia că asta însenina că tatăl ei murise şi se întreba de ce îi dăduse doar unul. Îl cuprinsese o suferinţă adâncă.

— Ia-l, ordonă Metcalfe.

În schimb, Menilov deschise un sertar de la biroul lui şi scoase un pistol de duel identic, al cărui pat din lemn de nuc era incrustat cu frunze de acant şi pe ţeava avea gravate limbi de foc.

— Partea care lipsea pentru a fi o pereche, spuse rusul.

— Mama ta mi-a spus că i-au aparţinut cândva lui Puşkin,

spuse Metcalfe.

O roşeaţă se răspândi pe chipul lui Menilov. Vorbi încet, cu pauze:

— N-am ştiut niciodată cine eşti, spuse el. Mama îţi spunea Stiva – numai Stiva. Dar m-a botezat după tine. Părea în transă. *Babuşka* mi-a spus că mama nu a fost surprinsă când au venit s-o ridice, ştii. A plecat liniştită cu ei. Spunea că ştie că Stiva al ei a iubit-o şi că orice sacrificiu care fusese necesar o onorase.

— Nu puteai avea mai mult de şase ani, se hotărî în sfârşit Metcalfe să spună. În Rusia lui Stalin, un copil al cărui tată era american ar fi fost un cetăţean dispreţuit, sau mai rău. Întotdeauna ar fi fost suspect. Lana trebuie să fi ştiut asta, iar pentru a-şi proteja copilul nu trebuia să-i vorbească vreodată despre el.

— Da. Am prea puţine amintiri despre ea, bineînţeles. Dar existau poze – iar bunica ei, căreia îi ziceam *Babuşka* mea – îmi povestea adeseori despre ea pentru a-i păstra vie amintirea. Ştiu că era o femeie foarte curajoasă.

Metcalfe încuviinţă.

— Mai curajoasă decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată. Şi ştiu că ţi-a transmis şi ţie curajul ei. Istoria ţărilor noastre este încărcată de atât de mulţi paşi greşiţi, atât de multe erori. Ai ocazia de a îndrepta lucrurile, de a proceda corect, de a face mişcarea potrivită. Şi ştiu că aşa vei face.

Limuzina ambasadorului Stephen Metcalfe parcă lângă aeroportul Şeremetievo, în afara Moscovei. Nu se afla acolo nici un fotograf, nici o cameră de televiziune, nici un jurnalist. Aşa dorise. Intrase anonim în Moscova şi voia să plece la fel. Lasă-i pe alţii să acorde interviuri, să ceară credit.

Unul dintre cele mai cutremurătoare momente ale secolului XX – un secol presărat de evenimente cutremurătoare, luase sfârşit. Tentativa de lovitură de stat eşuase: fără sprijinul bărbatului cunoscut sub numele de Dirijorul, complotiştii n-au putut să continue; străzile debordau de bucurie.

Istoria fusese scrisă: nimeni nu trebuia să ştie cine o scrisese. Lumea nu avea idee de rolul său în schimbarea istoriei cu o jumătate de veac în urmă şi nici nu va şti vreodată care e rolul pe care îl jucase acum. Singurii care ştiau erau fiul pe care nu-l cunoscuse până atunci şi vechiul său prieten, locotenentul GRU

pe nume Kundrov, generalul încărunţit de astăzi.

Ofiţerul de Marină ce-i fusese trimis de ambasadorul SUA îl ajută la bagaje. Tânărul ofiţer părea copleşit de admiraţie în prezenţa lui Metcalfe, încântat să fi cunoscut pe cineva de o asemenea valoare. Metcalfe era destul de cordial, dar mintea lui era în altă parte.

Un *dar special*, spusese Lana. *Darul iubirii tale*.

Şi pentru prima dată în cele opt decenii ale sale, Stephen Metcalfe înţelese că anumite daruri sunt cu adevărat nepreţuite.

Sfârşit.

BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

De acelaşi autor, Trustul Editorial Lider a publicat:

- ŢINUTUL MAGIC
- MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR
- COMPLOTUL GENERALILOR
- DRUMUL SPRE OMAHA
- DRUMUL SPRE GANDOLFO
- PROIECTUL HADES
- DECEPŢIA LUI PROMETEU
- CERCUL MATARESE
- NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE
- CASSANDRA COMPACT
- PROTOCOLUL SIGMA
- OPŢIUNEA PARIS
- DIRECTIVA JANSON

În pregătire:

- CODUL ALTMAN

EDITURA ORIZONTURI

Lei 240000